DAMEN TANGO

„O carte plină de dorințe întunecate și secrete adânc îngropate.“ *Booklist*

Kathleen Tessaro

Colecționara de parfumuri interzise

DAMEN TANGO

romane cu dragoste

Kathleen Tessaro s-a născut în Pittsburgh, Pennsylvania, și a studiat la universitatea din orașul natal înainte de a se înscrie la un curs de teatru la Carnagie Mellon University. I-a luat mult până s-a hotărât asupra profesiei: a vrut să fie coregrafă, actriță, regizoare sau istoric de artă. O bursă de câteva luni a dus-o la Londra, oraș pe care nu l-a mai părăsit însă decât peste douăzeci și trei de ani. A început să scrie literatură la sugestia unei prietene și a frecventat în Wimpole Street Writer's Workshop. A debutat în volum cu romanul Elegance (în pregătire la Editura Nemira), care a devenit bestseller și a avut mai multe ediții. Toate cărțile ei, printre care Innocence, The Flirt, The Debutante și mai recent Colecționara de parfumuri interzise, au fost traduse în multe țări și s-au vândut în milioane de exemplare. Este o mare admiratoare a scriitorilor Jane Austen, Edith Wharton, Francis Scott Fitzgerald, Henry James, Evelyn Waugh sau A.S. Byatt. Autoarea s-a întors la Pittsburgh în anul 2009, împreună cu soțul și cu fiul ei.

Kathleen Tessaro

Colecționara de parfumuri interzise

traducere din limba engleză
Maria Drăguț

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TESSARO, KATHLEEN
Colecționara de parfumuri interzise / Kathleen Tessaro; trad.: Maria Drăguț. - București: Nemira Publishing House, 2015
ISBN print: 978-606-758-172-0
ISBN epub: 978-606-758-273-4
ISBN mobi: 978-606-758-275-8

I. Drăguț, Maria (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Kathleen Tessaro
THE PERFUME COLLECTOR
Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *The Perfume Collector* © Kathleen Tessaro 2013

© Nemira 2015
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Redactor: Cristina NAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Emma LUPU
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimesuc

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

Despre autor

Mulțumiri

Paris, iarna anului 1954

Londra, primăvara anului 1955

New York, 1927

Paris, primăvara anului 1955

New York, 1927

Paris, primăvara anului 1955

New York, 1927

Paris, primăvara anului 1955

New York, 1927

Paris, primăvara anului 1955

New York, 1927

Paris, primăvara anului 1955

New York, 1927

Paris, primăvara anului 1955

New York, 1927

Paris, primăvara anului 1955

New York, 1927

Paris, primăvara anului 1955

Hôtel Hermitage, Monte Carlo, 1932

Paris, primăvara anului 1955

Crawley, Vestul Londrei, 1928

Paris, primăvara anului 1955

West Challow, Oxfordshire, Anglia, 1935

Paris, primăvara anului 1955

Paris, septembrie 1942, în timpul ocupației naziste

Paris, primăvara anului 1955

Paris, iarna anului 1954

Note

Fiului meu, Eddie
Întotdeauna, pentru totdeauna… și încă pe atât

MULȚUMIRI

Aș dori să mulțumesc agenților mei Jonny Geller și Jennifer Joel, editorilor mei Katie Espiner, Maya Ziv și Lorissa Sengara, dar și lui Cassie Browne, Jaime Frost, Louisa Joyner și Katherine Beitner. Sunt deosebit de recunoscătoare pentru observații și încurajări lui Jo Rodgers, soțului meu, Gregory Liberi, pentru sprijin și lui Jill Robinson, prietena și mentorul meu, pentru sfaturile editoriale.

PARIS, IARNA ANULUI 1954

Eva d'Orsey stătea la masa din bucătărie, având în față un exemplar al ziarului *Le Figaro*, ascultând ticăitul ceasului. Era sunetul timpului care se îndepărta de ea.

Trăgând din nou dintr-o țigară, își îndreptă privirea pe fereastră, spre dimineața friguroasă, învăluită în ceață. Parisul se trezea acum la viață; aurora cenușie, brăzdată de fâșii portocalii, se strecura leneș pe cerul albastru-întunecat. Se sculase de câteva ore bune, tocmai de la patru. Somnul se înstrăinase de ea în acești ultimi ani, pe măsură ce durerea se intensificase, săgetându-i acum și partea stângă a trupului.

În urmă cu câteva luni, doctorul o declarase o cauză pierdută. Diagnosticul: nu era o pacientă ascultătoare, era arogantă și refuza să-i respecte sfaturile. Ciroza se răspândea acum cu rapiditate, cavernându-i ficatul asemenea unui burete. Pentru el era simplu: Eva trebuia să se lase de băut.

– Nici măcar nu încercați, o dojenise el la ultima întrevedere.

Ea își încheie bluza, așezată pe masa de consultație.

– Am probleme cu somnul.

– Păi, nici nu e de mirare, oftă el. Ficatul dumneavoastră e complet inflamat.

Ea îl țintui cu privirea.

– Am nevoie de ceva care să mă ajute să dorm.

Clătinând din cap, doctorul traversă cabinetul, îndreptându-se către birou, și îi scrise în grabă o rețetă.

– Nici măcar nu ar trebui să vă prescriu așa ceva, știți? Luați doar una, sunt foarte puternice, o avertiză el, întinzându-i bucata de hârtie.

– Mulțumesc.

Doctorul mai avu o ultimă tentativă:

– De ce nu încercați măcar să mai reduceți din țigări?

Chiar, de ce?

Suflând fumul, Eva stinse mucul țigării Gitanes în scrumieră. Țigări ordinare... prea puternice. Nepotrivite pentru o doamnă. Însă ei îi conveneau. În ultima vreme nu mai putea simți decât aromele puternice. Ciocolată ieftină, pâté grosier, cafea neagră. Oricum

nu mai conta ce mănâncă; îi pierise și apetitul.

Erau o naivitate și o aroganță simpatică în prezumția doctorului că toată lumea dorește să trăiască o veșnicie.

Apucă un pix și desenă un chenar din cercuri egale pe marginea ziarului.

Mai avea câteva detalii de pus la punct. În urmă cu câteva săptămâni îl vizitase pe avocatul ei, un tânăr sârguincios, cu un aer oarecum distant. Și-i lăsase cutia spre păstrare lui Madame Assange, portăreasa ei cu mutră acră. Însă noaptea trecută, când nu își găsea somnul, o altă idee îi încolțise în gând. Posibilitatea unui drum între Londra și Paris. O intriga ideea unei călătorii cu avionul. Era extravagant și inutil. Dar sunt câteva lucruri în viață pe care omul trebuie să le încerce, iar călătoria cu avionul era cu certitudine unul dintre ele. Zâmbi în sinea ei, imaginându-și apropierea de Paris, mile întregi de mare albastră și rece și apoi panorama orașului înfățișându-se privirii ei pentru prima dată.

Clipi crispându-se. Aceleași junghiuri dureroase, urmate de amorțeală pe o parte a corpului.

Gândul îi zbură la sticla de coniac. Nu voia să bea în timpul zilei. După ora șase seara, aceasta era noua ei regulă. Cel puțin, așa intenționa. Însă acum palmele îi tremurau; stomacul îi tresări.

Nu. Va face o baie. Se va îmbrăca și se va duce la mesa de la ora șapte și jumătate la Eglise de la Madeleine. Dintre toate bisericile din Paris, aceasta era preferata ei. Acolo, Maria Magdalena, fiica rebelă și capricioasă a Bisericii, urca zi de zi și la orice oră la Cer precum o regină pe brațele îngerilor.

Mesa era precum o operă grandioasă, un spectacol fermecat cu cele mai bogate decoruri din lume. Iar credința, o scamatorie măiastră, în care credinciosul era deopotrivă magician și public, cel care păcălește și cel păcălit. Cu toate acestea, cine poate rezista unui număr bun de magie?

Împăturind ziarul, Eva împinse scaunul în spate și se ridică.

Se va îmbrăca în cel mai bun costum bleumarin al ei și se va așeza în primul șir de bănci, alături de ceilalți credincioși. Împreună îl vor asculta pe preotul cel tânăr, părintele Paul, își dădea silința să deslușească Sfânta Scriptură, încercând cu întreaga sa inteligență remarcabilă să îi aplice învățăturile la lumea de astăzi. Nu reușea întotdeauna. Nu știa cum să explice inconsistențele; încă nu realizase că ele însele reprezentau Taina. Și totuși, îi plăcea dibăcia lui mentală aproape la fel de mult pe cât îi plăcea și lui. De multe ori era nevoit să cerceteze diverse posibile traduceri din ebraică în căutarea unei forme verbale neașteptate pentru ca, în final, să arunce lumină peste o oarecare contradicție spirituală

de mare însemnătate. Însă ea nu rămânea indiferentă la eroismul încercărilor lui. Ea îi prețuia pe cei care se străduiau, mai ales pe cei ale căror lupte erau evidente și sub ochii lumii.

Sigur, el nu vedea lucrurile astfel. Ieșit doar de câțiva ani de pe băncile Seminarului, își imagina că împarte hrană spirituală și călăuzire turmei lui. Ce nu înțelegea el era că enoriașii lui mai vârstnici, în larga lor majoritate femei, se aflau acolo pentru el, și nu invers. Părintele Paul era la începutul vieții. Convingerile lui fragile aveau nevoie de protecție. Ei așteptau răbdători până când și el avea să fie înfrânt de capriciile insuportabile ale voinței lui Dumnezeu, de certitudinea iertării Lui, de tenebrele îndurării Lui.

Aceste gânduri o linișteau. Mintea îi zburda pe un drum familiar – paradoxurile credinței și ale îndoielii. Asemenea unei haine de pânză ponosită, moale de la atâta purtat și plăcută la atingere.

Mesa și pe urmă, da, agentul de voiaj.

Duse scrumiera la chiuvetă, o goli, apoi o clăti. Dedesubt, pe alee, ceva mișcă… o umbră se contură amenințător, ridicându-se și despicând aerul. Aripi negre fâlfâiră, mișcându-se ca un singur organism până când acoperiră întregul zid din față, mascând razele palide ale soarelui de iarnă.

Deodată, o copleși o altă amintire. O spaimă stupefiantă și sufocantă; miros de câmpii verzi și de păduri umede… și un stol imens de corbi, rotindu-se în înaltul nesfârșit al cerului, cu aripile lucind precum abanosul, cu ciocurile ascuțite ca niște pumnale… croncănind, țipând.

Eva se prinse cu putere de marginea blatului, strângând din pleoape cu putere. Scrumiera căzu zăngănind în chiuveta de porțelan.

Se sparse.

– La naiba!

Speriată, aruncă o privire furișă pe fereastră, cu inima încă bătându-i cu putere. Umbra dispăruse. Fusese probabil un stol de porumbei obișnuiți, de oraș.

Adună cioburile și le alinie pe blatul dulapului. Un obiect vechi, ieftin. Însă îi amintea de alte vremuri, când viața era plină de începuturi.

Ticăitul ceasului străpunse liniștea.

Eva șovăi doar o clipă.

Întinzând mâna după un pahar, scoase sticla de coniac ieftin și îl turnă cu mâini tremurânde, dându-l lacom pe gât. Alcoolul o încălzi imediat, radiindu-i prin măruntaie, liniștind-o.

Doctorul nu înțelegea nimic.

El nu știa cum e să trăiești între amintire și regret și să nu ai cu ce să le amorțești.

Turnându-și încă un pahar, Eva își plimbă degetul peste muchia neregulată a porțelanului spart.

Îl va lipi.

Va face o baie.

Se va îmbrăca în costumul bleumarin.

Dându-și capul pe spate, mai luă o înghițitură.

Nu mai conta dacă se vedeau crăpăturile.

LONDRA, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Grace Monroe se deșteptă tresărind, chinuindu-se să respire.

Fugea, se împiedica prăbușindu-se pe solul denivelat, într-o pădure luxuriantă, sufocantă, căutând și strigând după ajutor. Însă cu cât alerga mai tare, cu atât pădurea devenea mai de nepătruns. Liane creșteau, i se încolăceau pe sub tălpi, crengile îi șfichiuiau obrajii, brațele și picioarele. O cuprinse sentimentul înfricoșător că i se scurge timpul. Alerga să prindă pe cineva sau ceva. Însă ținta ei era mereu cu un pas înainte, imposibil de atins. Deodată simți pământul fugindu-i de sub picioare și căzu de-a berbeleacul într-o râpă stâncoasă și adâncă.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul și clipind în lumina obscură a amurgului, Grace avu nevoie de un moment să își dea seama că se află în propriul ei dormitor, întinsă pe pat.

Fusese un vis.

Doar un vis.

Întinzând brațul, aprinse veioza de pe noptieră, după care se lăsă înapoi pe perne. Inima încă îi galopa și palmele îi tremurau. Un coșmar de demult, din copilărie. Credea că depășise acea perioadă. Dar acum, după mulți ani, o prinsese din urmă.

Oare cât timp dormise? Aruncă o privire spre ceasul deșteptător. Aproape șase și jumătate. La naiba!

Intenționase să ațipească doar cincisprezece minute. Dar trecuse aproape o oră.

Mallory va fi aici dintr-o clipă în alta și ea încă nu era îmbrăcată. Dacă nu i-ar fi promis prietenei ei, Grace nu ar mai fi ieșit nicăieri în seara asta.

Îndreptându-se către fereastră, trase într-o parte draperiile grele și privi în jos spre Woburn Square.

Era o după-amiază târzie de aprilie, perioadă a anului când orele zilei se întind nerăbdătoare spre vară și lumina primelor ore ale serii este un albastru Wedgwood delicat, poleit cu promisiunea unei apropiate călduri. Platanii aliniați în jurul scuarului purtau primele semne timide ale unor muguri de un verde intens, care în timpul verii aveau să formeze o boltă deasă de smarald. Acum însă nu erau decât niște crenguțe firave, tremurând aprig la fiecare pală de vânt înghețat.

Grădina centrală fusese săpată și transformată în grădină de legume în timpul războiului,

zăbrelele gardului fuseseră topite și urma să fie înlocuite. Clădirile care supraviețuiseră în zonă erau înnegrite de fum și ciupite de șrapnel.

În aer plutea un sentiment de trezire la viață, de schimbare de anotimp, de speranță, temperat doar de iminenta cădere a nopții. Afară, păsările cântau, firicele verzi de zambile și narcise se legănau în vânt. Căldură blândă la soare, frig aspru la umbră, un anotimp al extremelor.

Grace era fermecată de vitalitatea acestui moment al anului, de lumina delicată, zglobie, care se juca sub ochii ei. Era un timp al metamorfozelor pe cât de misterioase, pe atât de dramatice. Acum furtunile și ploaia stăpâneau lumea, ca o clipă mai târziu să răsară pe neașteptate un câmp de narcise, explodând într-un marș triumfal de culori.

Grace își apăsă degetele pe geamul rece al ferestrei. Aceasta nu era, după cum spunea soțul ei Roger, adevărata lor casă. El avea planuri ambițioase pentru ceva mai măreț, în apropiere de Belgravia. Însă lui Grace îi plăcea aici, în centrul cartierului Bloomsberry, aproape de London University și King's College; îi amintea de Oxford, unde trăise împreună cu unchiul ei până în urmă cu doar câțiva ani. Străzile fremătau de agitație; firme, birouri și studenți alergând spre cursuri. Pe strada de sub fereastra ei, un val de funcționari înfășurați în mantale de ploaie, cu capetele plecate înfruntând vântul, se scurgea, după orele de muncă, într-un șuvoi nesfârșit, spre stația de metrou.

Grace își rezemă fruntea de rama ferestrei.

Trebuie să fie plăcut să ai un serviciu. Un birou curat și ordonat. Un dulap cu dosare bine organizate. Dar cel mai important, să ai un scop.

Acum, că era căsătorită, programul ei zilnic avea o flexibilitate istovitoare; plutea precum un balon de la o obligație socială la alta.

Roger trata fiecare întâlnire cu foarte multă seriozitate.

– Ai vorbit cu cineva în timpul prânzului de la Ladies Auxiliary? Lângă cine ai stat? Spune-mi cine era acolo.

Avea un talent incredibil de a diseca înțelesul tainic din spatele fiecărei interacțiuni.

– Te-au așezat la prima masă, în față. Asta e bine. Neapărat să îi scrii Monei Riley să îi mulțumești pentru invitație. Eventual ai putea aranja o cină informală? Sau chiar mai bine, invit-o la ceai undeva și vezi dacă poți să obții o invitație la cină. Ar fi mai bine dacă ne-ar pofti ei primii. Nu vrem să părem foarte nerăbdători.

El conta pe ea să ungă roțile, doar că Grace nu era un „mecanic social" prea bun. În plus, îi lipsea orice plăcere a jocului.

Cu toate acestea, își aminti că trebuie să se grăbească, dacă nu voia să o facă pe Mallory să aștepte.

Deschizând ușa dormitorului, strigă pe scări în jos spre menajera care făcea curat în camerele de la parter:

– Doamnă Deller!

– Da? se auzi o voce din bucătărie, două etaje mai jos.

– Dacă vă rog, îmi puteți aduce o ceașcă de ceai?

– Da, doamnă.

Grace dădu fuga în baie, își stropi fața cu apă rece și o tamponă cu un prosop, studiindu-și trăsăturile în oglindă. Chiar ar trebui să se străduiască mai mult… să își cumpere niște fard de pleoape bleu și tuș de ochi negru; să învețe să își contureze sprâncenele cu creionul în forma aceea îndrăzneață și stilizată care era foarte la modă. În schimb, se mulțumi să își pudreze nasul și obrajii cu puțină pudră de față și aplică un strat nou de ruj roșu. Părul lung îi trecea puțin de umeri. Nu se mai deranjă să îl perieze, ci cu îndemânarea unei practici îndelungate îl aranjă într-un coc, prinzându-l la spate cu agrafe. Jos se auzi soneria de la ușă.

– La naiba!

Tocmai astăzi se găsise Mallory să ajungă la timp!

Deschizând dintr-o mișcare bruscă ușile de la șifonier, înhăță o rochie de cocktail albastră, din mătase șantung și o aruncă pe pat.

Dădu drumul pe podea fustei de tweed, pășind afară din ea, și își trase peste cap bluza, fără a-i mai desface nasturii.

Unde erau pantofii bleumarin asortați?

Cercetă cu privirea partea de jos a șifonierului. Aplecându-se, simți un fir al ciorapului deșirându-se și urcând de la călcâi spre pulpă.

– Ah, fir-ar să fie!

În timp ce își desfăcea jartierele, o auzi pe doamna Deller răspunzând la ușă; inflexiunile înfundate ale vocilor celor două femei, în timp ce menajera îi lua pardesiul lui Mallory. Apoi treptele vechii scări georgiene scârțâind îmbufnate sub pasul lui Mallory care urca spre camerele de la etaj.

Grace scoase la repezeală o nouă pereche de ciorapi din scrin și se așeză la marginea

patului pentru a și-i pune.

Se auzi un ciocănit.

– Eu sunt. Ești decentă?

– Dacă furoul e decent, atunci da.

Capul lui Mallory se ivi de după ușă. Părul ei castaniu-roșcat era coafat în bucle mari, iar un șir de perle îi punea în evidență tenul diafan.

– Încă nu te-ai schimbat? Deja a început, Grace!

Grace își prinse marginile ciorapilor în jartiere și se ridică.

– Și nu e la modă să ajungi târziu?

– De când te preocupă pe tine ce este la modă?

Grace făcu o piruetă.

– Sunt drepte dungile de la ciorapi?

– Da. Poftim, spuse Mallory întinzându-i ceașca de ceai pe care o ținea în mână. Menajera m-a rugat să îți dau asta.

– Mulțumesc.

Grace luă o înghițitură în timp ce Mallory traversă camera, foșnind în rochia lungă de seară și așezându-se delicat pe marginea fotoliului, pentru a nu șifona materialul.

– Ce-ai făcut toată după-amiaza de nu ai avut timp să te pregătești? o mustră Mallory.

– Ah, nimic.

Grace nu voia să admită că dormea în timpul zilei; simțea că acest detaliu aparent neînsemnat ar putea avea implicații pentru care nu era pregătită.

– Dar tu? Ce ai făcut?

– Tocmai m-am întors de la coafor în urmă cu o oră, răspunse Mallory, întorcând capul pentru a-și etala atât profilul minunat, cât și rezultatul muncii stilistului. Jur că Mister Hugo e singura persoană din Londra căreia îi voi da voie de acum înainte să pună mâna pe părul meu. Ar trebui să te duci și tu la el. Face adevărate minuni. Ai cumva o țigară?

– Uite acolo.

Grace înclină capul spre tabachera din argint de pe masă. Mai luă o gură de ceai și așeză ceașca pe măsuța de toaletă.

Mallory scoase o țigară.

– Ce rochie porți în seara asta?

– Cea albastră din tafta.

– Vechea prietenă! zâmbi Mallory, clătinând din cap. Draga mea, trebuie să te ducem la cumpărături. Au apărut niște modele noi atât de frumoase!

La treizeci de ani, Mallory era cu doar trei ani mai în vârstă decât Grace, însă își făcuse deja o reputație pe scena socială a Londrei ca fiind una dintre cele mai elegante și mai moderne tinere. Căsătorită cu vărul lui Grace, Geoffrey, încerca să o ia pe Grace sub aripa ei. În ciuda eforturilor sale însă, tânăra se dovedise frustrant de nereceptivă la indicațiile ei.

– Nu îți place rochia asta? întrebă Grace.

– E bună, spuse Mallory dând din umeri.

– Dar ce nu îți place la ea? spuse Grace ridicând-o din nou.

– Nimic, doar că, ah, nu știu. Doar o cunoști pe Vanessa. La ea totul e după ultima modă, întotdeauna. Cel mai nou look al lui 1956...

– Ceea ce e remarcabil, căci suntem abia în 1955, Mal.

– Tocmai asta vreau să spun! Este înaintea vremurilor!

– Da, însă eu nu trebuie să concurez cu Vanessa, nu-i așa? Nu putem fi toate deschizătoare de drumuri. Femeia aceea are prea mult timp liber și prea mulți bani la dispoziție.

– Poate, dar nimeni nu vrea să piardă vreuna din petrecerile ei. Trebuie să începi și tu să să dai recepții adevărate. În seara asta vei avea ocazia să furi câteva nume de pe lista de invitați ai Vanessei. Am un carnețel și un creion în poșetă, în caz că ai nevoie.

– Ah, Doamne, se înfioră Grace. Nici nu vreau să mă gândesc.

– Serios! exclamă Mallory dându-și ochii peste cap. Dar tu ce făceai la Oxford ca să te distrezi?

– Unchiul meu e lector. Aveam invitați la conopidă gratinată și bridge.

– Teribil de plictisitor! râse Mallory. Va trebui să ieși din carapacea asta a ta și să fii mai sociabilă, dacă vrei să îl ajuți pe soțul tău. Nu va fi promovat doar pentru înfățișarea lui atrăgătoare, zâmbi ea. Ai pe undeva o brichetă? Îți place asta?

Se ridică învârtindu-se, arătându-și rochia lungă, de un roșu-aprins, cu umeri căzuți, pe

care o purta în această seară.

– E nouă. De la Simpson's.

– Foarte atrăgătoare, spuse Grace punându-și rochia. Trebuie să fie o brichetă acolo.

Mallory căută în jurul tabacherei.

– Nu văd niciuna. Stai, spuse vârându-și țigara în colțul buzelor perfect rujate. Dă-mi voie să te închei.

Grace se întoarse, așteptând ca Mallory să îi ridice fermoarul de la spate al rochiei.

– A luat-o Roger, probabil. Mereu rătăcim brichetele. Dar asta era una dintre preferatele mele. Îl omor dacă mi-a pierdut-o.

Mallory trase de mai bine de cinci centimetri de stofă care ar fi trebuit să se muleze pe talia lui Grace.

– Rochia asta e prea largă. Iar ai slăbit, exclamă ea cu o voce care trăda o undă de reproș.

Grace păși spre măsuța de toaletă, deschise un sertar și scoase o cutie de chibrituri. O aruncă spre Mallory, care o prinse din zbor, dezvăluind reflexele atletice ascunse ale băiețoiului care fusese în copilărie.

– Aprinde-mi și mie una, te rog.

– Cu plăcere. La o adică, ești perechea mea în seara asta.

– Mulțumesc.

Grace îi surprinse privirea în oglindă și-i făcu cu ochiul, în timp ce-și punea cercei cu perle. Înțelegea că Mallory încerca de fapt să o ajute.

– A fost drăguț din partea ta să mă inviți.

– Nu te putem lăsa să te ofilești în timp ce Roger e plecat din oraș.

Mallory aprinse două țigări și îi dădu una lui Grace.

– În afară de asta, nu am prea des ocazia de a-mi abandona soțul pentru cineva care chiar e atent la ceea ce spun. Oricum nu o înghite pe Vanessa, o consideră o influență negativă.

– Și este?

– Bineînțeles.

Mallory ridică o broșură care zăcea pe masă, peste un teanc de cărți.

– Ce e asta?

– Nimic.

Grace își dori să fi avut prezența de spirit de a o fi ascuns înainte.

– Nimic, doar un program de cursuri.

– Oxford and County Secretarial College?

Mallory răsfoi broșura; se deschise natural la paginile pe care Grace le citise până le ferfenițise colțurile.

– Dactilografie avansată și secretariat? Contabilitate? se miră ea făcând o grimasă. Ce sunt toate astea?

– Nu poți ști niciodată, răspunse Grace, încălțându-și pantofii bleumarin cu toc. Ar putea fi chiar folositor dacă Roger și-ar deschide propriul birou într-o bună zi. I-aș putea fi de mare ajutor; să-i organizez întâlnirile, să-i redactez corespondența…

– Dar, Grace, tu ai deja un serviciu, sublinie Mallory. Ești soția lui.

– Căsătoria nu e un serviciu, Mal.

Mallory o fulgeră cu privirea.

– Serios? Mă întreb dacă ai citit cu atenție ce scria cu litere mici pe certificatul de căsătorie. Este de datoria ta să întemeiezi un cămin, o familie, o viziune a locului pe care voi îl ocupați în lume și încotro vă îndreptați. Gândește-te la toate astea – școlile la care vor merge copiii voștri, locurile unde vă veți petrece sfârșiturile de săptămână, întregul vostru anturaj – toate astea îți revin ție.

Adoptă un accent afectat:

– „Oh, familia Monroe? Desigur, îi cunosc! Nu-i așa că ea este minunată? Fiul ei studiază la Harrow, împreună cu fiul nostru cel mare. Și cum și-a aranjat ea casa! Adorabil, nu găsești?“

Mallory mai trase un fum, aruncând broșura pe covor.

– Crede-mă, draga mea, ai un loc de muncă. Și oricum, școala e în Oxford. De câte ori trebuie să îți amintesc că acum trăiești la Londra?

– Da, însă cursurile durează doar câteva luni.

– Câteva luni? Ți-ai pierdut mințile? Și ce ar trebui să facă Roger cât timp tu ești plecată? întrebă ea, expirând fumul. Sincer, mai bine înveți ceva folositor în timpul liber.

– Cum ar fi?

– Nu știu…

Întreaga idee de autoperfecționare îi era complet străină.

– Aranjamente florale. Sau poate să înveți să cânți la harpă.

– Harpă? La ce folosește cântatul la harpă?

Mallory căzu pe gânduri un moment.

– E liniștitor. Nu-i așa? Și ai ocazia să mângâi ceva între picioare în public!

– Doamne, ești o depravată! râse Grace. Îți spun eu ce e liniștitor… să aranjezi un dulap cu dosare, să comanzi produse noi de papetărie ori să aduci contabilitatea la zi.

– Grace…, exclamă Mallory aruncându-și disperată mâinile în aer. Tu nu asculți nimic din ce îți spun eu? Zău, nu mai ești la Oxford acum. Și să-ți mai dezvălui un mic secret.

Își coborî vocea până deveni o șoaptă teatrală:

– Bărbaților nu le plac soțiile inteligente, le preferă pe cele fermecătoare!

– Nu se poate! suspină Grace prefăcându-se rănită. Nu mă găsești fermecătoare?

Mallory își dădu ochii peste cap.

– Ești încântătoare. Eu doar spun că…

– Am înțeles, îi tăie vorba Grace.

Mallory nu putea fi convinsă. De fiecare dată când se întâlneau, avea noi sugestii despre cum să își îmbunătățească talentele casnice; aptitudini care, simțea ea, îi lipseau cu desăvârșire lui Grace. De ce să fi fost în seara asta altfel?

Mallory își studie rujul în oglinda de poșetă.

– Apropo, când se întoarce Roger?

– Într-o săptămână. Poate mai devreme.

– A fost plecat multă vreme. Trebuie să-ți fie dor de el.

Grace rămase tăcută.

– Când va fi acasă, vei uita de toate prostiile astea. Acum, ai cumva o centură? întrebă, foșnind în spatele ei. Chiar așa! Nu ți-a explicat nimeni că ar trebui să mai pui câteva kilograme pe tine în primii ani de căsătorie? Cum să ajung eu o nașă care își răsfață finii dacă tu nu te pui pe treabă să te mai rotunjești puțin?

Ceva se schimbă în privirea lui Grace. Trăgând adânc aer în piept, se întoarse.

– Nu cred că am o curea, spuse încet, examinând rochiile agățate în garderobă.

Mallory rămase o clipă cu privirea ațintită asupra spatelui suplu al lui Grace.

Atinsese un punct sensibil, fără îndoială.

– Am găsit.

Mallory întinse mâna și trase o centură din catifea neagră de la o altă ținută de seară.

– Asta se potrivește, concluzionă ea, prinzând-o în jurul taliei prietenei sale.

Grace părea mai firavă în această seară, chiar mai tânără decât de obicei. Îi amintea lui Mallory de o fetiță care se joacă, îmbrăcându-se cu hainele mamei ei. Felul în care își aranjase părul, atât de conservator și de serios, i s-ar fi potrivit unei femei mai mature, însă lui Grace îi accentua tinerețea. Îi făcea ochii, de o nuanță clară verde-gri, depărtați și migdalați, să pară mai mari decât de obicei.

– Crezi că vine bine? întrebă ea, studiindu-și încordată reflexia în oglindă.

Lui Grace nu îi stătea în fire să își facă griji despre ce gândește lumea. Deodată Mallory își dădu seama că aceasta era una dintre calitățile prietenei sale pe care le admira în taină, în ciuda veșnicelor ciorovăieli dintre ele.

– Arăți perfect, o asigură ea. Acum hai să mergem până nu se termină petrecerea.

Coborând pe scări, Grace se opri pentru a arunca o privire peste scrisorile de pe măsuța din hol, venite cu poșta de seară.

– Ia uite! exclamă ținând în mână un plic. Am primit o scrisoare par avion! Din Franța. Ce interesant! Pe cine cunosc eu în Franța? întrebă desfăcând plicul.

– E de la unchiul tău? întrebă Mallory punându-și pardesiul.

– Nu, el e în America, la o conferință.

Grace despături scrisoarea și începu să o citească.

Mallory așteptă, apoi își pierdu răbdarea și începu să bată din picior.

– Trebuie să mergem.

Își scoase cheile de la mașină.

– Despre ce e vorba?

– Nu înțeleg nimic.

– E în franceză?

– Nu. Nu, e în engleză, răspunse Grace așezându-se pe scaunul din hol. Este un bilet de avion.

– Un bilet de acion? Cu ce destinație?

– Paris, spuse ridicând privirea și întinzându-i scrisoarea. Trebuie să fie o greșeală. Vreun soi de încurcătură bizară.

Mallory luă scrisoarea.

Era scrisă la mașină pe o hârtie groasă, de bună calitate, care sugera o corespondență oficială. În colțul paginii observă numele și adresa unei firme de avocați din centrul Parisului: Frank, Levin et Beaumont.

Stimată doamnă Monroe,

Vă rugăm să primiți sincerele noastre condoleanțe pentru pierderea suferită de curând. Firma noastră se ocupă de averea răposatei doamne Eva d'Orsey și este de datoria noastră să vă informăm că dumneavoastră sunteți principalul beneficiar al testamentului dumneaei. Vă rugăm să vă prezentați la sediul nostru cu cât mai repede cu putință, pentru a discuta detaliile moștenirii dumneavoastră.

Încă o dată, ne cerem scuze pentru această intruziune într-un moment nefast și sperăm să vă putem oferi serviciile noastre în viitorul cel mai apropiat.

Cu stimă,
Edouard A. Tissot, Avocat

– Dumnezeule! exclamă Mallory ridicându-și privirea de pe scrisoare. Îmi pare nespus de rău, Grace. Nu știam că ai pierdut de curând pe cineva.

Chipul lui Grace rămase nemișcat.

– Nici eu nu știam.

– Poftim?

– Mallory, nu cunosc pe nimeni cu numele de Eva d'Orsey. Habar nu am cine e această femeie.

Vanessa Maxwell știa cum să dea o petrecere. Era cea mai importantă realizare a ei și avea să rămână, fără îndoială, moștenirea ei în inima celor care o cunoscuseră, dacă nu cumva o și iubiseră, mult timp după ce ea va fi plecat din această lume.

Prima regulă era că aceste petreceri erau aproape întotdeauna date sub inspirația momentului. Spre deosebire de unele gazde care trimiteau invitațiile cu o lună înainte, Vanessa înțelegea că succesul întregului eveniment depindea de legătura delicată dintre anticipație și punere în practică; o așteptare prea îndelungată între una și cealaltă nu ducea decât la indiferență și plictiseală. În plus, orice eveniment care nu cerea replanificarea febrilă a celorlalte obligații cunoscute dinainte, o încrengătură de minciuni nevinovate și testarea loialităților personale împământenite, nu merita atenție.

În al doilea rând, era nemiloasă cu lista ei de invitați. Aproape niciodată nu răspundea unei invitații cu una din partea ei. De fapt, era de notorietate faptul că alegea persoane pe care abia le cunoscuse, adunându-le împreună după un algoritm neobișnuit și adesea cu rezultate incendiare. Arunca oameni de stat respectabili alături de starlete, așeza aristocrați față în față cu dramaturgi proletari; o dată îl trimisese pe șoferul ei la Florida Club pentru a se întoarce cu o întreagă formație de jazz, smulsă de pe scenă, și o jumătate de duzină de dansatoare de la un club burlesc din Soho, exclusiv pentru bărbați, „pentru a mai înviora puțin atmosfera“.

Și cea din urmă regulă, petrecerile ei se țineau în saloane mult prea neîncăpătoare, mult prea puternic luminate. Oamenii se frecau unii de ceilalți, se îngrămădeau pentru a-și face loc și uneori mai nimereau unii în poala altora. În vreme ce alte gazde și-ar ameți musafirii până la intoxicare cu lumini discrete și sofale adânci și confortabile, Vanessa cerea ca toți invitații, indiferent de vârstă sau poziție socială, să se strângă precum sardinele într-un pub înghesuit din Shepherd Market, în jurul bordurii alunecoase a unui șstrand public sau pe balconul unui club privat. Invitații strigau pentru a se face auziți, înhățau băuturile care pluteau pe lângă ei pe tăvi de argint, trăgeau fără rușine cu urechea la conversațiile intime ale celor din jur, în timp ce își lăsau mâinile să bâjbâie în voie, atingând trupurile înfierbântate ale unor străini.

Peste aceste serate plutea un aer de primejdie; un fior de nerușinare. La cea mai scandaloasă dintre petrecerile ei, angajase o mână de actori care pretindeau a fi chelneri, în timp ce unul dintre ei juca rolul unui invitat ghinionist care fusese otrăvit în timpul servirii primului fel de mâncare. Pe urmă, celorlalți invitați li se ceruse să rezolve misterul înainte de venirea poliției sau fuseseră la rândul lor eliminați prin diverse metode nemiloase.

Era exact genul de cutezanță scandaloasă care o catapultase pe ea și, în mod implicit, pe

soțul ei, omul de afaceri și comersantul de tutun Phillip Maxwell, în vârful scenei sociale a Londrei.

Grace nu mai fusese niciodată invitată la vreuna dintre petrecerile Vanessei; a spune că nu frecventau aceleași cercuri ar fi prea blând. Soțul lui Grace, Roger, îl cunoștea pe Phillip Maxwell profesional și o știa pe Vanessa încă dinainte ca fiecare dintre ei să se căsătorească. Însă Grace, venită de la Oxford, era încă străină de cercul lor.

Mallory, pe de altă parte, mai fusese invitată de două ori; o onoare pe care ea o savura și pe care se prefăcea a nu o remarca. Fusese prima care căzuse în apă la faimoasa petrecere de la miezul nopții în ștrand și fermecase pe toată lumea cu nonșalanța cu care își purtase întreaga seară rochia îmbibată de apă, transparentă, lipită de formele-i adorabile.

În seara aceasta, totuși, părea o petrecere relativ simplă comparativ cu celelalte. Ca membri loiali ai Partidului Conservator, cuplul Maxwell găzduia o campanie de strângere de fonduri menită să îi asigure lui Anthony Eden poziția de prim-ministru. Eden, numit succesorul natural al lui Churchill în momentul în care acesta își prezentase demisia, ceruse alegeri generale pentru data de 26 mai și făgăduința lui că „Pacea va fi mereu pe primul loc“ atinsese coarda sensibilă a unui popor obosit de sacrificii și de pierderi.

Pentru a sărbători zorii acestei epoci de prosperitate, Vanessa organiză un „Bâlci al verii“ în oranjeria de la Kensington Palace, cu gustări și distracție tradiționale, inclusiv un stand de doborât nuci de cocos cu o minge din lemn, un butoi de scufundări, întreceri de băgat cât mai multe potcoave pe un par, curse de ouă în linguri, jongleri, chiar și plimbări cu ponei, în vreme ce sticlele de Pimm’s, înghețata de căpșune, tartele cu caviar și șampania erau trecute din mână în mână. Singura diferență dintre acest bâlci și unul oarecare era că biletele erau cumpărate în lire sterline și nu în centime, iar cei care se ocupau de standuri erau vedete ale scenei sau ale micului ecran.

Îndată ce intrară, deveni evident, din înghesuiala de trupuri, că majoritatea elitei mondene a Londrei era prezentă aici. O pancartă mare cu sloganul „Uniți pentru pace și progres“ atârna deasupra intrării. Oamenii strigau și își făceau semne cu mâinile peste marea de chipuri; nori de fum pluteau groși și grei; trepidațiile tempoului unei fanfare se auzea pulsând ca o bătaie de inimă pe sub vuietul general.

Ținându-se de mână, cele două tinere se strecurară prin mulțime.

– O vezi? întrebă Grace scrutând galeria lungă.

– E acolo! îi răspunse Mallory strigând și indicând cu mâna o femeie minionă, cu părul negru, înconjurată din toate părțile de invitați.

O trase pe Grace prin învălmășeală.

– Vanessa!

Vanessa se întoarse. Îmbrăcată într-o rochie de seară străvezie, din volane de șifon negru, avea trăsături fine, regulate și niște ochi adânci căprui, mai degrabă mici. Deși nu era foarte înaltă, era atât de bine proporționată și delicată, încât, în ciuda chipului său neinteresant, era considerată o femeie foarte rafinată. Alături de ea, celelalte femei apăreau deodată dezordonate și dizgrațioase. Avea un aer relaxat, aproape plictisit, de parcă nu și-ar fi întâmpinat invitații, ci mai degrabă i-ar fi primit în audiență. Și fiecare detaliu al persoanei sale era aproape desăvârșit – de la cărarea lină pe mijlocul capului care îi despărțea părul aranjat după urechi, pentru a dezvălui o pereche de cercei splendizi cu smaralde, până în vârful degetelor subțiri, accentuate de oja roz-pal, și la nuanța translucidă perfectă a micului buchet de boboci de trandafiri care îi împodobeau talia. Vanessa zâmbi, trăgând prelung din țigaretă.

– Bine ați venit, doamnelor! Sper că vă simțiți norocoase. Avem o tombolă care include un ceas de damă din aur de la Asprey și biletele se vând ca pâinea caldă. Comediantul acela tânăr, Benny Hill, va găzdui licitația.

– Cel de la televizor? întrebă Mallory făcând ochii mari.

– Chiar el. Și dă-mi voie să-ți spun că arată cu totul altfel în carne și oase!

– Cum ai reușit să-l aduci aici?

– La fel cum reușesc tot ce îmi propun – printr-o cruntă și inexorabilă neobrăzare.

Se întoarse spre Grace, fixând-o cu o privire neclintită de sub pleoapele coborâte.

– Nu cred că am avut plăcerea să ne cunoaștem.

– Oh, vreau să ți-o prezint pe prietena mea, Grace Monroe. Soția lui Roger.

– Încântată, spuse Grace întinzând mâna. Și vă mulțumesc pentru invitație. Este pur… și simplu… incredibil!

Vanessa strânse ușor vârful degetelor lui Grace, înclinându-și capul într-o parte.

– Aha, deci dumneata ești soția lui Roger. Chiar ne întrebam cu toții unde a dispărut.

Trăgând un nou fum adânc, o privi pe Grace cu o curiozitate nedisimulată, de parcă ar fi fost un exponat rar de muzeu.

– Ești rudă cu Lord Royce, nu-i așa?

– Este vărul meu de-al doilea din partea mamei. El a moștenit titlul când a murit bunicul meu.

– Înțeleg. Și asta ce te face pe dumneata... o aristocrată?

– Cred că da. Însă nu folosesc titlul niciodată. Titlurile sunt destul de inutile atunci când nu sunt însoțite și de o avere.

Vanessa suflă fumul, un fuior lung și subțire ieșind din nările ei.

– Prostii. Întotdeauna contează titlul, cu sau fără avere. Iar dumneata ești chiar mai drăguță decât mă așteptam.

Grace se îmbujoră ușor, simțindu-se deodată stângace; precum un copil care a fost târât înainte de ora de culcare în salon pentru a le încânta pe rudele mai în vârstă cu buna lui creștere.

– Vă mulțumesc.

– Și unde e soțul dumitale în seara asta? întrebă Vanessa.

– În Scoția. Cu afaceri.

– Ce trist pentru dumneata! Sau poate ce noroc, spuse arcuind o sprânceană. Știu că eu una aș fi euforică dacă Phillip ar pleca undeva.

– Ați făcut un lucru extraordinar, schimbă Grace subiectul conversației. Sunt sigură că strângerea de fonduri va fi un succes răsunător.

– Fac și eu ce pot. Plimbați-vă pe aici, sugeră Vanessa, cu un gest al mâinii, întorcându-se pentru a saluta alți invitați. Și cumpărați cât mai multe bilete, fetelor. Este pentru bunăstarea Marii Britanii.

Apoi, adresându-i lui Grace un zâmbet firav:

– A fost o plăcere să te cunosc. Sincer.

– Hai să luăm ceva de băut, hotărî Mallory îndreptându-se spre masa cu băuturi răcoritoare. Și vreau să te anunț că am pus ochii pe ceasul acela de aur.

Grace așează o mână pe brațul lui Mallory.

– De unde știa Vanessa despre familia mea?

– Nu știu. Presupun că toată lumea știe despre familia ta. De ce întrebi?

– Nu contează, se încruntă Grace. Doar că umblă un zvon cum că unchiul meu va fi nevoit să vândă curând moșia. Lui Roger nu îi surâde deloc ideea. Însă moșiile astea îmbătrânite nu fac altceva decât să mănânce banii și datoriile se adună...

Mallory o strânse ușor de mână.

– Nu te mai gândi la asta acum, draga mea. Probabil că e o simplă coincidență că a adus vorba despre unchiul tău.

Grace nu se așteptase să se simtă bine, dar seara se dovedi suprinzător de antrenantă. Politica Vanessei de a înghesui oamenii ca pe vite în vagoane însemna că toată lumea discuta despre orice, iar jocurile de bâlci creau o atmosferă gălăgioasă de camaraderie. Mallory pierdu aproape cinci lire la jocul cu nuca de cocos, înainte să „înmoaie“ o starletă de la Rank [1] în plină ascensiune în butoiul cu apă [2] , spre deliciul bărbaților din apropiere. Grace excelă la aruncarea potcoavelor, fiind în cele din urmă învinsă de Ducesa de Kent. Niciuna dintre ele nu câștigă ceasul de aur. Grace descoperi câteva chipuri familiare în mijlocul aglomerației și atât ea, cât și Mallory devorară mai multe sendvișuri cu castraveți, însoțite de șampanie.

Apoi Mallory zări standul Domnului Memorie, de care se ocupa Phillip Maxwell în persoană, îmbrăcat cu frac și joben, și încântarea ei nu mai avu margini.

– Uite! Obișnuiam să jucăm mereu jocul acesta în copilărie!

Apucă brațul lui Grace și o trase de-a lungul pavilionului.

– Sunt expertă la jocul ăsta. Hai. Jucăm una împotriva celeilalte, unu la unu.

– Nu am jucat niciodată, spuse Grace, măsurând cu privirea un șir de tăvi așezate în ordine crescătoare pe tejgheaua standului, fiecare dintre ele fiind acoperită cu o bucată de pânză. Ce trebuie să faci?

– Este cel mai simplu lucru de pe pământ, doamnelor!

Phillip Maxwell își duse mâna la joben, făcând o reverență exagerată.

– Fiecare tavă are până la cincisprezece obiecte așezate pe ea. Eu ridic vălul un minut, apoi îl reașez peste lucruri. Apoi dumneavoastră veți avea un minut la dispoziție pentru a scrie cât mai multe dintre obiectele pe care vi le amintiți. Persoana care își poate aminti cele mai multe obiecte câștigă.

– Asta e tot?

Părea destul de simplu.

– Prea bine, Mal. Să ne întrecem.

Phillip Maxwell înmânã fiecăreia dintre ele un creion și o bucată de hârtie.

– Atenție, nu aveți voie să începeți a scrie răspunsurile până când tava nu va fi complet acoperită, ne-am înțeles? Pe locuri, fiți gata, start!

Ridică pânza, măsură un minut cu ajutorul unui cronometru, apoi o așeză la loc peste tavă.

Mallory începu să scrie repede lista.

Grace, pe de altă parte, nu făcu nicio mișcare.

– Gata! strigă Maxwell. Predați-mi hârtiile!

Mallory i-o dădu pe a ei, apoi se întoarse spre Grace.

– Nu ai scris nimic.

– Nu am nevoie, îi zâmbi prietena ei.

– Serios. Și de ce mă rog?

– Pentru că mi le amintesc, răspunse Grace.

Maxwell și Mallory făcură un schimb de priviri.

– Păi, atunci hai, spuse Mallory încrucișându-și brațele la piept. Dovedește-o!

Grace trase adânc aer în piept.

– Un degetar, patru ace de mărimi diferite înfipte într-o perniță de ace în formă de gogonea; o minge mică din cauciuc roșu, o cutie de Bromo, doi șilingi, unul cu aversul în sus, celălalt cu reversul, un inel din sticlă cu aspect de smarald, un cuțit pentru deschis scrisori, cu un mâner din fildeș, o scrisoare adresată conducătorului Partidului Laburist, nedesfăcută, un pieptăn din carapace de broască țestoasă, o ploscă de vânătoare din piele, o chitanță de la librăria Ogden din Bloomsbury pentru două cărți, totalizând o liră și doi șilingi, o hartă a străzilor din Dorset, împăturită; un pachet desfăcut de Chesterfield, un jeton de carusel, o solniță cu găuri în formă de rățușcă, o pilă de unghii și o linguriță cu literele „VM“ gravate pe mâner.

Mallory clipi. Se întoarse către Maxwell, care examină conținutul tăvii.

– Dumnezeule, asta-i din cale-afară! exclamă el, ridicând privirea.

– Cum ai reușit? întrebă Mallory.

Grace scutură din cap, cu obrajii arzând.

– Nu știu. E un talent al meu, destul de inutil de altfel.

– Continuă, o încurajă Mallory, arătând spre următoarea tavă, mai mare. Memoreaz-o și pe asta.

Din nou, tava fu descoperită pentru un minut, apoi reacoperită.

Grace îi adresă un zâmbet lui Mallory.

– Faci cinste dacă spun ce e pe tavă?

– Absolut!

– Un carnețel din piele neagră și un stilou din aur, un ghem de sfoară, doi nasturi din os, probabil de la un pulover…

Din nou Grace începu să înșire cele douăzeci de obiecte de pe tavă, oferind detalii amănunțite, cu o precizie ieșită din comun.

Acum în jurul lor se adunase deja o mică mulțime de invitați.

– Ce face acolo?

– Nici nu are nevoie să le scrie pe hârtie!

– Trișează! strigă cineva din public.

– Imposibil! interveni Mallory întorcându-se spre ei. Nici măcar nu a mai jucat vreodată jocul.

– Nu cred! strigă altcineva. E o șmecherie.

– Maxwell, dumneata ai angajat-o? E o glumă?

– Categoric nu! îi asigură el. Totul este cât se poate de real.

– Cum sunt și candidații pe care îi susții?

Cei prezenți izbucniră în hohote de râs.

Mulțimea continuă să crească.

– Să încerce cu încă o tavă!

– De data asta pune mai multe lucruri!

Grace întinse brațul spre Mallory, apucând-o de mână.

– Hai să plecăm, șopti ea.

– Nu putem pleca acum. Ai fost acuzată că trișezi. Dacă plecăm, vei părea vinovată. În plus, câștigi, adăugă ea cu un zâmbet larg.

Phillip Maxwell savura și el atmosfera de suspans care plutea în aer.

– Bine, încuviință el, împrăștiind conținutul unei tăvi pe tejghea. Îi vom oferi acestei tinere doamne o adevărată provocare!

Șopti ceva la urechea unuia dintre valeți, care se îndepărtă grăbit pentru a reveni în

câteva minute cu o poșetă de ocazie ornamentată cu mărgele negre de jais.

Maxwell o ținu în sus cu o înfloritură a mâinii și o expuse publicului cu un gest teatral.

– Doamnelor și domnilor, iată poșeta soției mele, Vanessa. Nimeni nu știe ce mistere sălășluiesc prin adâncimile-i întunecate!

Râsete.

– E cu neputință ca această tânără să știe ce conține poșeta… nici măcar eu nu știu și, sincer să fiu, nici nu sunt sigur că aș dori să aflu!

Râsetele se întețiră și izbucniră ropote de aplauze.

– Și, ca să complicăm și mai mult lucrurile, de data aceasta voi lăsa descoperită tava doar pentru o jumătate de minut! Acum, întoarceți-vă, o instrui pe Grace.

Grace făcu precum i se spusese, întorcându-se cu fața spre mulțimea de oameni care se adunase în spatele ei. Îl auzi pe Maxwell golind poșeta și aranjând obiectele pe tavă.

În cele din urmă, dădu semnalul de pornire.

Mallory o apucă de umeri.

– Ești pregătită?

Grace încuviință din cap.

O întoarse cu fața spre tejghea și Maxwell dezvălui tava. După doar treizeci de secunde, o acoperi din nou.

– Timpul dumitale începe… acum! spuse bărbatul, privind atent cronometrul.

Grace ce concentră:

– O batistă de pânză cu literele „VM“ brodate într-un colț, cu fir de mătase albă, o pudrieră de culoare verde cu auriu, un ruj Hiver, un portmoneu de mărunțiș din piele de aligator, o cutiuță cu pastile Wilson pentru dureri de cap, o tabacheră din argint, o ciocolată Cadbury pe jumătate consumată, o cutie de chibrituri goală de la Carlisle Hotel, un bilet validat pentru filmul Richard al III-lea, de la ora șapte și douăzeci la cinematograful Regent în Edinburgh, o cheie de zăvor, o brichetă din sidef și aur...

Se opri, culoarea scurgându-i-se deodată din obraji.

– O brichetă din sidef și aur, repetă rar, cu o gravură pe o parte, „Întotdeauna, pentru totdeauna“.

Mulțimea izbucni într-un ropot de aplauze.

– E uimitor! exclamă entuziasmat Maxwell. Absolut incredibil! Cum de ai putut citi chiar și inscripția de pe brichetă?

Însă Grace nu părea să îl audă.

– Mă scuzați, ați spus că aceasta e poșeta soției dumneavoastră?

– Chiar a ei! răspunse el radiind de încântare. O nouă rundă de aplauze pentru campioana noastră, doamnelor și domnilor! Voi numi acest stal Doamna Memorie de acum înainte!

Ovații și aplauze.

Mâini nevăzute o bătură pe Grace pe spate în timp ce ea își croia drum prin mulțime, căutând cu disperare ieșirea.

– Bravo!

– Foarte impresionant!

– Ce tânără inteligentă!

Cu inima bătându-i cu putere, cu palmele umede de transpirație, Grace simțea că plutește, ca și cum s-ar fi mișcat prin peisajul distorsionat al unui vis; mintea i se concentra într-un singur punct.

Nu putea fi adevărat.

Era imposibil.

Acum vedea ieșirea. Era la doar câțiva pași depărtare.

– I-ai lăsat pe toți cu gura căscată! o prinse Mallory din urmă. Unde te duci? întrebă ea apucând-o de braț. Așteaptă o clipă, să-ți cumpăr un pahar cu… Grace, ce s-a întâmplat?

– Dă-mi drumul.

Grace se smuci. Reuși să ajungă până la uși și să iasă de pe cărarea pietruită, când îi veni să vomite.

– Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? O criză de nervi?

Mallory scotoci în poșetă și îi dădu o batistă.

– Încet, încet. Ai grijă să nu-ți murdărești pantofii, îi spuse, apoi făcu un pas precaut în spate. Pe ai tăi sau pe ai mei.

Când Grace termină, se șterse la gură, lăsându-se să cadă pe treptele de la intrare.

– Crezi că ți-a picat rău mâncarea? întrebă Mallory așezându-se lângă ea.

– Nu.

– Poate ai băut prea multă șampanie? Poate a fost de la sendvișuri. Vai, se încruntă ea, din alea am mâncat și eu.

– Mal… începu Grace, cuvintele gâtuindu-i vocea. Aceea e bricheta mea.

– Poftim?

– A fost a tatălui meu. Este unul dintre puținele lucruri care mi-au mai rămas de la el.

– Ce brichetă? Despre ce vorbești?

– Bricheta de pe tavă.

Îi luă lui Mallory un minut să și-o amintească.

– Serios? Ce căuta în poșeta Vanessei?

Grace o țintui cu privirea.

– Era și o cutie de chibrituri. De la Carlisle Hotel.

Mallory se uita la ea fără să înțeleagă.

– Hotelul Carlisle e în Scoția, Mal. La fel și cinematograful Regent.

Simți cum își pierde vocea.

– Acolo unde e și soțul meu.

– Vrei să spui… oh, spuse Mallory pricepând în sfârșit. Oh, înțeleg.

Grace își rezemă fruntea pe genunchi.

Era o noapte frumoasă, răcoroasă. Înăuntru, formația cânta, râsetele vesele însuflețeau atmosfera, petrecerea atinsese o frenezie strălucitoare.

Afară, cele două tinere stăteau tăcute.

După o vreme, Mallory se ridică.

– Hai, draga mea. E frig. Te conduc până acasă.

Grace se ridică la rândul ei.

– O vreau înapoi.

– Ce anume?

– Bricheta.

Mallory o țintui cu o privire îngrozită.

– Grace, fii rezonabilă. Las-o baltă.

– A fost a tatălui meu.

Vocea lui Grace suna dur ca oțelul. Mallory nu o văzuse niciodată atât de hotărâtă.

– Este singurul lucru care mi-a rămas de la el, rosti ea deschizând ușa. O vreau înapoi.

Mallory o opri, blocându-i calea cu brațul.

– Atunci mă duc eu să ți-o aduc. Înțelegi ce-ți spun? Lasă-mă pe mine să mă ocup. Ai suferit un șoc teribil și, dacă te întorci, îți faci mai mult rău. Dar momentan, scumpa mea, continuă ea luând-o ferm pe după umeri, te duc acasă.

– Ce bine ar fi dacă m-ai lăsa să te însoțesc.

Trei zile mai târziu, Mallory se afla din nou în holul de la intrarea casei din Woburn Square, de data aceasta urmărind-o pe Grace care își încheia nasturii impermeabilului și își potrivea pălăria în oglindă.

– Mă descurc, o liniști Grace, trăgându-și mănușile.

Mallory părea îngrijorată.

– Nu sunt chiar sigură. În plus, franceza mea e mai bună decât a ta.

– Și franceza unei pisici este mai bună decât a mea, spuse Grace zâmbind. Oricum, îți mulțumesc că mă conduci până la aeroport.

Grace deschise ușa și ieși în ceața întunecată a dimineții. Mallory o urmă, luându-i valiza. O așeză în portbagaj, în vreme ce Grace încuia ușa casei.

Ambele femei urcară în mașina lui Mallory, un Aston Martin DB2 albastru.

– Măcar ai stat de vorbă cu el? întrebă Mallory.

– Nu chiar. I-am spus că am de rezolvat o chestiune neprevăzută în Franța.

– Și asta a fost tot?

– Da. Nu am intrat în detalii. Și nici el nu a întrebat mai multe, adăugă ea încet.

– Hmm…

Situația era mai gravă decât crezuse Mallory.

Porni motorul.

– Nu-mi place că te duci singură.

Avântându-se în trafic, se băgă direct în fața unei mașini de lapte care abia se mișca.

– A fost totul atât de neașteptat. Și, mă rog, ai suferit un șoc îngrozitor. Mai zi-mi o dată ce ți-au spus avocații din Paris când i-ai sunat?

Grace oftă. Îi mai povestise de câteva ori.

– Am vorbit cu un bărbat pe nume Tissot. I-am spus că eu cred că e o greșeală, că sigur au trimis scrisoarea cui nu trebuia. Dar el a insistat. A zis că este încredințat că informația e corectă și că mă sfătuiește să citesc testamentul cu ochii mei ca să mă conving.

– Și asta e tot?

– Asta e tot, răspunse Grace foindu-se în scaun.

– Poate că nu te-a înțeles.

– Ba da, m-a înțeles. Vorbea engleză destul de bine. Apropo, spuse încercând să sune cât mai nonșalant, ai reușit să o recuperezi?

– E la mine în poșetă.

– Pot să o iau?

– Te rog.

Grace deschise poșeta lui Mallory și scoase bricheta din sidef. Nu ar fi vrut să întrebe, însă nu se putu abține:

– Ce a zis Vanessa când i-ai cerut-o?

Mallory urmărea concentrată traficul.

– Nimic. Mi-a dat-o pur și simplu.

– Nimic?

Nu era reacția la care s-ar fi așteptat Grace.

– Atunci, ce ai spus tu?

Mallory luă strâns o curbă, evitând să lovească din spate un autobuz numărul 19. Făcându-și curaj, trase adânc aer în piept.

– I-am spus că am impresia că are ceva care nu îi aparține și că aș aprecia dacă mi-ar putea înapoia mie obiectul în numele proprietarului de drept.

– Oh.

Grace își imaginase un schimb de replici mai dure, se așteptase la tabere adverse, la apărarea onoarei. Civilitatea politicoasă a replicilor lui Mallory o lovi ca o palmă peste față.

Mallory simți tulburarea prietenei sale. Totuși nu dorea să îi povestească adevărul – că Vanessa abia se sinchisise să-i răspundă. De fapt, nonșalanța ei fusese absolut magnifică.

Abia ridicase o sprânceană creionată în negru.

– Ah? Și despre ce obiect ar putea fi vorba? întrebase ea cu nepăsare.

Mallory fusese cea stingherită, incapabilă să îi întâlnească privirea.

– O brichetă, murmurase. Cu carcasa de sidef.

Vanessa căutase amabilă prin poșetă, apoi îi întinsese bricheta adresându-i un zâmbet larg, relaxat.

– Niciodată nu poți ști de unde aduni tot soiul de lucruri!

Asta fusese tot.

Fără priviri vinovate, fără prefăcută surpriză. Dimpotrivă, Mallory fusese cea care se simțise prost că îi răpise din timp.

Abia mai târziu, gândindu-se mai bine, i se păru straniu că Vanessa nu se deranjase să întrebe cui îi aparținea bricheta.

Dar nu era nevoie.

Cu toate acestea, dezamăgirea lui Grace atinse un punct sensibil. Știa că nu fusese capabilă să se ridice la înălțimea situației. Spre rușinea ei, o parte din ea fusese în taină impresionată de amestecul subtil de indiferență și impertinență al Vanessei.

– Ce ai fi vrut să îi spun? întrebă Mallory pe un ton iritat.

Grace privi pe geamul portierei.

– Nu știu.

Era nedreaptă față de Mallory. La urma urmei, îi adusese bricheta înapoi.

Grace o strecură în buzunarul impermeabilului, unde o păstra de obicei, la îndemână. Deja începuse să roadă în căptușeala din mătase a buzunarului.

– A fost îngrozitor de incomod, crede-mă. Eram la Prânzul de primăvară de la Royal Horticultural Society, adăugă Mallory, de parcă acest detaliu îi făcea eforturile mai eroice. Fă-mi o favoare. Aprinde-mi, te rog, o țigară.

Grace aprinse două.

Fumară în tăcere o vreme.

Mallory deschise radioul, mutând de la un post la altul, apoi îl închise.

Tensiunea continua să plutească în aer.

Curând reveni la subiectul ei favorit.

– Deci, cu Roger cum rămâne? Ce ai de gând să faci?

– Nu știu.

– Ce prost! exclamă ea suflând fumul.

Era mai ușor să vorbească despre greșelile lui decât despre ale ei; la o adică, ale lui erau mult mai grave.

– Bărbații sunt atât de proști, îți vine pur și simplu să-i strângi de gât!

Grace rămase tăcută.

– Ce o fi fost în capul lui? întrebă ea, devenind tot mai agitată. Sau o fi fost ceva? Mă îndoiesc. Cum ți-a putut face una ca asta?

Grace răsucea necontenit bricheta în buzunar, simțindu-i greutatea liniștitoare în palmă.

– Cred că vina nu îi aparține în totalitate, spuse ea încet.

– Nu-i aparține? întrebă Mallory întorcându-se să o privească. Despre ce Dumnezeu vorbești?

Grace făcu o pauză, foindu-se neliniștită.

– Mai sunt și alți factori, Mal. Detalii pe care tu nu le cunoști.

– Ce factori? Doar nu-i găsești scuze acum.

– Nu. Nu chiar.

– Mie mi se pare că tocmai asta faci.

– Nu e… în fine, adevărul e că…

Grace tăcu. Tânjea să se destăinuie cuiva. Și stând aici, lângă Mallory, în mașină, se simți în siguranță; nu ar fi nevoită să o privească direct în ochi… ar putea da drumul vorbelor.

– Mariajul nostru scârțâie de ceva vreme.

Mallory se uită la ea, neînțelegând.

– Despre ce vorbești?

Grace îi evită privirea.

– Adevărul e că l-am dezamăgit cumva pe Roger.

– L-ai dezamăgit?

Mallory simți cum i se urcă sângele la cap.

– El este cel care te-a dezamăgit! A fost o vreme când nu aveai cum să-l dezamăgești – te diviniza!

Grace simți o strângere de inimă auzind timpul trecut în fraza lui Mallory – o diviniza.

Trase din nou din țigară, să prindă curaj.

– Am rămas însărcinată, Mal, la puțin timp după nuntă.

– Poftim? Nu mi-ai povestit niciodată.

– Nu am spus nimănui. Adevărul este că am rămas însărcinată înainte de nuntă.

– Ah.

O privi pe Grace surprinsă, de parcă ar fi văzut-o acum pentru prima dată. Nu părea genul… atât de rezervată și naivă.

– Apoi am pierdut sarcina, adăugă Grace încremenită.

– De ce nu mi-ai spus niciodată? Te-aș fi putut ajuta.

– Pentru că s-a terminat înainte de a începe. La patru luni, m-am trezit cu niște dureri îngrozitoare. Sânge peste tot. A fost o noapte înfiorătoare.

– Îmi pare atât de rău, draga mea. Dar să știi, adăugă Mallory blajin, așa ceva nu este neobișnuit la prima sarcină. Uneori trebuie mai multe încercări înainte să duci sarcina până la capăt.

– Da, însă nu au mai fost alte încercări, rosti Grace încet. Am avut o infecție, am rămas cu sechele. Nu pot avea copii.

– Ești sigură? întrebă Mallory.

– Da.

– Dar ai fost la doctor? insistă ea.

– Am consultat trei doctori.

Se lăsă tăcerea.

Grace coborî geamul; simțea nevoia de aer proaspăt.

– După o vreme, continuă ea, Roger m-a invitat la o cină. A rezervat o masă la același restaurant în care mă ceruse în căsătorie. Întregul personal cunoscut era acolo,

strângându-ne mâinile, bucuroși să ne revadă. Alfonse, ospătarul-șef, ne-a condus spre masa noastră preferată, cea la care Roger se așezase în genunchi în urmă cu doi ani. Îți amintești acel moment?

Mallory încuviință din cap.

– Ți-a dăruit un inel cu diamant frumos cum nu am mai văzut la nimeni de atunci.

– Da. Așa, ne-am așezat, am comandat cocktailuri și șampanie și cotlet la cuptor. Trecuse vreme îndelungată de când nu mai ieșiserăm împreună în oraș, doar noi doi. Am ridicat paharele și am închinat unul pentru altul și Roger s-a uitat la mine, clătinând din cap. Avea o expresie goală, stranie. „Nu vei mai fi niciodată la fel, nu-i așa?“ mi-a spus. „Nu vei mai fi niciodată aceeași fată plină de viață cu care m-am căsătorit.“ Nu înțelegeam. Credeam că face o glumă proastă. Dar nu. A sorbit din pahar și a spus: „Așadar, ce e de făcut?“

Mallory își întoarse privirea spre ea, uimită.

– Cred că, în mintea lui, acela a fost sfârșitul. De atunci, nu a mai fost cu mine, înțelegi, nu a mai făcut dragoste cu mine.

– Dar ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta, Grace!

Grace își șterse o lacrimă cu vârful degetelor înmănușate.

– Nu contează, Mal. Nu sunt bună, sunt defectă. Nu-i pot dărui ce își dorește. Acum îi pare rău că s-a căsătorit cu mine.

Începu să plouă, o burniță cețoasă, fină, scurgându-se șerpuit pe geamuri, în vreme ce se strecurau prin traficul matinal al Londrei.

Mallory dădu drumul ștergătoarelor de parbriz.

Era depășită de situație. Toate greutățile propriului ei mariaj fuseseră negociate ușor, cu mai multe cocktailuri și bijuterii menite să restabilească pacea căminului.

Însă chiar de la bun început, întreaga poveste de dragoste dintre Grace și Roger fusese una a extremelor: versiunea tehnicolor a vieților alb-negru ale celorlalți. Încă de la prima lor întâlnire la balul din Grosvenor Square, Roger fusese aproape înfricoșător de îndrăgostit de ea. Grace era proaspăt venită în Londra, avea un farmec lipsit de afectare și ingenuu. Roger începuse să o curteze obsesiv, prin cadouri extravagante și gesturi pătimașe foarte publice. O petrecere-surpriză pentru ziua ei de naștere, pe care Roger o dăduse la Scott’s, la doar câteva luni după ce o cunoscuse, completată cu un colier de perle și cincizeci dintre cei mai apropiați prieteni ai lui. Mallory își amintea că fusese puțin geloasă, întrebându-se de ce Geoffrey nu putea face asemenea gesturi pentru ea.

Iar Grace fusese fermecată. Până sosi momentul în care își anunțară logodna, toată lumea se aștepta deja la acest deznodământ fericit al poveștii lor de dragoste.

I se părea de-a dreptul straniu că asemenea sentimente pasionale puteau fi reduse la indiferență totală.

Mallory încercă să își mențină tonul vocii calm și relaxat, ca și cum s-ar fi adresat unui copil sau unui invalid:

– Poate este numai o fază. Poate are doar nevoie să se adapteze. Să se acomodeze cu ideea.

– Cred că s-a acomodat, Mal. Și, din câte se pare, se descurcă foarte bine fără mine.

Mărturisirile păreau să o fi obosit pe Grace, care își rezemă capul de geam.

– Am tot felul de vise…, rosti ea după o vreme. Coșmaruri. Alerg printr-o pădure, căutând ceva sau pe cineva. Dar, oricât de repede aș alerga, nu-l pot atinge. Uneori am senzația că e chiar înaintea mea, apoi dispare iar. Ulterior încep să mă prăbușesc într-un abis întunecat, înfricoșător, și mă trezesc. În copilărie aveam mereu acest coșmar. Acum îl am când se întâmplă ceva teribil, ceva groaznic.

Își întoarse privirea spre Mallory.

– Am visat din nou în ziua petrecerii.

– Grace…

– Nu mai are rost, Mal.

Grace oftă, întrerupând-o înainte să apuce să continue. În starea în care era, nu putea fi înduplecată.

– Pe vremuri speram că lucrurile se vor îndrepta, că în timp mă va privi din nou la fel ca la început. Însă adevărul este exact invers. Relația noastră s-a înrăutățit.

Privi în gol pe geam, la ceața întunecată care se așternea în văluri groase peste Hyde Park.

– Cred că era doar o chestiune de timp înainte să se întâmple ceva.

Mallory nu știa ce să mai spună. Gândul îi zbură la broșura de la Colegiul de secretare de la Oxford. Cum Grace căutase un scop, un mod de a se face utilă. Și pe urmă își aminti, spre rușinea ei, cum desființase ideea de la bun început.

Merseră mai departe, pe lângă stația de metrou de la Holland Park, până în Shepherd's Bush. Londra era una din acuarelele lui Turner în această dimineață; pictată în nuanțe

ireale, schimbătoare, de albastru, precum și tonuri sumbre de verde, ude, topindu-se, trasate doar pe jumătate.

Mallory azvîrli mucul de țigară pe geam și îi aruncă o privire furișă lui Grace; spre linia adâncă dintre sprâncene; spre buzele ei, strânse cu încrâncenare.

Voia să îi ceară iertare; să intindă brațul, să o ia de mână și să o liniștească. Însă nu știa cum. De-ar fi avut îndrăzneala să o trântească pe Vanessa la pământ în numele prietenei ei. În schimb, făcu ceea ce mama ei obișnuia să facă; unul din singurele gesturi de afecțiune pe care și le adresaseră vreodată. Mallory luă o batistă curată din buzunarul pardesiului. Mirosea ușor a apă de toaletă *Yardley Lily of the Valley*; parfumul care îi bântuise dormitoarele în copilărie. O așeză în palma lui Grace.

– Ia asta, draga mea. Pentru orice eventualitate.

Împăturind batista, Grace și-o strecură în poșetă.

– Mulțumesc.

– Cine știe? reluă Mallory, chinuindu-se să schițeze un zâmbet și încercând să rămână optimistă. Poate că o schimbare de decor vă va ajuta enorm pe amândoi.

– Vă pot ajuta să vă găsiți locul, doamnă?

Stewardesa era atrăgătoare și zâmbitoare, cu o siluetă de model. Părul ei șaten-închis și mătăsos era strâns sub o tocă șic, iar culoarea rujului se potrivea perfect cu nuanța uniformei de un roșu îndrăzneț.

– Da, vă rog, spuse Grace privind în jur neliniștită, studiind cabina principală și pe ceilalți pasageri așezați deja confortabil, citind reviste și discutând între ei.

Stewardesa îi verifică biletul.

– Sunteți chiar aici, în stânga. Dați-mi voie să vă iau pardesiul.

– Vă mulțumesc.

Așezându-se, Grace aruncă o privire prin gemulețul neobișnuit, la personalul de la sol care stivuia bagajele în cală, la șirul de avioane argintii parcate ca niște mașini uriașe, unul lângă celălalt, în linie. Simțea o ușoară greață din pricina nervilor și a nerăbdării.

Stewardesa se întoarse.

– Este prima călătorie la Paris?

– Da. Și prima călătorie cu avionul.

– Sunteți în perfectă siguranță, o liniști femeia. Vă pot aduce un pahar cu șampanie să vă ajute să vă destindeți?

– Sunteți sigură? Adică, nu se va răsturna?

– Nu e cazul, râse tânăra. Veți vedea. Întreaga călătorie va fi mult mai lină decât vă imaginați. Așezați-vă cât mai confortabil și încercați să vă relaxați. Vom ajunge imediat.

Grace o urmări cu privirea în vreme ce se strecura în bucătăria îngustă a avionului, care părea doar un șir de cutii și sertare din metal. Curând se auzi pocnetul inconfundabil al dopului sticlei de șampanie. Puțin după aceea, tânăra se apropie pe culoar cu o tavă, împărțind pahare cu aerul unei gazde la o petrecere.

Și atmosfera deveni una de petrecere, toți pasagerii râdeau și sorbeau din șampanie, vorbind unii cu alții de-a lungul culoarului. Pilotul, chipeș în uniformă, se opri înainte de a intra în cabină, pentru a le ura tuturor bun venit la bord, făcând chiar și o glumă despre cât de neobișnuit era să zboare deasupra Canalului Mânecii fără să se tragă în el, glumă primită cu un ropot spontan de aplauze.

Apoi se închiseră ușile. Motoarele porniră și întregul avion începu să trepideze. Înaintară huruind pe pistă, prinzând viteză.

Grace privi pe geam, încercând să ghicească momentul în care roțile se vor desprinde de sol. Pe urmă, aproape pe nesimțite, se treziră în aer, urcând la un unghi abrupt înainte să vireze la stânga.

Londra, cu șirurile ei șerpuite de case identice din cărămidă, pictate într-o mie de nuanțe de cenușiu, dispăru repede în timp ce se pierdeau în ceața umedă și întunecată. Apoi, pe neașteptate, apăru strălucind dunga albastră a orizontului, deasupra păturii groase de nori, o întindere nesfârșită, aurie, ruptă de stratul de vreme rea de dedesubt.

Lăsându-se pe spate, Grace luă o gură de șampanie și, deschizându-și poșeta, scoase scrisoarea.

O citise de nenumărate ori de când o primise, dar tot simțea nevoia să o recitească, de parcă de data aceasta repera în sfârșit un detaliu care îi scăpase din vedere.

Madame Eva d'Orsey.

Eva d'Orsey.

Numele nu îi spunea nimic.

Însă conținea o undă de poezie, un ritm delicat, vioi, care îi stârnea imaginația.

Poate fusese o prietenă a părinților ei. O scriitoare ca mama ei sau o colegă de-a tatălui ei.

Sau poate va călători tocmai până la Paris pentru a descoperi că întreaga poveste nu fusese altceva decât o neînțelegere.

Între timp, Anglia dispăruse cu totul din câmpul vizual și doar o vastă pânză de cer albastru se așternea înainte-i.

„Găsim câteodată un vechi parfum ce-și amintește de unde viața unui suflet călător înmugurește.“

Charles Baudelaire

„La originea tuturor lucrurilor măreț se află o femeie.“

Alphonse de Lamartine

NEW YORK, 1927

Doamna Ronald, șefa de personal a hotelului, se rezemă de spătarul scaunului său și oftă.

– Foarte neobișnuit. De obicei, ne adresăm unei agenții. Noi nu procedăm astfel, domnule Dorsey. Niciodată.

Antoine d'Orsey, ajutorul senior de bucătar, stătea nemișcat, fără să scoată un cuvânt, privind răbdător în podea, la spațiul dintre tălpile sale. Făcea o cerere neobișnuită și, din experiența lui, cea mai eficientă cale de a obține ce îți dorești este pur și simplu să aștepți. Ani întregi de căsătorie îl învățaseră un lucru: spune ce ai de spus și pe urmă ține-te tare. De asemenea, lucrând în hotel (după cum i se spunea Warwick-ului de către personalul care îl deservea) încă de la inaugurare, în urmă cu doi ani, era îndeajuns de familiarizat cu doamna Ronald pentru a ști că înfățișarea ei aspră ascundea o dispoziție sentimentală, împletită cu un acut simț practic. Era cunoscut faptul că ducea lipsă de personal și că sezonul estival era abia la început. La urma urmei, și ea avea nevoie de ajutorul lui.

Nu că ar fi fost dispusă vreodată să recunoască.

– Măcar vorbește ceva engleză?

– Da, desigur, răspunse el foindu-se uşor. Vedeți dumneavoastră, soția mea a obținut o slujbă la familia Westchester. Nu mai are unde să se ducă.

Doamna Ronald cântări spusele lui, scrâșnind zgomotos din măsele. Îi părea rău pentru Antoine. Ştia că e foarte muncitor, ursuz și încăpățânat, şi poate puţin prea cârcotaș. Porecla lui era „Melcul", pentru că bucătarul-şef povestea că se mișcă cu viteza unui melc. Cu toate acestea, el era mereu printre primii care ajungeau la muncă și printre ultimii care plecau; o piatră de temelie a personalului bucătăriei.

Oftând din nou, o măsură cu privirea pe tânăra aflată dinaintea ei.

Scundă și plăpândă, avea un păr negru care îi atârna drept până la umeri. Chipul îi era mai degrabă trist decât drăguţ, cu niște ochi depărtați, de o culoare neobișnuită, care se alungeau în sus precum cei ai unei pisici, și un nas lung și subțire. Trăsăturile erau acviline, cu o gură senzuală care îi păru doamnei Ronald cumva prea nerușinată; mult prea mare pentru chipul ei. Era îmbrăcată extrem de modest, într-o fustă simplă bleumarin și o bluză albă dintr-o pânză ieftină care se subțiase de la atâta purtat, însă călcată cu grijă. Fata avea privirea aţintită în podea.

Doamna Ronald se întoarse spre Antoine.

– Nu pare suficient de matură.

– Are paisprezece ani, răspunse el. E doar minionă pentru vârsta ei. Dar muncește deja de doi ani – are recomandări de la o familie din Brooklyn.

– Și de ce a plecat de la ei?

– Erau din Austria, veniți aici doar pentru o scurtă perioadă de timp.

Îi făcu semn din cap și fata scoase din buzunar un plic pe care i-l întinse şefei de personal.

– Eva, citi cu glas tare doamna Ronald, schimonosindu-se. Ce nume neobișnuit! Eva Dorsey.

Pronunţat astfel, suna urât.

Antoine se strădui să o corecteze, însă fără izbândă. Era obișnuit ca numele lui de familie să fie ciopârțit, redus până la cel mai apropiat echivalent american. Cu toate acestea, astăzi parcă îl călca pe nervi.

– Este fiica surorii soției mele. Ambii ei părinți au murit. Am adoptat-o când am venit aici.

În glasul lui se citea asprimea. Nu-i plăcea povestea nepoatei lui și nu voia să dezvăluie prea multe detalii unor oameni precum doamna Ronald. Totuşi, ultimul lucru pe care și-l dorea era ca lumea să creadă că Eva era fiica lui.

Era un copil tăcut, conștiincios și ascultător, însă ceva îl împiedica să aibă încredere în ea. Era un copil din flori, iar mama ei murise de tuberculoză. Eva era fără îndoială croită din aceeași stofă; o cheltuială nedorită de timp și de bani.

Doamna Ronald ridică o sprânceană.

– Văd aici că ai lucrat pe post de cameristă. Ar putea fi de folos.

Îi înapoie scrisoarea.

– Avem câteva cliente care se închipuie doamne, deși nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Vino aici, îi ordonă. Lasă-mă să-ți văd părul.

Eva își plecă uşor capul, în timp ce doamna Ronald îi studia scalpul.

– Nu pari să ai păduchi. Bine. Arată-mi mâinile.

Eva făcu precum i se poruncise.

– E curată, o asigură Antoine. Soția mea este foarte strictă în această privință. Și e

sănătoasă tun.

Doamna Ronald își împreună brațele la piept.

– Cu toate astea, aici e multă muncă. Nu sunt convinsă că ai putea face față. (Nu îi plăcea să cedeze prea ușor.) Ai ceva de spus?

Eva ridică fruntea, privind de la unul la celălalt.

– Cred că dumneavoastră știți cel mai bine, doamnă. Totuși, aș fi recunoscătoare dacă mi s-ar oferi ocazia să încerc.

Fata era isteață și politicoasă. În plus, știa cum să se adreseze cuiva aflat pe o treaptă superioară.

Doamna Ronald încuviință din cap.

– Apreciez încrederea pe care o acorzi puterii mele de judecată.

Umerii lui Antoine se relaxară.

– O voi lua de probă, hotărî doamna Ronald, întorcându-și privirea spre el. Mai departe, nu promit nimic. Acum, spuse făcând o notă în registrul dinaintea ei, sunt lucruri pe care trebuie să le știi dacă lucrezi aici. Atenție, domnișoară Dorsey. Warwick este diferit de toate celelalte hoteluri din New York. Și din motive foarte întemeiate. Domnul Hearst a construit acest hotel în aceeași perioadă în care a construit și Zeigfelt Theatre. Starurile de la Follies depind de noi; mai presus de orice, își doresc un hotel confortabil și discret. Noi suntem casa lor departe de casă. Tot ce vezi, toți oamenii pe care îi întâlnești, totul rămâne aici, între acești pereți. Înțelegi?

Eva consimţi din cap.

– Mulți dintre acești oameni sunt dansatori, artiști; uneori se poartă ca niște vite, crede-mă. Însă ei rămân musafirii domnul Hearst. Clientul nostru, stăpânul nostru. Și noi aici suntem de modă veche – prezența ta este simțită, nu văzută. Te afli aici ca să fii parte din decor, ceea ce înseamnă că nu ai voie cu pudră de față, cu bijuterii, cu ruj de buze; trebuie să porți bonetă întotdeauna. Și dacă un client te remarcă, în mod special un bărbat, înseamnă că nu ți-ai făcut datoria așa cum trebuie.

Se ridică, scoțând din buzunar un set greu de chei, și deschise dulapul plasat pe peretele îndepărtat al biroului, unde se aflau umerașele cu uniforme.

– Mă aştept să ajungi mai degrabă mai devreme decât mai târziu, e de preferat să anticipezi dorințele clienților în loc să aștepți să fii solicitată și, mai presus de orice, trebuie să fii politicoasă.

Scotoci în dulap, căutând o uniformă de mărime potrivită, în timp ce vorbi mai departe:

– Avem o politică foarte strictă în privința furtului. Toată lumea este pedepsită întotdeauna. Fără excepție.

Scoase o uniformă cenușie din bumbac.

– Aceasta va fi prea mare, dar mă tem că mai bine de atât nu se poate. Știi să coși?

– Da, doamnă.

– Atunci, ia-o și modific-o. Dar, te rog, nu o strâmta prea mult.

Închise la loc dulapul.

– Și dacă aud că ai vorbit cu presa ori cu vreun jurnalist de la ziarele de scandal, n-ai decât să-ţi faci bagajele imediat. Înțelegi?

Eva încuviință din cap.

– Fiecare cameristă este responsabilă cu întreținerea și curățenia a cincisprezece camere. Cu toate acestea, când ești la serviciu, ești în totalitate la dispoziția clienților. Nicio comandă nu trebuie refuzată, dacă este posibil. Avem standarde aici, mult mai înalte, suntem mult mai serviabili decât alte stabilimente.

Se întoarse spre Antoine.

– Presupun că va avea nevoie de găzduire?

– Păi, dacă nu e prea mult…

– Va trebui să împartă camera cu altcineva, îi tăie vorba doamna Ronald. Și să fie clar de la bun început că în acest hotel nu este permis niciodată cu musafiri, fie ei femei sau bărbați. Ne-am înțeles?

Din nou, Eva încuviință din cap.

– Dacă vrei să îți iei lucrurile, poți începe după-amiază.

– Acestea sunt lucrurile mele, doamnă.

Doamna Ronald privi în jos. La picioarele fetei se afla un pachet mic, învelit în hârtie maro.

– Înțeleg. Atunci, să sun pe una din fete să coboare și să te conducă în camera ta. Doamna Crane îți va face instructajul. Asta e tot.

– Mulțumesc, doamnă, zise tânăra și ieși din birou.

Antoine ezită o clipă în pragul ușii.

– Vă rămân recunoscător, spuse el.

– Da, păi, spuse doamna Ronald întorcându-se la biroul ei, să sperăm că o să te facă mândru de ea, domnule Dorsey. Nu mi-ar face nicio plăcere să o dau afară, dar nici nu aș avea vreo problemă să o concediez.

Bărbatul ieși pe coridor, unde îl aștepta Eva.

Fata îl urmări în vreme ce își scotea o țigară de foi din buzunarul cămășii, apoi o aprinse. El o privi mustrător, de parcă ar fi făcut deja ceva greșit.

Eva își coborî privirea, studiind podeaua. Acolo unde alți oameni vedeau doar plăci de gresie de diferite culori, ea vedea modele încântătoare și numere. Erau douăzeci și nouă de plăci de gresie neagră la fiecare optzeci și șapte de plăci de gresie albă. Pentru fiecare placă neagră erau trei plăci albe. Un întreg univers ascuns de simetrie îți apărea în fața ochilor dacă priveai îndeajuns de aproape.

– Dacă intri în vreun bucluc, ești pe cont propriu. Ai înțeles? Ești suficient de mare încât să răspunzi pentru ceea ce faci de acum înainte.

– Da, domnule.

Apoi Antoine se întoarse pe călcâie și se îndepărtă, pornind spre bucătăria de jos, dispărând în labirintul lung de coridoare care șerpuiau pe sub clădirea principală a hotelului.

Eva respiră parcă pentru prima dată în ultimele câteva ore.

Greutatea care îi apăsase pieptul întreaga dimineață începea în sfârșit să se risipească.

Își împături uniforma așezând-o peste bocceluța cu lucrurile ei și așteptă cu spatele rezemat de perete.

Singurul lucru pe care îl pusese în gură de dimineață era o cafea neagră și tare. Unchiul ei mânca la serviciu și acum, că mătușa ei era plecată, nu vedea niciun motiv pentru care să țină mâncare în apartament, sau, de fapt, să mai păstreze apartamentul. Stomacul i se strânse și chiorăi.

Nu voia să împartă camera cu cineva străin. Nici măcar nu era convinsă că dorește o slujbă de cameristă. Însă nu conta ce își dorea ea.

Eva închise ochii strâns.

În biroul doamnei Ronald fuseseră 778 de plăci de gresie. 426 gri și 352 albe. Dacă le înmulțeai unele cu celelalte, obțineai 149 952. Dacă scădeai 352 din 426, îți rămâneau 74 și dacă adunai 4 cu 2 și cu 6 îți dădea 12, iar dacă adunai 3 cu 5 și cu 2 îți dădea zece și dacă împărțeai 12 în 778…

– Deja dormi în post, eh?

Deschise ochii și văzu o blondă stând înaintea ei, de asemenea cameristă, doar că ei uniforma îi venea bine. Cu mâinile în șolduri, fata reușise cumva să își așeze boneta într-un unghi șic, între două șuvițe cârlionțate de breton care îi împodobeau fruntea lată. Înfățișarea ei respira un aer îngrijit și ordonat; gesturile ei, siguranță și aroganță.

– Eu sunt Sis, prescurtarea de la Cecily, se prezentă ea întinzând mâna și scuturând-o puternic pe a Evei. Sunt din Virginia, în caz că nu ai observat. Din câte se pare, vom împărți camera. Știam eu că nu va ține mult norocul meu. Am avut toată camera la dispoziție aproape o săptămână întreagă. Oricum, oftă ea, presupun că e de datoria mea să îți fac un tur al clădirii. Vino după mine.

O conduse pe Eva prin coridorul lung până la o scară de serviciu. Când ajunseră la primul etaj, se opri.

– Ai fost vreodată în foaierul principal?

Eva scutură din cap, prea tulburată să poată scoate o vorbă. Era deja fermecată de Sis, de vorba ei moale din sud, de atitudinea ei relaxată, lipsită de griji. Îi era teamă să vorbească, pentru ca nu cumva Sis să fie deranjată de accentul ei. I se întâmplase în casa din Brooklyn, unde bucătăreasa scoțiană insista să o numească „Venetica“, deși stăpânii ei vorbeau germana și, cu propriul ei accent din Glasgow, abia o înțelegeai.

– Măcar l-ai văzut vreodată? întrebă Sis.

Din nou, Eva clătină din cap.

– Mă gândeam eu. Ai aerul cuiva care și-a petrecut întreaga viață intrând numai pe ușa de serviciu. Haide.

Sis împinse ușa de sus și traseră cu ochiul în Foaierul Vestic.

După standardele hoteliere, era un foaier modest, intim. Însă chiar dacă nu era cel mai mare sau mai grandios foaier de hotel din New York, era cu siguranță unul dintre cele mai opulente.

Podelele de marmură străluceau de sub covoarele orientale, rânduri de divanuri dispăreau sub grămezile de perne din mătase și catifea, iar oglinzile oblice care împodobeau pereții reflectau frumoasele profiluri ale fetelor din cor în timpul lor liber,

îndreptându-se languros spre bar.

Alese cu grijă pentru perfecțiunea trăsăturilor, erau toate de aceeași înălțime, cu picioare lungi și bine conturate. Râsul lor era punctat de clinchetul tocurilor înalte ale sandalelor și fâșâitul fustelor îndrăzneț de scurte. Un pian se auzea undeva, pe fundal, și cineva cânta.

Un băiat de serviciu trecea printre clienții cu buzunarele doldora, ducând o tipsie de argint.

– Madame Arpeggio, striga cu glas tare. Madame Arpeggio.

Aerul mirosea a cremă de lustruit metalul, a fum de trabuc și a parfum dulce și luxuriant de crini portocalii proaspăt tăiați.

Eva privi cum o femeie micuță și rotofeie, învești mântată complet în negru, cu capul încoronat de un turban din catifea, prins cu o broșă cu un rubin uriaș, intră însoţită de o pereche de ogari irlandezi. Zgărzile lor din piele neagră erau bătute cu perle.

În aceeași clipă, unul dintre portari le aduse apă în boluri de porțelan, pe care animalele o pleoscăiră îndată, împroşcând podeaua din marmură, în timp ce stăpâna lor se opri să aprindă o țigară și să își verifice mesajele la recepție.

– Cine e doamna asta?

Eva era atât de fascinată, încât uită de hotărârea ei de a nu vorbi.

– Nimeni important, pufni Sis. O oarecare contesă prusacă nespălată. Niciodată nu face baie și nu-şi scoate câinii la aer atât cât ar trebui. Camera ei miroase ca o grădină zoologică. Deja au schimbat mocheta o dată.

Fetele o urmăriră în timp ce femeia se întoarse și porni mândră spre lift.

– Chestia e, îi destăinui Sis, că toți oamenii importanți de aici arată obișnuit, iar cei care se îmbracă extravagant și după ultima modă sunt de obicei faliți sau pe aproape. Îți spun, ai intrat într-o lume cu susul în jos, zise ea clătinând din cap. Îți va lua o vreme, dar te vei obișnui.

Eva împărțea o cameră cu Sis la mansarda clădirii; avea o cadă într-un colț, un dulap micuţ și două paturi înguste. Fereastra dădea spre luminatorul înaltei clădiri din față și spre aleea de dedesubt. Cerul nu se vedea niciunde.

Nu că ar fi contat. Amândouă fetele se trezeau la ora șase și mâncau în bucătăria de jos, care servea și pe post de cantină pentru personal, până la ora șase și jumătate. Apoi stăteau aliniate, așteptând-o pe doamna Ronald să le inspecteze uniforma și aspectul general.

Eva reușise să își modifice uniforma cu succes; cu toate acestea, șorțul alb-străveziu și boneta erau încă prea mari, dându-i o înfățișare aproape ridicolă. Era o linie subțire între ideea de a angaja tinere fete care să nu atragă atenția clienților prin aspectul lor fizic și filosofia doamnei Ronald despre eleganța generală a stabilimentului. Așadar, Evei îi fură date în grijă etajele de jos, mai puțin solicitate, în speranța că va mai crește câțiva centimetri peste vară.

După ce inspectă părul și unghiile fetelor, doamna Ronald le prezentă clienții care soseau și care plecau în acea zi, precum şi preferințele lor, acolo unde era cazul.

Printre aceştia se numărau actrița care cerea o cameră cu draperii din catifea neagră pentru a putea dormi în timpul zilei și unde nu se putea intra pentru a face curățenie decât în timpul nopții, când avea spectacol la Ziegfeld Follies, la o stradă depărtare, şi producătorul de filme care avea oroare de orice obiect folosit anterior de altcineva; saltelele şi cearșafurile de pat trebuiau schimbate, să fie noi de fiecare dată când sosea, iar așternuturile trebuiau spălate separat de ale celorlalți clienți, datorie pe care i-o încredința doar doamnei Ronald (dar pe care ea o încredința la rândul ei uneia dintre fete).

Apoi urmau cerinţe ceva mai obișnuite: găleți de gheață în plus, cearșafuri de satin, solicitări speciale pentru anumite tipuri de flori – trandafirii de seră și gardeniile erau cele mai populare. Unii clienți doreau ca din camerele lor să fie luate orice tablou sau operă de artă, în vreme ce alții nu suportau anumite culori și nu voiau să le vadă în preajmă. Mâncărurile de import însemnau cheltuieli exorbitante – ciocolată de la Paris, ananas proaspăt din Mexico, ceai negru din India și trabucuri lungi şi groase din Cuba. Aproape zilnic erau livrate piane, precum și animale de companie exotice, automobile noi și puști de vânătoare; în plus, poliția escorta limuzinele blindate care transportau bijuteriile ce erau depozitate în seifurile din subsolul hotelului.

Ringuri de dans erau instalate, astfel încât starurile scenei să își poată exersa programele, mobila era îndepărtată, în locul ei fiind așezate mese de masaj și echipamente sportive. Timp de o săptămână, Marea Sală de Bal fusese transformată într-un ring de box când Jack Dempsey luptase împotriva lui Jack Sharkey la Yankee Stadium.

Adesea, clienții își aduceau propriul lor personal. Servitoare şi valeţi străini se strecurau pe lângă pereții foaierului, nesiguri de locul lor în afara domeniului din țara lor de

baștină. Nici clienți, dar nici personal al hotelului atunci când stăpânii erau plecați în timpul zilei, ei erau adesea suspicioși, dar și ameţiţi de proaspăt obținuta lor libertate.

Orașul în sine avea un efect periculos asupra personalităților în mod obișnuit rezervate. Nu o singură dată se întâmplase să își piardă nu doar capul, dar și slujbele.

Un valet fusese descoperit în timp ce se dădea drept stăpânul său, Ducele de Cornwall, și făcuse niște datorii imense la jocurile de noroc în Harlem, înainte de a fi descoperit în flagrant cu o prostituată de culoare în patul stăpânului său. Sau o servitoare care nu pusese niciodată gura pe alcool și care cedase tentației, trezindu-se undeva în apropiere de malul mării alături de un hamal italian din port care o informase politicos, într-o engleză stâlcită, că erau căsătoriți și că ar dori să își exercite drepturile conjugale.

Eva fu însărcinată să învețe ce are de făcut de la Rita Crane, o femeie mai bătrână, de o vârstă imprecisă și una dintre cele mai beţive persoane din lume. La fundul căruciorului cu lenjerie, Rita păstra o ploscă, în dulap, o veche sticlă de alcool sanitar umplută cu gin, iar în poşetă, un flacon cu morfină pe care doctorul i-o recomandase drept remediu pentru nervii slăbiți. În fiecare dimineață își făcea apariția, cu mâinile tremurând și brațele acoperite de vânătăi. Eva se întreba în sinea ei dacă nu cumva fusese bătută cu un ciomag, însă desigur, nu îndrăznea să dea glas gândurilor sale.

Rita fusese probabil cândva o frumusețe. Dar prea multă băutură, prea mulți foști soți și o pasiune pentru bucătăria englezească de modă veche o făcuseră destul de rotofeie; avea un bust mare asemenea prorei unui vapor, aşezat pe două picioare subțiri, străbătute de varice. Trăsăturile îi erau ascunse în pliurile moi ale pielii ei albe, iar colțurile ochilor îi erau plecate într-un unghi curios care îi dădeau un aer permanent trist. Buzele îi erau atât de subțiri încât abia dacă sugerau o gură. Rita se mișca de parcă era mânioasă pe gravitație, ca și cum simpla idee de a avea un corp fizic o incomoda teribil. Părea pe de-a-ntregul o creatură marină, crescută fără lumină, ai cărei ochi erau opționali, iar coloana vertebrală, un lux.

Era o violență în felul cum freca Rita podelele; un zel furios în modul în care aranja patul și o mânie pozitivă în ștersul prafului care nu îi lăsau Evei nicio umbră de îndoială că Rita nu era doar capabilă de omor, dar cel mai probabil şi comisese unul. Ultimul ei bărbat murise în urmă cu unsprezece ani. Acum era măritată cu slujba, pe care o ura și o disprețuia, mormăind în barbă un nesfârșit torent de înjurături, aşa cum o măicuță recită un rozariu. Cu toate acestea era dedicată trup și suflet îndeplinirii fiecărei munci conform standardelor ei precise. De-a lungul anilor, Rita își croise propriile așteptări din partea vieții și a altora, anticipând ce e mai rău și reușind să găsească un potențial întunecat şi ploios chiar și în cerul cel mai senin.

Vreme de două săptămâni încheiate, Rita supraveghe fiecare mișcare pe care o făcea Eva; corectându-i tehnica de curățare a vasului toaletei, insistând ca tânăra să perieze fiecare covor cu mișcări perfect verticale și apoi orizontale, criticând-o pentru lipsa de simț estetic cu care aranja prosoapele de mână din in şi dojenind-o permanent pentru tinerețea, înfățișarea și aerul ei exotic după cum îi venea la gură.

Eva înțelese curând că Rita era mult mai ușor de suportat când era băută. De fapt, în cantină, după terminarea serviciului, putea fi aproape distractivă.

Când se afla în Lille, Eva avea un bunic bețiv. Când bunica ei dorea ca el să fie treaz pentru un eveniment important, întotdeauna îl aproviziona din plin cu ciocolată.

– Zahărul îl calmează, spunea ea.

Eva nu își putea permite să cumpere ciocolată, însă începu să îi facă Ritei căni de ceai foarte dulce, pe care i le aducea pe parcursul zilei. La rândul ei, Rita mormăia și bombănea, însă îl bea așa cum era. Deși ceaiul nu o făcea mai plăcută, cel puțin nu îi permitea să devină de-a dreptul insuportabilă.

Până când termină perioada de ucenicie, Eva devenise expertă în toate domeniile artei serviciului domestic, inclusiv aranjarea potrivită a prosoapelor de mână.

Iar Rita pusese pe ea mai bine de trei kilograme.

Eva se adaptă curând ritmului regulat al vieții din hotel. Seara fetele își spălau și îşi călcau hainele, coseau și bârfeau. În cămara bucătăriei de jos era un radio în jurul căruia se aduna personalul, ascultând orchestra de coarde Silvertown sau scenetele umoristice cu Amos ’n’Andy. Băutura era complet interzisă; doamna Ronald era foarte strictă în această privință. Singurele dansuri de care aveau parte erau între colege. O fată înaltă, subțirică și de culoare, pe nume Wallace, era recunoscută drept experta în charleston și era dornică să învețe pe oricine pentru o sticlă de Coca-Cola, deși șansele de a folosi acest nou talent erau aproape nule. În serile de sâmbătă mergeau la St. Boniface pentru a se spovedi. Duminica dimineață mergeau la slujbă.

Mai aveau din când în când mici bucurii – matinee la teatrul Strand, înghesuite la balcon, urmate de un sandvici mâncat în picioare la Riker’s Drug Store.Uneori mergeau să privească luminile din Times Square, așteptând să vadă spectatorii ieşind din sălile de spectacole și să comenteze despre ținutele doamnelor elegante.

Alte dăți, traversau la pas Central Park până pe Fifth Avenue, trecând pe lângă vitrinele marilor magazine, unde nu îndrăzneau să intre niciodată. Erau locuri în East End, mici buticuri ținute de imigranți de unde se putea cumpăra stofă, se puteau vinde pantofi sau amaneta pardesie și bijuterii.

Sis o duse pe Eva la biblioteca publică și îi arătă cum să își facă permis. Săptămână de săptămână, Eva citi toate operele lui Charles Dickens, Jane Austen, Anthony Trollope, Henry James și Elizabeth Gaskell. Visa la eroine din familii sărace care stârneau pasiuni nemaiauzite, trăind povești de dragoste care depășeau clasele sociale și întorsăturile neașteptate ale destinului. În acele pagini orice era posibil, chiar și pentru o fată de condiția ei.

– Problema ta e că ești romantică, concluzionă Sis într-o duminică după-amiază, în timp ce stăteau cu toate lângă radioul din bucătărie și împleteau. Asta n-o să te ducă nicăieri. Trebuie să fii practică. Romanticii se aleg prea ușor cu inima frântă.

– Adevărat, fu și Rita în sfârșit de acord, odihnindu-și picioarele umflate pe o ladă de legume goală. Ai nevoie de un bărbat cu o slujbă serioasă, care să nu bea și să nu joace jocuri de noroc. Unul care să nu te pocnească pe tine sau pe copii prea tare și care se duce la biserică. Niciunul dintre bărbații mei nu a ajuns vreodată la biserică. Asta să fie o lecție pentru tine, o avertiză ea. Adevărul e că nu au fost niciodată suficient de treji încât să se dea jos din pat duminica dimineață.

Sis rămase pe gânduri.

– Poate cunoaște Charlie al meu pe cineva.

Ea era deja logodită cu un tânăr care muncea ca ușier la hotelul The Iroquois și era arhitectul social suprem al personalului din spate. Sis trata căsătoria ca pe o ofensivă militară; o răsturnare strategică a instinctelor naturale masculine care trebuie sistematic atacate și ținute în frâu prin cruzime și tărie morală.

La șaptesprezece ani, studiase și refuzase mai mulți bărbați decât toate celelalte la un loc. Cu economiile de la prima chenzină investise într-un cupon de dantelă adevărată din Irlanda pentru rochia de mireasă. Știa în ce cartier dorea să trăiască, până la casa în care ar accepta să locuiască, și hotărâse de mult cum se vor numi și ce profesii vor avea copiii ei (toți băieți). În ciuda situaţiei ei modeste, strânsese o colecție impresionantă de obiecte de bucătărie, veselă și lenjerie, colecție pe care o ținea într-un cufăr sub patul ei și căruia îi spunea „sertarul de jos“.

Charlie era cu doar câțiva ani mai în vârstă decât Sis și nici măcar nu o sărutase încă. Dar Sis reușise deja să îi aranjeze banii și cariera; îl punea să lucreze ore suplimentare și să

meargă la cursuri serale de contabilitate, cu gândul că într-o zi va ajunge să lucreze la recepție.

Iar el era fermecat de ea. Uneori venea să le întâlnească în parc sau după un film (Sis nu îi dădea voie să stea lângă ea în întunericul sălii, ca nu cumva să își facă o impresie greșită) și Eva putea citi amestecul de teamă și mândrie care se așterneau pe chipul lui în preajma ei.

– Alege un bărbat cu o mamă autoritară, o sfătui Sis. Mama lui Charlie este văduvă și are șapte copii de hrănit și numai o biblie care să-i țină de cald. Charlie se simte vinovat din momentul în care se trezește de dimineață și în plus, e învățat să primească ordine de la o femeie.

Eva încuviință din cap.

Niciodată nu avea de comentat în privința sfaturilor lui Sis. Dacă voiai să ai o seară liniștită, nu te contraziceai cu Sis.

– Doamne, Dumnezeule, râse Rita, întorcându-se brusc spre Eva. Ai aranjat-o pe asta mică. O să fie mai a dracului decât tine, Sis.

Toată lumea se răsuci spre Eva, care își simți obrajii arzând.

– Încă mai are de crescut, asta-i tot! replică Sis. În plus, tu ai reușit să te măriți de câteva ori, și nu ești chiar Regina din Saba!

Cu toate acestea, când subiectul conversației se schimbă, Eva se ridică și ieși afară.

Era într-adevăr prea slăbănoagă şi avea o față prea lungă; trăsăturile ei aduceau cu ale unui personaj de desene animate din ziarele de sâmbătă.

Sis era înaltă și blondă, precum una din fetele Gibson care zâmbeau într-un afiș publicitar.

Eva era mică, avea tenul întunecat și o înfățișare străină.

Se îndreptă spre aleea din spate, așezându-se singură pe trepte. Aerul umed și cald al New Yorkului plutea în noapte, fără a-și slăbi strânsoarea sufocantă. Totuși, Evei i se părea că ascunde o mulțime de posibilități, o mișcare constantă înainte care promitea că, indiferent de ce se va întâmpla, schimbarea era pe drum.

În toate cărțile pe care le citise în viața ei, eroina era subiectul îndoielilor de sine și al criticilor nedrepte. Și în fiecare poveste aceste greutăți o făceau să fie și mai hotărâtă. Și ce știa Rita? Dacă Eva își dorea o viață de spălat toalete, nu avea decât să urmeze sfaturile Ritei. Dar ea nu voia aşa ceva. Ea visa la mai mult.

Nu era sigură ce își dorea cu exactitate sau cum avea să obțină acel lucru. Însă, pentru moment, nu trebuia să se gândească la asta. Putea doar să stea aici, bucurându-se de strălucirea stelelor nu prea îndepărtate, care clipeau de undeva, din spatele vălului gros de nori ce acoperea cerul serii.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Firma de avocați Frank, Levin et Beaumont își avea birourile în Rue de Rivoli, la etajele de sus ale uneia din arcadele cu galerii. Grace era programată pentru ultima întâlnire a după-amiezii și, după o conversație oarecum derutantă în franceza ei nesigură cu secretara, fusese introdusă în birourile domnului Tissot, care se aflau într-un colț al firmei, cu două ferestre dând spre aripa nordică a Muzeului Luvru.

Grace se așeză, încă îmbrăcată în pardesiu şi cu poșeta ferm ancorată în poală. Se simțea parcă ruptă de realitate aici, ca într-un vis puțin tulburător și extrem de real.

Nu era obișnuită să călătorească de una singură. Mallory insistase ca ea să stea la Hotel Raphael, unde Mallory fusese împreună cu mama ei înainte de război. Localizat în apropiere de Champs-Élysées, era discret și de o grandoare calmă; mult mai plăcut decât orice ar fi ales Grace însăși. Camera ei nu era foarte spațioasă, însă avea tavane înalte și era decorată într-un roz delicat și una dintre cele mai catifelate nuanțe de verde-pal și pasteluri feminine oglindite în aranjamentele florale din mătase și cuvertura de pat groasă, cu broderie. Deasupra patului se afla chiar şi un candelabru. Întinsă pe spate, noaptea trecută îl privise uimită. În mod evident, francezii așteptau ca lucruri mai interesante să se petreacă în această cameră decât englezii.

Camera avea și un balcon, lat de doar câţiva metri. Grace deschise ușile și păși afară, cutreierând cu privirea peste străzile late, flancate de copaci de sub balconul ei.

Orașul avea o frumusețe extravagantă, nepăsătoare. În Londra, şiruri întregi de case fuseseră dărâmate în timpul războiului; cartiere întregi, șterse de pe fața pământului. Peisajul era marcat de răni căscate în asfalt și mormane de moloz carbonizat; monumente grotești ale unor structuri cândva impozante. Însă aici, trotuarele erau netede și uniforme, iar panorama orașului, intactă. Oricare ar fi fost stricăciunile ocupației, Parisul părea să le fi dat uitării.

Chiar și aerul era mai rafinat; nu era îmbibat de cărbunele uleios, umed, ci limpede, parfumat cu lumina și căldura soarelui continental.

Cafeaua de la micul dejun fusese surprinzător de tare, croasantul pufos și untos – mai degrabă ca un biscuite sau o prăjitură. Și acești oameni le mâncau în fiecare zi, câtă decadență! Doar teama de a nu se face de rușine dacă era prinsă o împiedică pe Grace să strecoare unul în buzunarul pardesiului.

Târziu în acea după-amiază, traversând Grădinile Tuileries în timp ce se îndrepta către întâlnire, o cuprinse un soi de amețeală, acompaniată de o revelație instantanee: aici nu o cunoștea nimeni. Anonimatul ei o încânta și în același timp o zăpăcea.

Recepționera îi dăduse o hartă a străzilor, însă, când se trezi învăluită de orașul în sine, îi fu cu neputință să se concentreze la denumirile acestora. Mereu auzise cât de elegant este Parisul, dar nu își putea imagina cum anume.

Și-l închipuise rigid; intoleranța severă a perfecțiunii. Însă acum, când ajunsese aici, fu uimită de naturalețea tuturor lucrurilor din jur. De la tulpinile înalte și suple ale copacilor, cu frunzele foșnind deasupra ei, la pietrișul spălăcit care scrâșnea sub picioare sau la clădirile cu proporții clasice care se înălțau, construite uniform din aceeași piatră deschisă la culoare, totul era orchestrat pentru a captura lumina. Întregul oraș era învăluit într-un nimb de strălucire caldă.

Francezii erau fluenți în limbajul frumuseții, așa cum i se povestise. Însă era o armonie ambientală mult mai subtilă decât anticipase ea. De fapt, totul avea sens. Cine nu ar construi colțurile clădirilor într-o curbă blândă mai degrabă decât să le lase să se întâlnească într-un punct dacă aveau mijloacele și înclinarea? Și cine nu ar potrivi țiglele acoperișurilor în cercuri concentrice pentru a crea un peisaj armonios, în nuanțe de bleu-cenușiu, îmbogățit cu coșuri de fum turtite, din teracotă? Toate celelalte păreau făcute la voia întâmplării.

De asemenea, în vreme ce bărbații și femeile nu păreau mai atrăgători fizic decât semenii lor englezi, erau totuşi îmbrăcați cu o siguranță și o atenție la detaliu care ar fi fost considerată apogeul aroganței în Anglia. Aici, păstrarea unui anume farmec era, se pare, nimic mai mult decât o datorie civică.

Chiar și în birourile avocaților se observa o armonie și o precizie a culorilor, a formelor și dimensiunilor mobilierului, ca și cum un designer ar fi trecut pe aici mai devreme, îndepărtând orice detaliu nelalocul lui.

Ușa se deschise și intrară doi bărbați.

Primul dintre ei era un domn în vârstă, cu o înfățișare oficială și rigidă și cu o mustață îngrijită, albă. Un bărbat mai tânăr stătea respectuos în spatele lui.

– Madame Monroe? întrebă domnul mai în vârstă, salutând-o fără a-i zâmbi, cu o înclinare scurtă a capului. Mă numesc Henri Levin, începu el într-o engleză cu un accent puternic franțuzesc. Aceasta este firma mea. Și acesta este Edouard Tissot, asociatul meu. El va avea grijă de dumneavoastră. Sper că serviciile lui vor fi satisfăcătoare.

Acestea fiind zise, făcu o plecăciune scurtă și sobră, se întoarse pe călcâie și ieși din

începere.

Grace nu știa prea bine cum să reacționeze la această introducere abruptă.

– Vă rog să îl scuzați, spuse Monsieur Tissot făcând un pas înainte.

Arăta în jur de treizeci și ceva de ani; înalt și suplu, calitate subliniată și de costumul său conservator în dungi. Părul închis la culoare se potrivea cu ochii lui negri; expresia chipului său era serioasă și inteligentă.

– Nu este obișnuit să vorbească engleză, îi explică el coborând discret vocea. Este îngrozit la gândul că îi veți pune o întrebare pe care nu o va pricepe.

– Aha, înțeleg, încuviință ea din cap.

El îi întinse mâna.

– Permiteți-mi să vă urez bun venit la Paris, madame.

– Mulțumesc, spuse Grace întinzându-i mâna şi așteptând ca el să o strângă.

Spre surpriza ei, Monsieur Tissot îi ridică palma, buzele lui rămânând doar o clipă în aer chiar deasupra pielii albe a încheieturii, înainte să o coboare.

Era un gest deopotrivă discret, ceremonios și intim; căci el nu atinsese cu buzele pielea ei. Însă pielea ei încă mai furnica acolo unde buzele lui ar fi putut-o atinge.

– Dați-mi voie să încep, continuă Monsieur Tissot, prin a vă spune că îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ați suferit-o. Și vă rog să îmi permiteți să vă ajut cum voi putea în timpul ședерii dumneavoastră aici.

– Vă mulțumesc foarte mult, murmură Grace ferindu-și privirea.

Decisese dinainte că era cel mai bine dacă nu spunea mare lucru sau chiar nimic până nu afla mai multe. Așadar, schimbă subiectul cu unul mai confortabil.

– Engleza dumneavoastră este foarte bună, Monsieur Tissot.

– Vă mulțumesc, acceptă el complimentul cu o înclinare a capului. Tocmai de aceea am fost eu desemnat să mă ocup de dumneavoastră.

Se aşeză la birou şi începu să caute prin teancul de dosare.

– Îmi pare rău că v-am făcut să bateți atâta drum, Madame Monroe. Cu toate acestea, termenii testamentului sunt foarte clari. Și desigur, sunt o grămadă de detalii de pus la punct şi ne trebuie o mulţime de semnături.

Scoase dosarul de care avea nevoie, studiind documentele din el.

– Așa... Moștenirea cuprinde fondurile din vânzarea unei proprietăți, precum și un portofoliu de acțiuni care sunt actualmente tranzacționate de firma de curtaj Lancelot et Delp.

Trebuie să fi auzit greșit.

– Scuzați-mă, ați spus o proprietate?

– Da, un apartament. Un „flat“, cum spuneți dumneavoastră, englezii. Decedata a locuit în el până la sfârșitul vieții și din această cauză nu a putut fi lichidat mai devreme. Noi am evaluat proprietatea și vă asigur că valorează destul de mult.

Scoase din dosar câteva hârtii cu aspect oficial și le aranjă pe birou.

– Madame d'Orsey ne-a instruit să întocmim o procură, astfel încât noi să aranjăm vânzarea în numele dumneavoastră. Așteptăm doar semnătura dumneavoastră pentru a începe demersurile, spuse el ridicându-și privirea de pe hârtii. Presupun, dar poate mă înșel, că ați prefera ca noi să ne ocupăm de această chestiune mai degrabă decât să vă complicați dumneavoastră.

Grace se aplecă înainte pentru a cerceta hârtiile, însă cuvintele nu îi spuneau nimic.

– Sunt scrise în franceză, nu-i așa?

– Ah! Da, recunoscu el, scuturând din cap. Îmi cer scuze. Cu cea mai mare plăcere, vă pot ajuta să le parcurgem. Sau, dacă preferați, le puteți da avocatului dumneavoastră în Anglia să le revizuiască. Pot aranja să le traducem…

– Mă scuzați, îl întrerupse Grace, dar nu sunt foarte sigură că am înțeles bine. Ați putea să îmi mai explicați o dată? Pe îndelete?

– Da, desigur. Poate nu sunt foarte clar. Vedeți dumneavoastră, conform termenilor stipulați în testament, dumneavoastră vă va reveni întreaga sumă, mai puțin comisioanele, încasată din vânzarea proprietății doamnei d'Orsey. Intenționăm să acceptăm oferte din partea câtorva agenții imobiliare importante, iar apoi, cu permisiunea dumneavoastră, bineînțeles, o vom putea scoate pe piață. În plus, în posesia dumneavoastră mai intră și un portofoliu de acțiuni. Dar acestea sunt administrate în altă parte.

Grace realiză că rămăsese cu gura deschisă, dar era incapabilă să o închidă.

– Am primit moștenire acțiuni la bursă și… un apartament? În Paris?

– Mă rog, făcu Monsieur Tissot o pauză, nu chiar. Testamentul menționează precis că dumneavoastră trebuie să vă revină suma ce va rezulta din vânzarea proprietății. Din câte

am înțeles eu, Madame d'Orsey dorea ca dumneavoastră să primiți banii, mai curând decât proprietatea. Intenția dumneaei a fost întotdeauna să vă pună la dispoziție o sumă forfetară pentru uzul dumneavoastră personal.

– O sumă forfetară? Pentru uzul meu?

O tulbura gândul că o străină îi planificase viitorul în cel mai mic detaliu; chiar și o străină benevolentă.

– Da, și o sumă destul de frumoasă.

– Dar sigur că nu intenționa ca banii să îmi revină mie în mod direct.

– Dimpotrivă, exact aceasta a fost dorința dumneaei. Din câte am înțeles eu, Madame d'Orsey dorea ca dumneavoastră să vă bucurați de independență financiară. *Le droit de choisir*, după cum a spus dumneaei. Dreptul de a alege.

Grace simțea că o cuprinde amețeala; simțea furnicături în brațe.

– Cu siguranță nu pentru mine personal. Ce vreau să spun e că, de fapt, nu eu sunt moștenitoarea de drept a acestor bani.

– De fapt? întrebă el încruntându-se nedumerit.

– Da. Adică sigur acești bani au fost inițial lăsați altcuiva, nu-i așa?

– Doamnă, dumneavoastră sunteți numită beneficiară în textul testamentului.

– Sunteți sigur?

Domnul Tissot era şi mai încruntat acum.

Grace încercă să înghită, însă își simțea gura uscată, de parcă limba i-ar fi fost din pâslă. Independență financiară. Sumă forfetară.

– Vă pot deranja, domnule Tissot, pentru un pahar cu apă, vă rog?

– Cu plăcere.

Se duse la ușă și spuse ceva secretarei.

O clipă mai târziu, îi întinse un pahar.

– Vă simțiți bine? Sunteți palidă. Poate ar trebui să vă întindeți puțin, Madame Monroe.

Grace luă o înghițitură.

– Sunt doar uşor obosită, asta e tot. Nu sunt obișnuită să călătoresc singură și această... această veste m-a luat complet pe nepregătite.

– Vă înțeleg.

– Ați… spuse Grace, făcu o pauză, apoi vorbi din nou. Mă scuzați, ați cunoscut-o? Pe Madame d'Orsey?

Încercă să sune cât mai detașată.

– Am întocmit testamentul pentru dumneaei, dar asta a fost tot. Era o personalitate destul de puternică. Păcat că a murit atât de tânără. Sunteți sigură că nu doriți să vă las puțin singură? întrebă el cu chipul umbrit de îngrijorare. Eu pot pleca din cameră fără probleme.

– Nu, mulțumesc. Mă simt mai bine acum.

Așeză paharul pe masă, apoi încercă să îl privească țintă în ochi.

– Monsieur Tissot, sunteți absolut sigur că… Ar fi cumva posibil să existe o altă Grace Monroe care să fie beneficiara moștenirii?

Monsieur Tissot o privi precaut.

– De ce îmi puneți această întrebare?

– Sunteți sigur, repetă ea, că eu sunt persoana pe care o căutaţi?

El întinse brațul spre dosar şi extrase un plic, pe care i-l înmână.

– Aceasta sunteţi dumneavoastră?

Grace deschise plicul. Înăuntru se afla o fotografie veche, decupată din rubrica mondenă a ziarului *The Times*. În ea apărea Grace, alături de alte două tinere debutante în rochii de bal lungi, albe, fără bretele, stând pe treptele masive din marmură din Grosvenor House. Sub fotografie scria: „Honorabila Grace Maudley, Lady Sophia Hapswood și Daphne Sherborne sunt invitate la Balul de la Grosvenor House." De asemenea, în plic mai era o bucată de hârtie împăturită. Grace o desfăcu. Era scrisul unei femei, cu o caligrafie înclinată, cursivă.

> Grace Jane Monroe (născută Maudley)
>
> 39 Woburn Square
>
> Londra, NW1
>
> Născută: 30 mai 1928
>
> Fiica unică a lui Jonathan și a lui Catherine Maudley of The Great Hall, West Challow, Oxfordshire, England

Grace se uită nedumerită la coala de hârtie.

Cuvintele păreau să plutească nedesluşite pe suprafaţa foii.

– Madame Monroe?

Deodată camera era prea neîncăpătoare, prea sufocantă. Paginile îi alunecară printre degete, aterizând pe podea.

– Sunteţi amabil să îmi comandaţi un taxi? se auzi rostind. Cred că, totuşi, nu mă simt foarte bine.

Monsieur Tissot o conduse cu maşina lui înapoi la hotel. Nu se deranjară să pornească o conversaţie. Grace privea pe geamul portierei la străzile înguste şi la oamenii care îi treceau prin faţa ochilor, atât de plini de viaţă faţă de Londra, intrând sau ieşind pe uşile magazinelor sau ale firmelor. Părea despărţită de lumea din jurul ei prin altceva decât limbă. Francezii duceau vieţi franţuzeşti. De ce oare oricare lucru pe care nu îl înţelegea imediat devenea misterios şi strălucitor?

Când el trase maşina în faţa hotelului, mâna ei strângea deja mânerul portierei, vrând să o deschidă.

– Vă mulţumesc.

– Madame Monroe, spuse Monsieur Tissot, oprind motorul şi întorcându-se cu faţa spre ea. Nu aş vrea să mă bag unde nu îmi fierbe oala, totuşi sunt curios. Care a fost relaţia dumneavoastră cu Madame d'Orsey?

– Păi, Monsieur Tissot… se crispă ea, abordând tonul cel mai înţepat de care era capabilă. Nu sunt foarte sigură că această chestiune vă priveşte.

El se arătă tulburător de imun la impolitеţea ei, urmărind-o cu un amestec cât se poate de franţuzesc de amuzament şi indulgenţă.

– Sunt sigur că nu mă priveşte.

Ea întinse din nou braţul spre mânerul portierei.

– Nu aţi întâlnit-o niciodată, ghici el.

Grace îl fulgeră cu privirea.

– Asta e de-a dreptul ridicol!

– Este ridicol. Dar am dreptate, nu-i așa?

Grace se încruntă, ţuguindu-şi buzele. Ar fi trebuit să ia un taxi.

Lăsându-se pe spate pe banchetă, el continuă:

– Am participat la nenumărate citiri de testamente. Niciodată până astăzi nu am întâlnit un beneficiar mai uimit decât dumneavoastră. E adevărat, Madame Monroe?

Grace șovăi.

– Într-un fel.

– Așadar, spuse el încrucișându-și brațele pe piept, urmează să primiți o moștenire de la o femeie pe care nu ați întâlnit-o niciodată. Nu-i așa că am dreptate?

– Da.

– O femeie despre care nu ați auzit niciodată, dacă nu mă înșel.

Grace îl fulgeră cu privirea.

– De unde ați știut?

– Am dreptate? întrebă el, ignorându-i întrebarea.

– Da.

– Bun, atunci, spuse el ridicând din umeri. De ce nu ați spus așa?

– Nu… știu, răspunse ea oprindu-se.

În panica ei, își imaginase consecințe mult mai dramatice… posibil un drum până la sediul poliției locale sau la Ambasada Marii Britanii.

– Nu știam ce se poate întâmpla.

– Nimic nu se poate întâmpla. Moștenirea este a dumneavoastră, indiferent dacă ați cunoscut-o sau nu pe Madame d'Orsey. Nu ați făcut nimic greșit.

– Am sentimentul că parcă aș fura, recunoscu ea, slăbind strânsoarea mânerului.

– E ceva neobișnuit.

– Da. Dar avea numele meu și adresa; și fotografia din ziar.

– A fost o prietenă de familie?

– Presupun că i-ar fi putut cunoaște pe părinții mei înainte ca ei să moară. Cu toate acestea, ce fel de persoană lasă moștenire banii săi unei străine? Și străina, ce fel de om să fie să ia banii?

– Nu știu.

Întreaga situație părea mai degrabă să îl intrige decât să îl stânjenească.

– V-a explicat vreodată testamentul ei?

– Nu. Am întâlnit-o o singură dată, când a întocmit testamentul. A venit la noi prin intermediul unui alt client de-al nostru, Jacques Hiver.

– Hiver? repetă ea, încercând să localizeze numele. Unde am mai întâlnit numele ăsta?

– În vitrina oricărui droghist din oraș. Este proprietarul uneia dintre cele mai mari companii de cosmetice din Franța.

– Da, desigur!

Rujul Hiver – reclama în care era desenată o brunetă frumoasă, legată la ochi cu o eșarfă din mătase neagră, purtând pe buze cea mai intensă nuanță de ruj roșu. Sub desen, scria simplu: *Embrasse-moi* – Sărută-mă. Observase afișul pentru că imaginea i se păruse atât de provocatoare; foarte diferită de cele pe care le-ai putea vedea în Anglia.

– Așadar… încercă ea să potrivească piesele de puzzle împreună, Madame d'Orsey era soția lui?

– Nu, spuse el evitându-i privirea. Dumnealui a murit în primele luni ale acestui an. Vedeți dumneavoastră, noi nu ne ocupam de – cum să spun eu? – problemele oficiale ale domnului Hiver. Pentru acestea are o firmă de avocați mult mai mare. Noi ne ocupam de chestiunile care cereau o abordare mai delicată din punct de vedere legal.

– În ce sens delicată?

– Cred că doamna era amanta dumnealui.

– Oh!

Grace rămase cu privirea ațintită pe piatra cubică a străzii din fața ei. Primul impuls fu să judece. Cu toate acestea, nu e atât de simplu, când tu ești cel care primești un dar atât de generos de la o asemenea persoană.

Rămaseră tăcuți un moment.

– V-a dat vreun indiciu… orice indiciu, când a redactat testamentul, în privința motivului pentru care îmi lasă mie banii?

El clătină din cap.

– Motivul nu a fost niciodată adus în discuție. Dumneaei avea informația pe care v-am arătat-o, pe care mi-a înmânat-o imediat cum am început. Nu îmi amintesc să fi discutat

vreun detaliu personal al testamentului. Madame d'Orsey a venit pregătită cu totul. Îmi aduc aminte că am rămas foarte impresionat de cât de clar și-a exprimat dorințele și cât de precis era totul. Principala dumneaei preocupare era ca bunurile să fie lichidate cât mai rapid posibil. Și ca dumneavoastră să primiți moștenirea în persoană. Numai dumneavoastră.

– Adevărat?

O condiție stranie.

El încuviință din cap.

– Dacă ați fi venit cu altcineva, eu aveam sarcina de a îi cere să aștepte afară.

– Înțeleg.

O trecu un fior gândindu-se la grija și atenția cu care această străină planificase totul în numele ei.

Începu să plouă puțin, ca o burniță rară care se așternea în tăcere pe parbriz.

– Cum arăta Eva d'Orsey? întrebă ea încet.

– Foarte interesant, cu părul negru și ochii neobișnuiți. Trebuie să fi avut doar undeva în jurul vârstei de patruzeci și cinci de ani și era o femeie destul de atrăgătoare. Dar se vedea că suferea de ceva și cred că asta o epuiza; i se citea pe chip.

Grace continuă să privească piatra cubică, acum umedă, strălucind în lumina tremurătoare a felinarului, în timp ce după-amiaza făcea loc serii.

– Nu știu ce să fac.

– Dar nu e nevoie să faceți nimic. Vă asigur că testamentul e perfect legal și valid. De îndată ce veți semna hârtiile, veți puteți încasa banii și reîntoarce la Londra.

– Dar cum?

El nu vedea că îi era cu neputință?

– Nu aș putea trăi fără să știu cine a fost sau de ce mi-a lăsat mie acești bani. Gândul m-ar înnebuni!

– Luați-o ca și cum ați fi câștigat la loterie, sugeră el.

– Eu nu cred în jocuri de noroc, Monsieur Tissot. Pentru mine, norocul nu e întâmplător. Universul este tras de sfori nevăzute. Noi doar trebuie să le descâlcim pentru a vedea drumul dezvăluindu-se.

Se întoarse cu fața spre el.

– Sunteți sigur că nu s-a produs vreo încurcătură?

El se îndreptă de spate, evident iritat de sugestia ei.

– Vă asigur că nu am obiceiul să fac greșeli. Și nu am nicio dovadă că Eva d'Orsey ar fi comis vreuna. Dimpotrivă, toate informațiile pe care le deținea și pe care mi le-a furnizat s-au dovedit până acum corecte.

Grace oftă, trecându-și mâna peste faţă. Niciun răspuns, doar și mai multe întrebări. Simți cum începe să o doară capul.

– Sunt complet nedumerită. Sincer nu știu de unde să încep.

El rămase pe gânduri o clipă.

Primise instrucțiuni de la partenerii seniori să rezolve acest caz cât mai repede și mai discret posibil. Doreau să evite orice scandal care i-ar putea afecta pe membrii familiei Hiver rămași în viață. Însă el nu se așteptase ca Madame Monroe să se arate atât de uimită de situație. Și îl intriga refuzul ei de a accepta testamentul așa cum era el. Insistența ei de a afla mai multe îi sugera o anumită trăsătură a caracterului său, o calitate pe care el o întâlnea din ce în ce mai rar zilele acestea. Și astfel, în ciuda instrucțiunilor primite, Monsieur Tissot luă o hotărâre neortodoxă:

– Păi, în acest caz, aveți nevoie de ajutor, spuse el cu un aer relaxat, pornind motorul.

– Unde mergem?

– Madame Monroe, mi-ar face plăcere să vă dau o mână de ajutor, însă nu pot face nimic până nu iau cina, rosti ieșind din parcarea hotelului. Chiar după colț este un bistro.

Grace îl privi uimită:

– Și mă luați cu dumneavoastră?

– Aveți alte planuri?

– Eu… nu.

– Prea bine, atunci, pare planul cel mai rezonabil.

Și atunci zâmbi pentru întâia dată de când îl cunoscuse; un surâs oarecum surprinzător, rigid, punctuat de două gropițe în obraz.

– Nu pot rezolva misterul dumneavoastră, dar măcar vă pot invita la cină.

Monsieur Tissot o duse pe Grace la o cafenea situată între un bistro și un restaurant ceva mai sobru. Personalul părea să îl cunoască și fură îndată conduși la o masă din colț, unde se așezară unul lângă celălalt, privind spre restul încăperii. De când se căsătorise, Grace nu mai cinase singură în compania unui alt bărbat în afară de soțul ei. Însă poate datorită acestor circumstanțe, sau poate din cauza acestei țări străine, îi fu mai ușor decât și-ar fi imaginat. Monsieur Tissot nu părea dornic de conversație.

Stăteau urmărindu-i cu privirea pe ceilalți clienți – o ocupație în sine fascinantă.

Grace studie meniul.

– Cred că voi lua *ragout de cou d'agneau*, decise ea închizându-l.

– Tocana cu ceafă de miel? O alegere excelentă.

– Ceafă de miel?

Luă din nou meniul.

– Să comand pentru amândoi? întrebă el zâmbind.

– Hmm…

Citi din nou numele felurilor de mâncare, căutând ceva care să sune familiar.

– Mă tem că nu am niște gusturi prea sofisticate. Cel puțin, după standardele franțuzești.

– Păi, atunci, spuse el lăsându-se pe spătarul scaunului și întinzându-și picioarele lungi, spuneți-mi ce ați vrea să mâncați și eu vă voi recomanda.

– Ă, cred că mănânc multă… pâine prăjită.

– Pâine prăjită? întrebă el înclinându-și capul de parcă nu auzise bine. Mă scuzați. Din proprie voință?

– Problema e că nu sunt obișnuită cu nimic așa... foarte franțuzesc.

– Dar suneți la Paris, madame.

– Da, însă înțelegeți ce vreau să spun, nu? Mâncare cu prea multe arome?

– Cum adică prea multe arome?

– Adică mâncare cu arome foarte puternice, cum ar fi ceapa sau usturoiul.

Se priviră în ochi, separați de o prăpastie culturală enormă.

Grace se dădu bătută; puse meniul pe masă.

– Da, am încredere în dumneavoastră.

Chelnerul apăru și Monsieur Tissot comandă pentru amândoi – *salade mixte, poule au pot* și o sticlă de *vin rouge*.

Îi turnă un pahar, întinzându-i pâinea. Grace își dădu seama că îi era foarte foame. Prânzul trecuse și ea uitase să mănânce. Rupse o bucată de baghetă; era crocantă, dar pufoasă, în același timp călduţă. Era uimitor cum ceva atât de simplu, de elementar putea fi atât de delicios. Și atât de diferit de echivalentul său englezesc.

– Cine este această femeie? întrebă Grace cu voce tare, înfulecând pâinea. Aceasta este întrebarea. Și de ce Dumnezeu mi-a lăsat mie acești bani?

– Sigur, încuviință el din cap. Dar ce aș vrea eu să aflu este… ce aveți de gând să faceți cu ei?

Ea nu se gândise la asta, poate pentru că nu credea cu adevărat că banii îi aparțin.

– Nu sunt sigură.

Luă o gură de vin.

– Ați putea cumpăra o casă nouă, să călătoriți, să colecționați obiecte de artă, să investiți...

– Poate.

Nu era obișnuită să ia singură decizii financiare.

– Cred că cel mai bun lucru ar fi să discut cu… un avocat profesionist.

El își încrucișă brațele la piept.

– Eu sunt avocat.

– Da, mă rog, da, însă eu aș avea nevoie de un avocat specialist în legislație engleză.

– Da, însă el vă poate sfătui doar din punct de vedere legal. Dar ce v-ar plăcea să faceți cu ei? insistă el.

Grace căzu pe gânduri o clipă.

– Să trăiesc, Monsieur Tissot. Mi-ar plăcea să trăiesc foarte confortabil. Și liniștit.

Apoi adăugă, spre propria sa mirare:

– Fără să-mi spună cineva ce să fac și cum să fac.

El își ridică paharul.

– O aspirație admirabilă!

– Mă luați peste picior?

– Nu. Sunt cât se poate de serios. Oamenii iau de-a gata ceea ce de fapt este o artă. Arta de a trăi bine, de a trăi confortabil după standardele personale, cere o anumită maturitate a spiritului, un caracter excepțional, un gust cu adevărat rafinat și…

– Și bani, spuse ea rupând o altă bucată de pâine.

– Ei ajută.

Ea îl privi cu coada ochiului. Poate pentru că era la Paris sau poate pentru că se afla într-o situație bizară, simți îndrăzneala să îl întrebe:

– Dumneavoastră trăiți după propriile standarde?

El rămase o clipă gânditor.

– Cred că acesta este un privilegiu, doamnă. Unul care se capătă cu o anumită doză de curaj și după încercări grele.

Ea râse, clătinând din cap.

– Nu mi-ați răspuns la întrebare.

– Uneori, răspunse el zâmbind. Uneori trăiesc după standardele mele și alte ori fac ceea ce se așteaptă de la mine.

Era ceva straniu de franc de spus; totuși, Grace înțelegea. Doar că nu auzise pe nimeni rostindu-l cu voce tare. El privi într-o parte, conducând discuţia spre un făgaș mai sigur:

– Și unde v-ați trăi această viață de confort?

– Nu știu. Poate la malul mării. Dar oriunde ar fi, s-ar face pâinea aceasta.

– Și soțul dumneavoastră? El ce zise despre asta?

Întrebarea lui o luă prin surprindere. Nu se mai gândise la Roger de ore bune. Și acum, spre mirarea ei, nu știa ce să spună.

– Soțul meu?

– Da, el ce părere are?

Coborându-și privirea, Grace șterse cu grijă câteva firimituri de pe fața de masă.

– Nu știu. Adevărul este că nu am avut încă ocazia să discut cu el.

– Înțeleg.

Nu părea foarte convins.

– Păi, sigur va avea câteva idei el însuși.

– Da, de asta sunt sigură.

Între ei se așternu o tăcere politicoasă.

– Pe coasta sudică a Franței sunt câteva locuri absolut superbe, spuse Monsieur Tissot după o vreme.

– Da, aprobă Grace, recunoscătoare că el nu continua discuţia despre soțul ei. Nu am fost niciodată acolo, dar așa mi s-a povestit.

Puiul fu servit într-o cratiţă din ceramică roșiatică groasă, cu capac, fiert înăbușit cu legume și cartofi noi micuți. Caldă și suculentă, carnea se desprindea de pe oase. Era un fel de mâncare simplu, dar plin de arome subtile. I se păru surprinzător de bogat și exotic. Când Monsieur Tissot îi povesti că era o mâncare pur țărănească, Grace rămase uimită.

– Pui la cratiţă, îi explică el scuturând ușor din umeri. Ați spus că doriți să mâncați ceva simplu.

– Este delicios.

Clienții veneau și plecau, unii intrau pentru cină, alții doar să bea o cafea. Cafeneaua micuță era însuși centrul propriului său univers mărunt, populat cu propriii ei clienți. Cu toții păreau să se cunoască între ei și să aibă păreri clare pe care niciodată nu și le păstrau pentru ei înșiși. Vorbeau liber, oferind sfaturi și opinii pe care nu le ceruse nimeni. O familie intră, câteva cupluri, două doamne mai în vârstă, îmbrăcate destul de elegant, un grup de bărbați tineri în drum spre club, un bătrân solitar care citea un ziar, două femei între două vârste… Mâncau privind lumea din jur și, spre încântarea lui Grace, Monsieur Tissot îi traducea din când în când.

Îi făcu semn din cap spre cele două femei care discutau.

– Tocmai au fost la cinema, îi spuse el cu voce scăzută. Cea de aici spune că nu i-a plăcut de mamă. Și că actorul principal era prea gras, însă avea un chip plăcut.

– Ce film era?

– Hmm, își ciuli el urechile. *Marty?* Din câte se pare, amândouă au plâns la final. Și acum beau un pahar de vin ca să își recapete buna dispoziție.

– Ah, da! Vreau și eu să văd filmul. Am auzit că e destul de bun.

– Iar acolo, spuse el indicând discret cuplul mai în vârstă absorbit într-o discuție aprinsă – el clătina din cap și ea împăturea șervețelul, trântindu-l pe masă, pregătindu-se să iasă din restaurant. El spune că vițelul i se pare bine făcut. Dar ea știe că are prea multe capere și prea puțină lămâie.

Lui Grace nu îi veni a crede.

– Se ceartă de la mâncare?

Monsieur Tissot încuviință din cap.

– Asemenea lucru nu s-ar întâmpla niciodată în Anglia.

– Știu, spuse el zâmbind.

Pe urmă, cum ploaia se oprise, el o conduse cei câțiva pași înapoi la hotel.

Ea se opri în fața intrării.

– Monsieur Tissot, am dreptate când bănuiesc, din câte mi-ați povestit, că dumneavoastră aveți acces la apartamentul doamnei d'Orsey?

– Da, desigur.

– Și că încă nu a fost vândut?

– Nu.

– Înțeleg, spuse ea încrucișându-și brațele la piept. În acest caz, aș dori să îl văd, vă rog.

El ezită.

– Instrucțiunile mele sunt să mă asigur că veți primi suma care va reveni din vânzare. Nu cred că intenția doamnei d'Orsey a fost vreodată ca dumneavoastră să vizitați proprietatea.

– Poate, continuă Grace, dar fără semnătura mea pe procură, nu va fi nicio vânzare. Am dreptate?

– Mda… rosti el răspicat. E adevărat.

– Și aceasta este o situație care cere o abordare legală delicată.

Ochii lui se îngustară.

– Sunteți o femeie destul de perseverentă, nu-i așa?

– Mă duceți cu vorba, nu-i așa?

Legănându-se pe călcâie, Monsieur Tissot își vârî mâinile adânc în buzunare. Grace era mai perspicace decât și-o imaginase când o cunoscuse. De asemenea, era atractivă, inteligentă și amuzantă într-o manieră foarte specială, englezească. Nu ar fi nicio problemă să îi arate apartamentul și să rezolve acest caz cât mai repede.

– Foarte bine, Madame Monroe. La ce oră preferați să vin mâine să vă iau de la hotel?

„Virtutea nu este absența viciilor sau evitarea capcanelor morale, virtutea este un lucru separat și viu, precum o durere sau un miros anume.“

G. K. Chesterton

„Dumnezeu este singura ființă care, pentru a guverna, nici măcar nu are nevoie să existe.“

Charles Baudelaire

NEW YORK, 1927

Aproape în fiecare noapte avea loc câte o petrecere la Hotel. Mulți începeau în bar apoi își croiau drum până sus, în camere. Dar de multe ori îi apuca un chef de băut și de dansat care se întindea cuprinzând întregul hotel fără vreun semn prevestitor, precum un soi de orgie improvizată. Ușile se lăsau larg deschise și clienții care mai înainte nici măcar nu se salutau, acum se adunau laolaltă în vestibule, se strângeau dinaintea ușilor, râzând și strigând, muzica și fumul de țigară umplând aerul. Alcoolul ilicit își făcea apariția, sticlele treceau din mână în mână; mereu se cereau mai multe pahare și gheață. Într-un ceas, mașinile trăgeau la intrare venind din cele mai îndepărtate colțuri ale orașului sau din suburbii, încărcate cu recruți proaspeți: fete îngrămădite una în poala celeilalte, chicotind încântate și tineri îmbrăcați în smoching ca și cum ar fi fost mereu pregătiți exact pentru o asemenea ocazie. Trecând cu pas vioi pe lângă ușier, se îndreptau în direcția din care veneau sunetele petrecerii, asemenea unor câini de vânătoare prinzând urma vânatului, îngrijorați că vor pierde „cele mai bune momente“.

Fetele din cor erau renumite pentru aceste bacanale necontenite, întrerupte doar pentru scurte intervale de crize de luciditate și ocazionale stări de toropeală comatoasă. Întreaga trupă de la Follies părea condamnată la această soartă sisifică de a bântui împleticit dintr-o cameră în alta, de la un etaj la celălalt, în căutarea următorului cocktail, a următorului partener de dans, a următoarei explozii de energie. În dimineața următoare, sau cel mai adesea în orele târzii ale următoarei după-amiezi, supraviețuitorii puteau fi găsiți cutreierând cu privirile pierdute coridoarele și foaierul; fete fără pantofi sau care îşi pierduseră poșetele, bărbați strângând în palme chei de mașină, amintindu-și foarte vag unde ar fi putut parca, întrebând politicos unde sunt înainte să plece din nou.

Curățenia de după astfel de aventuri era mult mai puțin strălucitoare. Nu era ceva neobișnuit să descoperi că cineva se ușurase pe balcon, într-un ghiveci cu palmieri sau într-o găleată de gheață; ciorapi desperecheați sau desuuri rătăcite zăceau ascunse pe sub pat, îndesate printre pernele canapelelor sau înghesuite în servante; bălțile de vomă atrăgeau muștele și gândacii și, împreună cu sângele și rujul, impuneau frecatul viguros al mochetei pentru a li se șterge urmele. Aproape o dată pe săptămână apărea pe undeva un corp, uneori cu un aspect destul de cadaveric, dar de obicei într-o stare de intoxicare extremă; cineva de care nimeni nu își amintea și care în cele din urmă era luat pe sus, la secția de poliție sau la spitalul din cartier.

În același timp, starurile de cinema sau de pe Broadway puteau oricând să-și facă apariția

surprinzătoare și strălucitoare. Douglas Fairbanks, Will Rogers, John Gilbert și W.C. Fields fermecau frecvent tinerele domnișoare la bar, în timp ce Ruth Etting, Marion Davies și Fanny Brice puteau fi întrezărite, învești mântate în blănuri, trecând prin lobby înainte de a dispărea în mașinile cu șofer care le așteptau.

Aerul vibra de aventură. Faima, drogurile și aventurile sexuale de o noapte – atât din cele abia așteptate, cât și din cele nedorite – se materializau deodată, la fel de impredictibile și de iminente precum vremea.

Și în perioada verii, totul lua amploare.

– Domnul Waxman a încercat din nou să se sinucidă, spuse Sis oftând, în timp ce împătureau lenjeriile de pat într-o dimineață fierbinte de marți.

– Cum adică „din nou“?

– O face din când în când. Bea prea mult, începe să urle, pe urmă se duce pe marginea acoperișului clădirii și stă acolo o vreme. Va trebui să plece. I-au mai cerut o dată să plece, dar de data aceasta vor fi nevoiți să cheme poliția.

– Și de ce încearcă să se sinucidă?

– Întrebarea e de ce nu o face până la capăt. Adică, dacă ai de gând să îți dai drumul, dă-ți drumul! Șovăiala asta e atât de supărătoare. Scrie un scenariu de film sau ceva și din când în când trebuie să iasă și să se dea în spectacol. „Nu ai pentru ce să trăiești! Acesta e adevărul! Nu există Dumnezeu! Nu are cine să te salveze!“ Anul trecut, toată lumea a intrat în panică. Anul ăsta l-au lăsat în pace și după o vreme s-a dat singur jos și a făcut o baie.

– Nu știe că sinuciderea e un păcat?

– Cum e și statul pe marginea acoperișului băgând spaima în toată lumea. Oricum, domnul Waxman e evreu. Ei pot face ce au chef.

– Cine știe, spuse Eva aranjând din nou un teanc de cearșafuri proaspăt spălate. Poate știe el ce face...

Sis o străfulgeră cu privirea. Era deja prea cald și toată lumea era mai iritabilă.

– Cum poți spune așa ceva?

– Nu știu. Zic și eu…

– Ah, chiar așa!

Sis scutură un prosop de baie cu o smucitură poruncitoare.

– Dumnezeu are lucruri mai bune de făcut decât să-l țină în brațe pe domnul Waxman în timp ce zboară de la etajul al unsprezecelea. Și nu am de gând să îi permit unui nebun să-mi explice natura divinității, spuse ea, apoi făcu o pauză. Hei, necredincioaso, de unde ai luat pantofii ăștia?

– Îți plac?

Eva făcu o piruetă, etalându-și pantofii cu baretă în formă de T. Îi erau doar puțin mari la călcâi.

– Sigur că-mi plac. Dar de unde ai făcut rost de ei?

– Gino mi i-a dat. A spus că surorii lui i-au rămas mici.

– Gino „Spală-blide“?

Eva încuviință din cap. Gino spăla vasele la bucătărie.

Sis își înfipse mâinile în șolduri.

– Și ți-a dat ție pantofii ei? Și soră-sa de unde are pantofi din ăștia, mă rog?

– Nu știu, zise Eva ridicând din umeri, neînțelegând de ce făcea Sis atâta caz. Eu am zis că a fost frumos din partea lui.

– Hmm, se încruntă Sis.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nimeni nu-ți dă ceva degeaba.

– Ești o cinică.

– Iar tu ești prea tânără să porți pantofi cu toc. Gino a pus ochii pe tine.

Eva strâmbă din nas.

– Gino e bătrân! Și oricum, sunt abia purtați.

Sis mută teancul pe care Eva tocmai îl aranjase în celălalt capăt al servantei.

– Bătrân sau nu, e bărbat. Dă-i înapoi sau o să te trezești trăind într-un apartament cu două camere în Brooklyn cu toată familia lui la un loc.

– Nu.

– Draga mea, din câte știu eu, Gino nu are nicio soră.

Eva simți cum i se pune un nod în gât.

– Nu are?

Sis scutură din cap.

– Spune-i că nu îți vin și dă-i înapoi. Spune-i că mătușa ta o să-ți cumpere o pereche nouă. Asta ca să fii sigură.

Stinse lumina și închise ușa debaralei cu lenjerii.

– Domnul Waxman nu e singurul nebun de pe aici.

Eva își studie gânditoare pantofii. Fuseseră fără îndoială cei mai interesanți pantofi pe care îi purtase în viața ei. Apoi gândul îi fugi la Spală-blide; capul lui aproape chel și saliva care i se aduna în colțul gurii, formând o mică bulă de spumă când vorbea.

– Cred că ai dreptate.

– Sigur că am dreptate, spuse Sis luând-o de-a lungul culoarului. Și orice faci, să nu vorbești cu domnul Lambert de la 313.

– De ce nu?

Eva grăbi pasul pentru a o ajunge din urmă, ceea ce era mai dificil decât își imaginase în pantofii roșii noi.

– E un Bărbat Periculos. Îl cunoști pe Otto de la recepție?

– Cel cu mustața roșcată?

– Acela. Este absolut convins că domnul Lambert e comunist. Știi ce e aia comunist?

– Nu prea.

Sis se întoarse spre ea.

– Ah, ăștia sunt cei mai periculoși! De exemplu, cred în proprietatea comună. Știi ce înseamnă asta? Adică ce e al meu e și al tău și viceversa. E de-a dreptul barbar, ești de acord cu mine?

Eva se gândi la cuponul de dantelă al lui Sis.

– Cred că da.

– Otto spune că domnul Lambert crede în dreptul negrilor de a se căsători cu albii sau în libertatea albilor de a nu se căsători și e de acord ca toată lumea să trăiască în comune și mai crede că democrația trebuie abrogată.

Eva încercă să își imagineze un bărbat de culoare căsătorit cu o femeie albă. Ce culoare ar

avea copiii lor?

– Și comuniștii adevărați din Rusia nu au nicio religie. Religia e în afara legii. Nu găsești nicio biserică pe mii de mile!

– Dar ce fac duminica dimineață?

– Nimic. Nu tu Dumnezeu, nu tu Rai, nu tu Iad. Cu alte cuvinte, o cauți cu lumânarea, spuse ea oftând din rărunchi. Este un Om Căzut, draga mea. Un om oropsit. El stă aici doar pentru că nu i se permite să mai intre în Continental după incidentul cu stridiile.

Eva făcu ochii mari.

– Care a fost incidentul cu stridiile?

– Crede-mă, răspunse Sis împungând un deget spre obrazul Evei, nu vrei să știi! Doar atât îți spun, că tânăra doamnă implicată a fost cât se poate de ofensată.

Ajunseseră la capătul coridorului, acolo unde erau păstrate cărucioarele de serviciu.

– S-ar putea să fii nevoită să îi faci ordine în cameră, continuă Sis, dar să nu vorbești cu el. Și să nu îi dai voie să îți împărtășească vreuna din ideile acelea ale lui.

– Bine.

Eva își trase căruciorul și își aranjă din nou boneta care îi cădea mereu pe frunte.

Un sinucigaș în camera 1129 și un Dușman al Statului în 313.

Sigur va avea nevoie de mai multe prosoape.

În prima săptămână Eva îl văzuse foarte puțin pe domnul Lambert. Apoi, într-o zi, îl observă încuindu-și ușa și îndepărtându-se de-a lungul coridorului.

Părea cu gândurile aiurea; mergea grăbit, cu capul plecat. Arăta ca oricare alt bărbat între două vârste; de statură potrivită, nici prea gras, nici prea slab, cu părul castaniu. Pășea ciudat, de parcă un picior îi rămânea în urmă, însă nu părea să îl deranjeze.

Eva îl cercetă atent cu privirea.

Nu arăta ca un om căzut. Sau poate arăta?

– Bună dimineața, domnule Lambert.

Nu înțelese prea bine de ce îl salută. Rosti cuvintele ușor, în șoaptă.

El nu o auzise.

Așadar îl salută din nou, puțin mai tare.

– Bună dimineața, domnule Lambert.

(Sis avea să o omoare.)

Oprindu-se, bărbatul se întoarse și privi țintă către ea. Nu avea entuziasmul nerăbdător al unui american, ba chiar părea să cântărească dacă să îi vorbească sau nu.

– Bună dimineața.

Glasul îi era scăzut și cultivat și își duse mâna la pălărie cu un gest delicat înainte de a se îndepărta de-a lungul coridorului.

Eva îl urmări, îngrozită și emoționată, în vreme ce el dispărea după colț.

Avea ochii atât de albaștri, încât aproape aduceau cu cerul nopții, și o mustăcioară subțire exact ca a lui John Gilbert. Sis uitase să îi spună cât de chipeș era.

Eva se strecură în camera lui.

În aer plutea o anume încremenire, care se instalează întotdeauna după o perioadă de agitație; un sentiment palpabil al energiei care se domolește. Eva păși în baie; aerul era încă umed și călduț, mirosind a săpun, piele caldă și aftershave.

Ridicând prosoapele ude de pe podea, îndepărtă firele de păr negru din lavoar, șterse totul, aranjă instrumentele de bărbierit și periuța de dinți în unghiuri simetrice de o parte și de cealaltă a chiuvetei. Apoi strânse lenjeria, culese șosetele desperecheate de sub fotolii și îndreptă cearșafurile mototolite de pe pat, acolo unde stătuse el întins cu doar douăzeci de minute în urmă, sprijinit într-un cot, citind ziarele de dimineață și sorbindu-și cafeaua. Să fi fost imaginația ei sau așternuturile încă mai erau calde?

Se simți mai aproape de el decât de oricare dintre ceilalți clienți ai hotelului. O proximitate care mima intimitatea.

În cameră erau mai multe pahare, unul murdar de ruj, o nuanță ieftină, ceroasă de roz țipător. Care bărbat ar vrea să vadă o asemenea culoare pe buzele unei femei?

Eva așeză paharele în căruciorul ei și scoase altele curate. Însă, în timp ce ștergea praful și dădea cu aspiratorul, nu mai observă nimic altceva compromițător. Nu văzu broșuri ciudate instigând la uzurparea civilizației apusene, nici ziare străine sau telegrame în limbi necunoscute; nici măcar o carte în rusă.

Eva deschise fereastra pentru a lăsa aerul să intre în cameră și se întoarse. Încăperea era curată.

Cu toate acestea, mai zăbovi o clipă, deși nu mai avea nimic de făcut.

Din spusele lui Sis, bărbații erau deopotrivă proști și periculoși, la fel cum iedera otrăvitoare e una din cele mai proaste idei ale lui Dumnezeu, și totuși prea ușor răspândită. Însă era cu certitudine o diferență ca de la cer la pământ între pantofii cu toc ai lui Spală-blide și depravarea rafinată a domnului Lambert.

Femei decăzute se întâlneau la tot pasul; tot ce trebuia să faci era să te culci cu un bărbat înainte de căsătorie și intrai imediat în rândul lor. Dar pentru un bărbat, decăderea cerea mult mai mult: o negare deliberată a lui Dumnezeu, o decizie conștientă de a-I întoarce spatele. Asemenea decizii nu se luau cu uşurinţă. Delăsarea religioasă era ușoară. Respingerea cerea convingeri intelectuale și morale.

Din acest motiv, precum și din felul în care își dusese mâna la pălărie și datorită neobișnuitei nuanțe de albastru a ochilor lui, Eva hotărî că domnul Lambert merita respectul ei.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Aerul era înghețat când coborâră din micul Citroen roșu al lui Monsieur Tissot și traversară parcul din centrul Pieței Vosgilor, cea mai veche zonă rezidențială din Paris. Era un proiect vast, elegant, un triumf al planului urbanistic, cu o unitate estetică rar întâlnită la o structură publică. Clădiri impunătoare din cărămidă înconjurau parcul central din toate părțile, având la parter galerii care găzduiau magazine și restaurante.

Grace contemplă parcul simetric aranjat, cu fântânile sale arteziene, șirurile de tisă groasă, tăiată pătrățos și potecile îngrijite din pietriș.

– Ce piață elegantă!

– Într-adevăr, foarte elegantă. A fost construită pe la începutul secolului al șaptesprezecelea.

– Nu îmi imaginam că va fi atât de grandioasă. Trebuie să fie scumpă o casă în zonă.

– Cred că apartamentul acesta a fost primit în dar.

– De la cine?

– Din câte înțeleg, a fost mulți ani al familiei Hiver.

– Este ceva obișnuit?

Lui Grace i se păru deodată ciudată alăturarea celor două lumi.

– Adică, să îi dăruiești amantei o proprietate a familiei?

– Cei bogați se conduc după propriile lor reguli.

– Îmi imaginam cu totul altceva, rosti ea șovăind şi mușcându-și buza de jos.

Monsieur Tissot îi aruncă o privire.

– Vă imaginați o cameră într-o mansardă?

– Nu știu… probabil că da.

– Dacă nu sunteți pregătită, nu este nevoie să intrăm.

– Știu.

Îndesându-şi mâinile mai adânc în buzunarele pardesiului, Grace își plimbă degetele în jurul vechii brichete a tatălui ei.

– Dar vreau să urc.

Monsieur Tissot o conduse de-a lungul galeriilor până la un gang îngust, la capătul căruia se afla o poartă din fier forjat. O deschiseră împingând-o și păşiră în curtea interioară, un spațiu în formă aproape dreptunghiulară, cu o fântână micuță în mijloc. Tulpini de iederă se încolăceau asemenea unor cârcei lungi şi groși, de un verde intens pe o parte a clădirii cu proporții clasice, din cărămidă roșie, a cărei culoare era accentuată de piatra sidefie. Balcoanele de la primul și al doilea nivel dădeau spre curtea interioară şi erau prevăzute cu ferestre franțuzești largi. Deasupra lor, obloanele acopereau ferestrele de la etajele superioare. Scările din piatră, cu balustrade din fier forjat, erau roase de secole de folosire. Iar ușa din față era din stejar natur, două panouri arcuite, masive, cu mânere din alamă strălucitoare.

– Mă duc să vorbesc cu portăreasa. Ea are un set de chei.

Monsieur Tissot intră într-un coridor lateral și bătu la ușa portăresei. Grace așteptă, retrasă într-o parte, nevăzută. După câteva minute el reveni.

– Avem noroc. Apartamentul e gol. A fost curățat în urmă cu câteva zile. I-am explicat doamnei că dumneavoastră sunteți moștenitoarea doamnei d'Orsey și a fost foarte amabilă.

Descuie ușa exterioară și Grace îl urmă, păşind prin intrarea din față. Deasupra lor se încolăcea o spirală lungă de trepte.

O pală de vânt suflă câteva frunze uscate, învârtindu-le în jurul gleznelor. Grace se înfășură mai bine în pardesiu. O încerca un sentiment neplăcut că intrau într-o lume interzisă. Însă era prea târziu acum; înainta deja, urmându-l pe Monsieur Tissot la primul etaj. Descuie și deschise ușa larg.

– După dumneavoastră.

– Mulțumesc, răspunse Grace, îndreptându-şi umerii în încercarea de a părea mai stăpână pe sine decât se simțea. Dar cred că aș vrea să intru singură, dacă nu vă deranjează.

– Desigur. Mă găsiți jos, dacă aveți nevoie de mine.

Grace așteptă până ce el se făcu nevăzut. Trăgând adânc aer în piept, păși înăuntru.

Tocurile răsunau pe suprafața netedă a parchetului din holul de la intrare, trimițându-și ecoul prin întregul apartament pustiu. Holul dădea într-un salon spațios, sobru, cu trei rânduri de ferestre franțuzești deschizându-se într-un balcon care dădea în scuarul interior de dedesubt. Era o cameră enormă, cu o lungime de cel puțin unsprezece metri, tavane înalte și stucaturi rafinate. Apartamentul era de o mărime impresionantă. Un

șemineu impozant din marmură neagră domina încăperea, iar deasupra scânteia un candelabru din cristal. Grace putea ghici din urmele decolorate de pe tapetul din pânză contururile tablourilor care decoraseră camera până de curând; urmele lăsate de scaunele și mesele rezemate de pereți.

Nu, nici în visele ei cele mai frumoase nu se așteptase la așa ceva. Poate nu chiar o cameră la mansardă, însă ceva mult mai modest ca dimensiuni şi mai discret. Dar aceasta era o cameră de primire impresionantă, în care se puteau da recepții la o scară grandioasă. Nu părea doar extravagant, dar şi oarecum insolent să întreții o amantă într-un stil atât de opulent.

Grace se îndreptă spre camera din spate.

Era dormitorul, ceva mai mic, însă la fel de luxos în proporții. Imediat cum păși înăuntru, o întâmpină mireasma unui parfum. Nu floral sau discret, ci unul puternic, sofisticat. Asemenea unei mâini care se întinde peste o distanță imposibilă pentru a străpunge vălul care le separa; o apăsa cu putere în coșul pieptului, țintuind-o locului. Avea o ascuțime metalică, aproape intruzivă în originalitatea lui.

Grace simți cum i se zburlește părul pe spate. Această femeie era reală, nu vreo zână blajină, benevolentă din poveștile de adormit copiii. Grace se afla acum pe tărâmul ei.

Un pat mare, din lemn sculptat trona în mijlocul camerei. Cadrul era în stil *bateau lit*, cu capătul mare acoperit cu intarsii complicate. Era singura piesă de mobilier rămasă în întregul apartament.

Grace privi în sus.

Tavanul era zugrăvit într-un albastru foarte pal, scăldat într-o lumină interioară aurie. Imita foarte realist nuanțele delicate ale unui cer de vară.

Aici era locul unde Madame d'Orsey își întreținea amantul și își exersa arta.

Gândul o făcu să se înfioare. Fără să vrea, îi veni în minte Vanessa; fantoma ei părea să plutească fără zgomot prin camere, absorbită de sine, nepăsătoare, păşind peste podelele din lemn cu picioarele goale şi împodobită cu perle.

Dragostea e o artă, un joc dezlegat și stăpânit de către jucătorii talentați.

Un joc ale cărui taine îi rămâneau necunoscute lui Grace.

Întorcându-se, aruncă o privire în sala de baie, cu cada cu margini rotunjite și răsucite și bideul jos și misterios. Dulăpioarele erau goale și deschise; țevile făceau un zgomot constant şi liniştitor, rezervorul toaletei umplându-se și reumplându-se la intervale regulate.

Se îndreptă spre bucătărie.

Era micuță. Cea mai mică, cea mai banală cameră din întregul apartament, cu mobilă Formica și o chiuvetă adâncă și pătrată. O masă simplă, încorporată în blat, cu scaune rezemate de un perete, pe care erau o scrumieră și un ziar de dimineață.

Grace se așeză. Această cameră era întunecată, caldă, cu tavanul jos, învăluind-o ca un pântec. Un ceas din plastic ieftin ticăia deasupra aragazului. Ziarul *Le Figaro* fusese reîmpăturit după ce fusese citit. Îl întoarse, căutându-i data. Era vechi de mai bine de o lună. În josul paginii se afla un șir de cercuri egale, desenate cu pixul – mâzgăliturі neatente ale unei minți concentrate în altă parte.

Grace își plimbă ușor degetul peste marginea scrumierei. Un model ieftin, rămășiță a stilului anilor ‘20; un pătrat simplu, din porțelan greu. Fusese spartă și lipită. Însă nu părea genul de obiect pe care să merite să îl păstrezi. Îl întoarse. Abia vizibil, în colțul din dreapta jos, o inscripție decolorată, *Riker’s Drug Store, New York City*.

Celelalte camere aveau un aer de poveste, parcă făceau parte dintr-un decor de teatru. Însă această încăpere era liniștită, intimă. Misterioasa doamnă d’Orsey stătuse aici, ascultând ticăitul ceasului, zumzetul înfundat al frigiderului, fumând, citind ziarul. O femeie de vârstă mijlocie, o femeie al cărei chip, după cum spusese Monsieur Tissot, se schimbase de durere.

Grace rămase cu privirea la scrumieră.

Le droit de choisir.

Fraza îi suna în minte fără întrerupere.

Nimeni nu se luptase pentru independența ei vreodată. Întregul succes al căsniciei sale, întreaga sa carieră ca femeie țineau în mare parte de dependența ei veselă, lipsită de complicații, față de famila ei mai întâi și apoi față de soțul ei. Iar acum, această femeie necunoscută o punea la încercare; o provoca să facă alegeri, să își asume responsabilitatea.

De ce?

Situaţia presupunea o intimitate între ele, anumite așteptări. Dar Grace nici măcar nu o cunoștea, darămite să mai fie și de acord cu Eva d’Orsey.

Deschizându-și poșeta, scoase pachetul șifonat de Chesterfield și aprinse o țigară.

Fetele drăguțe nu au o viață independentă. Oare Eva d’Orsey nu știa asta? Victoriile lor sunt măsurate în ușurința cu care trec de la o pereche de brațe ocrotitoare la alta. Doar fetele mai puțin norocoase – cele „sensibile“ și „spirituale“ – aveau de înfruntat lumea de unele singure. (Când era tânără, cuvântul „inteligentă“ folosit la adresa unei fete era

întotdeauna o critică; nimic nu sugera mai desăvârșit viitorul lor lipsit de orice speranță precum eticheta de „spiriuală“.)

Expirând încet, Grace privi fumul adunându-se chiar deasupra capului ei.

Cu toate acestea, handicapul lor le aducea libertatea – același soi de libertate și de responsabilitate pe care femeia necunoscută le aștepta de la ea în aceste zile.

Rezemându-și obrazul în căușul palmei, Grace deschise ziarul.

Dacă ea era cu adevărat moștenitoare, de ce simțea că prin gestul ei Madame d'Orsey mai degrabă îi lua ceva decât îi dăruia?

Întorcând paginile, încercă să pună cap la cap cele câteva cuvinte pe care le recunoștea. La Galeriile Lafayette erau reduceri, cu promisiunea unui nou sezon de portjartiere și sutiene cu un design creat de specialiști exemplificat cu desene îndrăznețe… o fotografie cu un dezastru sportiv în care era implicat un tânăr cu o mașină de curse… necrologuri… anunțuri publicitare… și ceva încercuit cu pixul negru…

Avis de saisie vente boutique, 23 Rue Christine, Saint– Germain, Paris.

Boutique… asta însemna magazin, nu? *Avis de saisie vente…* Franceza ei nu era suficient de bună pentru a înțelege restul.

Grace privi pe fereastra de deasupra chiuvetei, la umbra soarelui care se strecura de-a lungul zidului de vizavi.

Mica bucătărie era confortabilă, familiară din punct de vedere domestic. Ceasul ticăi; orașul părea departe.

Habar nu am ce fac aici, gândi ea, aducând scrumiera mai aproape şi trăgând din țigară. Sunt depășită de situație.

Le droit de choisir.

Dar dreptul de a alege ce?

Grace nu era obișnuită să aleagă de una singură; nici măcar nu era sigură că i-ar plăcea. Cum ar putea ști că a luat deciziile corecte?

Oftând, scutură puțin scrum de pe vârful țigării.

Se auzi un ciocănit la ușă.

Grace tresări, grăbindu-se să stingă țigara în scrumieră.

– Monsieur Tissot? Dumneavoastră sunteți, Monsieur Tissot?

Se ridică.

Nu auzi niciun răspuns.

– Poftim!

Din nou, un ciocănit.

Grace se îndreptă spre hol. Ascultă. Dacă rămânea nemișcată, poate aveau să plece. Dar nu plecară, ciocănitul se reluă.

Grace deschise ușa.

– Ah, bună! spuse ea zâmbind ușurată.

O fetiță stătea pe casa scării, ținând în brațe o cutie de carton. Să fi avut treisprezece sau paisprezece ani, cu două codițe șatene drepte și un chip serios.

– Te pot ajuta cu ceva?

– *Bonjour, madame. Parlez-vous français?* întrebă ea, pronunțând fiecare cuvânt cu exagerată claritate.

– Ah, păi, *oui. . . un peu. . . mais je ne parle pas tres bien. . .*

– Eu vorbesc engleza puțin. (Evident, răspunsul la întrebarea fetiței era „nu“.) Bărbatul de jos a spus că sunteți, ă... moștenitoarea. E adevărat?

– Ah, da. Sunt, cred.

– Da, ă... mama dorește să vă dea asta, spuse ea întinzându-i cutia.

– Scuze, dar cine e mama ta?

– Pardon, răspunse fetița coborându-și privirile spre vârful pantofilor. Mama e portăreasa, Madame Assange. Mi-a spus că e pentru dumneavoastră.

– Adevărat?

– Sunteți englezoaică, da?

– Da.

– Și acesta e numele dumneavoastră, da? întrebă ea, arătând spre capacul cutiei.

Mâzgălit într-un colț, se afla numele ei: Grace Monroe.

Grace simți un fior rece. Era aceeași caligrafie îndrăzneață, înclinată pe care o văzuse și pe actele din biroul domnului Tissot.

– Da, încuviință ea din cap. Acesta e numele meu.

Grace deschise capacul.

Înăuntru se afla o colecție de o jumătate de duzină de figurine minuscule din porțelan, învelite în hârtie de ziar; păstorițe vesele și delicate, cu chipuri albe și rochii înflorate, genul de bibelouri ieftine, sentimentale, pe care le detesta.

– Madame d'Orsey i le-a dat mamei să le păstreze pentru dumneavoastră. Nu voia să le ia Monsieur Migret.

– Cine e Monsieur Migret?

– Monsieur Migret este proprietarul… ah… *l'antiquaire... Il vend... vinde les bibelots...* ă... *la deuxième* mână... spuse fetița arătând spre cutie.

– E proprietarul unui magazin care vinde produse la mâna a doua? ghici Grace. (Întotdeauna îi plăcuseră șaradele.)

– Da, încuviință fetița. La mâna a doua. El face curat în casă când moare cineva.

– Și el a curățat apartamentul acesta?

– Da.

Fetița făcu stânga împrejur, pregătindu-se de plecare.

– Așteaptă o clipă, o opri Grace. Acest Monsieur Migret, știi unde are magazinul?

– Are un magazin pe… ă… Rue Saint-Claude.

– Rue Saint-Claude, repetă Grace întipărindu-şi numele în memorie. E aproape?

– La câteva străzi depărtare.

– Mulțumesc, spuse Grace făcând un alt pas înainte. Crezi că aș putea să o cunosc pe mama ta? Aș dori să îi mulțumesc și să stau de vorbă cu dumneaei despre Madame d'Orsey.

Fetița șovăi, cu chipul deodată rezervat.

– Mama nu vorbește engleza, madame.

– Înțeleg, dar poate mă ajuţi tu, sugeră Grace zâmbind. Ai putea sta între noi două. Sau poate mă ajută Monsieur Tissot, bărbatul cu care te-ai întâlnit jos.

Chipul fetiței se încruntă.

– Mamei nu îi plac bârfele.

– Dar nu am bârfi. Doar aș avea câteva întrebări despre cum era Madame d'Orsey.

– Aha, păi, spuse fetița depărtându-se de ușă. Îi voi spune, deși e foarte ocupată.

O luă pe scări în jos.

– Dar tu o cunoșteai? întrebă Grace în urma ei.

Fetița se întoarse.

– Pe Madame d'Orsey?

– Da.

Rămase pe gânduri o clipă.

– O dată mi-a dăruit o păpușă de ziua mea. Aveam cinci ani. Era foarte drăguță – cu bucle blonde, din păr natural și obraji din porțelan. Cea mai frumoasă păpușă pe care am avut-o vreodată.

– Deci era o prietenă a familiei?

Fetița o privi neînțelegând.

– Ah, nu, madame. Mama nu mi-a dat voie să o păstrez.

– De ce nu?

Fetița se foi de pe un picior pe celălalt.

– Va trebui să o întrebați pe ea, madame.

Grace o urmări dispărând în umbrele coridorului, pe spirala de trepte. Dedesubt, auzi voci înfundate, repezite, șoptind în franceză. Apoi o ușă se închise și se lăsă tăcerea.

„Singurătatea adaugă frumusețe vieții. Face apusurile mai arzătoare și aerul nopții mai îmbălsămat.“

Henry Rollins

„E mai rentabil să ai un venit permanent decât să fii o persoană fascinantă.“

Oscar Wilde

NEW YORK, 1927

Modul corect de a intra într-o cameră este să bați la ușă de trei ori. Întâi bați. Pe urmă mai bați o dată, strigând tare: „Sunt menajera!“ La sfârșit, descui ușa și te oprești. Spui iar: „Sunt menajera!“, ciocănind încă o dată. În ciuda acestor precauții, există șanse să dai peste cineva în ipostaze dintre care cea mai puțin stânjenitoare ar fi când persoana iese din baie.

Era uimitor câți oameni o auzeau strigând, dar nu păreau să ia aminte. Eva băgă de seamă că îndată ce îmbrăca uniforma devenea invizibilă. Iar în situațiile care ar fi fost considerate nepotrivite dacă ar fi purtat haine normale, deodată dispărea.

Aceasta fu procedura pe care Eva o urmă când livră prosoape în plus la camera 313.

Nu primi niciun răspuns.

Ușa băii era puțin întredeschisă și dinăuntru se auzea apa curgând din robinete.

– Sunt menajera, strigă ea din nou. Vă las prosoapele pe pat, domnule.

– Mulțumesc.

Le așeză pe pat.

Pe masă erau împrăștiate câteva cărți de joc așezate pe câteva rânduri și orânduite unele peste altele în grămezi. Eva văzuse multă lume dându-și pasiențe, dar niciodată nu mai văzuse un joc din acesta. Totuși, avu impresia că intuiește un soi de logică.

Se apropie puţin.

Nu îi era foarte clar.

Nu erau așezate doar pe perechi…

– Așadar, spuse domnul Lambert care stătea în cadrul ușii de la baie, purtând doar un prosop de baie, ștergându-și obrazul de spumă de ras. Care ar fi următoarea ta mutare?

Speriată, Eva apucă prosoapele.

– Mă scuzați, domnule.

Se îndreptă spre ușa camerei.

El se sprijini de tocul ușii.

– Nu cumva ai uitat ceva?

Eva îl privi uimită. Prosopul era înfășurat în jurul taliei bărbatului; era bine făcut, avea smocuri de păr negru pe pieptul bronzat.

El zâmbi.

– Ah, exclamă ea îmbujorându-se și îi dădu prosoapele. Vă rog să mă scuzați, domnule.

– Tu ești fata care mi-a dat binețe pe coridor, nu-i așa?

– D… da.

El înclină capul spre jocul de cărți.

– După cum te uitai pe masă, am crezut că încercai să înțelegi cum sunt așezate. Nu mulți oameni înțeleg, să știi.

Suna ca o provocare.

– Hai, o încurajă el rânjind, spune-mi ce vezi.

Ea privi din nou cărțile.

– Sunt numere prime, nu-i așa? Sau culorile superioare, oricare vine mai întâi.

– Corect, încuviință el. Nu-mi spune că ai mai jucat înainte.

– Nu, domnule. Cărțile sunt rele.

– Cele mai multe lucruri sunt rele. Dar dacă nu știi să joci, cum de ai înțeles?

– Mă pricep destul de bine la numere.

– Adevărat? Și cum știi că te pricepi la numere?

Se simți deodată pusă în încurcătură, neștiind ce să răspundă.

– Mă scuzați. Am greșit.

Domnul Lambert se îndreptă spre măsuța de toaletă și aprinse o țigară.

– De ce ți-e teamă? Că te voi răni sau că vei intra în bucluc?

– Îmi puneți prea multe întrebări.

Domnul Lambert zâmbi.

– Mă plictisesc. Nu-mi poate nimeni tăia capul pentru asta, de acord?

Eva clătină din cap.

– Vasăzică, reluă el, așezându-se pe marginea patului, ai de gând să îmi răspunzi sau nu?

– Am lucrat la o familie în Brooklyn. Domnul era profesor. Obișnuia să rezolve probleme

toată ziua în biroul său și uneori mai lăsa ghicitori pe tablă.

– Ce fel de ghicitori?

– Nu știu prea bine cum se numesc. Probleme cu numere. Aveau un anumit rost și secvențe. Unele dintre numere erau deja acolo și eu încercam să umplu spațiile goale.

– Dar ce l-a făcut să creadă că o slujnică poate rezolva o problemă? Eu am locuit într-o casă plină de servitori și, crede-mă, cei mai mulți dintre ei abia știau să ia restul.

– Ah, nu, domnule! Nu completam spațiile pe tablă, îl corectă ea. Le rezolvam în minte. Vedeți dumneavoastră, într-o zi am șters ceva din greșeală când făceam ordine. Am șters o problemă la care dumnealui lucra. Doar că eu nu știam pe vremea aceea. Soția dumnealui s-a supărat foarte tare. Însă eu am reușit să o rescriu, la fel ca înainte. Așa că am rămas în slujbă. Dar dumnealui nu a aflat niciodată. A rămas secretul meu și al doamnei.

– Serios? spuse el cu vădit interes. Îți mai amintești problema?

– Ă… poate.

Ducându-se la birou, îi înmână un condei și o foaie de hârtie.

– Hai să vedem.

Eva se încruntă, concentrată. Apoi începu să scrie, umplând întreaga pagină.

Domnul Lambert privi uimit.

– Cum se face că îți amintești o ecuație atât de complicată? Ai învățat ceva matematică?

– Nu e nevoie să îmi amintesc ecuația, domnule. O văd. E ca o poză în mintea mea. Tot ce trebuie să fac e să privesc în capul meu și să scriu ce văd.

– De ce ai plecat?

– Poftim?

– De ce nu mai lucrezi pentru familia profesorului acum?

– S-au mutat. S-au întors în Austria. Dar soția, mă rog, nu mă plăcea oricum foarte tare.

– Cred și eu. Păi, spuse el trăgând adânc din țigară, nu-i așa că ai un talent foarte util?

– Nu pentru o fată, domnule.

– Și crezi că rezolvai ghicitorile pe care le lăsa profesorul pe tablă?

Ea stătu pe gânduri o clipă.

– Eu cred că le rezolvam, domnule. Uneori știam rezultatul înaintea dumnealui.

Domnul Lambert arătă din nou spre cărțile de joc de pe masă.

– Ia spune, pe care ai juca-o aici?

Eva își simțea inima bătându-i cu putere. Arătă cu degetul spre o treflă.

– Pe aceasta domnule.

– Foarte bine. Și pe urmă?

– Aș muta nouarul acolo.

– De ce?

– Pentru că e cea mai mare carte rămasă.

– De unde știi?

Pentru Eva era evident.

– Păi, din ce e pe masă. Sunt doar cincizeci și două de cărți, nu-i așa?

– De când ești în cameră?

– De puțin timp, domnule.

– Ai atins vreuna din cărți?

Eva clătină din cap.

– Dar poți spune câte cărți au fost jucate și câte au mai rămas, deși nu știi jocul.

Eva încuviință.

– Măi să fie… ia să vedem.

Domnul Lambert se așeză la masă și începu să aşeze cărțile cu fața în sus. După ce le întoarse pe toate, își ridică privirea, zâmbind.

– Se pare că ai avut dreptate. Dar nu știi să joci.

– Nu, domnule. Unchiul meu obișnuia să joace cărți până când a pierdut o grămadă de bani pe care nu-i avea. După asta, cărțile de joc au fost interzise în casă.

– Păi, se mai întâmplă. Dar tu nu joci?

– M-ați mai întrebat asta.

– Da, am mai întrebat, spuse el rezemându-se de masă și încrucișându-și brațele la piept. Ce abilitate interesantă!

Un minut se scurse.

Își lăsă capul într-o parte. Era greu de ghicit dacă zâmbea sau nu. Buzele îi erau curbate, însă ochii săi nu trădau nici urmă de căldură.

– Sunteți comunist? izbucni ea, nemaiputând să suporte tăcerea din cameră.

– De ce? Tu ești?

– Eu? Eu nu cred în nimic.

– Păi, nu ești singura.

Nu asta voia să spună.

– Sunteți… adică, șovăi ea prea rușinată pentru a întreba, e adevărat că aveți titlu de nobil, domnule?

El făcu o grimasă.

– De unde ai auzit asta?

– Prietena mea mi-a spus. Mi-a zis că nu vă place să îl folosiți.

– Așa e. Prefer domnul Lambert. Oricum, între noi doi fie vorba, nici nu am mijloacele financiare să mă dau drept nobil, spuse el zâmbind. În ultima vreme m-am gândit să îmi schimb numele în domnul Mutton [3] … ce zici?

Eva își stăpâni un chicot.

– Dacă tot îmi trebuie un nume nou, măcar să mă distrez.

– De ce ați avea nevoie de un nume nou?

El ridică din umeri.

– Oricât m-ar durea în cot de ce crede lumea despre mine, aș vrea totuși să păstrez rușinea pe care o aduc familiei mele la un nivel minim. Nu mă dau în vânt după multe dintre neamurile mele, însă cei care îmi plac, chiar îmi plac. Dar știi ce sunt eu? o întrebă el rânjind. Sunt ceea ce se numește un derbedeu, draga mea. Sau în termeni mai elocvenți, un pui de cățea.

– Vai, domnule. Nu ar trebui să spuneți asemenea lucruri despre mama dumneavoastră.

El scutură puţin scrum în scrumieră.

– Dacă ai fi cunoscut-o, n-ai mai fi fost de aceeaşi părere. Ea e cea care m-a dezmoștenit. Dar asta e o cu totul altă poveste.

Arătă cu ţigara spre ea.

– Eu aduc ghinion. Mi s-au oferit toate ocaziile din lume și pe toate le-am ratat. Îmi lipsește stăpânirea de sine, simțul moral, caracterul… „Desfrâul e-o putere ce-n ruşine se pradă pe ea însăşi.“

O privi cum îl măsura cu ochii mari.

– Shakespeare, copila mea. Dacă tot spunem vorbe mari, măcar să o facem în pentametru iambic. Ce s-a întâmplat?

– Vă rog, domnule. Nu era treaba ei, cu toate acestea, continuă: Vă rog să nu spuneți asemenea lucruri despre dumneavoastră.

Domnul Lambert se încruntă, privirea înmuindu-se.

– Cum te cheamă?

– Eva, domnule.

El își plecă ușor fruntea.

– Foarte încântat de cunoștință, Eva.

Deschizând un sertar, scoase un pachet nou de cărți și i le dărui.

– Poftim. Cred că ți se cuvin.

Nu avea voie să accepte daruri.

– Sunteți sigur?

– Absolut.

– Vă mulțumesc, domnule.

Eva ieși, păşind ametită, înapoi în hol. Inima bătea să-i iasă din piept, palmele îi erau jilave. Abia își trăgea respirația, de parcă ar fi alergat.

Sis apăru de după colț, cărând o tavă de mic dejun.

– Ce s-a întâmplat cu tine?

Eva își vârî iute cărțile de joc în buzunarul șorțului.

– Ce vrei să spui?

– Ești roșie toată la față.

Eva își lipi palmele de obraji. Îi simți arzând.

– N-am nimic.

– Ia de aici, spuse Sis, ridicând un pahar de apă cu gheață de pe tavă. Bea puțină apă, arăți

de parcă te-ai simți rău.

– Nu, sunt bine.

– Vezi să nu vomiți pe covor.

– Dar nu am nimic.

– Bine, cum zici tu, ridică din umeri Sis, îndepărtându-se pe culoar. Dar arăți ca o sfeclă.

Eva stătea de una singură pe scara de incendiu care urca șerpuind pe zidul din spate al clădirii, ținând în mâini pachetul cu cărți de joc. Erau frumoase, cu albine desenate pe spate.

Nimeni nu știa ce putea face ea cu numerele. Era o taină a ei, ceva pe care ea îl făcea în minte, pentru a se liniști, pentru a-și întoarce gândurile de la lucrurile care o îngrijorau sau pentru a-și alunga plictiseala. Ghicitorile erau plăcerea ei vinovată; singura formă de distracție de care avea parte în acea casă tăcută și sobră. De fapt, nici nu își mai amintea vremurile în care numerele nu îi apăreau precum niște forme pline de culoare, cioplind în haosul minții ei, ordonându-i gândurile.

Simțea ceva neobișnuit gândindu-se că dintre toți oamenii, singurul care știa era domnul Lambert. Însă el nu o ridiculizase, nici nu o tachinase. Ba dimpotrivă, îi oferise un dar.

Era greșit să păstreze cărțile. Era împotriva regulamentului. Și ce ar spune Sis dacă ar afla?

Ar spune că se lasă coruptă; că acesta era începutul căderii în depravare.

Gândurile Evei zburară la familia pentru care lucrase în Brooklyn. Cum soția Profesorului obișnuia să vină în urma ei peste tot, pentru a o verifica. Cât de crâncenă era în privința celui mai mic detaliu și cum obișnuia să o țintuiască pe Eva cu privirea atunci când credea că nimeni nu o observa, ca și cum ar fi pizmuit-o. Frau Brohemer își pierduse copilașul la puțin timp după ce ajunseseră în America, din cauza unei pneumonii contractate, se presupunea, în timpul călătoriei. Pierderea o înrăise.

La Hotel era mult mai bine decât acolo. Trebuia să fie recunoscătoare pentru tot ce avea acum și să își vadă de treaba ei.

Dar domnul Lambert fusese doar binevoitor cu ea și nimic mai mult. Ce era rău în această bunăvoință? Voia doar să vadă cărțile, să se uite la ele câteva clipe.

Rupse sigiliul din ceară al cutiei și desfăcu evantaiul de cărți.

Numerele și culorile începură deja să se aranjeze între ele în combinații complicate în mintea ei și simți un fior cald și familiar de fericire în piept.

După câteva minute, Eva înțelese că nu avea să le înapoieze niciodată.

Eva nu îl mai văzu pe domnul Lambert în următoarele zile, însă purta mereu cu ea pachetul cu cărți de joc, în buzunarul șorțului de la uniformă. Îi era teamă să le lase în camera pe care o împărțea cu Sis, dar totodată voia să le simtă aproape. Pentru că i le dăruise domnul Lambert.

Când în sfârșit îl revăzu, el escorta o blondă veselă spre camera lui, șoptindu-i ceva la ureche.

Eva îngheță în celălalt capăt al coridorului, rămânând țeapănă în mijlocul holului cu o căldare și o cârpă în mână.

Cei doi se clătinau și se împiedicau, agățându-se unul de celălalt și chicotind, râzând la o glumă doar de ei știută.

Domnul Lambert descuie ușa, cu brațul în jurul taliei blondei, apoi o împinse, deschizând-o.

Ea îl cuprinse cu brațele pe după gât, învârtindu-și chipul spre el în timp ce cădeau înăuntru.

Ușa se trânti închizându-se.

Blonda Veselă purta aceeași nuanță de ruj de prost gust pe care Eva o găsise pe pahare.

Încolăcindu-și degetele în jurul cărților de joc din buzunar, rămase cu privirea pironită asupra uşii închise.

Așa erau bărbații, își spuse în sinea ei. *Le plac femeile ușuratice care râd din orice și prea tare.* Probabil el nici nu băgase de seamă buzele ei rujate atât de hidos.

Dar iarăși, probabil că femeii aceleia nici nu-i dăruise nimic.

A doua zi dimineață, blonda dispăruse. Când Eva bătu la ușa camerei, domnul Lambert servea cafeaua și citea ziarul, aplecat peste tava cu micul dejun.

– Bună dimineața, domnule, spuse ea vesel.

– Bună dimineața, răspunse el întorcând pagina.

Între ei se lăsă tăcerea.

– Vă… voiam să vă mulțumesc pentru cărțile de joc, domnule.

– Cu plăcere.

Ea se foi în spatele scaunului pe care stătea domnul Lambert.

– A fost foarte drăguț din partea dumneavoastră, adăugă ea.

Domnul Lambert sorbi o gură de cafea.

– Sunt un om de treabă, cel mai de treabă pe care îl vei cunoaște vreodată. De asemenea, mai am nevoie de hârtie de toaletă.

– Da, domnule.

Rămase locului, privind prostește, neștiind ce să facă. Voia ca el să-i vorbească mai mult, la fel cum o făcuse în urmă cu câteva zile, însă ea nu știa cum să înceapă o conversație.

– În afară de asta, spuse el împăturind ziarul și punându-l jos, parcă ziceai că nu sunt bune cărțile de joc. Rădăcina răului. Sunt surprins că le-ai păstrat.

– Păi, eu… șovăi ea, prinsă deodată pe picior greșit, de ce mi le-ați mai dăruit dacă nu considerați că ar trebui să fie ale mele?

El ridică din umeri, aprinzându-și o țigară.

– Inocența, la fel ca și virginitatea, e mai distractiv de pierdut decât de păstrat.

– Amândouă sunt destul de scumpe, domnule.

– Ha! râse el. Ești plină de remarci inteligente! Măcar ai jucat?

– Doar cu mine însămi.

El scoase un fuior gros de fum pe nări, asemenea unui taur.

– Asta n-o să te ducă nicăieri. Așază-te.

Vârându-și țigara într-un colț al buzelor, scoase un pachet de cărți din buzunarul sacoului și începu să le amestece.

– Acum te voi învăța un joc care se cheamă Douăzeci și unu.

Eva urmări fascinată cărțile zburând printre degetele lui. Nu mai întâlnise până acum pe nimeni care să poarte cu sine peste tot un pachet de cărți de joc.

Cu excepția ei, realiză ea cu un fior de încântare.

– E un joc bun?

– Cum adică?

– Adică, e un joc de noroc?

– O întrebare foarte interesantă. Să vedem… poți paria dacă mâine va ploua sau nu. Dacă îți plac jocurile de noroc, totul va fi un joc de noroc. Dar norocul prin definiție înseamnă asumarea unui risc. Acum, dacă nu mă înșel în privința ta, talentul tău la numere înseamnă că norocul, sau riscul, scade considerabil. Așadar, în fapt, tu nu te joci cu norocul deloc. Tot ce faci este să acționezi așa cum consideri tu că e adevărat, iar asta e la fel ca și credința, de fapt… dimensiunea spirituală a exercițiului acestuia este un subiect pe care îl vom atinge altă dată.

– Serios?

– Nu mă întrerupe. Deci, vezi tu, poți juca același joc pe care îl joc și eu. Totuşi, eu pot juca la noroc, pentru că eu știu foarte puțin și în consecință îmi asum un risc enorm. Desigur, asta e pur ipotetic. Vreau să subliniez faptul că sunt extrem de competent în ceea ce fac…

– Și ce anume faceți, domnule?

– Sunt expert în noroc, un pionier al probabilității, fetiţo. Și, după cum spuneam, pot risca, pentru că nu cunosc decât foarte puțin. Tu, pe de altă parte, cu talentul tău unic, poți juca pur și simplu o ecuație complicată a cărei rezolvare numai tu o poți desluși. Deci răspunsurile la întrebarea ta sunt „nu“ și „da“ și „uneori“.

Termină de făcut cărțile.

– Iată regulile: jucăm o singură mână pentru a face o demonstrație, dar în mod normal sunt șase. Vreau să îți arăt pe îndelete.

Ea îi privi chipul atrăgător.

– De ce îmi arătați asta?

El se uita la ea de parcă motivele lui ar fi fost evidente.

– Într-o bună zi, îți va fi de folos. Și atunci să îți amintești vorba mea: e la noroc numai atunci când nu știi ce joci.

Așadar, domnul Lambert o învață să joace Douăzeci și unu. În următoarea zi, îi predă principiile rudimentare ale pokerului. Iar ea, spre încântarea și spre groaza lui, prindea repede. Era învăluită într-un calm dezarmant; începu, fără ifose, întâi să învețe să joace, apoi să îl bată. Mână după mână, fără nici cel mai mic semn de nervozitate. Era ușor pentru ea; știa ce urma să se întâmple.

Eva nu fusese niciodată pricepută la nimic. Și dorea să îi facă pe plac domnului Lambert.

Se concentră pe cărțile pe care el le dădea jos, la numărul de cărți jucate, păstrând aceste date într-un cotlon al minții ei. Părea să vadă undeva în minte toate variantele și combinațiile posibile de îndată ce începea. Apoi era jucată o altă carte și soluțiile se împuținau. Putea vizualiza în minte întregul joc de la primele mâini și pe urmă conta mai mult ordinea în care vor fi jucate cărțile și mai puțin care vor fi acestea. Și când se întâmpla aşa, domnul Lambert devenea foarte entuziasmat. Ochii i se aprindeau și o privea de parcă Eva ar fi fost o făptură extraordinară și încântătoare.

Ea nu mai simțise niciodată o asemenea privire ațintită asupra ei, însă din câte citise ea și i se mai povestise, domnul Lambert o privea ca și cum ar fi fost îndrăgostit de ea.

Dar pe urmă Blonda Veselă reveni în scenă.

Doar că de data aceasta nu mai râdea.

Era mahmură şi fuma o țigară, în timp ce culegea firimituri dintr-o felie de pâine prăjită rece.

Apăru într-o dimineață, fără veste, când Eva bătu la ușa camerei domnului Lambert pentru curățenie.

Mai rău, valiza ei era într-un colț.

Eva se holbă la geamantan cu o disperare mută. Femeia era o treabă, dar valiza era altceva.

Blonda o privi pe sub pleoapele umflate, roșii.

– Da?

Fruntea îi era brăzdată de riduri și obrajii îi erau supți. În lumina zilei nu mai era nici pe departe la fel de drăguță.

– Mă scuzați, doamnă, spuse Eva rigidă, încercând pe cât posibil să nu își trădeze

sentimentele. Sunt aici pentru a face curățenie în cameră. Ați dori să revin altă dată?

Blonda ridică din umeri, apoi luă o altă gură din felia de pâine prăjită și o aruncă înapoi pe farfurie.

– Sigur. Deși presupun că ar trebui să mă îmbrac, oftă ea, dacă avem de gând să prindem trenul de la amiază.

– Trenul?

Blonda se ridică, strângându-şi cordonul halatului în jurul taliei. Era atât de slabă, că aveai impresia că șnurul o taie în două.

– Îhî. Cascada Niagara.

Zâmbi ca pentru sine, scuturând în ceașcă scrumul care sfârâi în restul de cafea.

– Foarte romantic, nu-i așa?

Eva simți cum toate speranțele i se năruiesc.

– Scuzați deranjul. Voi reveni mai târziu, doamnă.

Închizând ușa în urma ei, Eva o auzea pe Blondă fredonând încet... „Trebuia să fii tu“.

Când ajunse la jumătatea holului, își dădu seama că plângea.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Magazinul de pe Rue Saint-Claude era, asemenea celor mai multe dintre magazinele de mâna a doua, burdușit din podea până în tavan cu tot soiul de obiecte și piese de mobilier aruncate de-a valma: lămpi, aparate electrocasnice, perne, perdele, vaze, tablouri, cărți. Scaune de lemn atârnau din cârlige agățate în tavan, alături de candelabre și suporturi pentru uscat rufe; fiecare spațiu de depozitare conținea nu doar un obiect, ci cel puţin cinci obiecte înghesuite, fără legătură între ele. Un clopot micuț răsună când deschiseră ușa din față. Mirosea a mucegai, a cârpe ude și a praf.

Grace intră, cu Monsieur Tissot pe urmele ei. Lucrurile nu mergeau conform planului său. Ar fi trebuit să fie înapoi în biroul lui, nu să cotrobăie prin gunoaie.

– Explicați-mi încă o dată, ce căutăm noi aici, madame?

– Fiica portăresei mi-a spus că acest domn a strâns lucrurile din apartamentul Evei d'Orsey.

– Da, dar ce legătură are asta cu noi?

Înaintă ocolind o ladă din lemn, plină cu mânere de uşă vechi.

– Căutați ceva? Ce sperați să găsiți?

– Nu știu. Orice. O agendă cu adrese sau o colecție completă de jurnale ar fi folositoare.

– O agendă cu adrese? întrebă el, privind-o uimit.

– Glumesc. Vreau să spun că s-ar putea să fie ceva aici, vreun indiciu despre adevărata Madame d'Orsey… ceva personal.

El aruncă o privire analizând haosul din jur.

– Aici?

– Nu poți ști niciodată.

Grace continuă să își croiască drum. Culese un obiect micuț din metal care aducea cu o sită pentru zahăr pudră, dar care se dovedi a fi o lupă de la începutul secolului al optsprezecelea. Era mâncată de rugină și sticla era spartă.

– În afară de asta, Monsieur Tissot, nu era necesar să mă însoțiți. Sunt sigură că aveți treburi mai importante de făcut.

– Dumneavoastră sunteți treaba mea, Madame Monroe.

Scutură de pe cotul sacoului un fir de praf primit în dar de la un set de draperii din catifea, mâncate de molii.

– Sunt avocatul dumneavoastră.

– Avocatul meu? întrebă Grace punând lupa jos. Îmi cer scuze, dar am crezut că sunteți avocatul doamnei d'Orsey.

– Da, dar interesele ei sunt acum ale dumneavoastră. Până când vânzarea proprietății e completă, obligațiile mele rămân neîndeplinite. Asta dacă nu cumva, bineînțeles, ați prefera ca eu să nu vă mai reprezint, adăugă el.

– Înțeleg.

Grace nu prevăzuse asta.

– Dar nu se contrazice cumva cu instrucțiunile dumneavoastră?

– Nu am mai avut niciodată un client într-o situație ca a dmneavoastră. Mai ales unul care să dorească dovezi suplimentare pentru a merge mai departe.

Își încrucişă brațele la piept, privind-o direct în ochi.

– Așadar ne-am depășit amândoi obligațiile, nu credeți?

– S-ar putea să aveți dreptate, deși eu cu siguranță nu doresc să monopolizez timpul dumneavoastră, Monsieur Tissot. Nu vreau să credeţi că trebuie să mă însoțiți peste tot întreaga zi.

– Da, însă nu vă pot permite să umblați de una singură prin tot Parisul, sublinie el. Numai franceza dumneavoastră, doamnă, ar putea fi un motiv să fiți arestată.

– Și eu care credeam că franceza mea se îmbunătățește, spuse Grace îndreptându-se de spate.

– Credeați greșit.

– Păi, în acest caz, ce propuneți? îl provocă ea, încrucișându-și la rândul ei brațele la piept. Sper că înțelegeți că nu pot accepta pur și simplu o sumă importantă de bani fără să știu cum și de ce mi-a revenit mie. Trebuie să primesc niște răspunsuri.

– Și dacă nu există aceste răspunsuri?

– Măcar am încercat să aflu! își menținu ea punctul de vedere.

Monsieur Tissot oftă, trecându-și palma peste chip. Era surprinzător de încăpățânată. În general oamenii nu obiectau în fața lui, niciodată. Iar el nu era obișnuit să capituleze. Dar socoti că cea mai rapidă cale de a avansa era să o lase să facă precum voia, pentru încă o

oră. Și, sincer vorbind, o parte din el respecta faptul că ea nu dorea să renunțe la principiul ei.

– Bine, concluzionă el, atunci vă voi ajuta. După cum am spus, interesele dumneavoastră sunt interesele mele.

Deodată, schimonosindu-se la chip, Monsieur Tissot strănută din toate puterile, de trei ori la rând.

– Dumnezeule! Cât praf e aici! Alo! Bună ziua! strigă el.

Un bărbat scund, între două vârste își iți capul din spatele unui raft cu perdele, draperii și cuverturi. O pereche de ochelari groși și un nas ascuțit se iveau de sub o bască din piele tocită.

– *Oui? Ce que vous cherchez?*

– Vă rog să îi spuneți că doresc să găsesc orice obiect are legătură cu Madame d'Orsey, spuse Grace.

Monsieur Tissot îi explică, însă înainte de a termina, bărbatul îl întrerupse.

– Domnul spune, traduse Monsieur Tissot, că cea mai mare parte a mobilei s-a vândut foarte repede. Avea clienți pe lista de așteptare, licitând unul împotriva celuilalt.

– Vreți să spuneți că nu a mai rămas nimic?

Monsieur Tissot îl chestionă din nou pe bărbat. Însă el clătină din cap, fluturându-și mâna enervat.

– Spune că abia a apucat să descarce totul din camion.

Grace îl privi nevenindu-i să creadă.

– E ceva normal?

Înainte ca el să apuce să răspundă, bărbatul începu din nou să vorbească, foarte repede, gesticulând emfatic. Orice spunea, era foarte pasionat de subiect.

– Din câte se pare, Madame d'Orsey avea o reputație, povesti Monsieur Tissot.

– Adevărat? întrebă Grace, căreia nu îi plăcea cum sunase fraza. Ce fel de reputație?

– Toată lumea o cunoștea. Sau mai bine spus, se corectă el, toată lumea știa despre ea.

Grace se zburli, simțind deodată nevoia să ia apărarea acestei necunoscute.

– Și asta ce vrea să însemne?

Monsieur Migret nu răspunse, în schimb scuipă pe podea și își miji ochii, suspicios.

– Dar patul? De ce a lăsat patul în apartament?

Din nou, Monsieur Tissot îl întrebă pe bărbat și acesta scutură din cap.

– Din câte se pare, patul nu era de vânzare, explică Monsieur Tissot. Este antic și aparține familiei Hiver. Noul proprietar trebuie să îl primească în proprietate.

– Arnaud Hiver, interveni Monsieur Migret cu un chicotit înfundat şi batjocoritor. *Le souvenir de son père!*

– O amintire de la tatăl său, traduse Monsieur Tissot șoptit.

Grace îl străfulgeră pe Monsieur Migret cu privirea. Nu îi plăcea deloc acest bărbat. Îi șopti lui Monsieur Tissot:

– Aşa se obişnuieşte? Să lași moștenire fiului un asemenea obiect?

Monsieur Tissot ridică din umeri.

– Nu prea am avut clienți cu o amantă, un fiu și un pat antic, madame.

Bărbatul făcu un pas în față.

– *J'ai quelques plaques, des bagages, quelques lampes . . .*

Arătă cu mâna spre o masă din colț, încărcată cu tot soiul de nimicuri.

– Sunt câteva lucruri rămase... acolo, pe masă.

Grace se îndreptă nerăbdătoare spre masă și Monsieur Tissot o urmă.

Erau acolo un set de două veioze din lemn negru lăcuit, cu motive chinezești, o stivă de farfurii din porțelan alb cu albastru, câteva cutii mari din piele… Grace se aplecă frunzărind printr-o cutie cu cărți, toate în franceză, în vreme ce Monsieur Tissot cotrobăia fără entuziasm printr-o cutie cu fețe de masă. Glumise atunci când îi vorbise despre agenda cu numere de telefon și jurnale, dar tot spera să găsească ceva mai personal. Totuşi, romanele păreau mai degrabă romane de dragoste populare, banale. Înăuntrul lor nu se afla niciun bilet ascuns, nicio notă enigmatică, niciun pasaj subliniat.

Monsieur Tissot ridică un ghiozdan vechi din piele.

– Ăsta nu e rău deloc. Îmi amintește de un ghiozdan pe care l-am avut când eram copil.

Grace se ridică din nou și începu să cotrobăie printr-o altă cutie cu veselă. Linguri de sos, tacâmuri desperecheate… Nimic.

Scotoci printr-o cutie cu obiecte de artă și cataloage de expoziții. Apoi printr-un maldăr de pantofi vechi; deschise poșete, întorcându-le cu gura în jos. Gata. În câteva minute

trecuseră în revistă tot ce mai rămăsese.

Și nu era nimic, nimic specific sau măcar cât de cât personal.

Monsieur Tissot încă mai examina ghiozdanul din piele, încercându-i încuietoarea. Cât de specific bărbătesc să fie fascinat de o bagatelă.

Grace își aruncă din nou privirea prin magazin, frustrarea crescându-i. Întreaga idee a unei prăvălii de mâna a doua îi aprinsese imaginația. Acum, era cuprinsă de o dezamăgire copilărească.

– Haideți să mergem. Nu e nimic aici.

– Mă întreb cât cere pe ghiozdan? spuse Monsieur Tissot întinzându-i-l.

Mai întâi fusese nevoită să îl târască până aici și acum nu se mai dădea plecat. Își pierdea răbdarea.

– Cureaua e ruptă. Și nu-mi place bărbatul acela, e nepoliticos. Vă rog, Monsieur Tissot, ați avut dreptate. A fost o pierdere de vreme. Haideți să plecăm de aici.

Încheietoarea se desfăcu.

– E ceva aici.

Monsieur Tissot scoase dinăuntru ceva care arăta ca o bluză dintr-un material delicat. Doar că nu era o bluză.

Grace se apropie aplecându-se.

– Ce e asta?

– Cred că e o rochiță, spuse el ridicând-o. E rochiță foarte mică.

Era un șorțuleț de copil, croit din pânză albă, acum îngălbenită de trecerea anilor, cu elastic și floricele minuscule galbene, brodate. O așează pe masă.

– Ce ciudat!

– Poate a fost a altcuiva.

Monsieur Tissot verifică din nou interiorul genții.

– Nu mai e nimic înăuntru.

Grace își plimbă ușor degetele peste platca șorțulețului. Nu era un articol de fabrică, ci era făcut de mână. Firul delicat de mătase încă strălucea, scoțând în evidență detaliul desăvârșit și talentul celui care îl confecționase. Era o adevărată lucrare de artă, chiar și frunzulițele minuscule ale florilor care sclipeau în diverse nuanțe contrastante de verde.

– Când eram mică aveam o batistă cu flori brodate astfel, își aminti ea.

– Fetițele au flori brodate la orice.

– Sunt mici narcise sălbatice. Înfloresc primăvara. Englezii le numesc narcise de hârtie.

În timp ce vorbea, îşi simți obrajii arzând, deodată jenată.

– Bănuiesc că e doar o coincidență că au fost mereu florile mele preferate. Cineva trebuie să fi făcut un mare efort. Broderiile de acest gen cer o adevărată îndemânare. Nu am mai văzut o asemenea lucrătură de foarte mult timp.

– Uitați-vă aici, spuse Monsieur Tissot ridicând eticheta din piele roasă a genții. Cred că a aparținut altcuiva la urma urmei.

Scrisă peste eticheta îngălbenită, ștearsă, era o adresă diferită:

M. A. Valmont

23 Rue Christine, Paris

Grace se încruntă, concentrată.

– Știu adresa asta. Am mai văzut-o, în apartamentul Evei!

– Și…

– Știți unde se află? întrebă ea ridicându-și privirea. Rue Christine? E departe?

Monsieur Tissot o străfulgera cu privirea.

– Ă… nu că m-aș aștepta să mă duceți acolo sau că v-aș sugera… se bâlbâi ea.

Vina era doar a lui. Nu ar fi trebuit să îi arate apartamentul de la bun început.

– Păi, doamnă, spuse el așezând geanta la loc pe masă și scuturându-și praful de pe mâini, nu ne rămâne altceva de făcut decât să aflăm cât de departe e.

Rue Christine se afla pe una din străzile înguste și șerpuitoare de pe malul stâng al Senei. Monsieur Tissot trase pe dreapta și opri motorul.

– Aici este, doamnă. Numărul 23.

Grace simţi un nod în gât.

– Sunteți sigur?

– Foarte sigur.

Parcaseră în fața unei clădiri abandonate, cu ferestrele și ușile acoperite cu plăci din lemn. Un parasolar din pânză neagră, ferfeniţită, fâlfâia speriat în bătaia vântului de primăvară.

– Ah, Doamne! exclamă Grace, scrutând exteriorul mohorât şi simțindu-se tot mai dezamăgită. Așadar, ați avut dreptate. Asta e, admise ea înfrântă. Alergăm după fantome.

Cu doar o clipă în urmă, era animată de un optimism nerăbdător. Acum se lăsă pe spate, învinsă. Din câte se părea, chestiunea era pentru ea mult mai importantă decât își imaginase el.

Și pentru a doua oară în ultimele două zile, Monsieur Tissot se trezi făcând ceva ce nu făcea aproape niciodată – acționă impulsiv.

– Ia să vedem!

Deschise portiera și coborî din mașină.

– Ce vreți să faceți? întrebă Grace luându-se după el.

– Credeam că doriți să găsiți răspunsuri, Madame Monroe, spuse el peste umăr, îndreptându-se către ușa din față a imobilului.

– Asta vreau. Dar clădirea e pustie!

Monsieur Tissot privi înăuntru printre scândurile cu care erau baricadate ferestrele.

– Arată ca un soi de magazin.

– Magazin? se miră Grace venind lângă el și mijindu-și ochii pentru a vedea prin geamul murdar. Ce fel de magazin?

– Nu sunt sigur. Haideți să aflăm.

Monsieur Tissot făcu un pas înapoi și smulse o scândură lată, prinsă în cuie de-a curmezișul ușii de la intrare.

– Ce faceți? șuieră Grace printre dinți, panicată.

– Conduc o investigație în numele dumneavoastră, spuse el și, rezemându-se în umăr, împinse cu putere. Mânerul ușii era înțepenit.

– Opriți-vă imediat!

Grace aruncă priviri grăbite în jur, pentru a vedea dacă nu i-a zărit cineva.

– Nu vreau să investigați nimic! E împotriva legii, nu-i așa?

– E o chestiune de intenție. Nu aveți de gând să intrați pentru a fura ceva, nu?

Împinse iar, mai tare. Lemnul putrezit al cadrului ușii se făcu ţăndări și cedă, ușa deschizându-se cu un geamăt.

– *Voilà!* zâmbi el, triumfător.

– Sunteți nebun!

– Cu plăcere!

Pășiră amândoi înăuntru cu mare grijă.

Înaintea ei, în întunericul răcoros, Grace abia putea zări contururile unei tejghele de magazin și ale rafturilor înalte, aliniate de-a lungul pereților. Mirosea a umezeală, a frig, a aer închis și a mucegai. Vântul șuiera prin colțul spart al uneia dintre ferestre.

Monsieur Tissot învârti butonul întrerupătorului de lumină, însă fără succes.

– Nu este curent.

Trase draperiile grele din catifea care atârnau peste ferestrele din față și lumina inundă încăperea.

– Dumnezeule! exclamă Grace.

Chiar și în starea de paragină avansată în care se găsea, camera îți lua respirația; pereți de sticlă și oglinzi reflectau lumina, astfel încât, pentru o clipă, Grace fu orbită. Pe măsură ce ochii se obișnuiră, putu vedea că spațiul fusese amenajat ca o combinație de contraste îndrăznețe. Lemnul închis al tejghelei era dintr-un mahon cald, profund. Podeaua era acoperită cu dale din marmură albă și neagră. Un candelabru din cristal pe mai multe niveluri, acoperit cu un strat gros de praf și învăluit în pânze de păianjen străvezii, atârna de un cordon gros din mătase neagră din centrul tavanului. Iar rafturile erau acoperite cu șiruri lângă șiruri de flacoane zvelte de sticlă, cenușii de colb.

Sub bolta ferestrelor arcuite stăteau două fotolii îmbrăcate în catifea neagră, decolorată și putredă și un taburet tapițat cu piele de leopard. Grace întinse mâna și mângâie materialul moale. Era adevărat.

Taftaua mătăsoasă, alb-argintie care îmbrăca pereții era acum într-o stare jalnică din cauza apei infiltrate şi se desprindea în fâșii. Tavanul era decorat cu o oglindă enormă tăiată dintr-o singură bucată de sticlă, acum spartă într-un colț, cu crăpături lungi

întinzându-se ca niște gheare din rana din mijloc. Undeva, în cotloanele din spate, picura apa, scurgându-se într-o căldare plină de mult.

Pe tejghea se găseau câteva sticle frumoase de diverse mărimi, cu dopuri din cristal.

– Nu seamănă cu niciun magazin pe care l-am văzut vreodată. Aduce mai degrabă cu un club de noapte. Dar este într-o stare jalnică… arată de parcă ar fi fost jefuit.

– E clar că nu a mai fost deschis de ani buni, dar e posibil să fi fost prădat de naziști. Care nu sunt celebri pentru bunele lor maniere. De asemenea, au avut loc multe greve în ultimii ani. Au avut loc și ceva incidente violente.

Grace dădu la o parte o draperie, aruncând o privire în camera din spate.

– Ce credeți că a fost aici? Vreun soi de farmacie?

– Nu sunt sigur.

Monsieur Tissot întinse brațul și culese una din sticle. Grace îl urmări în vreme ce îi scotea dopul și simți împrăștiindu-se un parfum floral bogat.

Ridicând dintr-o sprânceană, îi aruncă o privire.

– Cred că ne aflăm într-o parfumerie.

Grace își plimbă uimită ochii de-a lungul pereților căptușiți cu sute, poate chiar mii de sticle minuscule.

– Vreți să spuneți că toate acestea conțin parfumuri?

Numărul lor era impresionant.

– Trebuie să recunosc, nu seamănă cu nicio parfumerie pe care am văzut-o vreodată.

Monsieur Tissot întinse brațul și puse flaconul înapoi pe raft.

– O parfumerie tradițională are doar câteva categorii de parfum, cum ar fi cele florale, cele orientale, cele proaspete și citrice… poate câte o duzină de flacoane din fiecare...

Grace îl privi uimită din cealaltă parte a salonului.

– Cum se face că știți atât de multe despre parfumuri?

– Toată lumea știe asta. Și eu știu ce știe toată lumea, insistă el. Orice bărbat a cumpărat o dată în viață un parfum.

– Soțul meu nu mi-a cumpărat niciodată parfum.

– Soțul dumneavoastră nu e francez. În afară de asta, toate femeile iubesc parfumurile.

– Toate femeile în afară de mine.

– Madame Monroe, oftă el, clătinând din cap, sunteți un model de încăpăţânare!

– Ăsta nu e chiar un compliment sau mă înșel eu? remarcă ea.

– Ce aveți împotriva parfumurilor?

– Nu știu. Probabil pentru că nu am găsit încă nimic care să nu pară prea… prea tare.

– Vreți să spuneți prea puternic, o corectă el.

– Nu, tare. Și nu îmi place să fiu contrazisă, domnule.

– Nici mie.

– Voiam un parfum care să șoptească, nu să țipe. Am renunțat de mult să mai caut.

– Păi, dacă ați fi fost interesată de un parfum, acesta ar fi fost locul în care să căutați, vă garantez. Priviți, probabil nu puteți citi etichetele, cu franceza dumneavoastră jalnică, dar permiteți-mi să vă traduc.

Arătă cu mâna spre o secțiune.

– Aici se află colecții întregi de arome cu etichete cum ar fi soare, mare, aer, pământ – sunt catalogate, unele după vârstă, spuse arătându-i un alt raft. Acest șir este dedicat femeilor între treizeci și treizeci și cinci de ani, apoi acolo, celor între patruzeci și șapte și patruzeci și nouă de ani.

Grace se apropie, fascinată. Fiecare flacon avea un carton micuț dedesubt pe care erau scrise de mână diverse observații.

– Ce scrie pe acesta? întrebă ea arătând spre unul.

– „Scade în intensitate“, citi el, apoi se îndreptă spre următorul. „Se menține bine.“ Ia priviți aici! „Atenție! Persistă mai mult decât trebuie!“ La teatru am stat alături de femei care purtau un asemenea parfum, spuse el pufnind. Și mai sunt, arătă el spre celelalte mănunchiuri de flacoane. „Romantic“, „Realist“, „Infatuat“, „Sofisticat“, „Senzual“, „Timid“, „Extrem“, „Calm“, „Agitat“, „Vorbăreț“, „Sclipitor“, „Catifelat“... și aici sunt numele zeilor și ale zeițelor – „Afrodita“, „Artemis“ „Narcis“, „Hera“.

– Cum poate cineva inventa aşa ceva? se minună ea. Arată mai degrabă ca un laborator sau ca un atelier de vrăjitor.

Luă unul dintre flacoane de pe raft. *Jasmin de la Mer*, scria etichetă. Deschizându-l, adulmecă dopul. Conținutul se evaporase de mult, lăsând în urmă un reziduu din ambră ușor grunjoasă pe fundul sticluței. Dar înăuntru sălășluia fantoma unui parfum intens de

floare albă, moderat, de o răcoare şi o prospețime ce surprindeau prin profunzimea și voluptatea care încă mai dăinuiau.

Era tulburător cât de rapid parfumul o transportă în altă dimensiune; pentru o clipă fu cuprinsă de o stare de euforie și de grandoare rupte complet de decorul în care se afla. Era ca și cum cineva i-ar fi făcut o farsă. Acest parfum era la mii de ani-lumină distanță de parfumurile plate, serioase cu care era ea obișnuită – pudra de talc și spray-ul Penhaligon cu o zambilă sălbatică desenată drăgălaș pe etichetă.

Monsieur Tissot se aplecă asupra flaconului și îl mirosi.

– Remarcabil!

Grace așeză sticluța la loc.

– Este o colecție? Nu recunosc niciunul dintre nume. Nu că aș fi eu o expertă, dar aici nu se găsește niciuna dintre casele celebre de parfum. Însă… însă, se întoarse ea plimbându-și privirile peste miile de flacoane, e imposibil, nu-i așa? Cineva trebuie să fi fost absolut obsedat pentru a crea o asemenea bibliotecă de parfumuri, atât de extinsă!

Continuară să își croiască drum prin încăperea abandonată.

Într-o parte se găsea un dulap zvelt oriental, din lemn negru lăcuit. Cu oarecare greutate, Grace reuși să îi deschidă ușile. Înăuntru erau rafturi peste rafturi pline cu câteva sute de alte sticluțe de parfum, mai sofisticate decât cele din magazin. Fiecare avea scris pe ea un nume specific: comenzi. Sub fiecare sticlă era un cartonaș cu notițe. Celelalte erau, după cum se părea, în diverse stadii de evoluție, fiind marcate doar cu numere. Grace se întinse spre polița cea mai de sus. Se aflau acolo vrafuri cu caiete, jurnale îmbrăcate în piele pe care, observă Grace când le deschise, erau notate detalii ale clienților, date și liste lungi cu ingrediente, probabil formule ale parfumurilor.

– Uitați-vă aici! strigă ea, încântată.

Monsieur Tissot se apropie, aplecându-se peste umărul ei pentru a citi cele scrise în jurnale.

Anumite pagini erau dedicate doar unui singur client. De exemplu, în 1932, Mademoiselle Dallois comandase un parfum. Alături de numele ei era scrisă o listă. Grace încercă să deslușească.

– „Trandafiri roz“... „păr curat“...

Arătă cu degetul următorul rând:

– Ce este aici?

– „Pipa bunicului. Și prăjitură“! citi el. Dumnezeule, sună ca și cum ar fi vorba despre un copil.

Grace privi sutele de sticluțe.

– Credeți că e aici?

– Ce anume?

– Parfumul domnișoarei Dallois.

Se ridică pe vârfuri, întinzând mâna spre flacoanele din spate.

Reușise cineva să creeze un parfum care să miroasă a prăjituri și a trandafiri roz?

– Dați-mi voie să vă ajut, se oferi Monsieur Tissot.

Ceva căzu pe podea – un cartonaș îngălbenit, șters.

Grace se aplecă să îl ridice, când deodată se auzi o pocnitură puternică pe tejgheaua din spatele lor.

Se întoarseră amândoi în același timp.

– *Dehors! Sortez!*

Era o femeie în vârstă, înaltă și foarte subțire, îmbrăcată într-o rochie din lână neagră cam demodată, care-i atârna peste silueta costelivă, agitând în aer un baston pe post de armă îndreptată spre ei.

– *Sortez!*

– Mă… ne scuzați, vă rugăm.

Grace se dădu înapoi speriată, împiedicându-se de Monsieur Tissot, care o sprijini. Un terrier micuț năvăli în cameră, lătrând agitat în jurul picioarelor stăpânei.

– *Je ne crois pas!* strigă femeia agitându-și bastonul amenințător și făcând un alt pas înainte.

– *Doucement! Doucement!* interveni Monsieur Tissot. *C’est ma faute ne s’en est pas fait!*

– *Que pensez-vous vous faites?* se oțărî bătrâna la el, aprigă. *Aller maintenant! C’est mon accueil! Balayeur de rue!*

– Crede că suntem hoți, traduse Monsieur Tissot, interpunându-se între Grace și femeia în vârstă.

– Poate pentru că ne comportăm ca niște hoți. Ne scuzați, doamnă, o rugă Grace. Căutăm informații despre Madame d’Orsey!

– *Pardon? Que voulez-vous?*

– *Nous... nous cherchons...* gândurile lui Grace se învălmășeau. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, doamnă, izbucni ea.

Bătrâna o măsură din priviri, bănuitoare.

– De ce? Ce vreți să aflați?

– Vorbiți engleză! izbucni Grace ușurată.

– Ne scuzați, făcu un pas în față Monsieur Tissot. Mă numesc Edouard Tissot și doamna este Madame Monroe, din Londra. Eu sunt avocat, doamnă, reprezint interesele răposatei doamne Eva d'Orsey.

– Poftim? întrebă femeia schimbându-se la față.

– Eu sunt avocat. Reprezint interesele Evei d'Orsey, repetă el.

Grace făcu un pas șovăielnic în față.

– Ați cunoscut-o?

Bătrâna însă nu părea să o fi auzit.

– Eva… Eva d'Orsey a murit?

– *Oui, madame*, spuse Monsieur Tissot încet.

– Eva...

Vestea păru să o doboare asemenea unei lovituri fizice. Pentru o clipă, femeia păru pe punctul de a se prăbuși.

– Ieșiţi de aici!

Rostise cuvintele atât de stins, încât Grace avu senzația că a auzit greșit.

– Pardon?

– Ieșiți afară! strigă bătrâna, ridicându-și din nou bastonul. Afară cu voi! Nu sunteți primii care vă furișați aici, încercând să luați ce nu vi se cuvine, să furați!

– Ce oameni au mai fost aici? Despre cine vorbiți? dori să afle Monsieur Tissot.

– I-am văzut eu, în mașinile lor mari și negre. Sunteți cu toții niște mincinoși! Acum plecați de aici!

Lovi cu putere bastonul de tejghea, de data aceasta periculos de aproape de ei.

– Pieriți naibii din fața ochilor mei!

Se întoarseră și ieșiră cât putură mai repede din clădire, în lumina strălucitoare a după-amiezii care inunda strada.

Cu inima bătându-i cu putere, Grace se întoarse pentru a mai arunca o privire fațadei magazinului.

Câinele continuă să latre. Ușa din față se trânti, închizându-se în urma lor, însă nu înainte ca Grace să prindă cu coada ochiului chipul bătrânei, cu trăsăturile colțuroase și sfrijite, cu ochii negri și mari privind în gol.

Parasolarul zdrențuros fâlfâia asemenea unor aripi, scuturat de palele de vânt rece, primăvăratic, contururile aurii șterse ale numelui magazinului abia vizibile: *Recherchez-moi*.

Căutaţi-mă.

„Trebuie să ai propriul tău parfum, așa cum ai propriul zâmbet, propriul mers și propriul tău fel de a privi împrejurările vieții tale.“

Michel Arbaud

„Păcatul e tot ceea ce întunecă sufletul.“

André Gide

NEW YORK, 1927

Femeia din camera 512 era rusoaică și toată lumea o cunoștea cu numele de Madame Zed. Era ceea ce francezii ar descrie drept *jolie laide*; cu un chip oval, mai degrabă lung, și smead și ochi cu pleoape grele. Gura îi era mică și avea tendința de a zâmbi doar cu jumătate de gură, atunci când avea şi cea mai mică intenţie de a o face. În general stătea pe un fotoliu și bea, fumând țigări lungi de foi, conversând fie în rusă, fie în franceză cu un grup mic de apropiați devotați care veneau zilnic să o viziteze la Hotel. Sis spunea că mulți dintre ei făceau parte din aristocrația rusă, strămutată în urma Revoluției. Călătoreau din țară în țară, din hotel în hotel, căutând pe oricine își amintea de gloria lor de odinioară.

Madame Zed transmitea o anumită gravitate interioară. Glasul ei era scăzut și timbrat, atrăgându-i pe cei din jur precum un contracurent. Trupul ei era foarte înalt, foarte drept și rigid, însă avea un fel de a se mișca fluid și implicit plăcut privirii și știa să se îmbrace simplu, pentru a da mai mult farmec gesturilor ei. În ciuda defectelor ei fizice, emana o senzualitate ambiguă, nelumească. Când te fixa cu ochii ei negri, capacitatea ei de a te privi fără să clipească, fără să trădeze nicio emoție, era pe cât de tulburătoare, pe atât de hipnotică.

Venise direct de la Paris și împărțise o cușetă cu asistentul ei, un tânăr pe nume Valmont. Cu un trup firav, acesta avea trăsături melancolice și ochi mari, serioși. Stătea în umbra ei, ascultând, încuviințând din cap, râzând apreciativ la glumele ei spirituale, ocupându-se de programul ei, având grijă de preferințele ei. Ușa dintre camerele lor era mereu deschisă, în caz că ea ar fi dorit ceva.

Una din multele lui îndatoriri era să se asigure că draperiile din camera ei erau trase întotdeauna și că ventilatorul se învârtea permanent în tavan. Madame Zed era incredibil de sensibilă la mirosuri. Aproape orice îi ofensa sensibilitatea rafinată. Aceasta însemna că era și incredibil de mofturoasă când venea vorba de detergenții folosiți pentru curățenie. Înainte ca Eva să înceapă dereticatul, Valmont îi mirosea, buza de sus strâmbându-se într-o interpretare pantomimică a repulsiei.

– Pentru tine, nu înseamnă nimic. Dar pentru ea, este crucial. Ea trebuie să își petreacă întreaga noapte cu aceste mirosuri oribile!

Eva nu mai auzise în viața ei asemenea afirmații ridicole.

– Clorul este singura modalitate de a elimina complet urmele de săpun de pe cadă. Nu ar

prefera mai degrabă să știe că baia e cu adevărat curată? Mirosul de clor îți dă de veste că e curat.

El îi aruncă o privire de parcă ea ar fi fost un gunoi agățat de talpa pantofului său.

– Când voi avea nevoie de sfatul tău, îl voi cere. Și să nu mai folosești tonul acesta niciodată când mi te adresezi.

Eva se întoarse pe călcâie. Nu suporta să primească porunci de la un băiat cu doar câțiva ani mai mare decât ea.

– *Je vais parler comment j'aime*, murmură ea cătrănită.

– Ce ai spus?

– Am spus că nimeni din hotel nu s-a mai plâns până acum.

– Nimeni din hotel nu este un maestru parfumier! Și nu știu cine te-a învățat să vorbești *français*, dar ai un accent vulgar.

Câtă insolență!

– Sunt franțuzoaică, răspunse ea. Familia mea e din Sud.

– Din Sudul cui? Al New Jersey-ului? Nu ai voie să vii aici cu lichidul acela împuțit.

– Și atunci ce propui?

Valmont își încrucișă brațele peste piept.

– Vrei să spui „Ce sugerați, domnule?"

Eva scrâșni din dinți:

– Ce sugerați, domnule?

– Îți sugerez să rezolvi problema altfel.

– Fă schimb cu mine, o imploră Eva pe Sis în acea seară în pat. Fac orice îmi ceri dacă iei camera aceea pentru mine.

– Ești nebună? pufni Sis. Am deja destulă bătaie de cap pe etajul meu. Am parte de o ducesă bătrână și scrântită care tot vrea să o bag în pat în fiecare noapte. Trebuie să aibă undeva pe la nouăzeci și trei de ani. Tot mă strigă Dădacă și îmi cere să îi cânt seara până adoarme. Arăt eu ca o dădacă?

– Am eu grijă de ea. Te rog, Sis!

– Nu. Și nu mai insista. Acceptă-ți soarta, n-ai cum să scapi, draga mea. Va trebui să te ocupi de ei până pleacă din hotel. Fiecare are parte de câteva specimene de acest soi în fiecare an. Și îți dau un pont de la mine, ar putea fi și mai rău. Întotdeauna se poate și mai rău, încheie ea, întorcându-se cu spatele la Eva.

Eva era atât de disperată, încât căută chiar și sfatul unchiului său, la bucătărie. Era o pauză între turele de curățenie și cei mai mulți dintre servitori luau cina mai devreme; bucătăriile erau goale, cu excepția bucătarului care pregătea delicatesele și care acum tăia lămâile în două și le storcea sucul pentru o *tarte au citron*. Întreaga bucătărie era inundată de aroma proaspătă și acidă a lămâilor.

Eva îl urmări în vreme ce el arunca jumătățile stoarse într-o căldare de la picioarele lui.

– Mă scuzați, întrebă ea după o vreme, arătând spre cojile de fructe, dar mai aveți nevoie de astea?

– Pardon? întrebă el, ridicându-și privirea, surprins.

Ea se uită prin bucătărie.

– Ce credeți că se potrivește cu sucul de lămâie?

– Cu sucul de lămâie? Zahăr, râse el. Grămezi de zahăr!

– Nu, nu pentru mâncare, răspunse ea și, luând o legătură de mentă proaspătă dintr-o ladă cu zarzavaturi, o duse la nas. Pentru miros.

În cele din urmă, născoci o soluție din suc de lămâie, câteva picături eficiente de ulei de rozmarin presat și câteva linguri bune de praf de copt mixate într-o pastă groasă, abrazivă. Când reveni mai târziu în acea după-amiază pentru a curăţa baia, chiar și ea fu nevoită să admită că aroma verde și proaspătă dăruia o satisfacție revigorantă eforturilor ei.

– Nu e rău.

Eva se întoarse și îl văzu pe Valmont stând în prag, rezemându-se de tocul ușii cu mâinile în buzunare.

– Deși puțină lavandă ar fi fost un detaliu subtil mai plăcut.

Cum stătea sprijinită în mâini și în genunchi, se ridică.

– Te înșeli.

– Poftim, ce-ai spus? întrebă el mijindu-și ochii.

– Lavanda nu ar îmbunătăți mirosul, răspunse ea încăpățânată.

– Adică mă contrazici? râse el nevenindu-i să creadă. Cu ce drept mă corectezi tu pe mine?

– Cu niciun drept, răspunse ea luându-și căldarea. Doar că am dreptate.

– Poate nu știai că Madame Zed este o parfumieră recunoscută în întreaga lume și eu sunt singurul ei ucenic!

– Da, însă nasuri avem cu toții, replică ea trăgând adânc aer în piept.

Deodată fură întrerupți de un râset profund, gutural.

– Bravo!

Madam Zed înaintă, ieșind din penumbra dormitorului din spatele lor, bătând din palme.

– Această slujnicuță te-a citit, Valmont! Ți-a ghicit slăbiciunea – întotdeauna mai adaugi o notă, complicând lucrurile. Ea are dreptate, înțelegi? Simplitatea e mai curată, mai elegantă!

Valmont îşi privi încruntat vârfurile pantofilor.

– Da, doamnă, mormăi el.

– Nimic nu este mai dificil decât simplitatea, adăugă ea, întorcându-le spatele. Și de aceea, nimic nu este mai rafinat!

După aceasta, Valmont încetă să i se mai adreseze Evei și, în dimineața următoare, Eva băgă de seamă că Madame așezase un trandafir alb într-un pahar cu apă lângă chiuvetă.

Îl luă ca pe un gest de îngăduință.

Cu trecerea timpului, Eva ajunse să respecte și chiar să admire excentricitățile lui Madame Zed. De exemplu, în loc să se adapteze decorului, ea îl transforma. Camerele ei erau învești mântate în istorie personală, ca și cum ocupanții lor trăiau aici de ani buni, și nu doar de câteva săptămâni; ea crea o atmosferă misterioasă și exotică din câteva detalii selecte, special adăugate. Șaluri din mătase brodată erau aruncate peste fotolii, perne din catifea și brocart, așezate pe podea în stive moi, ispititoare, ca într-un harem oriental.

Orhidee sălbatice cu petale cerate răspândeau un parfum hipnotic și colecțiile de dulciuri franțuzești cu glazuri pastelate erau împrăştiate peste tot în camere pe tăvi de argint. Cufere de vapor, tapetate cu vize de hârtie din întreaga lume, ședeau aliniate de-a lungul peretelui îndepărtat, burdușite cu rochii lungi, vaporoase, în culori tari și tunici asimetrice neobișnuite. Perdelele groase permiteau doar unei raze slabe de lumină să pătrundă în cameră chiar și în timpul zilei, sălașul ei avea o decadență înnegurată, precum o lume suspendată într-o noapte permanentă.

Eva tocmai era pe punctul de a termina de ordonat camera lui Madame Zed într-o după-amiază, când observă pe masa de toaletă un flacon tubular negru, cu un dop auriu. Avea o rotunjime plăcută, solidă, care îi dădea ghes să îl ridice în palmă și să îi simtă greutatea în mâini.

Eva știa că este greșit să umbli printre lucrurile unui client, însă flaconul negru era mult prea interesant.

Îl ridică.

Păcatul meu, scria pe etichetă cu litere aurii.

Cu mare băgare de seamă îl deschise, ridicând dopul auriu spre nas. În aer plutiră primele note florale intense de narcise și frezii, încălzindu-se până atinseră o notă întunecată aproape animalică, de mosc. Era intoxicant de frumos și în același timp primejdios, cu profunzimi ascunse, discordante.

Era un miros pe care ea îl recunoștea, la care aspira; vălul hipnotic al senzualității care rămânea agățat de piele, de haine, cu care erau impregnate chiar și cearșafurile fiecărei fete din cor, fluturaș social sau starletă de film care se perinda prin holul Hotelului.

Închizându-și ochii, inhală din nou.

– Bănuiesc că asta înseamnă că îți place.

Madame Zed stătea în prag, înfășurată într-un șal din dantelă neagră, chipul pe jumătate ascuns în umbră. Fuma o țigară ajunsă la capătul unui țigaret din sidef.

Eva puse flaconul jos.

– Îmi cer scuze, doamnă. Îmi pare foarte rău.

– Atenție! E singura sticlă pe care o am. Altfel, va trebui să cumpăr una. Îți poți imagina, să-ți cumperi propria creație?

Râse ușor, traversând camera și așezând dopul la loc peste gura flaconului.

– Îmi pare teribil de rău.

Madame Zed ridică ușor din umeri.

– Nu e grav. Eu însămi nu rezist să nu miros parfumurile oamenilor. În cinci minute, pot diseca întregul lor gust. Dar ăsta, spuse ea arătând spre flaconul negru, îți place?

Eva își simți obrajii arzând de rușine.

– Nu am mai mirosit niciodată ceva asemănător. E atât de... de... , se chinui să găsească cuvintele potrivite, atât de plin de lucruri diferite.

Madame Zed inspiră adânc, măsurând-o de aproape cu ochii ei negri, printre pleoapele grele.

– Complex, spuse ea în cele din urmă. Este un parfum complex.

– Da. Într-o clipă e drăguț și floral și în clipa următoare este plin de condimente și de căldură și de… nu știu cum să spun...

– Sex. Întotdeauna e vorba despre sex, de la bun început.

– Ah, exclamă Eva căscând ochii mari.

– De ce nu? Toată lumea dorește același lucru, spuse Madame Zed așezându-se într-un fotoliu. Presupun că acesta e motivul pentru care e atât de popular. Desigur, am fost nevoită să îl fac mai puternic decât mi-ar fi plăcut.

– Dumneavoastră l-ați făcut?

– Aceasta e profesia mea, răspunse Madame Zed încuviințând din cap. Sunt, după cum se spune, un „nas“. Mixez parfumuri de când aveam vârsta ta. Deși acum am încheiat.

– Dar de ce?

– Sinceră să fiu, spuse ea scuturând puțin scrum din țigareta lungă, nu pot suporta ca toată lumea să miroasă la fel. E vulgar. Și ăsta, adăugă ea, înclinând capul spre sticluța cu „Păcatul meu“ de pe măsuța de toaletă, deja tot Parisul miroase ca el și aproape întregul New York. Iar pentru mine, o cameră plină cu femei care miros la fel e o anomalie, ceva profund greșit.

– Dar a fi capabil să creezi așa ceva este ca și cum… ca și cum ai fi un artist sau un magician!

Madame Zed râse.

– Ești foarte tânără.

– Nu m-ar deranja să miros astfel.

– Ah, ba da! protestă ea. Gândește-te la un bărbat, dansând cu o fată frumoasă într-o sală de bal aglomerată. Își afundă nasul în părul ei mătăsos și inhalează parfumul. Pe urmă, două minute mai târziu, dansează cu o altă fată care miroase exact la fel. Care mai e farmecul? Parfumul trebuie să spună o poveste… povestea ta, cine ești, cine ar trebui să fii, poate chiar cine ți-e teamă să devii… toate aceste lucruri sunt posibile. Este un detaliu foarte intim al unei femei, asemenea semnăturii ei sau a sunetului vocii sale. Și tălmăcește sentimente, stări sufletești care nu au nume, nu au limbaj de exprimare. Tocmai această ambiguitate îl face mai adevărat decât cuvintele, căci, spre deosebire de cuvinte, el nu poate fi răstălmăcit sau manipulat. Vezi tu, nu parfumul în sine este lipsit de valoare… este un parfum original, unul din cele mai bune ale acestui deceniu. Dar sunt istovită să creez visuri pentru toată lumea. Îmi doresc o provocare demnă de arta mea.

– Doamnă, numele…

Eva nici nu îl putea rosti cu voce tare fără să roșească.

– „Păcatul meu“, rosti Madame Zed încet cuvintele, fără să clipească. Ce e cu numele?

Eva ezită.

– E cumva… adică… ce înseamnă? Ce păcat?

Madame rămase tăcută vreme îndelungată, privind în spatele Evei, sau mai bine spus, prin ea, ca și cum ar fi fost lipsită de consistență. În cele din urmă, o întrebă:

– Știi ce înseamnă să păcătuiești?

– Să faci ceva greșit?

Madame scutură din cap.

– Acesta este un sens. Dar mai este și un altul, din greacă, *hamartia*, care se traduce prin a rata ținta. Acesta e înțelesul pe care îl prefer eu.

– A rata ținta, repetă Eva, întipărindu-și expresia în memorie.

– Da, continuă Madame. Încercăm și eșuăm, precum arcașii care țintesc, însă nu reușesc să nimerească ținta.

Eva o privi în timp ce își dădea jos voaleta.

– Când vei fi mai matură și vei fi înotat în râul vieții, vei vedea că nu există oameni „buni“, fetiţo. Cu toții încercăm și eșuăm, încercăm prea mult și eșuăm prea des. Să îți amintești asta. Până la urmă nu ar trebui să judecăm prea aspru păcatele celorlalți.

– Nu, doamnă. Sigur că nu.

Eva nu era sigură că răspunsese întrebării.

Dar Madame se lăsă în fotoliu, întinzându-și picioarele pe taburet. Trase un fum din țigaretă. Vocea i se înmuie devenind aproape o șoaptă.

– Uneori cred că singurele lucruri pe care le avem în comun unii cu ceilalți sunt greșelile noastre.

Eva rămăsese vrăjită.

Expirând un fuior lung de fum, Madame închise ochii și își lăsă capul într-o parte.

Eva o așteptă să continue.

Mâna femeii se relaxă.

Țigareta căzu pe covor.

Eva se repezi să o stingă înainte să facă o gaură în covor.

Apoi Madame începu a sforăi atât de tare, încât intră Valmont.

– Ah, tu ești, spuse el, vârându-și ursuz mâinile în buzunare. Trebuia să fi știut.

Eva își puse mâinile în șolduri.

– Ce vrea să însemne asta?

El însă îi ignoră întrebarea.

– Iisuse! Iar a fost în Chinatown. Ajută-mă să o duc în pat, îi porunci el, ridicând-o pe Madame de subsuori.

Eva o apucă de picioare fără tragere de inimă.

– Dumnezeule! exclamă ea. Cât de grea e pentru cineva atât de slab!

Împreună o târâră până la pat. Madame nu își întrerupse sforăitul nici măcar o clipă și se întoarse greoi pe o parte.

– Nu am auzit pe nimeni sforăind atât de tare.

– E destul de tare, fu de acord Valmont. Noaptea trece direct prin ușă. Eu dorm cu toate cele patru perne peste urechi. De acum va sforăi tot restul zilei.

– Nu miroase a băutură.

El își dădu ochii peste cap.

– Chiar nu știi nimic? Opium, îi explică el. A fumat opium.

– Ah!

Eva o privea uimită pe femeia adormită. Un club de opium. Ce îngrozitor, decadent și palpitant!

– În curând plecăm în Maroc și acolo va fi și mai rău.

– Maroc? Ce faceți tocmai acolo?

– Cumpărăm ingrediente. Acolo au, printre alte lucruri, una din cele mai pure culturi de iasomie din întreaga lume. În mod normal, noi le cumpărăm de la o terță parte, dar sunt sigur că dacă mergem noi acolo, vom descoperi nu doar cele mai pure exemplare pentru un preț mai bun, dar am un sentiment că de asemenea vom descoperi din întâmplare și un ingredient rar indigen pe care nu l-am întâlnit până acum în Europa. Și asta căutăm – o nouă paletă, ceva cu adevărat original.

Eva zâmbi ca pentru sine, adunându-și cârpa de șters praful de pe măsuța de toaletă.

– De ce rânjești la mine? întrebă el.

– Nu rânjesc.

– Ba rânjești.

– Mereu vorbești de parcă tu ai fi cel care ia hotărârile, punctă ea.

– Păi, am o oarecare influență. Madame Zed ține cont de părerea mea. Ea e unul din cei mai de vază parfumieri din lume și eu sunt, la urma urmelor, singurul ei ucenic.

– Așa spui tu… întruna. În afară de asta, credeam că ești secretarul ei.

– Sunt mai mult de atât. Vezi tu, o urmă el în baie, rezemându-se de tocul ușii, nu poți merge la școală pentru a învăța arta parfumeriei. Trebuie să posezi un talent natural, dat de Dumnezeu, pe urmă secretele profesiei trebuie împărtășite de un profesor. Eu sunt ucenicul ei de la nouă ani.

– Nouă? Și câți ani ai acum?

– Optsprezece.

– Ești greu de cap? întrebă ea pufnind disprețuitor.

– E o artă! spuse el străpungând-o cu privirea. Îți ia ani de zile doar să memorezi diferitele ingrediente. Nu e doar un amestec oarecare de substanțe. Trebuie să dezvolți o paletă, o cunoaștere aprofundată a mirosului și a modului cum funcționează el. Ai idee cât de complicat este să creezi un parfum care să se armonizeze cu pielea omenească și să dureze?

Eva își încrucișă defensiv brațele peste piept.

– Și cum și-a dat Madame seama că tu ai talent de la bun început?

– Presupun că are ea un dar de a-și da seama.

Fata aceasta punea cele mai impertinente întrebări.

– De fapt, când eram mic, eram capabil să disec mirosurile; să le sparg în bucăți și să le descifrez fiecare ingredient. Se povestește că Madame m-a descoperit într-o zi stând în mijlocul grădinii vecinilor, aplecat peste o tufă de rozmarin. Se pare că eram atât de concentrat, încât nu am auzit când am fost strigat. Era de departe lucrul cel mai plăcut mirositor din întregul sat, își aminti el.

– Și părinții tăi te-au dat așa, pur și simplu?

– Nu! Bineînțeles că nu! izbucni el enervat.

– Doar întrebam! replică ea. Au plătit-o?

– Părinții mei nu au atâția bani. Ai mei au venit din Prusia. Au scăpat în timpul Revoluției doar cu ce aveau pe ei. Tatăl meu a fost cantor.

– Ca… ce?

– Cantor, repetă el, îmbujorându-se ușor. Intonează cântece religioase într-un templu evreiesc.

– Ah.

Eva chiar nu mai vorbise niciodată cu un evreu.

– E o profesie sacră – chiar o vocație – care a fost transmisă din generație în generație, continuă el. Probabil toată lumea credea că într-o bună zi voi păși pe urmele tatălui meu. Însă părinții noștri nu își puteau permite să ne țină pe toți – frații și surorile mele sunt mai mici decât mine. Iar cantorii nu câștigă prea bine. Pentru o vreme, am locuit la niște vecini de pe stradă. Care erau destul de cumsecade, cred. Croitori. Obișnuiam să calc hainele, să livrez comenzile și să fac ordine în atelierul lor, ca să îmi câștig gazda.

– Câți ani aveai?

– Nu sunt sigur… șase sau șapte ani. Apoi a apărut Madame, căutând un ucenic – cineva pe care să îl poată instrui. Oferta ei a fost o ocazie nemaipomenită.

– Cu toate astea, ai plecat foarte devreme de acasă, rosti Eva cu glasul înmuiat. I-ai mai revăzut vreodată pe părinții tăi?

El scutură din cap.

– Trebuie să-ți fie dor de ei.

– Ah, nu știu. Nu mă gândesc la ei mai niciodată.

Eva însă nu se lăsă păcălită.

– Mama mea a murit la nașterea mea, la Lille, povesti ea. Mătușa și unchiul meu m-au adus aici. Dar ei nu prea mă vor. Ciudat, nu? Cum poate să îți fie dor de cineva pe care nu l-ai cunoscut niciodată.

– Cred că da.

Eva așeză găleata de tablă și mopul în căruciorul ei de curățenie.

– Uneori mă întreb cum ar fi fost dacă ar fi trăit mama. Dacă i-ar fi păsat măcar puțin de mine.

Cuvintele ei îl emoționară.

Și el se întreba dacă părinții lui se gândeau la el; dacă le fusese ușor să renunțe la el. Chiar și acum, când nu aveau nicio veste unii despre ceilalți. Niciodată nu știuse dacă tăcerea se datora faptului că ei preferau astfel, ori pentru că le era prea rușine pentru a încerca să ia legătura cu el. El prefera să creadă în a doua variantă.

– Cred că e mai bine să nu știi sigur nimic, adăugă ea, cu un zâmbet crispat. În felul acesta, îmi pot imagina ce vreau. Și trebuie să ne găsim alinarea în ce putem, nu crezi?

El încuviință din cap.

Își amintise de teroarea care îl cuprinsese atunci când își părăsise părinții, satul, chiar și frații și surorile a căror simplă existență garanta expulzarea lui din familie. Și figura stranie, întunecată a lui Madame Zed, care îi luase ferm mânuța în mâna ei și îl dusese la gară.

– Noi doi avem ceva în comun, îi spusese ea.

Stăteau unul lângă celălalt, singuri în compartimentul înghețat de clasa a doua, în vreme ce trenul se punea în mișcare.

El încerca să nu vorbească; îi era teamă că, dacă deschide gura, va începe să plângă. Însă reușise să întrebe:

– Ce anume?

– Amândoi suntem niște exilați, răspunsese ea, fixându-l cu ochii ei negri, serioși.

Apoi, în vreme ce trenul își croia drum prin sate, ea îi istorisise povestea familiei ei care fusese arestată și executată într-o după-amiază însorită de septembrie, la conacul lor de la

marginea Sankt Petersburgului, în timpul Terorii Roșii. Și cum bătrâna dădacă, o femeie devotată, căreia puțin îi păsa de propria viață, o scosese pe furiș, ascunzând-o într-o căruță cu fân, în timp ce ea era îmbrăcată în haine de bucătăreasă şi ținea un cuțit sub haină.

Până când ea îi povestise în amănunt despre călătoria de la Sankt Petersburg la Odessa, săracă și flămândă, despre neașteptata bunătate a ofițerilor navali care îi dăduseră adăpost pe un vas britanic ce mergea la Constantinopole și călătoria care urmase de la Malta la Marsilia, erau deja la jumătatea drumului spre Paris. Lămpile ardeau domolit în compartiment. Era mai cald acum; un cărucior servea ceai și prăjituri și Madame îl acoperise cu propria ei pătură groasă de călătorie.

Madame privea pe fereastră, la soarele care apunea în urma lor, trăsăturile ei lungi și ascuțite conturându-se în umbră pe geam.

– Vei vedea. Vom ajunge bogați, tu și cu mine, și nimeni, niciodată, nu ne va mai putea porunci unde sau cum să trăim. Sau să murim.

Niciunul din ei doi nu mai adusese vreodată vorba despre trecutul lor.

Acum, Valmont o urmărea pe Eva adunându-și instrumentele de curățenie.

Ce fată stranie!

Îi amintea de lămâile proaspete pe care le folosise pentru igienizare, dar cu mai puțin rozmarin și mai mult bergamot: abraziv, tăios, însă de o delicateţe neașteptată.

Și fără a mai scoate un cuvânt, îi ținu ușa deschisă, în timp ce ea își împinse căruciorul afară din cameră și ieși în hol.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

– Mă rog, spuse Monsieur Tissot încercând să pară filozof, poate că n-a fost chiar atât de bine precum ne-ar fi plăcut nouă.

Traversară strada pâna la chei, în apropierea unui teren mic de joacă, acoperit cu pietriș. Câțiva copilași alergau printre copaci, jucând fotbal. Încercau să-și revină din ceea ce nu putea fi numit decât nebunie curată din partea lui.

– Cine era acea femeie? întrebă Grace, convinsă că inima ei nu își va mai potoli niciodată bătăile. A apărut ca din senin!

– Trebuie să locuiască deasupra magazinului. Poate era proprietara? Cu siguranță vorbea ca și cum ar fi stăpânit locul.

– Ce știm sigur e că o cunoștea pe Eva d'Orsey. Ați înțeles ce altceva mai spunea? Despre povestea cu bărbații într-o mașină neagră care au dat buzna?

– Nu. Sincer să fiu, pare cam nebună. Probabil că e senilă.

– Credeți?

Bătrâna nu i se păruse nebună; mai degrabă îi făcuse impresia că e speriată. Și o mai pusese pe gânduri felul în care reacționase la vestea morții Evei d'Orsey. Fusese mai mult decât un simplu șoc… dar ce sentiment o copleșise? Furie? Părere de rău?

Continuară să pășească pe aleile ce traversau parcul, fără un scop sau o destinație anume, ci mai degrabă pentru a-și potoli nervii.

Monsieur Tissot își ridică gulerul sacoului pentru a se feri de vânt. Era un bărbat în toată firea, un avocat respectabil, și cu toate acestea tocmai își petrecuse după-amiaza şi fusese alungat dintr-o clădire abandonată de către o bătrână pensionară. Nu era chiar cel mai strălucit moment al carierei sale, dar se simțea relaxat, chiar euforic.

– După câte se pare, nu prea ne pricepem să o facem pe detectivii.

– A fost ideea dumneavoastră. Să fie un hobby al dumneavoastră – intrarea prin efracție?

– Bărbații sunt nevoiți să recurgă la tot soiul de acte de bravadă ridicole în fața femeilor.

– Deci este vina mea? spuse ea oprindu-se.

Rămase pironită locului, cu brațele încrucișate la piept. Părul i se desprinsese din coc și vântul se juca prin el, fluturându-i-l în jurul obrajilor. Îl țintuia cu privirea aceea stranie și

limpede.

– Fără îndoială.

– Doar pentru că sunt femeie?

Era un soi de măreție în felul în care, deși zgribulită și cu părul zburlit, refuza să îi permită lui să aibă ultimul cuvânt. Vârându-și mâinile în buzunare, el ridică ușor din umeri.

– Nu sunteți o simplă femeie, Madame Monroe. Un bărbat ar fi capabil de mult mai multe pentru a vă impresiona.

Această afirmație păru să o sperie.

Simțindu-și obrajii deodată fierbinți, Grace se întoarse repede, continuându-și drumul.

– Este incredibil, totuși, nu-i așa? spuse ea, schimbând subiectul. Nu-mi iese din cap cât de multe parfumuri diferite erau acolo. Credeți că toate erau create de un singur om? Sau că făceau toate parte dintr-un fel de colecție?

– Imposibil de răspuns. Și oricum, credeam că nu suportați parfumurile.

– Nu am spus că nu le suport. Doar că nu îmi place să miros precum standul unei florărese.

– Aveți dreptate, o aprobă el zâmbind. Nimeni nu vrea să producă o impresie prea puternică, nu-i așa?

Avea de gând să o tachineze. Se întoarse spre el.

– Știți, Monsieur Tissot, eu cred că mă luați peste picior.

– Mă scuzați, doamnă, spuse el, făcând o mică plecăciune caraghioasă. Dar englezii mi se par amuzanți. Lucruri care miros prea tare, arome care au prea mult gust…

– Da, mă rog, eu nu-mi reprezint poporul. Vă asigur că... excentricitățile mele îmi aparțin în totalitate!

– Nu am vrut să vă ofensez, se scuză el, de astă dată pe un ton mai serios.

Ea scutură ușor din cap, deodată stânjenită.

– Acasă mi se spune rățușca cea excentrică.

– Serios? o privi el mirat. Rățușcă?

– Adică o persoană care e mai aparte decât ceilalți, trăsnită, încercă ea să îi explice. Nu contează. E în regulă. M-am obișnuit.

– În ce fel trăsnită? întrebă el oprindu-se.

– Ah, nu știu.

Își întoarse privirea spre Sena, unde bărcile cu turiști pluteau pe apa agitată. Instictiv, întinse din nou mâna spre bricheta din buzunar, învârtind-o mereu între degete.

– Cred că întotdeauna am fost puțin ciudată. Sunt pretențioasă vizavi de lucrurile despre care nu ar trebui să îmi pese și nepăsătoare față de lucrurile importante.

– Și care sunt lucrurile importante?

Grace nu era obișnuită să se destăinuie bărbaților, mai ales unui bărbat atât de provocator precum Monsieur Tissot. Însă de data aceasta el nu o mai tachina, privind-o cu interes sincer.

– Păi, cumpăni ea o clipă, de exemplu nu îmi pasă cu ce mă îmbrac sau cu ce îmi servesc musafirii la cină, dar fac o adevărată o obsesie din încercarea de a ghici probabilitatea ca trenul că ajungă la timp.

– Și previziunile dumneavoastră sunt precise?

– De cele mai multe ori, nu.

– Și de ce vă preocupă aceste subiecte?

– Nu sunt sigură, recunoscu ea. Îmi place să intuiesc lucruri. Nu din cele plictisitoare, cum ar fi unde să mă așez la un dineu, ci lucruri mai mari, mai abstracte. Doar că pentru mine aceste lucruri nu sunt abstracte. Par foarte practice și relevante.

– În ce fel?

– Ah, nu știu.

Era un subiect pe care nu-l mai discutase cu nimeni înainte.

– Păi, de exemplu, mă întreb adesea despre bombele din război. De ce o bombă cade din cer fix într-un anumit loc, pe o anumită casă, și nu pe o alta? Mama mea a murit în timpul Blitzului, deci bănuiesc că am o curiozitate morbidă. Dar, vedeți dumneavoastră, dacă ai ști greutatea și densitatea bombei, viteza cu care zbura avionul, altitudinea, direcția și puterea vântului, nu ar mai fi un mister; ai putea calcula. Nimic nu ar mai fi întâmplător sau accidental.

– Iar dumneavoastră nu credeți în întâmplare? îi aminti el.

– Nu, nu cred.

– Atunci, spuneți-mi unde exact intervine Dumnezeu în ecuația dumneavoastră?

– Unde a fost întotdeauna Dumnezeu; undeva între greutatea bombei și casă.

– Nu sunteți o rățușcă, zise el râzând. Sunteți o bufniță. O intelectuală.

– Oh, nu știu cât de intelectuală sunt.

Zâmbi timid, apoi, aproape fără să gândească, întrebă:

– Credeți în Dumnezeu?

Încă de când era mică i se inoculase ideea că politica și religia nu sunt subiecte potrivite pentru o conversație politicoasă. Însă Grace se trezise avidă de a discuta lucruri reale; subiecte care contau pentru viața ei interioară, dar pe care nu le putea aborda cu Roger, Mallory şi de fapt cu nimeni din anturajul ei.

El o privi surprins.

– Da, spuse el după un moment. Cred într-un Dumnezeu pe care nu îl înțeleg și cu care nu sunt întotdeauna de acord. Forța dintre avion și bombă, adăugă el.

Continuară să se plimbe. După o vreme, Monsieur Tissot vorbi:

– Îmi place magazinul acela.

– Da. Și mie îmi place.

– Îmi place numele. L-ați văzut?

– *Recherchez-moi?*

– Da, dar dedesubt scria: *L'apothicaire des Sens.*

– Vraciul…

– Simțurilor.

– Înțeleg. Da, e evocator, nu-i așa?

– Dumneavoastră, englezii, aveți o vorbă: să-ţi vină mintea la cap.

– Da.

– Ce credeți că înseamnă?

– Înseamnă să fii rezonabil, de bun-simț, răspunse ea, apoi îl privi curioasă. Nu asta spune?

– Poate.

În ochii lui lumina după-amiezii străluci ca ambra, acoperită cu stropi verzi.

– Ce altceva ar putea însemna?

– Poate că e o invitație. Poate că e nevoie să o traducem în sensul literal, să ne revenim în simțuri, să ne întoarcem la simțuri, la simțul gustului, la cel al pipăitului, la simțul văzului, al mirosului, al auzului și să găsim în simțurile noastre suport și inspirație. Viața este, la urma urmelor, o experiență senzorială. Simțurile noastre au capacitatea de a ne transporta cu adevărat, dar și de a ne menține în contact cu realitatea. Ne fac umani.

Ea îl țintui cu privirea, uimită.

– Mi-e teamă, Monsieur Tissot, că dumneavoastră sunteți un filozof… un senzualist.

Privind în jos, el lovi pietricelele de la picioarele sale.

– Vă asigur că nimic nu e mai departe de adevăr.

– Păi, atunci, sunteți un conglomerat de contraste. Într-o clipă sunteți un avocat analitic, sobru, în clipa următoare vă cățărați pe ferestre și pledați pentru abolirea rațiunii.

– Se pune prea mult preț pe rațiune, deși, dacă sunt eu cel care raționează, se schimbă situația. Și dați-mi voie să vă amintesc, noi am intrat pe ușă.

Îi făcu semn spre o bancă în spatele lor.

– Ne așezăm?

Se așezară unul lângă celălalt, cu fața spre o fâșie îngustă de parc.

– Se pare că am ajuns într-un impas al cercetărilor noastre, Monsieur Tissot, spuse Grace, rezemându-și coatele pe genunchi.

– Poate, însă mai avem întâlnirea cu Lancelot & Delp. Voi fi foarte curios să aflu mai multe despre acele acțiuni.

– Da, dar ce putem face acum?

Ar fi trebuit ca el să îi explice că nu mai era nimic de făcut; că la birou îi așteptau hârtii de semnat. Dar această tânără englezoaică era interesantă; se trezi așteptând să o audă vorbind din nou, să o audă cum gândește. Propria lui inteligență era pusă la încercare în preajma ei, precum un câine zburdând prin parc. Și se simțea bine să fie provocat.

– Cred că ar trebui să așteptăm, hotărî el.

– Ce să așteptăm?

– Nu știu.

Lăsându-se pe spate, își întinse picioarele lungi; urmări cu privirea norii primăvăratici alergând pe cer, savură răcoarea înmiresmată a ceasurilor după-amiezii târzii.

– Atunci când nu știi ce să faci, cel mai bine e să nu faci nimic.

– Acesta e sfatul dumneavoastră profesional?

Întorcându-și chipul spre soare, închise ochii:

– Absolut.

Relaxându-se la rândul ei, Grace urmări cu privirea copiii din locul de joacă aflat în celălalt capăt al parcului, înfofoliți, cu obrajii rumeni, râzând în hohote. Erau atât de animați, atât de vii, complet absorbiți în jocul lor. Încercă să își amintească o vreme când fusese și ea ca ei și își dădu seama că nu își putea aminti când se întâmplase asta. Pierduse îndemânarea de a se uita pe sine. Dimpotrivă, părea să se analizeze mereu, în fiecare clipă a zilei, cu un ochi critic, cântărindu-se, găsindu-se mereu în așteptare.

– Madame Monroe...

Grace își întoarse privirea spre Monsieur Tissot, spre profilul său acvilin, spre buzele pline și spre genele lui negre şi dese.

– Da?

Fără a-și deschide ochii, el spuse:

– Dumneavoastră știți cu adevărat ce e important.

– Da?

– Nu putem subestima importanța unui tren la timp. Sau să lăsăm la voia întâmplării spațiul dintre avion și bombă.

Grace zâmbi ca pentru sine. Închizând ochii, se întoarse și ea cu fața spre soare.

– Da, așa am gândit și eu.

„Sufletul meu zboară purtat de parfum precum sufletele altora zboară pe muzică.“

Charles Baudelaire

„Când toate panglicile au fost dezlegate, când toate desuurile au căzut, singurul veșmânt al femeii rămâne parfumul ei.“

Pierre Louys

NEW YORK, 1927

New Yorkul era scufundat într-un val de aer cald. Până la jumătatea lui iulie, combinația de soare arzător și umiditate toridă ajunsese la un asemenea nivel, încât devenise imposibil să mergi chiar și cale de câteva străzi fără să curgă toate apele de pe tine. În întregul hotel, clienții se refugiau în camere întunecoase, comandând pachete cu gheață pentru migrene și ventilatoare suplimentare; zăcând despuiați pe paturi, prea toropiți pentru a se mai atinge unul de celălalt sau adânciți ore în șir în băi răcoroase, bând ulcioare întregi de ceai cu gheață și limonadă zaharisită, stropită cu gin ilegal.

Din cauza acestei situații, Evei și celorlalți membri ai personalului de întreținere le revenea sarcina, deloc de invidiat, de a încerca să facă ordine în camere cu clienții încă înăuntru.

Doamna Ronald nu făcea nicio concesie în fața vremii toride; fetele aveau datoria de a purta uniformele complete, inclusiv ciorapii lungi, groși şi negri.

– Fetelor, noi avem standarde! le amintea ea în fiecare zi. Curăţenia începe de la ținuta noastră. Dacă s-ar fi făcut ordine în camere la primele ore ale dimineții, nu ar fi fost chiar atât de rău, însă cum nimeni din hotel nu se deștepta înainte de amiază, fetele se trezeau luptându-se cu lenjeriile murdare și frecând podelele în ceasurile cele mai fierbinți ale zilei.

– Dacă simțiți că vă ia cu leșin, scuzați-vă și leșinați în intimitatea coridorului din spate, le amintea doamna Ronald. Este extrem de delicat să ai de a face cu o fată inconștientă. Și aveți grijă la privire… păstrați-o coborâtă. Musafirii nu trebuie să fie niciodată obligați să vă privească direct, înțelegeți? Sunteți invizibile, o pereche de mâini nevăzute.

Din păcate această idee era mai dificil de pus în practică în viața reală.

Madame Zed ședea într-o după-amiază tolănită într-una din creațiile ei vaporoase și diafane, bând ceai negru rece și fumând țigară după țigară. Părea să se refacă după încercările grele din noaptea trecută și sătea nemișcată, ghemuită într-un fotoliu, cu ochii închiși de parcă ar fi putut coborî temperatura prin simpla putere a gândului.

Eva se plimba prin cameră, schimbând cearșafurile de pe pat cât mai discret cu putință, cu uniforma atârnându-i de subsuorile transpirate, cu bretonul lipit de frunte sub bonetă, din pricina sudorii. Se simțea atât de moale încât o cuprindea amețeala, de parcă s-ar fi mișcat prin apă, luptându-se cu fiecare mică sarcină pe care o avea de dus la îndeplinire.

În cele din urmă, Madame deschise ochii.

– Cum te numești?

– Eva, doamnă.

– Eva, te rog, poți să-l chemi pe Valmont până la mine? Eu nu am puterea să mă mișc. Sunt pur și simplu paralizată.

– Da, doamnă.

Eva își târî picioarele pâna la ușa dintre camere, care era închisă. Încercă să o deschidă.

– Este încuiată, doamnă.

– Atunci, descuie-o!

Oftă, ridicându-și ochii spre cer, într-un gest exagerat de disperare fără margini.

– Simt că îmi crapă capul în două! Am nevoie de el.

Eva își scoase cheia de rezervă și descuie ușa. Apoi bătu în ea de câteva ori. Neprimind niciun răspuns, în cele din urmă o împinse ușor.

Camera avea o singură fereastră și, cu perdelele trase, părea surprinzător de întunecată. Când ochii i se mai obișnuiră cu lipsa luminii, Eva putu distinge silueta lui Valmont, ghemuit pe o laterală a patului. Dormea dezbrăcat, cu cearșaful înfășurat în jurul mijlocului. Pieptul îi era slab, palid.

Eva făcu câțiva pași șovăitori în față. În penumbra umedă, aerul emanând transpiraţie şi somn o copleşea. Totul părea ireal, suspendat ca într-o stare de vis.

Cu grijă, Eva se aplecă deasupra lui.

– Pssst! Domnule! Trezește-te!

El se întoarse, rostogolindu-se pe spate.

Ea încercă din nou.

Apropiindu-se mai mult, îi scutură umărul.

– Domnule!

El deschise ochii, clipind în încercarea de a înțelege ce se întâmplă.

– Scuze, Madame are nevoie de tine, îl lămuri ea șoptit. Spune că...

Deodată el o prinse de încheietura mâinii.

– Șșșt!

Și încă amețit de somn, o trase aproape de el.

Valmont inspiră adânc.

La început, parfumul ei natural păru direct, simplu; aroma acrișoară aproape cremoasă a pielii umede de copil. Însă dedesubt, o notă senzuală, animalică se infiltră, înflorind ușor, extinzându-se spre o esență profundă și primitivă. Puritatea și complexitatea mirosului ei erau copleșitoare. Efectul era intens provocator. Era cel mai atrăgător și mai profund senzual miros pe care îl întâlnise Valmont vreodată.

Eva îl împinse într-o parte, îngrozită.

– Ce faci?

– Miroși… murmură el.

– Da, mulțumesc, spuse ea ridicându-se în picioare. Nu am nevoie să mi se spună asta! mârâi ea. Madame dorește să te vadă...

– Nu, nu înțelegi.

Se întinse din nou spre ea, adulmecând-o, de data aceasta cu inhalații scurte, ascuțite, savurând notele, trecându-le prin toată paleta lui olfactivă.

– E unic, absolut unic.

– Lasă-mă în pace! se stropși Eva la el.

Deodată, ceva se mișcă în pat; un trup. Persoana de lângă el se întinse și se rostogoli pe burtă.

Era un alt bărbat.

Eva se dădu înapoi îngrozită. Cu pași împiedicați, se repezi spre cealaltă cameră prin ușa care le despărțea.

– Așa? deschise Madame ochii. Pari să fii singură, observă ea sec.

Tremurând, Eva își ațintи privirea spre podea.

– Doarme, doamnă.

– Păi, trezește-l! exclamă Madame exasperată, plimbându-și palma obosită peste chip. Am nevoie de el.

Era îngrozitor, cu adevărat îngrozitor. Eva încercă să mai tragă de timp.

– Nu e îmbrăcat, doamnă. Vă pot ajuta eu cu ce aveți nevoie. Doriți să vă aduc ceva de la farmacie?

Oftând din nou, Madame se ridică greoi din fotoliu și porni spre camera lui Valmont. Eva ezită în pragul ușii, privind cu o fascinație rușinată.

Madame se opri; rămase o clipă în mijlocul camerei întunecate, apoi se întoarse pe călcâie.

Mormâind și gemând, căută într-una din poșete până când pescui câteva monede. I le vârî Evei în palmă.

– Am nevoie de aspirină. Și niște Woolcott, te rog. Am o durere de cap catastrofală.

Eva se uită la ea cu ochii mari. Oare nu văzuse Madame ce văzuse ea? Avea Madame idee ce păcat de moarte era acela?

Ca și cum și-ar fi strigat gândurile în gura mare, Madame se întoarse către ea.

– Știi tu, începu ea, în viața unui bărbat există mai multe etape. Bărbații tineri mai ales se înfierbântă foarte ușor. Au nevoie de mai multe experiențe, mai multă diversitate decât fetele. Înțelegi?

– Da, doamnă, minți ea.

– Aceste mici derapaje sunt niște simple preludii spre marele interludii. În timp, se estompează. Desigur, adăugă ea întorcându-se în fotoliul ei, îmi fac griji în privința lui Andre. Bârfele sunt plaga celor singuri și nesiguri pe ei. Mă bazez pe discreția ta.

– Da, doamnă. Bineînţeles.

– Atunci, să nu mai vorbim despre asta. Și încuie ușa, spuse ea închizând din nou pleoapele. Bine ar fi fost să nu o fi deschis de la bun început.

Andre Valmont stătea întins pe spate, acum perfect treaz, scrutând întunericul. Alături de el, băiatul pe care îl întâlnise într-un club din Harlem sforăia ușor.

Închise ochii.

Îi putea vedea parfumul; îi strălucea sub pleoape, aur pur sclipind în ambra tremurândă. Și simțea pe limbă fiecare notă; savura parfumul topindu-i-se ușor pe limbă; combinația surprinzătoare, perfectă de contraste, susținută de miezul cremos, intens carnal, de sexualitate pură. Voia să se implânte adânc în carnea ei; să îi devoreze fiecare moleculă, cu fiecare respirație.

În mod normal, fetele nu-i stârneau astfel de dorințe.

Trase cearșaful de pe el. Era tare, avea o erecție atât de puternică încât era aproape dureroasă. Scuipând în palmă, închise ochii din nou.

Își imagină cum i-ar da jos uniforma, fiecare strat de țesătură îmbibat tot mai dens în transpirația ei caldă, până când nu mai rămânea nimic între ei decât piele; emanând, acoperindu-i pe amândoi cu roua sclipind întunecat a parfumului ei incredibil… tremură simțind cum îl cuprinde extazul, înfiorându-i întregul trup.

Cel puțin aici era o poveste pe care o înțelegea. Un cântec al tinereții; al sexualității pârguite, înmugurite; al frustrării și al dorinței… unei nimfe și a unei femei fatale, amândouă întemnițate în trupul unei tinere lipsite de grație… o parabolă fabuloasă ce putea fi capturată într-un simplu parfum.

Și, mai presus de toate, aroma ei naturală radia. Ca și cum ar fi izvorât dintr-un pisc înalt, în strălucirea lui de catifea, peisajul obscur al darurilor lui creative ieși în cele din urmă la lumină.

Valmont se ridică, se spălă și își aprinse o țigară. Apoi îl trezi pe tânărul din Harlem și îl trimise acasă.

Avea de lucru.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Două zile mai târziu, Grace se trezi stând în foaierul birourilor firmei Lancelot & Delp, instalate într-o clădire din beton, surprinzător de modernă, în apropiere de Les Halles. Aveau o sală de recepție spațioasă, din marmură, cu ferestre din podea până în tavan, unde lucrau tinere purtând căști telefonice. Monsieur Tissot confirmă întâlnirea lor și, la scurt timp după aceea, un bărbat tânăr țâșni dintr-unul din cele zece lifturi amplasate în centrul holului pentru a le ieși în întâmpinare.

Purta un costum modern, cu o croială strâmtă, o cravată subțire, galben-deschis și o pereche de ochelari cu ramă neagră și groasă. Părul, o masă de bucle întunecate, îi stătea tot drept în sus. În vreme ce venea spre ei cu mâna întinsă, lui Grace i se păru deodată că bărbatul seamănă cu un semn de exclamare uman, transmiţând aceeași energie emfatică.

– Bună ziua! Bine ați venit! Eu sunt Albert Dubois, spuse el strângându-le mâinile cu putere. Este o plăcere să vă cunosc! Doriţi niște cafea? Ceai? Ați mai fost la noi până acum?

În timp ce le vorbea, îi împingea ușor spre lifturi, fără să aștepte vreun răspuns.

– Ce drăguț că vorbiți engleza, comentă Grace când intrară într-unul dintre lifturi și ușile se închiseră.

– Ah, vorbesc de asemenea germană, spaniolă, portugheză și puțină japoneză. Întotdeauna mă poticnesc în americană! râse el, împingându-și ochelarii mai sus pe nas.

– Japoneză! exclamă Monsieur Tissot, privindu-l de parcă și-ar fi pierdut mințile. Pentru ce, mă rog?

– Ascultați la mine, japonezii se ridică… și foarte curând vor fi o forță deloc de neglijat.

– Am mari îndoieli în privința asta, îl contrazise Monsieur Tissot.

Ușile liftului se deschiseră din nou și păşiră afară, intrând printr-un rând de uși duble din sticlă.

Vacarmul o lovi întâi pe Grace; sunetul a sute de voci vorbind toate în același timp. Șiruri după șiruri de birouri se întindeau până în capătul încăperii uriașe, fiecare birou avea cel puțin două telefoane; bărbați tineri în cămăși strigau unul la celălalt prin cameră și un panou imens era montat pe peretele îndepărtat, unde alți tineri alergau de la un capăt la celălalt al panoului, modificând mereu numerele.

– Scuzați zgomotul, spuse Monsieur Dubois, introducându-i într-un birou adiacent închis, oferindu-le un loc. Bursa de la New York tocmai a deschis, deci atmosfera se încinge. Așadar, începu el aşezându-se la biroul său și scoțând un dosar. Sunteți aici pentru acțiunile d'Orsey, corect? Ah, îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, adăugă el privind-o pe Grace.

– Mulțumesc, murmură ea, încercând să evite privirea domnului Tissot.

– Trebuie să mărturisesc, zâmbi el deschizând dosarul, că Eva d'Orsey a fost una din clientele mele preferate. Avea un fler pentru acest joc!

– Ce vreți să spuneți? întrebă Monsieur Tissot, aplecându-se în față, intrigat.

Monsieur Dubois răsfoi prin hârtiile dinaintea lui.

– A venit la mine cam în urmă cu cinci sau șase ani, cu o mână de acțiuni Hiver. Un dar, mi-a spus ea. Nu știa nimic despre acțiunile la bursă și avea nevoie de cineva care să o consilieze. Bun. Eu i-am dat câteva sfaturi conservatoare – mărfuri, aur, creanțe, treburi din acestea. Însă m-am trezit că dumneaei îmi dădea mie sfaturi! Știam că Citroën pune la punct un nou sistem de frânare? Auzisem că Goodyear se extindea în Mexic? Ce credeam despre noul val de rock 'n' roll american?

– Serios? râse Monsieur Tissot, nevenindu-i să creadă.

– Avea chiar un talent extraordinar. Înțelegea numerele, cerceta piața, spuse el întinzându-i lui Grace un raport din primele pagini ale dosarului. A luat câteva acțiuni ale unei întreprinderi cosmetice și le-a șlefuit într-un portofoliu de investiție pe termen lung.

Grace privi în jos spre lunga listă de nume de companii – United States Steel, EMI, Standard Oil, Firestone, Citroën, Le Monde, Amoco… Undeva, aproape de coada listei observă Hiver. Și în dreptul fiecărui nume era scrisă valoarea monetară în franci. Mintea ei înota, înecându-se în informații.

– Mă scuzați, dar ce înseamnă toate acestea, Monsieur Dubois?

– Acest portofoliu era singura sursă de venit a doamnei d'Orsey. Și era foarte pricepută – fiecare cent în profit era investit în și mai multe acțiuni. Aceasta înseamnă, explică el cu o licărire în priviri, că sunteți o femeie destul de bogată, doamnă Monroe.

Grace se întoarse spre Monsieur Tissot când părăseau birourile Lancelot & Delp.

– E curată nebunie! Un soi de confuzie stranie!

Se simțea năucită, ușor ametită de aflarea ultimelor noutăți.

– În orice clipă mă voi trezi – adevărata Grace Monroe va apărea deodată, probabil din Australia sau de pe altundeva, iar mie mi se va cere să-mi fac bagajele și să mă întorc la Londra.

– Dumneavoastră sunteți adevărata Grace Monroe. Doar că sunteți încă în stare de șoc.

Îi oferi brațul când traversară spre locul unde își parcaseră mașina, pe cealaltă parte a străzii.

– Trebuie să mâncați ceva.

– Știți, mâncarea nu e soluția universală.

– Ați vorbit ca o englezoaică adevărată, spuse el deschizându-i portiera. Știu locul perfect.

– Nu puteți continua să mă scoateți la restaurant, protestă ea. Este prea… extravagant.

– Liniștiți-vă, nu vă sugeram să mergem la Maxim. Însă e un motiv să sărbătorim. Și, cum eu sunt singurul om pe care îl cunoașteți la Paris, mă tem că nu scăpați de mine.

Merseră înapoi în oraș și Monsieur Tissot trase în fața restaurantului Fouquet de pe Champs-Elysées.

Grace ridică privirea spre cer în timp ce coborau din mașină. Nori negri se adunaseră; temperatura scădea.

– Vă deranjează dacă stăm afară?

– Deloc.

Cinară sub o copertină roșie specifică bistrourilor pariziene și, înainte ca ea să se poată împotrivi, Monsieur Tissot comandă pentru amândoi stridii și șampanie.

– Ați mai mâncat stridii până acum? întrebă el când chelnerul așeză dinaintea lor un platou.

Grace își mușcă buza de jos:

– Nu.

Erau mult mai gelatinoase și mai crude decât își imaginase. Această masă depășea cu mult granițele prânzului ei obișnuit constând din ceai și pâine prăjită.

– Nu vă fie teamă. Nu sunt nici pe departe atât de pretențioase precum par.

– Nu mi-e teamă.

– Vă e groază, spuse el turnând șampania. Și buzele vi se crispează.

– Arată precum ceva pe care trebuie să eviţi să-l calci pe stradă.

– Nu fiți atât de burgheză.

– Burgheză! exclamă ea, mijind ochii. În cazul acesta, explicați-mi, vă rog… cum ar trebui să le servească cineva fără a părea ridicol?

– Simplu, zise el, luând una pentru a-i demonstra. Pur și simplu o lași să alunece.

Ea îl urmări îngrozită.

– Nu se mestecă?

– Nu. Mie îmi plac cu puțină lămâie.

Luând o felie, stoarse sucul proaspăt peste ele.

– Și dacă mă înec?

– Atunci mă voi muta la o altă masă. Haideți, o provocă el. Lăsați-vă capul pe spate și relaxați gâtul!

Scoțându-și mănușile, Grace culese precaută o stridie.

– Faceți asta intenționat, nu-i așa? Vă jucați de-a „Să chinuim englezoaica“.

– Credeți-mă, dacă voiam să vă chinui, există modalități mai ieftine.

– Bine.

Închizând ochii, se pregăti pentru ce era mai rău și înghiți.

– Ah, doamne! exclamă ea, cu ochii mari de uimire.

– Acum, spuse el dându-i un pahar, luați o gură de șampanie… repede.

Bulele acidulate, reci ca gheața, îi explodară în cerul gurii.

– O, da! râse ea, surprinsă. E bine!

– Bravo. În cinstea moștenitoarei englezoaice, toastă el.

– În cinstea impostoarei, toastă ea ca răspuns. Câte stridii am voie să mănânc?

– Câte doriți. Cu excepția acestora șase, care sunt ale mele și de care nu se atinge nimeni.

– Îmi stricați toată plăcerea.

El se rezemă pe spate și aprinse o țigară, urmărind-o cu privirea în timp ce ea storcea grijuliu felia de lămâie peste fiecare stridie și le devora.

– Vă simțiți mai bine acum? întrebă el după o vreme.

– Da, mulțumesc, chiar e mai bine.

El zâmbi și expiră fumul.

– De fapt, continuă ea, mă simt ca o bucată de hârtie pe care cineva a rupt-o în bucăți mărunte și a aruncat-o în bătaia vântului. Dar vântul de la Paris e destul de blând, spuse ea dând pe gât o altă stridie, delicioasă ca un păcat. Vedeți, nu mă mai puteți acuza acum că sunt burgheză.

– Ba aș putea, o corectă el, luând o înghițitură, însă ar fi un neadevăr.

– *Mon Dieu!* Întotdeauna sunteți atât de pedant?

– Întotdeauna. Și vă rog să nu vorbiți franceză… e ca și cum ai zgâria o tablă cu unghiile.

– Bănuiesc că acest talent de a despica firul în patru e de-a dreptul folositor în meseria dumneavoastră.

Se rezemă pe spate, își deschise poșeta și scoase un pachet de Chesterfield. Aplecându-se peste masă, el îi aprinse țigara. Când inhală, fumul înţepător și gros se combină cu zeama sărată a stridiilor și aerul răcoros și umed – un amestec neașteptat, aspru. Luă o altă gură de șampanie.

– Așadar, avocatura este viața dumneavoastră, Monsieur Tissot?

– Nu în totalitate.

– Petreceți mult timp cu familia?

El clătină din cap.

– Sunt burlac.

– Ah!

Surpriza din vocea ei era evidentă. Dintr-un motiv oarecare ea crezuse de la sine înțeles că el era căsătorit.

Tissot înțelese și zâmbi, coborându-şi privirea.

– Nu toată lumea e făcută pentru viața domestică, remarcă el.

– Nu, sigur că nu, consimți ea grăbită. Și eu mă întreb adesea dacă nu cumva fac parte din această categorie.

– De asemenea, nu am avut până acum norocul să găsesc pe cineva care să tolereze personalitatea mea strălucitoare.

Ea râse.

– Toate femeile sunt orbite de lumină. Ar trebui să le furnizați ochelari de soare.

– De fapt, spuse el scuturând puțin scrum în scrumieră, îmi place să repar lucruri în timpul liber.

– Adevărat? întrebă ea, ușurată că schimbaseră subiectul. Ce fel de lucruri?

– Biciclete, jucării, ceasuri. Odată am reușit să repar un revolver și am fost la un pas să îmi zbor urechea, povesti el, scoțând un șuierat ușor. A trecut la un milimetru de ureche. A fost sperietura vieții mele. Am un garaj în spatele clădirii unde locuiesc. Acolo am o masă de lucru, scule, tot felul de piese de schimb atârnând din tavan. Sunt foarte popular printre copiii de pe strada mea, zise el privind în jos și zâmbind ca pentru sine. De asemenea, cânt la chitară.

– Cântați bine?

El luă o stridie.

– Sunt un artist excepțional. Închis în trupul unui bărbat lipsit de orice talent muzical.

Își dădu capul pe spate și înghiți.

– Dar asta nu m-a oprit niciodată.

– Nu îi invidiez pe vecinii dumneavoastră, zâmbi ea.

– Nici eu. Dar dumneavoastră aveți copii?

– Nu. Nu am, zise Grace clătinând din cap.

O umbră abia perceptibilă trecu peste privirea ei. Trăgând din nou din țigară, Grace își feri privirea, îndreptându-şi-o spre bulevardul aglomerat de mașini și trecători. El simțea din tăcerea ei că nu dorea să continue subiectul.

– Descrierea atelierului dumneavoastră îmi amintește de tatăl meu, spuse Grace după câteva clipe. Îi plăcea să facă lucruri cu mâna lui.

– A face lucruri cere mai multă viziune. Eu doar repar lucruri. Pentru mine, provocarea vine din depistarea defectului și repararea lui, explică el umplând din nou paharele. Tatăl dumneavoastră mai trăiește?

– Nu, a murit de un atac de cord când eu eram foarte mică.

– Îmi pare rău.

Se auzi un tunet urmat de flama unui fulger și cerurile se rupseră într-un potop

neașteptat, golind străzile de oameni, făcându-i să se ascundă care pe unde putea. Dincolo de adăpostul copertinei, pietonii treceau în fugă, cu capetele plecate, grăbindu-se să intre undeva, înghesuindu-se pe treptele din față ale clădirilor pentru a se refugia din faţa ploii. Cei mai mulți dintre clienții cafenelei se mutară înăuntru.

Doar ei rămaseră afară.

Grace se aplecă în față, rezemându-și bărbia în podul palmei, sprijinindu-se în cot şi privind cum se scurge ploaia de pe copertina roșie într-o cortină translucidă de apă. Dincolo de această perdea, Parisul deveni un tărâm îndepărtat și tăcut.

– A fost frumos din partea dumneavoastră să mă aduceți aici. Sunt foarte recunoscătoare pentru atenția cu care v-ați ocupat de mine.

Nu i se întâmpla foarte des să fie acuzat de considerație față de alții.

– E plăcerea mea, doamnă. Treburile dumneavoastră se apropie de sfârșit. Și ați obținut cele mai bune rezultate posibile, îi aminti el blând.

– Da, cred că aveți dreptate, încuviință ea, fără a-l privi.

– După ce semnați toate documentele, putem scoate apartamentul la vânzare. Apoi sunteți liberă să vă întoarceți în Anglia.

– Da.

Închizând ochii, Grace trase aer în piept. Aerul era un amestec delicat de arome străine și familiare; deopotrivă proaspăt, umed și ușor putred; sărat precum stridiile murate și rece și revigorant precum șampania. Trase din nou din țigară.

– Vă rog, mai putem sta o vreme aici?

– Nicio problemă.

– Nu știu de ce, mărturisi ea, dar întotdeauna am iubit mirosul ploii.

– Bonjour, madame.

– Bonjour, răspunse Grace, înclinând fruntea spre ușierul care luă poziția de drepți când ea intră în holul hotelului.

Se opri în dreptul biroului recepției.

– Mă scuzați, este vreun mesaj pentru Madame Monroe?

– Ah, să vedem, spuse recepționerul răsfoind printr-un teanc de hârtii pe care le avea în față. Avem! Ridică triumfător o telegramă pe care i-o întinse cu o mică plecăciune. Pentru dumneavoastră, madame.

Grace își simțea gura uscată din cauza emoțiilor.

– Vă mulțumesc.

În drum spre lift, deschise nerăbdătoare plicul: DRAGĂ STOP CE VEȘTI AI STOP MALLORY.

Inima i se strânse.

Mallory avea buna cuviință să ia legătura cu ea înainte ca propriul ei soț să o facă.

Trecuse mai bine de o săptămână de când îi dăduse de veste, cu falsă politețe, despre planul ei de a face o călătorie la Paris. O săptămână în care nu primise de la el nici măcar o scrisoare sau un telefon.

Împăturind telegrama, Grace se grăbi să o îndese în buzunarul pardesiului, dar acolo dădu peste altceva. Scoase obiectul. Era cartea de vizită pe care o găsise pe podeaua magazinului unde ea și Monsieur Tissot fuseseră surprinși de doamna aceea în vârstă. Trebuie să o fi pus din greșeală în buzunarul hainei.

Grace o studie acum pentru prima dată.

Era scrisă cu o caligrafie stilizată, energică, și hârtia însăşi era pătată de apă și îngălbenită de vreme. O întoarse; era acoperită pe ambele fețe cu un scris înghesuit.

Mon Chéri, Quelle idée merveilleuse pour un parfum! începea corespondența, însă dincolo de aceste cuvinte, franceza ei se împotmolea și necesita ajutor.

Avea un dicționar francez în cameră.

Ușile liftului se deschiseră și ea păși afară.

Un exercițiu de traducere măcar i-ar mai lua gândurile de la tăcerea apăsătoare care se întindea peste Canal.

„Simțeam ceva atât de intens, încât îl puteam exprima într-un parfum.“

Jacques Guerlain

„Drumul spre parfum nu are altă cale decât obsesia.“

Colette

NEW YORK, 1927

– Andre, dă-mi, te rog, cartea aceea. Trebuie să mergem astăzi la o librărie, altfel vom fi nevoiți să citim ce găsim în biblioteca vaporului, ceea ce va fi îngrozitor.

Valmont îi intinse lui Madame Zed un roman aflat pe noptiera patului ei. Erau în toiul împachetărilor – vaporul spre Lisabona pleca a doua zi dimineață – și solicitaseră ajutorul Evei; ea scotea un maldăr de veșminte din șifonier și le întindea pe pat, pregătindu-se să le împacheze în straturi de hârtie subțire.

Însă Madame o măsură cu priviri uimite.

– Ce faci aici?

– Împachetez, doamnă.

– Nu, nu, nu, nu, nu! Hainele acelea sunt vechi. Sunt împuțite cu ideile și aspirațiile de anul trecut! Categoric nu! Oprește-te imediat!

Eva îi aruncă o privire lui Valmont, care își dădu ochii peste cap, intervenind pentru a lămuri lucrurile.

– Şi ce dorești mai exact să facem cu ele?

– Nu mă interesează ce faceți cu ele! Noi suntem creaturi ale modei și moda înseamnă schimbare. Înseamnă noutate și aventură. Nu putem conviețui alături de trecut astfel. În niciun caz.

Își întoarse spatele spre maldărul de haine.

– Numai cât mă uit la ele și mă ia cu leșin.

– Prea bine, oftă Valmont. Însă vei avea nevoie de ceva cu care să te îmbraci. Sau ne vom petrece întreaga călătorie în cabină?

Madame se aşează pe brațul sofalei, ciugulind de pe o tavă cu dulciuri franțuzești.

– Excelentă observație! Dar, că tot veni vorba, în Chinatown am întâlnit un omuleț foarte înțelept care avea cea mai seducătoare colecție de mătăsuri chinezești pe care și-o poate imagina cineva, cu care făcea minuni la mașina lui de cusut. De la el am comandat o întreagă garderobă nouă, spuse ea vârându-şi în gură o fondantă roz și adresându-i acel zâmbet strâmb care îi era caracteristic. Parisul va fi fermecat când ne vom întoarce! Nu se mai găsește asemenea splendoare în întreaga Europă! Imaginați-vă metri întregi de

mătăsuri vaporoase, asortate cu tunici cambrate, brodate, cu gulere scorțoase, de mari dregători, cu mâneci cloș exotice, toate în culori nestemate care te vor face să suspini de dor. Și voi purta niște conduri arăbești pe care îi voi comanda îndată ce vom ajunge în port. Am nevoie să te duci tu să le iei, Andre. El nu vorbește o boabă de engleză și niciodată nu iese din Chinatown. Numele lui e domnul Wu.

– Domnul Wu, repetă Valmont sec.

Eva avea impresia că în lume existau o puzderie de domni Wu și că Madame reușea mereu să facă afaceri cu ei.

– Și cum îl voi găsi pe acest domn Wu?

– Ah, e simplu. Prăvălia lui e într-un subsol. Undeva între o băcănie și o spițerie.

– Simplu? Valmont își trecu palma peste faţă. Un subsol. În Chinatown.

– Dar vei recunoaște spițeria pentru că la intrare sunt doi dragoni uriași din piatră, cu limbile scoase, iar la ferestre sunt vase mari din porțelan albastru, pline cu ierburi. Desigur, toate semnele sunt în chineză, deci ar fi inutil să îți dau vreun nume, spuse ea ridicându-se în picioare. Îmi pun toată nădejdea în tine, băiatul meu. Dar, te rog, grăbește-te. Avem atât de puțin timp la dispoziție și atât de multe de făcut.

– Trebuie să îl și plătești?

Madame se opri, încruntându-se.

– O întrebare foarte bună. Pentru că nu îmi amintesc, înțelegi? Se pare că am petrecut destul de mult timp acolo într-o după-amiază. Am băut cantități imense de ceai verde, am purtat o conversație foarte animată pe care niciunul dintre noi nu a înțeles-o; s-au luat măsuri, s-au discutat țesături. Trebuie să fi avut poșeta cu mine… spuse ea gânditoare, privind de jur împrejurul camerei. Ai mai văzut poșeta mea de atunci?

– Pentru orice eventualitate, voi lua cu mine bani gheață, hotărî Valmont, trecând în camera lui pentru a-și lua sacoul și pălăria.

– Acum, se întoase ea spre Eva, gesticulând spre maldărul de veşminte voluminoase făcute pe măsura ei, îngrămădite la un loc pe pat, fă-mi o favoare și ia-le de aici. Nu pot suferi să le am în preajmă!

Eva privea cu ochii mari valurile de țesătură splendidă.

– Ce îmi porunciți să fac cu ele, doamnă?

– Arde-le! Aruncă-le în râu! Fă ce face tot omul cu pisicile fără stăpân. Niciodată nu trebuie să privim înapoi cu sentimentalism.

– Vreți să spuneți că nu v-ar supăra dacă…

– Ia-le! îi tăie vorba Madame. Atât timp cât nu va trebui să le văd, nu îmi pasă ce se întâmplă cu ele.

Când se întoase, Valmont ținea în mână un flacon minuscul, pe care îl întinse Evei.

– Poftim.

– Ce e asta?

El își vârî mâinile în buzunare.

– De ce nu miroși ca să înțelegi?

Eva scoase dopul. Aroma care se ridică mai întâi era verde, vegetală și răcoritor de proaspătă. Apoi, treptat, se încălzi spre o bază mai dulce, ușor animalică. Era un parfum discret care reda arome de flori albe abia înmugurite, ierburi verzi de primăvară și ceva mai întunecat, mai senzual.

– De unde ai luat parfumul?

– L-am făcut.

– Tu? întrebă ea, privindu-l cu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Ți-am spus că pot face un parfum, spuse el îmbujorându-se ușor.

Se întoarse cu spatele la ea, aranjându-și pălăria în oglindă.

– Dar e… e minunat.

– Nu m-ai crezut, nu-i așa?

– Nu, nu te-am crezut.

– Păi, încercă el să pară nonșalant, e al tău, dacă îl vrei.

– Nu pot primi un asemenea dar, protestă ea, punând dopul flaconului și înapoindu-i-l.

– Nu îți place?

– Ba da, cum să nu. Însă nu trebuie să îl irosești.

– Să îl irosesc? Dar tu ce aveai de gând să faci cu el? Să îl verși prin cameră?

– Nu, bineînțeles că nu. Nu am vrut să fiu nerecunoscătoare…

– Atunci nu fi, îi tăie Valmont vorba, împingând sticluța înapoi în palma ei, în vreme ce se îndrepta spre ușă. Acum să nu te mai îndoiești de mine, adăugă el, în drum spre ieșire.

Madame o privi pe Eva cu coada ochiului în timp ce își aprindea o altă țigară.

– Îți dai seama că încearcă să te impresioneze.

– Pe mine, doamnă?

– Da, pe tine, râse ea. Bărbații nu sunt atât de complicați pe cât par. Tot ce vor ei este să fie admirați de toată lumea. Oricum, spuse madame înclinând capul spre flaconul din palma Evei, parfumul e bun. Este primul parfum cu adevărat bun pe care l-a făcut în viața lui. Cine ar fi crezut că își va găsi inspirația în canicula New Yorkului? Ah, la naiba! Uite, și-a uitat iar cheia.

Îi dădu Evei cheia.

– Te rog, aleargă după el. Nu știu unde voi fi când se întoarce.

Eva alergă de-a lungul holului și îl ajunse din urmă chiar în clipa când punea piciorul în lift.

– Așteaptă! strigă ea. Ți-ai uitat cheia!

El se opri și ușile liftului se închiseră. Erau singuri în tot coridorul.

– Voiam să îți mărturisesc ceva, începu el, privindu-și vârfurile pantofilor.

Ea nu era sigură dacă voia să audă mărturisirea lui.

– Da?

– Hmm, chestia e, începu el șovăitor, încruntându-se. Voiam doar să îți spun că probabil ai avut dreptate în privința lavandei.

– Poftim?

– Îți amintești, de levănțica din soluția de curățat pe care ai făcut-o?

În tot acest timp el se gândise la asta?

– Nu am pus levănțică în soluție.

– Exact, dar asta voiam să îți spun și eu. Să nu pui. Erau acolo câteva note pe care cineva le putea simți, toate la fel de interesante, continuă el, abordând un ton superior, familiar, și, deși aș fi putut folosi lavandă cu un efect spectaculos, apreciez... făcu o pauză pentru a găsi cuvântul potrivit... încăpățânarea ta, care a meritat la final.

– Mulțumesc.

Nu știa prea bine ce să creadă despre el.

– Se pare că ai un talent la parfumuri.

– Așa se pare.

– Deci, l-ai încercat? Niciodată nu mi-a trecut prin minte să fac un parfum pentru o persoană anume, mărturisi el deodată. Te-ai dat măcar cu o picătură?

– Doar o picătură, încuviință ea din cap.

– Îmi dai voie? ridică el mâna.

Eva își întinse brațul. Valmont îl luă, apăsând pielea albă a încheieturii ei cu buzele.

Efectul depăși cu mult imaginația lui. Parfumul pregătit de el scotea în evidență prospețimea tinereții ei și în același timp se amesteca natural cu subtonurile ei animalice, ascunse. O „desăvârșea", îi oferea o eleganță șlefuită, împreunând cele două trăsături ale firii ei. Era uimitor cât de multe adăugă ea compoziției lui; cum propria ei carne îi hrănea imaginația. Și simți o tresărire interioară. Mintea lui deja zbârnâia de alte câteva retușuri și variațiuni.

Eva îl privea. Expresia de pe chipui lui îi era familiară; avea aceeași privire transcendentă și extaziată pe care o observa în fiecare săptămână la sfinții martiri din St. Boniface, aceeași oscilație precară între plăcere și durere. O înspăimânta.

Își retrase brațul.

– De ce ai făcut parfumul pentru mine?

Valmont o privi uimit. Era imposibil să exprime în cuvinte felul în care parfumul ei natural îl inspirase; îl conjurase, de fapt, să compună o aromă care să se potrivească complexității pielii ei.

– N-am avut încotro, spuse el.

– Cum adică „n-ai avut încotro"? Nici măcar nu mă placi.

Eva făcu un pas în față.

– Sau mă placi?

Ușile liftului se deschiseră și se închiseră la loc.

Niciunul dintre ei nu făcu vreo mișcare.

– Nu înțelegi, spuse el cu un ton solemn, aproape trist. Ești extraordinară.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Împingându-și ochelarii din sârmă mai sus pe nas, bărbatul din spatele biroului se încruntă, întorcând cartea de vizită pe cealaltă parte, pentru a citi.

– De unde aveți asta?

Grace nu dorea să-i mărturisească adevărul.

– Am găsit-o. Absolut întâmplător.

Se afla în magazinul Guerlain de pe 68 Champs-Élysées, de vorbă cu maestrul parfumier Jacob Androski, unul dintre asistenții legendarului Jacques Guerlain. Îmbrăcat într-un halat de laborator alb peste costumul cu cravată, fusese chemat din atelier de către unul din vânzători pentru a o ajuta pe Grace. În acest moment, maestrul examina cartea de vizită pe care ea o găsise pe podeaua magazinului și pe care o băgase, fără a-și da seama, în buzunarul pardesiului.

– Ați găsit-o?

Tonul lui o făcu să roșească.

– Da, într-o prăvălie abandonată, o parfumerie, pe malul stâng al Senei.

Încercă să răspundă fără a lăsa să îi scape prea multe detalii.

– Eu… eram cu treburi acolo…. să văd o proprietate.

Se opri în mijlocul minciunii.

– Parfumeria se numea Recherchez-moi. O cunoașteți?

Bărbatul o privi straniu.

– Desigur că o cunosc. Dar este închisă de când a izbucnit războiul. Proprietarul a fost Andre Valmont.

– Valmont?

– Da. Andre Valmont a fost parfumier, unul din cei mai renumiți din tot Parisul.

Întoarse cartonașul din nou.

Grace se apropie mai mult, aplecându-se peste tejgheaua dintre ei.

– Vedeți dumneavoastră, am încercat să traduc cele scrise de una singură, însă nu am

reușit să deslușesc înțelesul. Mă tem că dicționarul meu francez nu mi-a fost de prea mare ajutor – nu am putut înțelege sensul frazei, chiar și cu cele câteva cuvinte pe care le-am găsit. Dar am reușit să înțeleg că este vorba despre un parfum și un soi de rețetă…

– Nu e o rețetă, ci o formulă. E de natură tehnică – o corespondență între doi parfumieri profesioniști. De fapt, este o listă de cumpărături cu ingrediente chiar foarte scumpe pentru un parfum. Vedeți aici, îi arătă el al doilea rând. Oudh – acesta este un ulei intens, foarte parfumat care se extrage din inima unui soi rar de arbore de aloe, care se găsește doar în Africa de Sud. Pe urmă mai e jonquil și de asemenea narcisă marocană. Acestea sunt flori extrem de rare, ale căror uleiuri sunt foarte dificil de extras, îi explică el. Este nevoie de un număr impresionant de exemplare pentru a se obține chiar un singur gram de absolut.

– Absolut?

– Da. Absolutul este cea mai pură formă de ulei esențial și, în concluzie, extrem de scump, preciză el. De fapt, se pare că banii nu erau o problemă în procurarea ingredientelor. Ulei de flori de portocal tunisian, tuberoză bulgărească, vanilie din Madagascar. Dar aici, se încruntă el, acestea sunt cu adevărat niște ingrediente foarte neobișnuite.

– În ce sens neobișnuite?

– Se cere păr.

Grace se întrebă dacă auzul nu îi juca feste.

– Ați spus păr?

– Da, traduse el. „Mă străduiesc să găsesc orice varietate de păr care să conțină căldura și intensitatea pe care mi-o descrii. Poate ar merge blondul. Deși cred că vei fi impresionat de acordul lânii ude.“

– Lână udă?

– Asta scrie.

– Mă scuzați, încercă Grace din răsputeri să țină pasul cu traducerea, dar îmi puteți explica ce înseamnă acord?

– Desigur, zâmbi el stânjenit. Un acord este o mixtură de două sau mai multe ingrediente care produce un parfum nou, diferit de oricare din părțile componente luate individual. Vedeți dumneavoastră, un parfum cu adevărat bun poate include câteva acorduri noi, proaspete. Acestea sunt precum niște mici compoziții de arome în interiorul unui tablou mai larg și mai profund. Complexitatea și juxtapunerea acordurilor aflate în compoziție

face diferența dintre un parfum cu adevărat revoluționar și un parfum de duzină, care doar miroase plăcut.

– Dar de ce ar dori cineva păr într-un parfum? Sau lână udă?

– Nu este de neconceput. Nu toate mirosurile din parfumuri sunt florale sau plăcute. De fapt, parfumul nici nu ar persista foarte mult dacă ar fi doar uleiuri esențiale de flori. Moscul, de exemplu, este un ingredient extrem de comun. Aproape toate formulele moderne îl conțin într-o formă sau alta și cu toate acestea este extraordinar de puternic și de animalic – un miros acid, sexual, secretat de masculul moscului, un cerb din Himalaya. Zibeta de la pisica zibetă din Africa miroase precum materiile fecale și purul oudh este incredibil – este un mucegai care cuprinde un arbore din India, Aquilaria malaccensis. Ca reacție împotriva fungusului, copacul creează o rășină incredibil de densă care miroase a mucegai, a lemn dulce putrezit, cu note verzi, proaspete. Cei mai mulți dintre oameni îi detestă mirosul atunci când îl întâlnesc pentru prima dată, dar le rămâne în memorie și dă dependenţă. Aceste note întunecate se transformă într-un soi de inimă care bate în centrul unui parfum extraordinar.

– Habar nu aveam.

Maestrul se aplecă în față.

– Unul din ingredientele mele preferate este ambra cenușie. Ați auzit vreodată de ea? Știți de unde provine?

Grace clătină din cap.

– Se găsește în sperma balenelor atunci când ele mănâncă sepii. E o mâzgă grețoasă de culoare verzuie, care plutește pe suprafața oceanelor, și se coace în bătaia soarelui și a ploilor, până este adusă la mal. Cu toate acestea, chiar de la începuturile ei umile, această substanță dezvoltă unul din cele mai incredibile mirosuri. Se întinde efectiv pe piele, trezind senzații incredibile.

– Extraordinar! Dar cum au fost descoperite aceste ingrediente?

– Numai Dumnezeu știe! Poate unul din lucrurile cele mai instictive pe care le facem atunci când întâlnim ceva nou este să-l ducem la nas să îl mirosim. Deși nu aș vrea să mă gândesc prea mult la descoperirea zibetei. Vedeți dumneavoastră, cei mai mulți dintre oameni presupun că parfumurile sunt făcute doar din petale de flori strivite, dar nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr. Toate aceste ingrediente dau greutate, dimensiune și contrast. Fără ele, rezultatul este superficial și are o singură dimensiune. Dar, spuse el ridicând din nou cartea de vizită, părul are o calitate foarte subtilă, trupească și greu de capturat. Extrem de greu de capturat.

Grace îl măsură cu atenție.

– Ați încercat vreodată să îl capturați?

– Oh, da. De multe ori, recunoscu el, ușor stânjenit. Este unul din primele lucruri pe care le simți, le miroși, în timpul unei îmbrățișări. Căldura părului iubitei.

Ea își simți obrajii colorându-se puțin și își mută privirea.

– Nu m-am gândit la asta.

El reciti cartea de vizită.

– Pare a fi o solicitare specifică. La fel și cu lâna de miel, spuse, apoi făcu o pauză. Ca și cum cineva ar încerca să creeze acordurile unei experiențe. Sau ale unei amintiri.

Grace nu mai auzise niciodată de aşa ceva.

– Dar e posibil?

– Ah, da, răspunse el foarte serios. Deși nu e un obicei prea comun. Este un soi de obsesie de expert.

Coborându-și glasul, arătă spre femeile splendid îmbrăcate care se perindau plimbându-se relaxat de la o vitrină la alta în jurul lor, precum niște creaturi rare, rafinate, făcute doar pentru a fi arătate lumii.

– Cei mai mulți dintre clienți doresc să miroasă precum cei care vor să devină, nu precum cei care au fost. Dar parfumierii încearcă întotdeauna să capteze parfumuri care ne amintesc de anumite locuri, de anumiți oameni sau anumite momente. Este cea mai mare provocare să capturezi nu doar un parfum adevărat, ci unul care să sugereze o întreagă experiență.

– Se poate face un asemenea parfum?

Suna mai degrabă a alchimie decât a parfumerie.

– Din când în când. Veniți cu mine, zise el, făcându-i semn să îl urmeze. Să vă arăt ceva.

O conduse dincolo de biroul de sticlă, într-o debara ascunsă în spatele încăperii principale a magazinului. Scoase un set de chei din buzunar, descuie o ușă îngustă ce ducea într-o cameră întunecată și alese o sticlă.

– Închideți ochii, o instrui el, scoțând dopul.

Apoi scurse o picătură pe încheietura mâinii ei.

Grace închise ochii și inhală.

Deodată, nu se mai afla înăuntru. Nici măcar nu mai era în Paris. Se găsea în fața casei părinților ei dintr-un sat al comitatului Oxfordshire, pe dealul din fața casei. Era o după-amiază târzie și cerul era încărcat cu nori grei, alb-cenușii; luminile din casă străluceau vesel, asemenea unei flăcări calde. Aerul avea aromă de gheață.

Grace deschise ochii, privindu-l intens, mintea alergându-i să prindă un anume sentiment… un anume timp și un anume loc.

– Cunosc acel parfum! Dar cum l-ați știut dumneavoastră?

Maestrul zâmbi larg, încântat.

– Zăpadă.

– Zăpadă. Desigur, spuse ea apăsându-și încheietura mâinii de nas. Dar cum ați făcut asta?

– E un parfum pe care l-am creat eu, spuse el cu mândrie. Mi-a luat ani întregi pentru a-l perfecționa. Vedeți dumneavoastră, nimic nu este mai imediat, mai complet decât simțul mirosului. Într-o clipă, are puterea de a transporta. Simțul nostru olfactiv nu se conectează la amintirea în sine, ci la emoția pe care ai simțit-o în momentul în care s-a născut amintirea. Refacerea unei memorii olfactive este unul dintre cele mai istovitoare și mai demonstrative țeluri posibile. Este poezie, în forma ei cea mai sugestivă.

Grace îl privi uimită.

– Eram copil, pe dealul din fața casei părinților mei.

El încuviință din cap.

– Amintirile olfactive sunt o experiență foarte personală, incredibil de intimă. Propria mea amintire este cu totul diferită de a dumneavoastră. Flămând, alergând printr-un lan înghețat. La ivirea zorilor.

Expresia i se schimbă și bărbatul păru să se retragă dinaintea ei, alunecând într-o altă lume.

– Apoi zăpada.

Monsieur Androski puse dopul la loc.

Grace prinse cu coada ochiului eticheta: La Polange, 1942.

Polonia.

Iarna care a urmat invaziei.

Îl urmări în timp ce el repuse flaconul în cameră și încuie ușa.

Pășiră înapoi în magazin, unde ardea o lumină aurie și se auzea murmurul discret al vânzătorilor și unde aerul era îmbălsămat cu amestecurile florale hipnotizante pentru care Guerlain devenise faimos.

El îi înapoie cartea de vizită.

– Oricare ar fi fost parfumul pentru care lucra femeia, nu era unul obișnuit, comercial.

– Femeia? întrebă Grace. Ce vă face să spuneți că era o femeie?

El îi indică semnătura din colțul de jos.

– M. Zed. Nu poate fi decât Madame Zed. Știți cine a fost?

– Îmi pare rău. Nu.

– A fost o parfumieră foarte cunoscută în primii ani ai secolului al douăzecilea. Rusoaică, din câte știu eu. Circula un zvon cum că aparținea pe undeva aristocrației alungate de Revoluția Bolșevică. A devenit „nasul" casei Lanvin și a creat vreo paisprezece sau poate cincisprezece parfumuri pentru ei. Dar deodată, în culmea succesului, a dispărut. Desigur, cea mai importantă creație a ei este cunoscută în întreaga lume – Mon Péché.

– *Mon Péché?*

– Păcatul meu. Cu adevărat, o formulă foarte modernă și unică pentru vremurile în care a fost creat. Și acum este unul din parfumurile mele favorite. După aceea s-a retras complet din lumea parfumurilor. Cu toate acestea, ea a avut un ucenic… un tânăr, spuse el, privind-o direct în ochi. Acel ucenic și-a deschis propriul boutique undeva în apropiere de Saint-Germain.

– Andre Valmont? ghici ea.

– Exact, oftă el. Mă întreb la ce lucrau. Mi-ar fi plăcut să îl fi mirosit. Madame Zed avea un gust absolut unic. Cumva abraziv, provocator. Însă, mai presus de toate, foarte elegant. Cât despre Vamont, spuse el apoi se opri, căutând cuvintele potrivite, el era un adevărat geniu. Colecția lui de acorduri și absoluturi, complexitatea și gama largă de formule sunt cu adevărat uimitoare.

– L-ați cunoscut?

El scutură din cap.

– Din păcate, nu. Dar am fost la magazinul lui odată, la scurtă vreme după sosirea mea la Paris. Nu voi uita niciodată. Dacă Guerlain este o catedrală, magazinul lui Valmont este un panteon, un altar păgân proslăvind simțurile, unde nimic nu este nenatural, nimic nu este interzis. Rafturi din podea până în tavan, oglinzi strălucitoare, țesături senzuale. Era

un boutique discret, la modă și teribil de șic. În acest templu trona o femeie, probabil cea mai strălucitoare creatură pe care am întâlnit-o vreodată. Cu Valmont însuși nu puteai obține o întâlnire nici pentru toți banii din lume. Însă această apariție stătea cu tine, îți vorbea, aducându-ţi flacon după flacon de parfum până când te îmbăta cu arome!

– De ce nu a redeschis magazinul după război?

Chipul maestrului parfumier deveni sumbru.

– Andre Valmont era evreu. Nu a supraviețuit războiului, madame.

– Ah, se încruntă ea.

– Nu era un parfumier convențional, adăugă el. Și a murit foarte tânăr. Cine știe câte capodopere ar fi creat în alți zece sau douăzeci de ani. A fost o pierdere teribilă în breasla noastră.

Grace îi întinse mâna.

– Vă mulțumesc pentru aceste câteva minute din timpul dumneavoastră prețios și pentru expertiza dumneavoastră remarcabilă.

El îi strânse mâna.

– A fost plăcerea mea, Madame Monroe. Vă rog să îmi dați de veste dacă mai descoperiți ceva. Sunt și voi fi mereu un admirator al muncii lui Andre Valmont.

Grace ieși din mediul liniștit al magazinului și se trezi în atmosfera agitată de pe Champs-Élysées.

Cerul era luminos, aerul – călduț și parfumat.

Își ridică încheietura mâinii la nas și inhală.

Și din nou călători înapoi în timp, în acea după-amiază târzie de noiembrie, mohorâtă de burniță și ceață, stând pe culmea de dincolo de poarta grădinii.

O vedea pe mama ei ieșind din casă, făcându-i semn nerăbdătoare cu mâna să vină înăuntru. Și pe tatăl ei, urcând grăbit pe poteca ce șerpuia pe lângă locuinţă, cu capul plecat, cufundat în gânduri. Căra în mâini ceva – notițe – îndepărtându-se. Nu avea să intre în casă la vremea ceaiului.

Un dor bolnav, dureros, îi strânse întregul piept.

Acela fusese unul din ultimele momente în care îl văzuse în viață.

„…O femeie încă nevăzută, dar al cărei parfum se adună la orizont precum un nor de furtună.“

Fernand Dumont

„Puterea de care nu se abuzează își pierde din farmec.“

Paul Valéry

NEW YORK, 1927

Miss Waverley era construită minunat. Avea părul strălucitor, de culoarea mahonului, tăiat scurt în dreptul cefei, și ochi de culoarea ciocolatei negre – ochi mari, de căprioară, încadrați de gene lungi și dese. Pielea îi era de sidef și proporțiile, uimitoare; o talie subțire de viespe, sâni plini și ridicați și picioare frumos conturate. Pășea cu o senzualitate atât de nepăsătoare, încât era imposibil să nu îți atragă privirea. Și ea era o femeie obișnuită să fie privită.

Miss Waverley era bine cunoscută în Hotel. Era o clientă obișnuită, deși nu plătea ea însăși niciodată. Ea doar apărea, mai degrabă ca o notă de subsol enigmatică pe aranjamentele de călătorie ale unora din clienții lor cei mai cu stare. Ei solicitau o cameră adiacentă apartamentului în care erau cazați sau, uneori, dacă discreția era un factor important, cereau un alt apartament la etajul de deasupra. Pe perioada șederii lor, Miss Waverley împodobea Hotelul precum o floare rară, rafinată, acompaniindu-și doar ocazional binefăcătorul în public. Niciodată nu se trezea înainte de ora unsprezece, când i se aducea o cafea tare, un castron cu cuburi de gheață și felii de lămâie și o jumătate de grapefruit. Nimeni nu știa ce făcea cu gheața. O jumătate de oră mai târziu, indiferent de zi, o coafeză, o maseuză și o manichiuristă veneau să o pregătească în camera ei. Două ore mai târziu, ieșea din apartament, o apariție sclipitoare de tinerețe proaspătă, aranjată grațios și simplu, precum un lan de flori de câmp.

Avea o voce joasă, caldă, și un simț al umorului frapant, obraznic. În urma ei se auzeau râsete; colecționa admiratori, atât bărbați, cât și femei, doar cât traversa foaierul holului. Avea un talent al ei de a include pe toată lumea în glumele ei personale, aplecându-se conspirativ pentru a șopti ceva deșănțat câte uneia din văduvele cu chipuri împietrite care așteptau taxiul. În clipa următoare amândouă chicoteau incontrolabil și Miss Waverley se oferea să îl roage pe șoferul ei să o ducă pe draga ei prietenă oriunde intenționa să ajungă.

Dacă cina în restaurantul hotelului, serviciul la celelalte mese inevitabil stagna în vreme ce personalul se înghesuia în ușile bucătăriei să vadă cu ce era îmbrăcată.

– E o vedetă de cinema? întrebă Eva, când o văzu pentru prima oară.

– Ar vrea ea! pufni Rita. E o prostituată. Totuși, e tratată mai ceva decât Regina. Se vede cu ochiul liber încotro se îndreaptă lumea asta.

Evei nu îi venea a crede. Prostituatele erau femei cu haine ponosite, stând pe la colțuri în

zonele rău famate ale orașului.

– Serios, Rita, o mustră ea, nu ar trebui să răspândești asemenea bârfe.

– Dar nu e bârfă. Toată lumea știe asta. Și ai grijă pe cine faci mincinoasă!

Rita se îndepărtă cu pasul apăsat, cu bărbia ridicată și un aer superior și ofuscat.

Miss Waverley locui în camera 321 pentru zece zile la sfârșitul lunii iulie. Venise la chemarea Senatorului Henry Clayton Grimsby de la Boston Grimsbys. Așadar, Miss Waverley avu o cameră pe colț, nici prea îndepărtată, dar nici prea apropiată. Și, datorită faptului că era prima călătorie la New York a copiilor Grimsby, avea și mai mult timp la dispoziție.

Evei i se permitea să deretice prin camera ei doar după ora trei după-amiaza. Și aștepta cu nerăbdare să vină acea oră, precum un copil așteptându-și ziua de naștere. La ora trei fix, Eva descuia ușa camerei domnișoarei Waverley și pășea într-o lume de strălucire și lux.

Dulapurile erau încărcare cu pachete de la case de modă și pălărieri. Rochii frumoase zăceau pe spătarele scaunelor, aruncate cu o seară înainte. Ciorapi ca foița de ceapă erau mototoliți pe covor; desuuri transparente din satin și dantelă, prea frumoase, prea delicate ca măcar să te gândești să le porți, zăceau strânse ghem pe așternuturi. Eva se mișca încet, cu grijă, savurând fiecare moment, agățând rochiile pe umerașe, așezând patul, trăgând de la geamuri draperiile groase pentru a lăsa să intre soarele arzător al după-amiezii. Aerul mirosea a parfum greu, exotic și a fum gros de țigară. Pe o parte a căzii erau așezate scrumiere pline; pe balcon stăteau pahare de șampanie pe jumătate goale.

Tot ce ținea de Miss Waverley o fascina pe Eva. Și refuza să creadă că o persoană atât de sofisticată și de încântătoare ar putea cădea în abisurile morale pe care le descria Rita. Mai degrabă credea că era greșit înțeleasă; la urma urmei, Rita era mereu gata să considere adevărat tot ce se spunea mai rău despre oricine.

Evei îi plăcea cel mai mult să facă ordine pe măsuța de toaletă. Aici era linia de front a alchimiei feminine! Singurele obiecte de toaletă ale Evei erau o perie de păr veche pe care o avea din copilărie și o cutie mică de agrafe de păr din sârmă. Însă măsuța de toaletă a domnișoarei Waverley era plină de borcane misterioase, cutii și pudriere; tuburi aurii de ruj, bureţei rotunzi pentru pudră, cutii din tablă cu ruj roz, tuburi pătrate de tuș negru și un pulverizator uriaș de parfum. Eva le ștergea de praf și le rearanja, întrebându-se la ce folosea fiecare.

Îi plăcea să își imagineze camera aceasta în care făcea curățenie ca fiind a ei; că stătuse

trează întreaga noapte dansând cu domnul Lambert și că pantofii aurii de pe balcon erau ai ei, iar acelea, paharele lor de șampanie pe jumătate goale. Iat-o aranjându-și pe umeraș rochiile cu mărgele, pregătindu-se pentru următoarea lor noapte în oraș; și cămășile de noapte scumpe pe care le împăturea erau tot ale ei.

Își lipi obrazul de mătasea răcoroasă și moale. Așa se simțea rafinamentul, așa trebuie să te simți ca femeie în toată puterea cuvântului.

– E lucrată manual. Doar pentru corsaj am avut patru probe. Nici nu ți-ar veni a crede ce a trebuit să fac pentru cămașa asta de noapte.

Eva tresări și deschise ochii.

În cadrul ușii stătea Miss Waverley.

Îmbrăcată într-o rochie de vară alb cu negru, făcută la comandă, cu o pălărie neagră de soare cu boruri largi, cu mâna în șold, arăta ca o nălucă splendidă, deși nervoasă.

Eva scăpă din mâini cămașa de noapte.

– Ușurel! Ai idee cât costă cămașa asta?

– Nu, doamnă.

Miss Waverley își aruncă mănușile și poșeta pe pat.

– Ridic-o de jos. Și ai grijă să nu o rupi.

Scoțându-și pălăria, își scutură capul și părul i se văluri în jurul umerilor perfect coafat.

– Ai șterpelit ceva?

– Nu, doamnă. Nici prin vis nu mi-ar trece o asemenea idee! Mă scuzați, doamnă.

– Nici prin vis, ei? zise ea, măsurând-o pe Eva cu priviri severe. Ești doar nițel curioasă, bănuiesc.

– Vă rog să mă iertați, doamnă.

Scoase o țigară din tabacheră şi și-o aprinse.

– Și câți ani ai?

– Paisprezece.

Miss Waverley trase adânc un fum.

– Eu eram curioasă la vârsta ta. Asta m-a băgat în multe necazuri.

Făcu câțiva pași până la fereastră.

– Poate ar trebui să revin altă dată, doamnă. Să fac ordine în cameră mai târziu.

– Nu, nu. Mai târziu nu mai e bine, spuse trăgând din țigară. Mai târziu niciodată nu e bine. Fă ordine acum.

Și ieși pe balcon, unde stătu și fumă, privind peste vârfurile clădirilor înalte, în vreme ce Eva termină de făcut curățenie.

Într-o zi, coafeza, maseuza și manichiurista domnișoarei Waverley nu veniră. Micul ei dejun rămase neatins în fața ușii. Apoi cândva, imediat după ora prânzului, Miss Waverley sună la recepție pentru mai multe prosoape. Eva i le aduse, ciocănind de mai multe ori la ușă înainte de a intra în cele din urmă cu cheia de serviciu.

– Alo?

Eva păși în dormitor. Draperiile erau încă trase peste geamuri și cearșafurile erau aruncate în dezordine. În cameră erau vaze cu flori puternic parfumate, care începuseră să putrezească în apa tulbure, stătută.

– Sunt camerista, am adus prosoapele!

Eva fu cât pe ce să se împiedice de o pereche de pantofi.

– Aici!

Vocea care se auzi din baie era slabă și răgușită.

– Să las prosoapele în cameră?

– Nu, se auzi răspunsul, urmat de o pauză. Am nevoie de ajutor.

Eva împinse încetișor ușa băii, deschizând-o. Miss Waverley era ghemuită în cadă, însă în cadă nu era apă. Femeia purta o cămașă de noapte dintr-o mătase roz-pal. De la mijloc în jos era de un roșu sângeriu.

Miss Waverley își ridică fruntea. Lipsită de machiaj, chipul ei arăta copilăresc și șters. Ochii îi erau umflați și injectați.

– Am nevoie de un doctor, îi spuse Evei. Nu ai voie să suni la recepție. Am nevoie de un doctor care să vină pe scara de serviciu, înțelegi?

Eva nu era sigură că înțelege, însă încuviință din cap și așeză prosoapele pe chiuvetă.

Ieși în fugă din cameră și în hol o zări pe Rita apropiindu-se cu paşi târşâiţi, împingându-

și căruciorul.

– Avem o problemă! se grăbi Eva spre ea. Domnișoarei Waverley îi e rău! Foarte rău.

– Iisuse! Vorbește mai încet că îmi pocnește capul! făcu Rita o grimasă.

Suferea de o mahmureală teribilă.

– Ce să fac?

– Să faci? o privi de parcă și-ar fi pierdut mințile. Ce are a face Miss Waverley cu tine?

– Dar îi e rău!

– Femeia aceea primește ce merită. Închide ușa și continuă să-ți faci treaba, ăsta e sfatul meu.

Rita pufni, dând un ghiont căruciorului.

Eva coborî în goană în holul principal la Alfonse, ușierul, care era încă la datorie după tura de noapte. El era omul care te putea ajuta cu ce aveai nevoie când erai la ananghie, fără să pună întrebări. Cel puțin, aşa auzise Eva.

– Am o problemă, spuse ea abia trăgându-și sufletul. Am nevoie de un doctor.

El nici măcar nu se sinchisi să își ridice privirile de pe ziar.

– Vezi la recepție.

– Nu, genul de doctor care poate intra și ieși pe ușa din dos.

Abia acum își ridică fruntea, mijindu-și ochii, apoi puse ziarul jos.

– Personal sau clienți?

– Un client.

El ridică receptorul.

– Ce cameră?

Eva îi spuse, apoi se întoarse în camera domnișoarei Waverley.

– Eu sunt, spuse ea bătând ușor în ușă.

Miss Waverley era tot în cadă, cu ochii închiși.

– Vine doctorul?

– Da.

– Adu-mi, te rog, ceva de băut.

Eva nu mai văzuse niciodată atât de mult sânge. Curgea în fire groase și întunecate spre scurgere, băltind în vârtejuri în jurul picioarelor ei palide.

– Nu ar trebui… adică nu ar fi mai bine…

– Taci și adu-mi băutura.

Eva trecu în camera alăturată și îi turnă whisky într-un pahar.

– Poftiți, spuse întorcându-se lângă femeie.

– Mulțumesc.

Mâna domnișoarei Waverley tremura. Luă o înghițitură, strâmbându-se, și îi înapoie paharul.

– Să nu te sperii. E mai puțin grav decât pare. Doctorul știe în ce cameră să vină?

– Da.

– Mulțumesc.

Închizând din nou ochii, își rezemă fruntea de genunchi.

– Poți pleca acum.

Eva își așeză palma peste fruntea umedă a domnișoarei Waverley.

– Aveți febră.

– Am febră.

Eva dădu drumul apei și spălă sângele. Apoi luă un prosop de față și cu mare grijă o spălă pe Miss Waverley cu apă călduță. Apa se scurgea peste silueta fragilă a femeii, printre omoplați și peste piept. Rochia atârna udă.

Sună telefonul.

Eva se ridică.

Miss Waverley își ridică ochii, privind-o deodată speriată.

– El nu trebuie să știe, fu tot ce spuse.

Eva ridică receptorul de lângă pat.

– Camera domnișoarei Waverley.

Persoana de la celălalt capăt al firului șovăi. În cele din urmă se auzi un glas bărbătesc:

– E acolo?

– Îmi pare rău, domnule, Miss Waverley este indispusă. Îi pot transmite un mesaj?

– Cine e la telefon?

– Camerista, domnule.

– Nu. Nu. Spune-i că eu… nu, niciun mesaj.

Și închise.

Când se întoarse în baie, Miss Waverley își rezema capul în brațe.

– Ești isteață, murmură ea, fără să își ridice fruntea. Ești o fată isteață.

În curând ajunse doctorul, un bărbat cu o înfățișare mai degrabă sărăcăcioasă și o geantă neagră, ponosită. În timp ce el o examina pe domnișoara Waverley, Eva deretică prin cameră, schimbând cearșafurile și aranjând hainele pe umerașe. După o vreme, doctorul ieși, înmânându-i Evei o sticlă cu un lichid negru și gros.

– Presupun că nu are soț.

Era mai degrabă o afirmație decât o întrebare.

– Nu, domnule, din câte știu eu.

El oftă, frecându-se la ochi.

– Nu vrea să meargă la spital. Dar va avea nevoie de medicament pentru durere. Și are nevoie să mănânce ceva și să bea multe lichide. Dă-i orice atât timp cât se odihnește și nu face vreun efort. Înțelegi?

Eva încuviință din cap.

– Dar ce a pățit?

Doctorul își puse pălăria pe cap.

– Avortează. A fost o idee foarte bună că s-a așezat în cadă. Poftim, spuse întinzându-i o rețetă. Sună-mă din nou dacă îi crește temperatura sau dacă durerile devin insuportabile.

Apoi ieși, îndreptându-se către ieșirea îndepărtată din hol, pentru a folosi scara de serviciu.

În următoarele ore, de fiecare dată când avu un moment liber, Eva se întoarse în camera domnișoarei Waverley pentru a vedea cum se mai simte. Până la căderea serii, era în pat, odihnindu-se, și Eva reuși să îi dea să mănânce puțină înghețată şi să bea coca-cola.

Stătu într-un colț al camerei în vreme ce Miss Waverley se zbătea între somn și realitate, cu fața trasă, cu buzele palide, încordată de durere. Bărbatul de la telefon nu mai sună.

Cu puțin timp înainte de ora nouă, Miss Waverley se deșteptă și se ridică în capul oaselor în pat.

– Încă mai ești aici.

Întinzând brațul peste noptieră, bâjbâi după pachetul de țigări. Aprinzându-și una, se lăsă pe spate între perne și trase adânc din țigară.

– Trebuie să mâncați ceva.

– Unde e medicamentul acela?

– Aici.

După ce luă o gură, dându-l pe gât cu whisky, își îndreptă privirea spre Eva.

– De ce ai rămas lângă mine?

– Pentru că aveați nevoie de ajutor.

– De unde ești?

– Din Franța. Dintr-un sat, în apropiere de Lille.

Miss Waverley lăsă un fuior de fum să se înalțe lin spre tavan.

– La ferme?

– Da, încuviință din cap Eva. Bunicii mei au o fermă micuță de lactate.

– Eu vin din Minnesota. Încă mai am în nări putoarea de balegă de vacă. Mai degrabă aș muri decât să mă întorc acolo.

– Serios? Eu credeam că poate sunteți din New York.

Femeia scoase un râs răgușit, ca un acces de tuse.

– Păi, nu trebuie să spunem nimănui că nu sunt de aici, nu-i așa? Părinții tăi mai sunt în viață?

– Nu.

– Îmi pare rău pentru tine. Trebuie să te descurci singură, așa-i?

Evei nici nu îi trecuse vreodată prin minte că ar avea altă soluție.

– Da, așa cred.

Domnișoara Waverley își înclină capul într-o parte.

– Nu sunt multe profesii în care o fată fără familie poate intra.

– Nu, doamnă.

Chipul domnișoarei Waverley se crispă. Stinse țigara, arătând din nou epuizată.

– Poți pleca acum. Sunt bine. Stinge lumina, te rog. Și nimeni nu trebuie să afle ce mi s-a întâmplat, ai înțeles?

A doua zi, programul de dimineață al domnișoarei Waverley reintră în normal.

Și când Eva veni pentru a deretica în cameră în acea după-amiază, ea era plecată.

De atunci înainte, Eva luă obiceiul de a o vizita pe Miss Waverley din proprie inițiativă aproape în fiecare după-amiază. Adeseori Miss Waverley avea musafiri la cele mai ciudate ore, invitând cântăreți de jazz din Harlem, dansatoare exotice și animatoare de cluburi de noapte. Curgeau râuri de șampanie și se desfăceau sticle de gin, iar muzica răsuna neîntrerupt. Atât ea, cât și invitații ei o tratau pe Eva ca pe o corcitură de animal de companie și o soră mai mică; o strigau Lulu fără niciun motiv aparent decât acela că acest nume de alint părea să le stârnească râsul, o învățau să danseze, o trimiteau neîncetat să le cumpere țigări, reviste și ciocolată. Însă pe ea nu o deranja. Ba dimpotrivă, iubea sentimentul că aparținea, chiar și undeva, la periferie, anturajului strălucitor al domnișoarei Waverley.

Uneori nu era nimeni invitat, aşa că Eva şi Miss Waverley își petreceau timpul împreună. Eva intuia că femeii nu îi plăcea prea mult să fie singură; simțea că dacă ar fi lăsată neînsoțită, dispoziția domnișoarei Waverley ar putea deveni schimbătoare și chiar morbidă. Avea nevoie de liniștea pe care i-o conferea compania cuiva. Așadar, își făcea de lucru încercând diferite toalete pentru obligațiile sociale de seară și Eva o ajuta să își aleagă bijuteriile și accesoriile. Alte dăți, Miss Waverley se bronza la soare, stând întinsă goală pe un halat de mătase pe balcon, în timp ce Eva îi călca hainele.

Domnișoara Waverley nu se jena de trupul ei, ci mai degrabă îl trata ca pe o armă, folosită pentru dezarmarea celor din jurul ei. Își ținea capul sus și umerii drepți, coapsele se legănau în vreme ce ea se plimba leneș dintr-o cameră în alta. Și avea un trup fascinant; sânii îi erau plini și fermi, cu sfârcuri ca niște muguri roz. Părul ei pubian se încolăcea în șuvițe groase, întunecate. O tachina pe Eva, făcându-i cu ochiul când trecea pe lângă ea, parcă spunând: „Știi că nu e frumos să privești pe cineva insistent", făcând-o pe fată să se îmbujoreze. Însă nu putea să nu se uite. Eva nu era sigură dacă Miss Waverley era cu adevărat perfectă sau doar dădea impresia că este perfectă. Eva era uimită și în același timp fascinată de erotismul subtil, dar copleșitor pe care îl emana întreaga ei ființă. Propriul trup al Evei era încă în formare, sânii abia înmugurind și un puf de păr între coapse abia vizibil, detalii de care era în mod inexplicabil deopotrivă jenată și înspăimântată. Evita să se uite la imaginea ei în oglindă. Însă Miss Waverley era precum o zeiță minunată, născută pentru a fi adorată de toată lumea.

Într-o zi, când era prea cald pentru a sta la plajă, Miss Waverley se amuză fardând-o pe Eva și învățând-o cum să își aplice straturi groase de tuș negru de pleoape și ruj de buze roșu.

Chipul tău este ca o pânză albă. Mai întâi îl uniformizezi cu pudră, apoi pictezi un contur negru în jurul ochilor. Nu e nevoie să încerci ca totul să arate natural. Este mai bine dacă exagerezi. Timiditatea e fatală. În orice. Întotdeauna să fii îndrăzneață. Uită-te la tine, spuse ea făcând un pas îndărăt pentru a-și admira opera. Vezi cum te-ai transformat?

Eva își privea uimită propria imagine. Dinaintea ei nu se înfățișa ea însăși, ci o intrusă exotică, folosindu-se de trupul și de trăsăturile ei. Nu își putea lua ochii de la propria ei reflexie, atât de diferită, cu mult mai matură.

– Tu, pur și simplu, nu știi cum să te pui în valoare, asta e tot, spuse domnișoara Waverley. Un diamant neșlefuit, cum am spune noi.

Apoi se încruntă, ridicând claia de păr a Evei.

– Dar ăsta te încurcă. Nu arată prea modern. Va trebui să îl tunzi.

– Să-l tund?

– Absolut!

Deschizând un sertar, scoase din el o foarfecă.

– Stai jos.

– Dar…

– Îl voi tunde ca pe al meu. Nu vrei să arăți ca mine?

– Ba da!

Mai mult decât orice pe lumea asta, gândi Eva.

– Atunci, stai.

Miss Waverley trase un scaun și o așeză pe Eva în fața oglinzii.

– Să nu te miști! îi ordonă ea, turnându-și un pahar de băutură pe care îl dădu pe gât într-o clipită.

Eva privi speriată în vreme ce Miss Waverley îi tăie un smoc uriaș.

– Dumneavoastră vă tăiați singură părul?

– Ai înnebunit? pufni ea, în timp ce o altă mână de bucle aluneca la podea. Ia privește! Acum ai și gât!

Eva își strânse pleoapele. Probabil cel mai bine era să nu privească.

Patruzeci de minute mai târziu, stătea alături de Miss Waverley în fața oglinzii. Miss Waverley își trecu brațul în jurul umerilor ei.

– Ce părere ai?

– Cred că îmi va lua o vreme să mă obișnuiesc.

– Arătăm ca două surori. Nu am mai avut o soră până acum.

Și era adevărat. Eva era mai scundă, însă aveau aceeași constituție delicată și acum același bob întunecat și neted.

Eva clipi, cu inima bătându-i cu putere.

– Credeți?

– Sigur. Știu ce trebuie. Hai să te îmbrac cu o rochie, ce spui?

O ajută pe Eva să își scoată uniforma, apoi se opri.

– Dumnezeule mare, asta e lenjeria ta de corp?

Se strâmbă la vederea perechii de chiloți grosolani și ponosiți din bumbac și furoul jerpelit. Eva își simți obrajii luându-i foc de rușine.

– Sunt îngrozitoare! Ai nevoie de unele noi!

Miss Waverley îi trase peste cap una din rochiile ei. Materialul moale căzu în jurul trupului Evei, drapându-l în forme delicate. Se simțea răcoros și mătăsos pe piele. Miss Waverley se opri în spatele ei, aşezându-i materialul în jurul taliei, astfel încât în oglindă

părea că rochia îi vine perfect.

– Arăți ca un star de cinema!

Eva se măsura din priviri, fascinată.

– Știi pentru ce este făcută această rochie? îi șopti Miss Waverley.

Eva clătină din cap.

– Pentru a seduce!

Cuvântul o tulbură pe Eva; era încărcat cu ispitele întunecate ale păcatului, ambiguitatea moralei îndoielnice și promisiunea sigură a viitoarelor remușcări. Însă mai grav decât asta era sugerarea unor talente enigmatice care rămâneau învăluite în mister pentru ea.

– Nu aș ști cum să seduc pe cineva, murmură ea.

Domnișoara Waverley ridică dintr-o sprânceană.

– Dacă ești suficient de matură încât să dorești un bărbat, înseamnă că ești pregătită să îl seduci. E ușor. Seducția nu e nimic altceva decât a ști că dorești pe cineva și a-i arăta, pas cu pas și fără grabă, această dorință. Modul în care o faci – cum te dezvălui, cum îl tachinezi, cum îl ignori, cum te întorci la el – înfățișează adevărata artă a seducției.

– Dar cum știi când să te dezvălui și când să te retragi?

– Simplu. Te gândești la ce ți-ar plăcea ție și i-o faci lui.

Cum spunea domnișoara Waverley părea simplu ca bună ziua.

– Ai idee cât costă această rochie? continuă ea. Mai mult decât câștigi tu într-un an întreg. Dar uite, arătă ea cu brațul spre dulapul cu ușile deschise din care se revărsau hainele, eu am mai multe decât apuc să îmbrac. Desigur, o fată trebuie să fie inteligentă. Știai că eu am lucrat într-o fabrică de conserve, unde lipeam etichete pe cutiile de bromură?

Părea imposibil.

– Și ce s-a întâmplat?

– Am avut o mică discuție cu șeful meu într-o seară. Vezi tu, adevărul este că majoritatea fetelor nu înțeleg bărbații, nu știu ce vor ei.

– Ce vor ei?

– Păi…

Pentru o clipă, miss Waverley păru pe punctul de a spune ceva, însă pe urmă se răzgândi.

– Dacă chiar vrei să afli despre asta, îți voi spune într-o bună zi. Dar ai încredere în mine,

nu e complicat. Acum, te rog, pune rochia la loc pe umeraș. Și fii fată bună și strânge de aici, zise ea, arătând spre grămada de păr aruncat pe podea. Îți voi cumpăra eu niște desuuri pe măsura ta. Când mă întorc.

– Plecați undeva?

Însă Miss Waverley nu se deranjă să răspundă. În schimb, își turnă ceva de băut, se duse la baie și închise ușa.

– Ce Dumnezeu ți-ai făcut la păr? întrebă Sis cu groază, jos la spălătorie.

Eva își îndesă mai bine boneta pe cap.

– Nu am făcut eu nimic. Miss Waverley a făcut.

– Doamne, ferește! strigă Sis apucând-o pe Eva de după umeri și întorcând-o. Ți l-a tăiat pe tot! izbucni trecându-și degetele prin șuvițele scurte de la ceafa Evei. Ți l-a tăiat!

– Știu. Dar va fi mai ușor de spălat, adăugă ea, încercând să sune rezonabil.

Strânsoarea lui Sis îi înclești a umerii precum menghina. Se trase într-o parte.

– Ăsta e un punct de vedere, spuse sumbru Sis, punându-i în brațe un alt maldăr de cearșafuri ude. Femeia asta e piază ea.

– Nu e. Doar încearcă să fie de treabă, o contrazise Eva luând cearșafurile și băgându-le între rolele grele ale presei de călcat. Oricum, tu crezi că toată lumea e piază rea.

– Eu știu tot ce trebuie să știu. Și am dreptate. În orice caz, ce treabă ai tu cu ea?

– Nicio treabă, răspunse ea concentrată mai degrabă la cearșafurile din presă decât la chipul lui Sis. O ajut să se îmbrace, îi calc hainele.

– De ce ai lăsat-o să îți tundă părul?

– Arăt mai mare. Și e un lucru bun, nu?

– Dar de ce vrei să arăți mai mare decât ești? Asta vreau eu să știu.

O tăcere grea se lăsă între ele. Sis smulse cearșafurile călcate din celălalt capăt al presei.

– Femeia asta umblă fără haine pe ea, reluă Sis după o vreme, incapabilă să renunţe la subiect. Toată lumea știe că o face.

Eva își roti ochii.

– Face plajă. În intimitatea propriei camere.

– Nu e nimic intim pe un balcon în buricul New Yorkului.

– E foarte la modă, printre oamenii la modă.

– Dacă vrei să arăți precum o țărancă. La modă pe dracu'! Are o reputație de femeie ușoară, știi asta.

– Cu mine e bună.

– Cine crezi că îi achită notele de plată?

Eva încercă să iasă din încurcătură:

– Nu totul pe lumea asta e în alb și negru, Sis.

– Ba sigur că este, o măsură Sis din priviri cu un aer sever. Cu cât mai repede vei înțelege asta, cu atât mai ușor îți va fi în viață. Bun, rău, corect, greșit. Dacă vrei să trăiești într-o zonă gri, vei descoperi că habar nu ai pe ce lume trăiești, spuse ea ridicând un alt maldăr de cearșafuri. Și ascultă la mine, griul se transformă în negru cât ai clipi din ochi.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Grace luă prânzul singură, pe terasa unei cafenele, în bătaia soarelui. Învârtind în minte spusele parfumierului, se gândi la parfumul pe care Monsieur Androski îl crease și la conexiunea cu memoria.

Monsieur Tissot o tachinase despre sensibilitatea ei la gusturi și mirosuri și nu era singurul. O parte din ea simțea că știuse întotdeauna ceea ce Monsieur Androski îi dezvăluise; că anumite mirosuri erau păstrătoarele unor amintiri. Și că, îndată ce sunt eliberate, efectul lor este instantaneu, precum un întrerupător – inundând simțurile imediat și complet. Aveau forța de a transporta în altă lume și de a copleși. Din acest motiv, era nevoie să fii cu băgare de seamă în prezența lor.

În memoria ei, perioade îndelungate de timp pur și simplu nu existau. De fapt, avea foarte puține amintiri dinainte de a împlini opt ani. Poate că nu ar fi fost nimic neobișnuit, dacă memoria lui Grace nu ar fi fost altfel cu totul ieșită din comun.

Era ca și cum își ținea respirația în propria ei ființă, de teamă să nu respire viața din plin.

În jurul ei mesele se umpleau de lume, turiști plănuindu-și următoarea oprire la o cafea, oameni de afaceri servindu-și prânzul, femei bogate luând o pauză de cumpărături, aplecându-se una spre cealaltă, bârfind șoptit, cu pungile de cumpărături îngrămădite pe lângă glezne.

Simțea o plăcere simplă și totuși îndestulătoare servind masa în aer liber, scăldată de razele soarelui. Luând o gură de *citronpressé*, Grace savură contrastul răcoritor de sirop dulce și suc de lămâie. Și se trezi gândindu-se la filozofia domnului Tissot: să-ți revii în simțuri.

Să cazi pradă simțurilor.

Oare se lăsase ea vreodată prinsă de ceva? A te lăsa cucerit implica o suplețe a spiritului; o predispoziție optimistă inerentă pe care ea nu o simțise niciodată pe deplin.

După prânz, Grace plecă la plimbare, mai întâi fără o țintă precisă, doar cu un vag sentiment al direcției. Nu avea o destinație anume. Însă Parisul era mult mai ușor de străbătut decât își imaginase. Londra se întinsese deodată, sălbatic, într-o învălmășeală. Însă Parisul fusese făcut după un plan. Aici, monumentele istorice apăreau grațios, puse în valoare la intervale regulate pentru impact estetic. Călătorul trebuia doar să se plimbe de la unul la altul pentru a putea ajunge la orice destinație, inclusiv pe malul stâng al

Senei.

Și vremea, care în Anglia ar fi fost zbuciumată și punctuată cu rafale de ploaie înghețată, aici era înviorător de răcoroasă și de proaspătă. Vântul împingea norii pe cer cu o viteză amețitoare, dar soarele rămânea călduț sus, în înaltul cerului. După o vreme, Grace se nimeri pe străduța lăturalnică îngustă și întortocheată de lângă chei – Rue Christine.

Înaintea ei, în colț, magazinul lui Andre Valmont.

Era ca și cum nu se putea ține departe de acest loc; curiozitatea era prea puternică. Și acum, că vorbise cu Monsieur Androski, se simțea și mai atrasă.

De peste stradă, urmări cum un meșter termina de bătut în cuie alte panouri peste ferestrele și ușile magazinului din colț; reparând stricăciunile provocate de ea și de Monsieur Tissot. Cu capul plecat, Grace trecu pe lângă magazin, pe lângă ușa din față, înconjurând clădirea, căutând să vadă dacă nu ar putea găsi o intrare privată. Și găsi una, o ușă discretă, vopsită într-un roșu decolorat, pe o alee din spatele clădirii.

Grace privi în sus. O lumină se zărea la o fereastră de la etajul al doilea.

Poate Monsieur Tissot avea dreptate; poate bătrâna doamnă locuia cu adevărat în apartamentul de deasupra magazinului.

Adunându-și curajul, Grace bătu la ușa roșie. După cum era de așteptat, câinele se trezi la etaj, lătrând agitat, ghearele zgâriind scândurile de lemn în timp ce animalul cobora împleticindu-se printre picioarele stăpânei pe scări în jos.

– *Oui?* se auzi o voce prin ușa închisă.

Grace trase adânc aer în piept.

– Madame, aș dori să vorbesc cu dumneavoastră dacă se poate. Mă numesc Grace Monroe, sunt femeia… femeia care a intrat în magazinul dumneavoastră.

Așteptă, ascultând.

Tăcere.

Minutele trecură fără vreo mișcare din cealaltă parte.

În cele din urmă, Grace auzi un ivăr trăgându-se și ușa se întredeschise.

Femeia în vârstă o măsură din priviri, neîncrezătoare.

– Voi telefona la poliție. Nu aveți dreptul să veniți aici.

Grace începu precaut:

– Îmi pare foarte rău că v-am speriat. A fost o greșeală să intrăm astfel în magazinul dumneavoastră. Avocatul meu și cu mine am crezut că magazinul era abandonat. Habar nu aveam că locuiți deasupra.

– Bine, o concedie bătrâna cu un gest al mâinii. Considerați-vă scuzați.

Era pe punctul de a închide ușa când Grace scoase cartea de vizită din buzunarul pardesiului și i-o întinse.

– Am găsit-o pe podeaua magazinului dumneavoastră. Când ne-ați surprins, am băgat-o din greșeală în buzunar. Este cumva a dumneavoastră?

Bătrâna doamnă studie cartonașul înainte de a-l lua, întorcându-l încet în palmă.

– Ce aveți dumneavoastră și avocatul acela cu Eva d'Orsey? întrebă ea.

– Eu sunt moștenitoarea ei.

– Moștenitoarea ei? întrebă ea surprinsă.

– Da.

Deschise gura să spună ceva, apoi se opri.

– Ați citit asta? întrebă ea după o clipă, ridicând cartea de vizită.

Grace încuviință din cap.

– Da, am citit-o.

Bătrâna i-o înapoie.

– Nu mă mai interesează ce faceți cu ea.

Dădu din nou să închidă ușa, însă Grace o ținu deschisă cu mâna.

– Mă scuzați, doamnă, dar sunteți cumva Madame Zed? Cunoscuta parfumieră Madame Zed?

– De unde știti acest nume?

– Sunteți Madame Zed?

– De ce vă interesează? Ce treabă aveți cu ea?

– Păi, ideea e, începu Grace repede, surprinsă iar de absurditatea situației în care se afla, aș dori să vă pun câteva întrebări, dacă îmi permiteți. Nu am întâlnit-o niciodată pe Eva d'Orsey. Pentru mine e o străină și nu știu nimic despre ea.

Madame Zed se opri, cântărind spusele ei.

– Sunteți englezoaică, nu-i așa?

– Da, doamnă.

– Și când sunteți născută?

– Mă scuzați?

– Câți ani aveți? insistă ea.

– M-am născut pe 30 mai 1928. De ce mă întrebați?

– La Londra?

– Nu, în Oxfordshire. Mai bine spus, chiar lângă Oxfordshire.

Femeia o privea de parcă ar fi așteptat mai multe lămuriri.

– Părinții mei au murit când eram mică și am fost crescută de unchiul meu care este profesor de literatură medievală la Balliol.

– O englezoaică, repetă Madame.

– Da.

– Și cum m-ați găsit? Cine v-a spus să veniți aici?

– Nimeni, am văzut într-un ziar în apartamentul Evei d'Orsey. Încercuise un anunț legat de această adresă. O notificare de… reintrare în posesie, deduse ea.

– Mă mir că a băgat de seamă. Păi, atunci, făcu bătrâna un pas în spate, deschizând mai larg ușa, da, poate ar fi mai bine să veniți înăuntru.

Apartamentul lui Madame Zed era aranjat într-un contrast izbitor cu estetica decadentă a magazinului de la parter. Ferestrele înalte și înguste erau simplu acoperite cu obloane, iar pereții erau văruiți într-un bleu-gri pal. Era puţină mobilă, aranjată pe podeaua goală din lemn într-un stil art deco geometric, lipsit de grație. O colecție bogată de picturi cubiste, alături de portrete și peisaje ale vechilor maeștri, era înghesuită pe pereți. Într-un colț domina un clavecin cu clapele tocite și îngălbenite. Teancuri de partituri erau îngrămădite sub el.

Era un apartament al extremelor – clasic și modern –, fără îndoială foarte sofisticat. Aproape nicio concesie nu fusese făcută convențiilor. Nu era un decor social, ci mai degrabă un sanctuar.

Era o lume atât de diferită de cea cu care Grace era familiară. Ea trăise toată viața în case tradiționale englezești, cu tapițerii din creton, cu mobilă stil Regina Anna, tablouri cu membri ai familiei de mult decedați – cu toate nasurile și ochii la locurile lor. Nu era obișnuită cu o casă care nu îmbrățișa cu inima ușoară stilul tradițional de locuinţă făcută să placă musafirilor. I se părea o nepăsare luxoasă.

Madame Zed aduse o sticlă de coniac și niște pahare.

– Mă tem că nu e prea elegant, dar eu prefer să beau coniac în loc de ceai.

– Aveți o casă foarte frumoasă, rosti Grace cu admirație.

– Am avut o casă foarte frumoasă, o corectă Madame, turnând în pahare. Acum e demodată. Dar și eu sunt bătrână. Nu mai am nici puterea, nici banii să o refac.

– Demodată! Dimpotrivă, eu cred că e extrem de modernă.

Madame îi întinse paharul.

– Toată viața am fost o creatură a modei. Moda, ca și viața, înseamnă schimbare. Înseamnă să accepți tot ce e nou și necunoscut. Apartamentul ăsta e vechi. Și eu sunt înțepenită așa.

– De unde vin eu, totul e înțepenit.

– Și acesta, spuse Madame ridicând paharul, este motivul pentru care nimeni nu străbate jumătate de lume pentru a veni să cumpere o rochie de la Londra.

Touché, gândi Grace, zâmbind.

– Înțeleg că dumneavoastră sunteți parfumieră, așa este? Că ați creat câteva parfumuri cu adevărat memorabile.

Madame Zed ridică ușor din umeri.

– M-am bucurat de un oarecare succes la vremea mea.

– Încă mai faceți parfumuri?

– Nu, nu mai fac de mulți ani. Dintr-o altă viață, rosti ea, așezându-se într-un fotoliu față în față cu Grace. Dar acum, povestește-mi cum ai ajuns aici.

– Păi, de fapt, nici nu e mare lucru de povestit. Trăiesc la Londra. Sunt căsătorită. Duc o viață absolut obișnuită, admise ea. Apoi, într-o bună zi, cam în urmă cu o lună, am primit o scrisoare de la avocatul doamnei d'Orsey, Monsieur Tissot, în care eram informată că sunt sigurul beneficiar al testamentului dumneaei. Eram sigură că trebuie să fie o greșeală. Însă Monsieur Tissot a insistat. Așadar am ajuns la Paris în urmă cu câteva zile

pentru a vedea cu ochii mei.

Își puse paharul jos.

– Oricât de straniu ar suna, din câte se pare, am primit o moștenire de la o femeie despre care nu știu nimic. Întreaga situație este absurdă!

Madame ridică o mână pentru a o opri.

– Îmi cer iertare, dar mai exact în ce constă moștenirea dumitale, dacă îmi permiți să întreb.

– Conform testamentului, moștenirea mea constă în banii ce vor rezulta din vânzarea apartamentului din Place des Vosges. Cunoașteți apartamentul?

– Ah, se încruntă Madame Zed, foindu-se în scaun. Înțeleg. Nimic altceva?

– Păi, ar mai fi niște acțiuni la bursă, se aplecă Grace în față. Avocatul... sunt sigură că el e de părere că ar trebui să iau pur și simplu banii și să plec. Dar nu pot. Aș dori să găsesc pe cineva care a cunoascut-o pe Eva d'Orsey şi care să mă ajute să descifrez legătura dintre mine și ea.

Grace așteptă, sperând că Madame Zed va interveni pentru a completa informațiile care lipseau, însă Madame Zed se mulțumi să soarbă o gură de coniac, cu o expresie indescifrabilă pe chip. Părea să ezite, ba chiar să nu dorească să îi ofere vreo lămurire.

Cu toate acestea, Grace își amintea felul în care bătrâna reacționase la auzul morții Evei. Mai încercă o dată.

– Dumneavoastră o cunoșteați, nu-i așa?

– Da. Da, am cunoscut-o.

După aceasta, în loc să elaboreze, Madame tăcu, alunecând în propriile ei gânduri.

– Cum era? insistă Grace.

– Eva?

Ochii negri ai bătrânei doamnei rămaseră distanți, ca și cum ar fi privit înăuntru, în propriile ei amintiri.

– Eva era femeia cea mai originală și mai elegantă pe care cred că am întâlnit-o vreodată. De asemenea era foarte tulburată. Chiar disperată. Am cunoscut-o acum mulți ani. Adevărul este că amândouă am avut anumite așteptări una de la cealaltă. La sfârșit, cred că aceste așteptări au fost prea mari.

– Ce fel de așteptări? Și cum adică era disperată?

Madame își îndreptă privirea spre Grace.

– Este o istorie complicată, Madame Monroe. Nici nu sunt sigură că eu însămi o pot înțelege.

Acest stil evaziv era frustrant.

– Vreau să aflu cât de cât ceva despre ea, spuse Grace, simțind că tonul ei parcă implora, poate chiar asta făcea. Nu știu nimic!

Madame stătu în cumpănă o clipă.

– Și dacă ai afla lucruri care ți-ar putea schimba viața?

– Cum așa?

Însă Madame Zed nu continuă. În schimb rămase cu ochii pironiți asupra lui Grace, cântărindu-i parcă determinarea de a afla mai multe.

– Viața mea nu s-a schimbat deja? remarcă Grace. Singura diferență este că în acest moment nu știu motivul acestei schimbări.

– Prea bine, încuviință Madame într-un final.

Apoi, spre susprinderea ei, bătrâna doamnă se ridică și părăsi încăperea.

Când reveni, ținea în mâini trei sticle de parfum foarte diferite, pe care le așeză pe masa dintre ele. Două dintre ele erau flacoane din sticlă făcută manual, cu dopuri din cristal. Primul flacon avea o formă dreptunghiulară, elegantă, suplă și simplă; al doilea era o creație multifațetată din cristal care arunca curcubeie de lumină în întreaga cameră. Fiecare avea eticheta tipărită cu litere aurii. Pe una scria *La Première* și pe cealaltă *Auréole Noire*.

Cel de-al treilea recipient nu era nimic altceva decât un flacon simplu, ordinar, de farmacie, sigilat cu un dop din plută. Pe o etichetă jerpelită și îngălbenită scria *Choses Perdues*.

Grace își ridică privirea.

– Ce sunt acestea?

Madame se așeză din nou în fotoliul din față.

– Cândva, tare de mult, eu am fost maestru parfumier, Madame Monroe. Acum nu mai sunt decât un custode, o colecționară a trecutului. Nu pot scrie sau picta sau compune… Limbajul meu de exprimare este mirosul – vocabularul simțului și al memoriei. Deci să îmi fie iertat dacă povestea pe care ți-o voi spune va fi ilustrată într-un mod mai puțin

convențional, rosti ea, arătând parfumurile cu un gest al mâinii. Aici avem o istorie. Sau mai bine spus, o scrisoare de dragoste.

Grace privi din nou spre cele trei sticluțe de parfum.

– O scrisoare de dragoste în parfum?

Madame încuviință din cap.

– Doar că aceste parfumuri nu au fost create de mine. Ele au fost lucrarea singurului meu ucenic, Andre Valmont, un tânăr extraordinar de talentat.

– Magazinul de la parter a fost al lui, nu-i așa?

– Într-adevăr. A fost al lui, al meu… și, într-o oarecare măsură, al Evei. Vezi dumneata, Eva d'Orsey a fost muza lui, cea mai profundă sursă de inspirație a sa. Ea i-a dăruit viziune. Și el i-a dăruit ei limpezime, un țel.

Grace se aplecă în față, numai ochi și urechi.

– Muză? Aşadar, era frumoasă?

– Nu când am întâlnit-o pentru prima dată. Pe atunci nu era decât o copilă – stângace, neformată.

– Adevărat?

– Cei mai mulți oameni cred că muza este o creatură de o frumusețe, grație și stăpânire de sine perfecte. Precum creaturile din mitologia grecească. Dar se înșală. De fapt, la muze ar trebui remarcată absența perfecțiunii – o prăpastie între ceea ce sunt și ceea ce ar putea fi. Muza ideală este o femeie ale cărei imperfecțiuni și contradicții te îndeamnă să umpli golurile din caracterul ei. Ea este cea care îți zgândărește creativitatea. O posibilitate extraordinară, așteptând să fie formată.

Madame ridică flaconul cu eticheta *La Première*. Foarte ușor, ridică dopul și își apropie nările de sticluță. Cu ochii închiși, inhală.

Apoi îi dădu flaconul lui Grace.

Precaută, tânăra inhală la rândul ei.

Era un văl greu, copleșitor, de parfum. La început se deschidea aproape hipnotic într-un buchet floral, cu note de fructe; melancolic și senzual, cu o profunzime de mosc, aproape pulverulentă. Dar apoi, dicta o prospețime frumoasă, înghețată, neașteptată.

Ceva aproape copleșitor se afla în complexitatea senzuală a formulei, erotismul pur, năvalnic, care izvora din val după val de note contrastante.

– Acesta e un parfum floral, trupesc și mai avem un strat curat de ceară aldehidică și flori suave, explică Madame. Dar pe urmă, dedesubt, o adiere de esențe mai sălbatice, mai senzuale. Sub exteriorul inocent și curat se întrezărește o prezență carnală. Și nu se află acolo fără un motiv anume.

Grace o privi deznădăjduită. Madame vorbea o limbă pe care ea nu o înțelegea.

– Poftim?

Madame o privi drept.

– Acesta, Madame Monroe, este parfumul dorinței și al beției simțurilor. Este parfumul seducției.

„Ce gândesc alții despre noi ar conta prea puțin, dacă nu ar contura, atunci când aflăm, atât de adânc ceea ce credem despre noi înșine.“

Paul Valéry

„Cei îndăgostiți, cei trădați și cei geloși au cu toții același parfum.“

Colette

NEW YORK, 1927

Sfârșitul lui august era aproape când Eva o văzu din nou pe Miss Waverley. Trecu pe lângă ea în hol, la brațul unui bărbat cu părul negru și o mustață foarte subțire, când Eva ieșea din debaraua cu lenjerie de la etajul al treilea.

– Ah, bună! zâmbi Miss Waverley veselă, de parcă Eva ar fi fost o veche prietenă.

– V-ați întors! exclamă fata, luminându-se la față, ridicol de încântată să o revadă.

Miss Waverley râse și își trase capa din blană de chinchilla mai bine pe umeri.

– Ți-am spus că mă voi întoarce.

Bărbatul o salută, ducându-şi degetele la borul pălăriei.

Miss Waverley îl strânse de braț.

– Acesta este domnul Wiener. Și aceasta, dragul meu, rosti ea întorcându-se către el, este camerista despre care ți-am povestit.

Miss Waverley vorbise despre ea; își amintise de ea. Pieptul Evei se umflă de mândrie.

– Încântat, înclină el din cap.

Avea un accent german și ochii de un negru intens.

– Deci încă ești aici, spuse Miss Waverley.

– Da.

– Îți convine? întrebă domnul Wiener aprinzându-și o țigară.

– Pardon, domnule?

– Acest gen de muncă?

Amândoi o priveau foarte serios, așteptând un răspuns.

– Îmi convine foarte bine, domnule.

– Nu ai niciun fel de ambiție?

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, domnule.

– Serios? Spune-mi, nu vrei să joci în filme, cum vrea toată lumea?

– Nu o tachina, chicoti Miss Waverley. Ea nu știe despre ce vorbești. Josef este regizor de

film, îi explică ea Evei. Și un cinic de renume mondial.

– Așadar, rosti el privind-o direct în ochi, într-un fel care o făcea să se rușineze. Ești singura fată din New York care nu vrea să fie star de cinema, am dreptate?

– Nu cred că am talent la actorie, domnule.

– Asta nu a împiedicat pe nimeni până acum, râse el. Toată lumea vrea ceva. Hai, spune-mi ce vis ai tu.

– Eu? spuse ea uitându-se către Miss Waverley care nu spunea nimic, ci doar îi zâmbea. Nu cred că am niciun vis, domnule.

– Serios? Mare păcat. Pentru că s-ar putea să fiu dispus că îți ofer eu câteva.

Își duse din nou degetele la borul pălăriei și se îndepărtară.

Ridicându-și chinchilla peste umăr, Miss Waverley prinse privirea Evei, făcându-i cu ochiul.

– Să vii să mă vizitezi mai târziu, strigă ea. Am un cadou pentru tine. Dar să vii după miezul nopții. Până atunci voi fi în oraș.

Trecuse o jumătate de oră după miezul nopții când Eva bătu la ușa domnișoarei Waverley.

Îi deschise chiar ea, învești mântată în cămașă de noapte, și îi zâmbi.

– Am crezut că poate nu mai vii.

Camera era întunecată, doar câteva lumânări și un disc la patefon cântând în surdină. Ușile balconului erau deschise. Eva abia putea distinge silueta întunecată a unui bărbat, fumând într-unul din fotolii.

– Ah, se dădu ea ușor înapoi. Aveți companie, domnișoară.

– Nu te jena de el.

Miss Waverley o luă de mână și închise ușa.

– Nu ne va deranja, spuse ea și păși spre măsuța de toaletă unde îi turnă Evei ceva de băut. Poftim. Vrei un pahar? A cam venit momentul să înveți cum să bei whisky.

Eva privi conturul siluetei bărbatului; vârful arzând al țigării. Apoi privi din nou spre Miss Waverley, zâmbindu-i îmbrăcată în cămașa ei de noapte din mătase vișinie.

Eva luă paharul şi se așeză pe marginea patului. Știa deja cum să bea whisky; îl urmărise pe unchiul ei făcând-o. Dădu băutura pe gât dintr-o înghiţitură, o simți arzând şi croindu-și drum spre coșul pieptului. Ridică din nou paharul și Miss Waverley râse.

– O, ia te uită la tine! Atâtea talente nebănuite! rosti ea umplându-i din nou paharul.

Apoi luă de pe dulap un pachet micuț, învelit în hârtie subțire, roz şi legat cu o fundă albă. Îl așeză pe pat.

– Poftim. Deschide-l.

Eva mângâie ambalajul cu degetele. Era nerăbdătoare; ușor amețită de la whisky. Trase de fundă și straturile de hârtie căzură în lături. Înăuntru se afla un sutien roz-pal minuscul, cu o jumătate de cupă și o pereche de chiloți portjartier cu dres din mătase cu dantelă brodată. Erau extrem de delicați, cu o lucrătură minunată, cu zambile sălbatice brodate manual pe margini.

– Ce frumoase sunt!

– Hai, o grăbi Miss Waverley, nu ai de gând să le încerci?

Se lăsă pe spate în fotoliu, ridicându-și picioarele pe un taburet.

– Vreau să văd dacă îți vin bine.

Eva se ridică în picioare; un val violent de amețeală o cuprinse. Luă lenjeria în baie. Whisky-ul o amețise puternic; mâinile păreau la mile depărtare de trupul ei, simțea furnicături în degete. Își privi chipul în oglindă.

Nu voia să se schimbe, dar nici să pară lipsită de politețe. Oricum, mai îmbrăcase și înainte haine de la domnișoara Waverley.

Eva dădu pe gât paharul de whisky. Apoi își puse chiloții, sutienul și ciorapii de mătase.

Când deschise ușa, o găsi pe Miss Waverley așteptând-o. Schimbase discul la patefon. Acum se auzea o melodie lentă. Lumânările ardeau sclipind.

– Arăți perfect. Ca o adevărată femeie.

Bărbatul se ridicase în picioare și acum stătea în întuneric, lângă pragul ușii.

– Acum rujează-te. Exact cum ți-am arătat.

– Nu sunt sigură că vreau să mă rujez.

Vocea îi suna speriată și îndepărtată.

Miss Waverley făcu un pas mai aproape de ea.

– Sigur că vrei.

Coborî glasul până deveni o șoaptă.

– Vrea să ne ia cu el. În California. Vom locui într-o casă mare și albă pe dealuri și amândouă vom avea mașini și cameriste și menajere și vom da amândouă probe pentru filme! Îi zise ea, zâmbindu-i cu ochii arzând de nerăbdare. Așa arată, draga mea, o ocazie.

– Vreți să spuneți că mă luați cu dumneavoastră?

Evei nu îi venea a crede ce auzea.

– Desigur! Fă ce trebuie în seara aceasta și vom ajunge amândouă în California, unde vom juca în filme. Niciodată nu vei mai fi nevoită să ții o mătură și un făraș în mână.

Îi arătă spre măsuța de toaletă. Acolo aștepta un ruj, cu capacul deja desfăcut.

– Haide.

Eva întinse brațul după ruj, cu palma tremurând.

– Poftim.

Miss Waverley o ajută să își aplice un strat de roșu-sângeriu. Stătea în spatele ei, în fața oglinzii.

– Vrei să vii cu mine, nu-i așa?

Eva încuviință din cap.

– Bine. Să faci ce îți spun eu.

Apoi, cu voce tare, continuă:

– Acum arătăm ca două surori!

Își plimbă degetele peste umerii Evei, coborând ușor peste brațe.

– Îmi place ideea, ție nu?

Eva se uită la reflexia din oglindă a domnișoarei Waverley, apoi spre bărbatul care fuma lângă ușa de la balcon, urmărindu-le cu privirea. Capătul țigării scânteie fierbinte când trase prelung din ea. Își simțea picioarele ca de gumă și capul din câlți.

– Cred că mai bine plec. Nu mă simt bine.

– Serios? zise Miss Waverley, iar Eva simţi cum o strânge de brațe. Cred că cineva ar merita un gest de mulțumire, nu?

– Vă mulțumesc, doamnă.

– Așa mai merge!

Ochii întunecați ai domnișoarei Waverley apărură în lumina tremurândă a lumânărilor. Eva simți că amuțește deodată. Nici nu mai putea mişca buzele, de parcă uitase cum să rostească cuvinte.

Bărbatul ieși din umbră. Îi văzu mustața subțire, ciudată și privirea neagră, pătrunzătoare.

Doar că, spuse Miss Waverley înclinându-și capul şi zâmbindu-i ușor în oglindă, nu eu sunt cea care a plătit pentru cadoul tău.

– Trezește-te! Cineva o scutura, mai întâi ușor, apoi ceva mai puternic. Haide. E timpul să te trezești.

Eva încercă să deschidă ochii, însă pleoapele îi erau atât de grele. Somnul o îmbia să se cufunde mai adânc.

Din nou se simți scuturată; de data aceasta mai puternic.

– Vrei să îți pierzi slujba? Trezește-te!

Eva recunoscu vocea; aceeași voce care o certase și o cicălise fără întrerupere vreme de șase săptămâni. Era Rita.

Își forță pleoapele să se deschidă. Rită stătea deasupra ei, cu mâinile în șolduri. Era ziua în amiaza mare și Eva stătea întinsă într-un pat; dar în patul greșit, nu în patul ei înghesuit și tare, ci într-unul mare, acoperit cu o saltea moale și maldăre de perne. Întregul trup o durea și capul îi pulsa. Încercă să se miște, să se ridice în picioare. Camera începu să se învârtă cu ea.

– Nu mă simt bine, rosti ea, simțind că îi vine rău.

– Iisuse Hristoase!

Rita luă coșul de hârtii și cu o mână puternică o înșfăcă pe Eva, ridicând-o în capul oaselor.

– Vomită aici. Dar ai grijă să nu stropești!

Eva vomită în coș și Rita îi șterse fața cu o cârpă umedă. Apoi Eva căzu la loc pe spate, între perne. O auzi pe Rita dând drumul la apă în cadă.

Respirația i se domoli și închise ochii, alunecând din nou printre valurile întunecate ale somnului.

– Ah, nu, să nu cumva! o scutură din nou Rita. Trebuie să te trezești. Ia de aici, îi întinse trei aspirine și un gât de whisky din butelca ei de alcool de frecții.

Eva încercă să le împingă într-o parte.

– Vă rog, nu!

– Nu mai comenta. Ori le iei, ori nu vei fi în stare să faci câțiva pași pe hol, darămite să mai urci scările.

Eva se conformă.

– Cât e ora?

Nu avea idee cât timp dormise; dacă doar câteva ceasuri sau întreaga zi.

– Abia a trecut de nouă dimineața, fir-ar să fie.

Rita o ridică pe Eva în picioare. Lenjeria frumoasă de mătase era șifonată, ruptă și pătată. Ciorapii de mătase erau ruinați.

– Dumnezeule! În ce hal ești!

Rita îi trase dresurile rupte.

– Să nu îmi spui că pe asta îți cheltuieşti tu banii pe care îi primești!

– Unde a plecat domnișoara? Când a spus că se întoarce?

– Cine? întrebă Rita aruncându-i o privire severă. Vrei să spui curva aceea? Ah, pe domnișoara n-o s-o mai vezi pe aici. Ți-am spus că nu e bine să ai de-a face cu ea, dar nu ai vrut să mă asculți, așa-i?

– Dar se întoarce! Mi-a promis că mă ia cu ea.

Rita scutură din cap.

– A predat camera. La prima oră, a plecat cu hunul acela. De aia am venit aici dis-de-dimineață. Și când colo, ce să vezi? Deschid ușa și te găsesc pe tine întinsă pe pat ca un leș.

– Nu…

Lacrimi curgeau peste obrajii Evei până în barbă.

– Sunt… sunt distrusă.

– Păi, dacă vrei să înoți cu rechinii, te aștepți să fii mușcată, oftă Rita. Dar nu-i nevoie să dramatizezi. Nu ești prima fată din lume care a călcat strâmb. Acum ridică-ți fundul.

Rita o dezbrăcă și o așeză în cadă. Apoi își suflecă mânecile uniformei și o îmbăie cu grijă, ca pe un copil.

– Îi e rău, doamnă.

Doamna Ronald își miji ochii și cercetă atent chipul lui Sis.

– Serios. Ce fel de rău îi e.

– Vomită, doamnă. Are un fel de febră, cred.

– Sper că nu este rezultatul vreunei băuturi alcoolice, Cecily?

– Nu, doamnă. Cred, deși nu aș putea spune cu certitudine, că suferă de un soi de gripă.

– Gripă, repetă ea, scrâșnind din măsele.

– Sau poate a mâncat ceva care nu i-a picat bine.

– Asta-i chiar interesant. Mai ales că voi mâncați împreună la bucătărie și nu am auzit pe altcineva căruia să îi fi fost rău.

– Mă scuzați, doamnă, dar ea e străină. Străinii mănâncă lucruri pe care nimeni nu ar pune gura.

Doamna Ronald oftă. Era aproape imposibil să spui când mințea Sis; era isteață foc. Acum vedea ea ce înseamnă să angajezi o fată isteață.

– Mă ofer să fac eu ordine în camerele ei pe lângă ale mele, doamnă, zise Sis.

Doamna Ronald se lăsă pe spătarul scaunului, împreunându-și mâinile în poală.

– Ei, nu mai spune! Poate chiar ar trebui să chemăm și un doctor pentru domnișoara Dorsey?

Sis nici măcar nu clipi.

– Cum am spus, doamnă, eu nu știu sigur, dar mie îmi pare ceva care poate trece în câteva zile.

– E mult de muncă, chiar dacă starea ei ar dura doar câteva zile.

Sis se îndreptă de spate.

– Și ea ar face pentru mine același lucru, doamnă.

– Oare?

Pentru prima dată astăzi, Sis îndrăzni să o privească pe doamna Ronald în ochi.

– Da, doamnă, eu cred că ar face-o.

Era aproape sfârșitul lui octombrie când domnul Lambert se întoarse în cele din urmă.

Eva apucă să îl vadă o clipă în lift într-o dimineață. Ea ștergea de praf lustrele de pe hol când ușile se deschiseră și un alt client ieși de acolo. Când ușile erau pe punctul de a se închide iar, el o recunoscu.

– Ah, tu ești!

Își băgă mâna între uși și ieși din lift.

– Ce ți-ai făcut la păr?

Costumul lui avea mare nevoie de un fier de călcat, gulerul cămășii era gri și ponosit, însă ochii lui erau la fel de albaștri precum și-i amintea ea; zâmbetul lui o dezarmă pe loc. Își impuse să se concentreze asupra lămpilor.

– Așa deci, ești încă aici!

Vocea lui era coborâtă, ca și cum i-ar fi împărtășit un secret.

– Da, sunt încă aici.

Apoi adăugă, fără să se gândească de două ori.

– V-a plăcut la Cascada Niagara, domnule?

– Cascada Niagara? întrebă el încruntându-se ca și cum nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea ea. Nu pot spune că mi-a plăcut cine știe ce. Acolo e numai apă!

Și Blonda Veselă, gândi ea. Însă nu spuse nimic cu voce tare, mulțumindu-se doar să încuviințeze din cap.

– Așa am auzit și eu.

– Da, păi, a fost o vară agitată. Am colindat peste tot pe Coasta de Est, deci e mai greu să îmi amintesc.

– Așa o fi.

Eva înaintă puţin mai departe pe hol.

– Păi, uite ce e, spuse el păşind în urma ei, cu mâinile în buzunare. M-am gândit la tine destul de mult. La calităţile tale admirabile.

– Adevărat? întrebă ea privindu-l cu coada ochiului.

– Şi aş vrea să îţi cer o mică favoare. De fapt, vreau să îţi fac o propunere. Aş vrea, începu el rezemându-se relaxat de perete, aş vrea să stăm cândva de vorbă, însă nu aici. E ceva personal, nu se discută într-un hol public. Înţelegi ce vreau să spun.

– Sigur, domnule.

– Sunt în camera 701. Deci, ce spui? zâmbi el fermecător. Vino să mă vezi, să zicem, într-o oră?

– Nu sunt sigură că am timp, răspunse ea încet.

– Sigur. Mă rog, adică. Tu ştii unde mă găseşti, deci poţi veni când vrei.

Ea continuă să îi evite privirea şi ridică uşor din umeri.

– Mă mai gândesc, domnule.

Domnul Lambert o privi ca şi cum atunci ar fi văzut-o pentru întâia oară. Se schimbase. Chipul îi era diferit; în poziţia trupului ei şi în tonul vocii se petrecuse o mutaţie. Deschise gura pentru a spune ceva, apoi se opri.

Micuţa cameristă plecase, îndreptându-se către capătul holului...

El rămase mut de uimire, privind-o cum se îndepărtează.

Două zile mai târziu, la sfârşitul turei, Sis coborî la etajul Evei cu un mesaj.

– E cineva care întreabă de tine, o informă ea, cu mâinile în şolduri.

– Cine?

Sis se aplecă peste tejghea, urmărind-o pe Eva care spăla paharele murdare în bucătăria de serviciu înghesuită.

– Domnul Lambert, dintre toţi clienţii.

Eva rămase cu privirea aţintită în pământ.

– Adevărat?

– Îhî. De ce întreabă de tine?

– Habar n-am, răspunse ea ridicând din umeri. A fost pe etajul meu o vreme. Poate i-a plăcut cum îi așezam cearșafurile.

– Poate că da.

Eva ridică privirea.

– Ce vrea să însemne asta?

– Evident, a pus ochii pe tine.

– Mă îndoiesc. De fapt, spuse ea uitându-se la Sis, cred că îi plac blondele.

Eva frecă paharele cu putere, sub jetul de apă fierbinte.

– Tunsoarea asta te face să arăți ușuratică. Spun asta doar pentru că sunt prietena ta. Te-ai mai împlinit, părul e scurt ca al fetelor din cor și acum vin bărbați maturi să mă întrebe unde ești. Eu ce ar trebui să cred?

– Tu ar trebui să ai mai multă încredere în mine.

Sis se încruntă, mușcându-și buza de jos.

– Când ai de gând să mergi din nou la spovedanie? Nu ai mai fost de o grămadă de timp.

Eva împături prosopul.

– Nu am nimic de mărturisit.

– Dar la slujbă?

– Nu, mulțumesc.

– Vrei să sfârșești în Iad?

– E diferit de cum e acum?

Sis deschise gura, însă nu știu ce să spună. Încercă o altă abordare:

– A căutat… adică, șovăi ea coborându-și vocea, a vrut vreodată să te atingă? Mie mi s-a întâmplat. Bărbații pun mâna când sunt departe de casă. Și se pare că ei cred că noi suntem incluse în prețul camerei.

– Nu a pus nici măcar un deget vreodată pe mine.

Sis oftă, scuturând din cap:

– Mă rog, vrea să te vadă.

Eva își scoase șorțul și stinse luminile.

– Mulțumesc.

– Păi... reluă Sis, urmând-o pe coridor. Ai de gând să te duci?

– Nu știu. Acum sigur nu mă duc.

– Și dacă face reclamație? Dacă aude doamna Ronald despre asta?

Eva se opri.

– Nu înțeleg. Ce vrei să fac? Să mă duc sau nu?

– Nu știu! Dacă nu te duci, s-ar putea să intri în bucluc. Dar ce nu înțeleg eu este de ce? De ce întreabă de tine?

– De unde să știu eu? Oamenii sunt ciudați, rosti Eva, străbătând holul spre scara de serviciu. De ce voia bătrâna aceea să mergi să îi cânți înainte de culcare?

Sis o ajunse din urmă.

– Ți-am spus că tipul e comunist, da?

– Da.

– Lasă ușa deschisă. Ai înțeles? Te duci, dar te asiguri că ușa rămâne deschisă. În felul ăsta, dacă se repede la tine, ai pe unde să ieși.

– Ți-am spus, s-ar putea nici măcar să nu mă duc.

Sis oftă adânc în vreme ce urcau scările. Eva își simţea deja lacrimile adunându-i-se în piept.

– Pe vremuri îmi spuneai tot.

– Nu e nimic de spus.

– La fel ca și în noaptea aceea, ha?

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– De ce nu vrei să-mi spui?

Eva se întoarse spre ea.

– Pentru că nu pot. Îți promit că mă voi revanșa față de tine.

– Eu nu vreau să te revanșezi față de mine! Vreau să vorbești cu mine. Nu știu ce s-a întâmplat cu tine în acea noapte, spuse ea oprindu-se, însă dacă nici măcar mie nu îmi poți povesti, atunci e aproape sigur că nu ar mai trebui să o faci vreodată!

Sis se întoarse pe câlcâie și se repezi pe scări, trântind ușa când ajunse jos.

Aşezându-se pe trepte, Eva își prinse capul în mâini. Deodată o cuprinse un val de amețeală. Avea să i se facă din nou rău.

Începuse din senin. Se trezise când era încă întuneric, cu senzație de amețeală și de greață, fără niciun motiv aparent. Apoi răul dispăru, pentru a se întoarce din nou a doua zi dimineața. Și Sis avea dreptate, se rotunjise. Deodată sânii îi deveniră dureros de sensibili și de grei.

Strângându-se ghem, își odihni capul pe brațe. Avea nevoie să stea liniștită o clipă. Foarte liniștită. Până când trecea amețeala.

Se ura.

De jur împrejurul ei ușile se închideau.

Viața în zona gri devenise într-adevăr foarte întunecată.

Personalului nu îi era permis să umble prin holurile principale ale hotelului în afara orelor de serviciu. Inima Evei bătea cu putere, în timp ce pașii o purtau de-a lungul coridorului spre camera 701. Mergea încet, împingându-și pieptul și bărbia în față. Ezită o clipă când ajunse în dreptul ușii, apoi ciocăni.

– Intră, strigă el.

Ea deschise ușa și păși înăuntru.

– Ați dorit să mă vedeți.

Domnul Lambert stătea lângă fereastră, cu un pahar de băutură în mână. Se întoarse. Ea purta haine de stradă, o rochie, o pălărie și în mână, o poșetă. Părul întunecat strălucea, neted și satinat, în lumina strălucitoare a apusului.

– Unde pleci?

Niciodată nu îi trecuse prin minte că ea ar putea avea o viață dincolo de zidurile hotelului.

– Sunt în drum spre ieșire.

Afirmația ei suna deopotrivă vag și definitiv.

El făcu câțiva pași în față. Fata dinaintea lui era aproape de nerecunoscut. Chipul ei arăta mai matur; o expresie cunoscătoare, nepăsătoare îi înlocuise pofta de viață dinainte. Și cu

această nouă tunsoare, trăsăturile ei aveau o simetrie și o îndrăzneală pe care el nu o mai observase înainte.

– Ați vrut să mă vedeți.

– Da, spuse el, continuând să o analizeze.

Eva așteptă, privindu-l calm în ochi.

Îmbrăcată în uniformă, era servitoarea lui. Acum însă, chiar și în rochia neagră, simplă pe care și-o făcuse din una dintre tunicile stranii pe care le aruncase Madame Zed, era deodată egala lui. Îl simți studiind-o, adaptându-se la această nouă postură a ei.

– Sunteți foarte tăcut, observă ea după o vreme. Poate că ați uitat ce doreați să îmi spuneți. Noapte bună, domnule Lambert, zise ea, întinzând mâna spre mânerul ușii.

– Rămâi.

– Poftim?

– Rămâi.

– E o poruncă?

– O rugăminte. Te rog.

El trase un scaun.

Ea ezită, apoi se așeză.

El îi turnă un pahar.

Ea îl luă și îl ținu în poală, fără să bea.

El se așeză pe scaunul din fața ei.

– Eu, ăă… voiam să îți vorbesc despre...

Eva se așeză mai bine picior peste picior, ciorapii strălucindu-i în lumină și el își uită deodată toate ideile.

– Da? insistă ea.

– Păi, dacă îmi aduc eu bine aminte, încercă el din nou, noi ne-am distrat destul de bine jucând cărți.

– Da, domnule Lambert.

– Și ai dovedit că ai un talent extraordinar. Un talent pe care nimeni nu s-ar aștepta să îl descopere la o tânără… (era pe cale să rostească „fată“, dar se răzgândi) o tânără femeie.

Și deci… sunt câteva metode de a valorifica un asemenea talent...

Ea își lăsă capul într-o parte.

– Adevărat?

El își simți stomacul strângându-i-se și pulsul accelerându-se; nu anticipase deloc această întorsătură a conversației. Cu foarte puțin timp în urmă, abia dacă ar fi privit în direcția ei și ea s-ar fi îmbujorat. Acum însă părea aproape plictisită de el.

– Da, răspunse domnul Lambert, umplându-și din nou paharul. Știu cum să valorificăm la maximum acest talent.

Întunericul îi învăluia discret.

– Nu multă lume poate să facă ce faci tu, continuă el.

– Dumneavoastră puteți, domnule Lambert?

– Poftim?

– Puteți să faceţi ce fac eu?

El clipi. Distanța dintre ei ei păru să se micșoreze, deși nici el, nici ea nu făcuseră o mișcare.

– Nu, recunoscu el în cele din urmă. Nu pot. Am întâlnit oameni care puteau număra cărțile, care se mișcau repede și inteligent. Însă nu am întâlnit pe nimeni care să vizualizeze jocul așa cum o faci tu în minte.

– Așadar, puse ea paharul pe masă, cu ce vă pot ajuta eu?

Într-o clipită întreaga lor conversație luă o altă turnură.

– Nu mă înțelegi, râse el nervos. Eu vreau să te ajut pe tine.

– Nu sunt sigură că am nevoie de ajutor, domnule Lambert, spuse ea ridicându-se. Dar vă mulțumesc că v-ați gândit la mine.

El se ridică imediat tăindu-i calea, înainte ca ea să ajungă la ușă.

– Îți ofer o șansă de a scăpa de aici!

– Asta faceți?

Își ridică spre el ochii aceia stranii de felină.

– În ce calitate?

Chipul lui se aspri. Cum se transformase acea fetiță în femeia de gheață dinaintea lui?

– Nu te juca cu mine, fetițo!

– Atunci nu vă jucați cu mine, replică ea calmă. Și nu mai sunt o fetiță.

– Nu ești?

– Nu, nu mai sunt.

O apucă de încheietura mâinii. Ea făcu o grimasă clipind, însă nu se retrase. Răsucindu-i mâna, zări de-a lungul antebrațului trei semne de arsură, trei găuri cicatrizate în carne, de un roșu crud, la intervale egale. El o privi îngrozit.

– Ce ai pățit?

– Ce pățește toată lumea.

– Te doare?

Buzele ei schiţară un zâmbet.

– Doar atunci când le atingi.

El îi lăsă brațul.

Eva avea dreptate, nu mai era o fetiță. Cineva îi furase orice urmă de inocență și o înlocuise cu această stăpânire de sine tulburătoare.

– Dacă doriți să spuneți ceva, domnule Lambert, spuneți.

El făcu un pas mai aproape. Ea mirosea deopotrivă răcoros de rezervat și cumva carnal și narcotic.

– Vino cu mine.

Îi văzu buzele deschizându-se ușor și obrajii îmbujorându-se.

– De ce?

– Ca să te învăț.

Ea rămase tăcută, rezemându-se de rama ușii.

El se apropie și mai mult. Îi simțea căldura, fierbințeala trupului cu rotunjimi molatice, mirosul dulce și animalic al părului ei.

– Putem face împreună o mulțime de bani.

Ea începu să râdă.

Deodată el își dădu seama că fusese prins în capcană, înfrânt de această ființă micuță și stranie, cu o minte strălucitoare, cu ochii verzi și un trup în deplină transformare. Avea

un efect asupra lui pe care nu îl bănuise niciodată; era un curent subtil și periculos, aflat deja în mișcare, înconjurându-l, ademenindu-l și tachinându-l.

– Vino cu mine. Ca să te învăț ce am început. Ca să putem face grămezi de bani în cele mai frumoase orașe din jurul lumii. Dar mai ales, spuse el mângâindu-i obrazul cu degetul, hai cu mine pentru că nu îmi place să beau singur.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Madame Zed întinse din nou mâna după paharul ei de coniac, însă acesta era gol. Grace împinse sticla spre ea.

– Așadar, Eva a plecat cu el? Cu acest domn Lambert?

Madame Zed încuviință din cap.

Grace se simți cuprinsă de un soi de revoltă; un profund sentiment de indignare.

– Dar Eva era doar un copil! Vă dați seama de acest lucru, nu-i așa? Oricine ar fi fost acest bărbat, acest domn Lambert, ceea ce a făcut el a fost o crimă.

Madame se uită la ea fără să scoată o vorbă, cu capul plecat într-o parte, cu un aer meditativ.

– Niciodată nu poți ști cu siguranță cine seduce pe cine până la urmă. O tânără la apogeul trezirii sexuale este o creatură puternică. Adeseori, ea nu este obișnuită şi nici măcar conștientă de puterea teribilă pe care o exercită și se poate ușor îmbăta cu această putere.

Grace nu își putea crede urechilor.

– Cu alte cuvinte, îi luați apărarea acestui bărbat?

Madame Zed ridică din umeri.

– Nu iau apărarea nimănui. Și nici nu acuz pe nimeni.

O privi gânditoare pe Grace.

– Ai concepții puritane, Madame Monroe?

– Eu, puritană? Nu. Nu cred, se bâlbâi Grace, ofensată.

– Întreb pentru că această istorie nu este o poveste cu zâne, draga mea.

Scoțând o țigaretă lungă și neagră, Madame Zed băgă în ea o țigară și o aprinse. O privi pe Grace, fixând-o cu ochii negri pe sub pleoapele grele.

– Dumneata ai venit la mine. Ai vrut să știi mai multe. Dar eu nu pot schimba povestea pentru a nu îți ofensa pudoarea.

– Nu. Nici nu doresc să faceți asta, se înmuie Grace. Cred că este șocant că Eva ar fugi cu un bărbat în toată puterea cuvântului precum Lambert.

Madame suflă fumul.

– Lambert a luat-o în Europa, a introdus-o în societate, i-a oferit un soi de educație. Unii dintre noi, oricât de mult am încerca, nu suntem făcuți pentru a duce o viață banală. Destinul ne găsește. Ne dă un ghiont.

Își duse țigara la buze și inhală încet.

– Destinul dumitale tocmai ți-a dat un mic ghiont, nu-i așa?

– Mie? Ah, nu, eu sunt plicticoasă ca apa unei bălți.

– Adevărat? întrebă Madame Zed înclinându-și capul într-o parte. Spune-mi, unde ziceai că ai crescut?

– În Oxfordshire. Într-un sătuc numit West Challow.

– Și ți-ai pierdut familia în război?

– Mama mea a murit în timpul Blitz-ului. Însă tatăl meu a murit înainte de război, din pricina unui atac de cord.

– Da, îmi amintesc acum, dădu ea din cap ca pentru sine însăși. Mi-ai spus asta. Și mama dumitale, cum era?

– Mama mea?

Grace se încruntă, schițând un zâmbet. Nu se așteptase ca mama ei să fie un subiect de conversație între ea și Madame Zed.

– Păi, să vedem, încercă ea să își adune gândurile. Era micuță, foarte energică și avea acel păr roşiatic pe care mi l-am dorit întotdeauna, însă nu am fost destul de norocoasă să îl moștenesc de la ea. Și era destul de educată… continuă zâmbind ca pentru sine. În ochii mei era foarte frumoasă și șarmantă. Era de asemenea autoarea unor romane de dragoste destul de prost scrise sub pseudonimul Irene Worthing.

– Adevărat? întrebă Madame Zed părând fascinată. Extraordinar! Și le-ai citit?

– Desigur! Le știam pe de rost.

– Dar tatăl dumitale?

– Este mai dificil să mi-l amintesc pe tata, sincer vorbind. El era botanist. S-a întors erou din Primul Război Mondial… era cam tare de urechi de pe urma bombardamentelor și suferise teribil din cauza otrăvirii cu iperită. I-a luat mult până a reuşit să se adapteze.

– Îți este dor de ei?

Grace își ridică privirile spre Madame Zed. Ce întrebare stranie!

– A trecut atât de mult timp, răspunse ea după o vreme. Cel puțin cred că îmi este dor de ideea de părinți. Trebuie să recunosc, am uitat aproape totul despre ei, sau amintirile au fost distorsionate. De exemplu, mama mea emana un miros anume de parfum – poate de apă de trandafiri, sau poate de săpun, nu îmi amintesc prea bine care din ele. Nu știu dacă purta acel parfum mereu sau doar uneori.

Făcu o pauză.

– Noi am locuit pe moșia mamei mele. Dar nu am trăit în Conacul mare – aveam o căsuță mai mică, separată de pământurile unde tatăl meu putea lucra la opera lui de botanist. Era mereu preocupat, distrat. Nu vorbea prea mult, din cauza problemei cu auzul. Cred că, de fapt, era extraordinar de timid. Desena mult, lua notițe. Prefera să facă lucruri.

– Ce fel de lucruri? întrebă Madame, trăgând încet din țigaretă.

– A făcut un coteț cu trei niveluri pentru găini, care iarna era încălzit de un șir de becuri sub o plasă de sârmă și unde era mereu foarte confortabil.

– Ce interesant!

– Da, zâmbi Grace. Și i-a construit mamei mele o serie de rafturi rotative în cămară și un storcător pentru rufe care era pus în funcțiune de o pedală de picior și nu o manivelă, astfel încât să nu îi obosească mâinile.

– I-a plăcut invenția lui?

– Păi, nu era foarte pasionată de gospodărie… nici nu îi plăcea să gătească. Era mai degrabă prinsă cu scrisul ei. În afară de asta, mereu aveam ajutoare la treburile gospodărești. Slugile cu siguranță foloseau invențiile lui. Însă tatălui meu îi plăcea să rezolve probleme, cred, și mama îi îngăduia această pasiune. Nu cred… Mă scuzați, se întrerupse Grace, deodată incapabilă să se concentreze pe ceea ce încerca să spună. Cred că arde ceva, nu-i așa?

– Poftim?

– Aveți ceva la cuptor? Cina? Cred că a ars.

– Ah, *merde*! Din nou!

Strivind țigara în scrumieră, Madame se ridică și se făcu nevăzută în bucătărie. Grace auzea bombănelile și înjurăturile bătrânei, oalele și cratițele trântindu-se și sunetul apei curgând.

După câteva minute, văzând că Madame nu revine în salon, Grace se aventură în hol.

Mirosul de aluat ars umplea coridorul.

– Puteți salva ceva? întrebă ea, cu îndoială.

– Nu e nimic, zise Madame deschizând fereastra bucătăriei pentru a lăsa fumul să iasă. Nimic ce nu poate fi făcut și altă dată. Întotdeauna am urât gătitul. Dar, din când în când, îi mai dau câte o șansă.

– Și eu sunt o bucătăreasă teribilă. Mult prea împrăștiată. Cred că moștenesc asta de la mama.

Madame o privi curios.

– Poate că da. Însă trebuie să mă ierți, începu ea zorind-o pe Grace spre ușă, este târziu. Și, după cum vezi, am de făcut niscaiva curățenie.

Îi deschise uşa lui Grace.

– Te mai aștept și altă dată. Poate mâine. Și vom mai sta de vorbă.

Grace aprinse o țigară pe trotuarul din fața parfumeriei pustii de pe Rue Christine și își îndreptă pașii înapoi spre hotel pe străzile tăcute și luminate discret, rememorând cuvintele lui Madame Zed. O singură propoziție îi răsuna în minte, repetându-se la nesfârșit:

„O tânără femeie la apogeul trezirii sexuale este o creatură puternică.“

Trase prelung din țigară. Aici, în acest oraș străin, plasa amintirilor ei se slăbise. Ea însăși fusese intoxicată de trezirea propriei sexualități.

Se petrecuse exact așa cum remarcase Madame; la o vârstă fragedă; după moartea mamei ei, când avea în jur de treisprezece ani. Venise de curând să locuiască împreună cu unchiul ei în Oxford. El nu avea deloc experiență cu copiii; deodată ea se găsi în postura de stăpână a casei. El lucra mereu și ea era lăsată din ce în ce mai mult de capul ei, tratată mai degrabă precum un adult decât ca un copil. Grace își aminti simțind un asemenea amestec de emoții – dor de mama ei, teamă și în același timp o nouă încredere în sine și o libertate înfricoșătoare și exaltantă. Însă sub toate acestea se trezea o dorință copleșitoare și străină de a fi atinsă. Trupul ei devenise senzual, ușor de atâțat. Și peste noapte se transformase din trupul mic și lipsit de forme al unui copil, în cel al unei tinere femei, cu talie îngustă, sâni îmbobocind și coapse arcuite.

Începu să atragă atenția. Priviri clandestine și tensiuni misterioase îi umpleau deodată zilele; invitații nerostite îi trezeau atenția. Unchiul ei, care fusese întotdeauna rezervat, se retrăgea acum și mai mult, menținând o distanță respectuoasă față de transformarea ei. Însă colegii o priveau cu alţi ochi și deodată și ea începuse să se mişte ceva mai lent, puțin mai studiat, tachinându-le interesul fără să înțeleagă de ce; pur şi simplu pentru că deodată putu să o facă.

Era fascinată și dezgustată în aceeași măsură de acest interes masculin trezit pe neașteptate. Învăță să își ascundă dorința sub o mască oțelită de indiferență, jucându-se cu încordarea ce plutea în aer.

Fusese o strategie eficace și surprinzător de sofisticată pentru cineva atât de tânăr.

În apropiere de malurile Senei, ghemuite sub poduri, în umbră, Grace zări contururile unor cupluri cu trupurile înlănţuite, furându-și sărutări.

Traversă râul, a cărui apă întunecată se scurgea la repezeală pe sub picioarele ei asemenea unei perdele de sticlă mișcătoare, cu luminile de pe maluri reflectate pe suprafața netedă.

Fusese un student al unchiului său, în tânăr în jur de douăzeci de ani, pe nume Theo Lund; deșirat, serios, cu niște ochi mari, rotunzi și albaștri. Era timid, studios și nu foarte sociabil. Provenind dintr-o familie modestă, nu avea mulți prieteni, pentru că își cheltuia toți banii câștigați pe studiu.

Venea la ei acasă în fiecare săptămână, în timpul lucrului la teză, pentru meditații private.

Şi în mod intenţionat ea era cea care răspundea la ușă, conducându-l în biroul unchiului. Era foarte grijulie cu rochia ei, cu părul; păşea încet, dându-i răgaz să converseze cu ea. Iar răspunsurile pe care ea i le oferea erau întotdeauna evazive, insinuante. Săptămână după săptămână, simți interesul și admirația lui față de ea crescând.

În sinea ei, visa la atingerea mâinilor lui pe pielea sa; la apăsarea buzelor lui pe ale ei. Tânjea după o plăcere fizică pe care încă nu și-o putea imagina și pe care nu o înțelegea.

Apoi ea se oferi să îi arate grădina într-un ceas târziu de seară, într-o primăvară cu magnolii înflorite.

El o urmă în crâng, vorbind prea repede și prea mult. Copacii formau o boltă de flori bogate, cu petale cerate de un roz-aprins, explodând de parfum și culoare. Ea stătea aproape nemișcată în vreme ce el admira natura, privind oriunde numai la ea nu. Și pe urmă el se opri. Palmele îi tremurau ușor când întinse brațul spre ea.

Ea îi ieșise în întâmpinare, întorcându-și buzele spre el, încolăcindu-şi brațele în jurul

gâtului său. Săruturile nesigure, aproape caste, deveniră tot mai pasionale, mâinile începură să exploreze.

– Grace! tună ca un bici vocea unchiului. Ce faci acolo?

Stătea la capătul potecii, împietrit de indignare.

Chiar și după toți acești ani, întregul trup încă i se chircea de rușine la amintirea acelei seri.

Niciodată nu l-a revăzut pe Theo Lund. Nici nu știa dacă absolvise ori ba.

Privind acum în urmă, o încerca un sentiment straniu… pe vremea aceea era doar o copilă. Dar ultima ei impresie despre el era că el fusese cel vulnerabil, cel a cărui inocență fusese furată și condusă pe căi greșite.

Apoi, mai târziu, apăru Roger.

Acea noapte de după petrecerea de ziua ei de la Scott's, trebuia să stea cu Mallory, în schimb ea și cu Roger luaseră o cameră într-un hotel micuț din Mayfair. Ea dorise să facă dragoste și abia așteptase să rămână singură cu el.

Îndată ce încuiară ușa, ea se repezise imediat asupra lui.

– Ești ca un animal sălbatic, o tachinase el, retrăgându-se din îmbrățișarea ei pentru a turna ceva de băut amândurora. Ia-o mai încet.

– Dar nu vreau să o iau mai încet.

Mai târziu, în pat, el o ghidă dintr-o poziție în alta; avea mai multă experiență și îi făcea plăcere să o instruiască. Cu toate acestea, dorința ei de a învăța și talentul ei de învățăcel îl derutaseră.

– Ai mai făcut-o până acum? o întrebă el bănuitor.

– Nu, dar vreau să îți ofer plăcere.

– Relaxează-te, spuse el ferm, țintuindu-i brațele pe lângă trup. Lasă-mă pe mine.

Dar prin relaxare el înțelegea „Stai cuminte".

Grace avea dorințe neobișnuite pentru o doamnă, plăceri agresive precum ale bărbaților. Și un gol acaparator în suflet. Ar trebui să îi fie jenă. Aşa cum anumite sunete acute sunt insuportabile pentru ureche, tot astfel era dureros pentru ea să recunoască măcar aceste

dorințe ca făcând parte din natura ei.

Urcând treptele hotelului, Grace se opri, privind lung Parisul, în eleganța lui sclipitoare, enigmatică, strălucind în noapte tot aşa cum o femeie strălucește, învești mântată în diamante.

Madame Zed avea dreptate; niciodată nu se știe cu siguranță cine seduce pe cine.

Înapoi în lumina caldă și strălucitoare a foaierului din hotel, pianul cânta o melodie caldă în surdină; mirosul zambilelor albe, aşezate în urne mari de alamă în apropierea biroului de recepție, parfuma aerul cu o dulceață proaspătă și pătrunzătoare. Și foaierul vast din marmură fremăta de murmurul de conversații, râsete și clinchete de pahare.

Era ora cocktailului.

– Madame Monroe! sări recepționerul din spatele biroului său. Aveți un mesaj, doamnă. Un domn, Monsieur Tissot, a telefonat astăzi, dorind să ia legătura cu dumneavoastră, spuse el punându-i în mână o bucată de hârtie. Aici aveți numărul lui. Și de asemenea, a sunat soțul dumneavoastră.

– Soțul meu?

– Da, doamnă. A spus că dacă puteți fi bună să-l sunați înapoi când vă întoarceți, rosti el înmânându-i a doua bucată de hârtie. Stă la clubul din Londra. Aveți aici numărul.

Inima ei începu să tresalte.

– Vă mulțumesc. Vă mulțumesc foarte mult.

Sus, în camera ei, Grace își aprinse o țigară și o fumă la fereastră, privind peste contururile orașului.

În fiecare zi așteptase ceva, o scrisoare, sau poate flori?

Pe măsură ce zilele se scurgeau, speranța ei se ofilea.

Dar desigur, în ritmul său personal, Roger îi dăduse un semn de viață.

Închizând pleoapele, Grace trase din nou un fum, făcându-și curaj.

Mallory trebuie să-i fi dat numărul de la hotel.

Ura gândul unei conversații încordate, la distanță. Dar poate că așa era cel mai bine. El și-ar putea cere scuze pentru a-și vedea mai departe de viață, deși ideea ca el să-şi justifice comportamentul, sau că ar fi în vreun fel vulnerabil, o făcea să se crispeze în sinea ei. Aveau nevoie pur și simplu să depășească acest episod. Își spuse că ar putea suporta orice atât timp cât el nu intra în detalii; ea nu voia să își imagineze idila mai viu decât și-o imaginase deja.

Atât timp cât Roger înțelegea că totul era încheiat pentru totdeauna, puteau merge mai departe.

Hotărâtă, Grace stinse țigara și ridică receptorul.

– Alo, aș dori să sun la distanță, la East India Club în St. James.

Așteptă, rozându-și unghiile în timp ce centralista îi făcea legătura, în cele din urmă fiind transferată prin centrala clubului, la camera lui.

– Alo? Alo?

Vocea lui Roger se distingea printre pârâituri de la celălalt capăt al liniei. Se auzea ca și cum ar fi vorbit printr-o conservă de metal, de undeva de foarte departe.

Automat, spatele lui Grace se încordă.

– Alo? Alo, Roger… sunt eu.

– Cine? Poftim? Cine e acolo?

– E Grace, rosti ea mai tare.

La cine se aștepta să sune?

– Ah. Da, sigur.

Se lăsă tăcerea.

– Ce faci? întrebă el.

– Sunt… sunt la Paris, răspunse ea prostește, incapabilă să găsească altceva de spus.

– Da, așa am înțeles. Am vorbit cu Mallory.

– Într-adevăr.

– Și cum a fost călătoria?

– Călătoria? A fost plăcută. Stau la un hotel drăguț.

– Bine.

Din nou, tăcere.

Mintea ei gonea, speriată, căutând ceva, orice pentru a umple golul. Îi putea povesti despre testament, despre extraordinara moștenire a Evei d'Orsey, însă nu o făcu. Greșeala lui era subiectul cel mai important de discuție. Cu toate acestea, nu se putu împiedica să nu remarce, cu un presentiment tot mai crescut, că el nici măcar nu întrebase ce făcea ea la Paris.

– Și tu? se bâlbâi ea. Ești bine?

– Păi, zise el, apoi se opri. Cât de bine se poate. Nu pot spune că am fost foarte încântat să mă întorc din Scoția și să găsesc casa goală.

Părea bosumflat, parcă fusese tras pe sfoară.

– Nu era nimic de mâncare, Grace.

Uimitor cum reușea el să întoarcă lucrurile, să sugereze că ea era cea vinovată că îl abandonase. Îl auzea foindu-se, schimbându-și poziția.

– Și cum îți place acolo? Îţi prieşte mâncarea?

Grace simți că o ia cu frig. Ce cuvinte erau acestea? Avea de gând să discute bagatele și să pretindă că nimic nu se întâmplase?

– De fapt, e chiar bună mâncarea, răspunse ea, amorțită. Îmi place.

– Păi, ori îți place, ori o urăști. Prea mult usturoi. Dar e mai rău la Roma.

– Da. Da, așa se spune.

Pauză.

– Păi, în regulă atunci. Te sunasem să văd dacă ești bine. La o adică, rosti el pe un ton deodată înțepat, ai plecat atât de brusc. De asemenea voiam să știu când ai de gând să te întorci acasă. Oamenii mă tot întreabă de tine. Nu pot să îi evit o veșnicie.

Grace clipi, uimită de viclenia lui.

Roger pur și simplu ocolise întregul incident. Din punctul lui de vedere, ea era cea care făcuse un gest necugetat. Și deodată o izbi, limpede ca lumina zilei, realizarea că el nu avea nicio intenție să recunoască vreodată acea poveste.

Și se aștepta ca ea să reacționeze la fel.

Grace se trânti pe marginea patului, trăgând adânc aer în piept.

– Cu Vanessa cum rămâne?

– Poftim?

– Vanessa, rosti Grace, inima bătrându-i atât de tare, încât simțea că avea să leșine. Cum rămâne cu ea?

Îi luă un moment să realizeze că sunetul pe care îl auzea era râset.

– Despre ce vorbești? Ce treabă are Vanessa Maxwell în toată povestea?

Vanessa Maxwell. Îi rostea numele întreg, ca și cum nu era destul de familiar cu ea pentru a-i rosti doar numele mic.

Simți șocul ca un șuvoi de apă înghețată pătrunzându-i prin vene.

– Ai o … o idilă cu ea? își forță ea buzele să rostească acele cuvinte.

– O idilă? Despre ce vorbești? Cu cine?

Grace nu mai avu curajul să continue.

– Grace? Grace! Ce se întâmplă cu tine? întrebă el.

Ea întinse brațul după o țigară; îi tremura mâna.

– Deci negi.

– Ce să neg? Nu e nimic de negat.

El avea puterea de a dizolva realitatea. Deodată simți cum cade, se prăbușește fără să aibă de ce să se agațe.

– Cred că ți-ai pierdut mințile, rosti el cu răceală.

– Trebuie să închid acum. S-a făcut târziu.

– Ai putea măcar să ai curtoazia de a mă anunța când ai de gând să te întorci.

– Nu… știu. Am nevoie de un răgaz.

– Un răgaz pentru ce? Pentru alte acuzații ridicole?

– Apelul telefonic mă costă o avere. Chiar trebuie să închid. Cu bine.

Închise abrupt, reușind cu o oarecare dificultate să aprindă o altă țigară.

Disperarea situației în care se afla o apăsa, la fel de pâcloasă și întunecată ca umbrele serii ce umpleau camera.

Cum îl putea convinge să renunțe la o amantă care nici măcar nu exista?

Telefonul suna. Grace se luptă să își ridice capul de pe pernă, dar îl simțea de parcă era făcut din marmură. Și telefonul nu suna cum trebuie. Scotea un sunet scurt, rapid și ascuțit.

Deschise ochii. Soarele arzător de dimineață scălda încăperea, orbind-o.

Dumnezeule mare, ce e asta? Un candelabru atârna periculos deasupra capului ei. Pentru o clipă avu senzația că va cădea. Apoi își aminti.

Telefonul era un telefon franțuzesc.

Se afla la Paris.

Grace se ridică încet, sprijinindu-se în coate. Încă era îmbrăcată cu bluza și fusta de ieri, acum șifonate rău. Trebuie să fi plâns până adormise în noaptea trecută, peste cearșafuri.

În cele din urmă, țârâitul încetă.

Lăsându-se înapoi pe pernă, întinse brațul bâjbâind pe noptieră după țigări. Pachetul era gol.

– La naiba!

Își coborî picioarele din pat, simțind podeaua rece sub tălpi. Își croi drumul spre telefon și formă numărul de la recepție.

– Alo? Alo… *pardon, bonjour*… da, aici Madame Monroe. Aș avea nevoie de niște aspirină, vă rog. Da, aspirină. Și niște pâine prăjită și cafea. Cât mai urgent posibil, vă rog.

Târându-și picioarele în baie, Grace dădu drumul apei în cadă, apoi își surprinse reflexia în oglindă. Ochii îi erau roșii și umflați din cauza plânsului; nasul roșu; jumătate din păr îi stătea zbârlit în sus, iar cealaltă jumătate drept în jos, lipit de cap.

Lăsându-se pe marginea căzii, își plimbă degetele prin apa călduță. Poate ar trebui să se întoarcă în pat, la o adică; să se ghemuiască sub cearșafuri și să nu mai iasă niciodată de acolo. Cine ar observa lipsa ei sau cui i-ar păsa? Se auzi o bătaie în ușă. Era prea repede pentru serviciul în cameră.

Închizând robinetul, Grace își trase un halat peste hainele șifonate și deschise ușa.

– Bonjour! făcu Mallory o poză în cadrul ușii.

Purta un costum de zi chic din lână albastru-intens și o pălărie roșie pe care Grace nu o mai văzuse, cu siguranță cumpărate pentru această ocazie.

– Mal! clipi Grace surprinsă. Dumnezeule! Ce faci aici?

Râzând, Mallory o îmbrățișă.

– Încerc de nu știu când să te sun la telefonul din cameră, dar nu răspunzi niciodată. Să știi că nu ești singura care se poate urca într-un avion, spuse ea, apoi făcu o pauză, dându-se un pas în spate. Dumnezeule, Grace, ce s-a întâmplat cu tine? Ești bolnavă?

Valetul aduse aspirina și așeză o tavă mare, argintie pe o masă de lângă fereastră, turnând cafea în două cești.

– Ia să vedem dacă am înțeles corect.

Mallory se așezase în colțul sofalei și își scosese pantofii, ridicându-și picioarele sub ea.

– Deci, tu spui că ai moștenit un apartament, niște acțiuni la bursă și acțiuni la nişte firme? Și încă nu ai idee cine a fost această femeie?

Grace ședea cocoțată pe marginea patului.

– Asta-i tot. Singura care pare să știe mai multe este Madame Zed.

– Parfumiera.

Mallory turnă frișcă în ceașca ei și amestecă.

– Da. Altfel, nu știu nimic despre ea. Ah, se încruntă ea, amintindu-și deodată, cu excepția ăstora.

Aproape uitase de figurinele din porțelan. Trăgând cutia de carton de sub pat, Grace scoase fiecare din cele șase bibelouri, le despachetă și le așeză în linie pe măsuța de scris.

Mallory se strâmbă.

– Vai de mine!

Ridică una – o păstoriță cu tenul lăptos, alergând printr-un mic câmp cu flori galbene.

– De unde le-ai luat?

– Din câte se pare, mi-au fost lăsate de Eva d'Orsey. Portăreasa le avea și, când am vizitat apartamentul, fiica ei mi le-a adus sus în cutia asta.

Mallory întoarse bibeloul pe toate părțile.

– Această femeie îți lasă un apartament frumos, acțiuni în valoare de cine știe cât... și

astea? spuse ea, punând figurina la loc pe măsuță. Nici măcar nu sunt originale, par copii. Nu au nici ștampila producătorului, nimic. Dintre toate lucrurile pe care mi le-ai povestit, ăsta e cel mai straniu.

Grace își turnă a doua ceașcă de cafea.

– Poate au vreo valoare sentimentală.

Mallory ridică din umeri.

– Întreaga poveste, sincer vorbind, e cam greu de crezut, spuse ea sorbind din cafea. Dar abia aștept să stau cu tine o vreme, zise ea zâmbind. Și să revăd Parisul!

– Cât mai stai?

– Cât mai pot. L-am convins pe Geoffrey că ești la ananghie și că ai nevoie de ajutorul meu imediat și pentru o perioadă nedefinită. Cât îl privește pe el, are ocazia acum să stea la clubul lui cât poftește, să bea până uită cum îl cheamă și să piardă la cărți, ceea ce nu mă deranjează. Dar te atenționez: am de gând să profit din plin de această permisie pe uscat. Hotelul îmi aranjează camera chiar acum.

Grace se întinse înapoi în pat, proptindu-și un maldăr de perne sub cap.

– Ah, cât mă bucur că ești aici, Mal, suspină ea. Nici nu îți pot spune cât de stranie e întreaga situație. Avocatul încearcă să fie de ajutor, însă nici el nu știe mai multe decât mine. E ca și cum femeia asta n-ar fi existat niciodată cu adevărat.

– Spuneai că a fost amanta cuiva? întrebă Mallory, cercetând cu atenție tava cu micul dejun, de pe care culese o felie de pâine pe care o unse generos cu unt.

– Jacques Hiver. Proprietarul lanțului de cosmetice.

– Aha! Exclamă Mallory, agitând în aer felia de pâine. Probabil a ținut-o ascunsă, poate avea ambiții politice. Uite, ai vreun văr cu care să poți vorbi? Unchi sau mătuși? Cineva trebuie să știe ceva. Poate o fi fost o prietenă a părinților tăi sau poate a bunicilor?

Grace scutură din cap.

– E posibil. Dar în perioada asta unchiul meu este într-un turneu de conferințe în America și nu mai am pe nimeni să întreb. Nu a mai dat niciun semn de viață de câteva săptămâni bune.

– Așa. Alte vești mai ai? o privi Mallory insistent. Ai vorbit cu Roger?

Grace oftă.

– Se poate spune că am vorbit. El pur și simplu se preface că idila nu a avut loc niciodată

și că eu inventez. A avut chiar tupeul să pretindă că abia o cunoaște pe Vanessa. Mă simt ca Alice, alunecând într-o gaură de iepure!

Mallory rămase pe gânduri, cumpănind situația.

– El te-a sunat pe tine sau invers?

– Mi-a lăsat un mesaj. Eu l-am sunat înapoi.

– Atunci a băgat de seamă că ai plecat de acasă.

– Ah, da, a observat că am plecat. Doar că nu vrea să recunoască motivul plecării mele.

Mallory ronțăi gânditoare din pâinea prăjită.

– Știe motivul. Nu te poți aștepta de la un bărbat precum Roger să recunoască orice. Însă tu acum ești cu un pas înaintea lui, doar că trebuie să știi cum să profiți cât mai mult de situație.

– Să profit?

Tipic pentru Mallory să găsească o oportunitate chiar și în cel mai grav impas conjugal.

– Nici măcar nu dorește să discute cu mine despre asta, Mal.

– Sigur că nu. Dar asta nu înseamnă că nu ești în avantaj. El nu va dori un scandal, Grace. I-ar putea ruina cariera.

– Nu cred că îi pasă de asta.

– Nu te lăsa păcălită. El mai mult bravează. Și cu tot respectul, draga mea, Roger nu e chiar un monument de competență și integritate. Are nevoie de o reputație bună pentru a supraviețui. Dacă îți joci cărțile așa cum trebuie, ai putea ieși în avantaj.

– Ce avantaj? Ce avantaj este când ești… ești...

„Încornorat“ suna prea medieval, „într-o căsătorie lipsită de iubire“ suna ca într-un roman de dragoste prost.

– Dar îți va rămâne dator, spuse Mallory, mușcând din nou din felia de pâine prăjită.

– Deci tu îmi sugerezi să înghit gogoașa și să merg mai departe.

– Grace, eu încerc să gândesc cum e mai bine pentru tine. Spune-mi sincer, ce alte opțiuni mai ai?

– Nu știu. Aș putea divorța de el, nu?

– Dumnezeule! Îți tai nasul pentru că ești supărată pe față! Și ce vei realiza cu asta?

Grace o privi, încruntată.

– Ce vrei să spui… că sunt prea bătrână să mă recăsătoresc?

– Sigur că nu! Dar cu cine te vei recăsători? Cum vei cunoaște pe cineva care să te merite, dacă ești divorțată? Singură, nu vei mai fi invitată la aceleași petreceri. De fapt, nu vei mai fi invitată nicăieri.

Îşi îndesă o pernă sub cot, alegându-şi o poziție mai confortabilă.

– Recunoaște, o femeie trebuie să fie foarte bogată pentru a-și permite să schimbe soții precum schimbi hainele și să mai fie încă primită în societate.

Grace se simți copleșită de perspectiva sumbră prezentată de Mal.

– Păi, poate că nici nu mai vreau să mă recăsătoresc.

– Și ce vei face? Vei da bir cu fugiții înapoi la Oxford și vei deveni o excentrică singuratică, încălțată cu papuci oribili, cu părul vâlvoi și abonament la bibliotecă? Trebuie să treci în revistă fiecare scenariu, în detaliu, de la început până la sfârșit. Acum îți vine să fugi în lume, dar ce vei dori să faci peste cinci ani? Nu poți începe o viață nouă fără să te gândești la consecințe. Ușile se vor închide. Uși care nu se vor mai redeschide, îi explică Mallory, privind-o drept în ochi. Nu trebuie să iei hotărâri pripite.

– Eu credeam că îl urăști pe Roger.

– Îl urăsc! Tipul e un ticălos. Dar pentru Dumnezeu, încerc să judec lucrurile la rece!

– Deci tu mă sfătuiești să… ce?

– Eu te sfătuiesc să îți cântărești cu grijă toate opțiunile. Un soț care se căiește poate fi un lucru foarte folositor.

Grace simți că se sufocă.

– Nu îmi pasă de asta.

– Draga mea, nu fi naivă.

– Nu putem schimba subiectul?

– Ba da, desigur, oftă Mallory.

Rămaseră tăcute o clipă. Într-un final, Mallory se ridică.

– Hai să ne facem planul de atac pentru astăzi, ce spui? Dar te avertizez, am de gând să merg la cumpărături și să îmi storc contul până la ultimul cent. Îți sugerez să îmi urmezi exemplul.

– M-ar omorî Roger.

– Roger va fi de acord cu tot ce faci tu acum.

Grace o străfulgeră cu privirea.

– Credeam că ne-am înțeles să vorbim despre altceva.

– Bine.

Mallory scoase un mic carnețel din poșetă și îl deschise.

– Am numele și adresele câtorva magazine, un salon de înfrumusețare care promite să îți reducă talia cu doi țoli într-o oră, magazinul de blănuri Josephine Wexley obișnuiește...

Tăcu o clipă, ţuguindu-şi buzele, concentrată.

– Dar cred că singurul loc de unde vreau să încep sunt Galeriile Lafayette, hotărî ea, închizând scurt carnețelul. Nu vreau să te iau prea tare, să nu dai bir cu fugiții. Acum, zise ea, ridicându-se, scuturându-și firimiturile de pe fustă și punându-și din nou pantofii în picioare, treci în cadă înainte să te spăl eu însămi. Coafura ta arată ca o operă de avangardă și nu spun asta în sensul bun al cuvântului. Eu mă duc să îmi văd camera. Când mă întorc, vreau să fii spălată, parfumată și pregătită să arunci cu banii în stânga și în dreapta.

– Se face, încuviință Grace.

Întorcându-se pentru a-și verifica rujul în oglindă, Mallory surprinse privirea lui Grace.

– Vreau doar să te ajut, îi spuse ea în șoaptă.

– Știu, doar că în acest moment mi-aș dori din toată inima ca asta să nu fie viața mea.

– Bine, zise Mallory, întorcându-se spre ea. Atunci, pentru următoarele zile, nu va fi. Îți promit, nu voi mai deschide această discuție.

Îndată ce terminară de servit micul dejun, se îndreptară împreună spre Galeriile Lafayette de pe Boulevard Haussmann. Deși nu se dădea în vânt după cumpărături, Grace savura din nou compania lui Mallory. Și se minună de interiorul auriu al domul; etaj peste etaj de magazine așezate în spirală care o făcură pe Mallory să izbucnească în chiote de încântare îndată ce puseră piciorul în pragul galeriilor.

Mallory se lansa de la un boutique la celălalt cu determinarea concentrată a unui pirat

prădând un port exotic, cu Grace pe urmele ei, cărând sacoșele tot mai numeroase. În mod normal, ideea unei zile petrecute la cumpărături ar fi făcut-o să o ia la goană. Însă pentru prima dată aglomeraţia nu o mai irita, poate pentru că trebuia să se concentreze din răsputeri pentru a prinde conversațiile care se purtau în jurul ei; se simțea protejată fiind străină de acel loc. Iar Mallory era atât de încântată, încât abia băga de seamă că Grace rămânea mereu în urmă. Înaintau cu o viteză metodică de la pălării la mănuși, de la eșarfe la lenjerie și tot așa, mai sus, pe scările spiralate, Mallory pledând pentru calitățile fiecărei achiziții într-o conversație continuă cu sine însăși.

– Prea conservatoare? întrebă ea aranjând vălul unei pălării „fascinator", încărcată cu trandafiri din mătase neagră. Sau pur și simplu bizară?

Înainte ca Grace să poată răspunde, Mallory o înlocui cu o versiune chiar mai bizară, decorată cu trei cale respingătoare din organza. Își examină imaginea în oglindă.

– Nu găsești că linia dintre splendid și oribil e periculos de subțire? Uneori, ceva este atât de urât, încât devine extraordinar. Tu cum crezi că e pălăria asta?

Grace scutură din cap.

– Nu sunt sigură. La ce ai purta-o?

– La ce nu aș purta-o! răspunse Mallory, întorcându-se pentru a-și inspecta profilul. Nu găsești că acele stamine galbene, cărnoase, sunt puţin cam sugestive?

– Doar dacă ai o imaginație murdară.

Mallory îi aruncă o privire plină de subînţelesuri.

– Deci o iau ca pe un da. Ah, Gracie, oftă ea. Chiar nu știu ce să fac. Dacă vrei să faci impresie, atunci să fie cu stamine cărnoase, nu crezi?

– Dar ce impresie încerci să faci, Mal?

Privirile li se întâlniră și izbucniră amândouă în râs.

– Vei vedea, spuse ea scoțându-și pălăria. Când ne vom întoarce la Londra și staminele cărnoase vor fi ultimul răcnet, pe tine te voi învinovăți dacă nu voi fi în pas cu moda!

– Eu nu te pot opri! Cumpără două… trei, dacă aşa simți!

La următorul etaj, petrecură aproape o oră în departamentul de lenjerie.

– Grace, privește, exclamă Mallory, plimbându-şi mâna peste șifonul delicat și străveziu al unei cămăși de noapte cu broderie delicată. Ce deliciu! Geoffrey nu merită să se bucure de ea, dar eu merit.

Vânzătoarea de la raionul de lenjerie fu deosebit de încântată să le ajute pe amândouă să aleagă câteva perechi de ciorapi superbi din mătase și să le recomande câteva din cele mai noi modele de portjartiere și sutiene.

– Acestea sunt esențiale, insistă Mallory, așezând alte două combinezoane din satin pe tejghea pentru ca vânzătoarea să le treacă pe nota de plată.

– Ai spus același lucru și despre mănuși și pălării.

– Și am dreptate, zise Mallory ridicându-și trufaș bărbia. Nu te poți numi femeie adevărată fără accesoriile potrivite.

În cele din urmă, după ce serviră un prânz reconfortant din salată niçoise și cafea neagră la restaurantul de la ultimul etaj, ajunseră până la departamentul cu rochii. Acolo trecură în revistă în tihnă colecțiile, într-o tăcere reverențioasă, solemnă. Fustele lungi, foarte largi, jupele crinolină și taliile incredibil de strânse ale modei de la Paris erau croite mai îndrăzneț decât hainele din Anglia; cusute din metri întregi de moar mătăsos, luxuriant, fai și tafta în culori intense, bogate. Era soiul acela de abundență excesivă a frumuseții fastuoase care lipsea din Londra de la izbucnirea războiului.

– Cred că mă ia cu leșin, îi șopti Mallory, ținând o rochie de seară din șifon albastru.

Cu grijă, Grace pipăi materialul străveziu.

Era superb.

Ochii lui Mallory se umplură de lacrimi.

– Trebuie să o încerc, oftă ea, scuturându-și fruntea, deznădăjduită. Trebuie să le încerc pe toate!

Și, cu ajutorul unei vânzătoare în vârstă, Mallory îngrămădi cinci sau șase rochii într-o cabină de probă.

Grace continuă să se plimbe de una singură printre rafturi. Își dorea să fie precum Mallory și să cumpere tot soiul de lucruri cu același entuziasm.

Cu siguranță hainele ei erau terne și demodate. Mai mult, nici măcar nu îi plăceau. Cu toate acestea, fustele largi, împodobite cu mărgele și broderie bogată, toate în culori aprinse precum penele păunului în sezonul de vară ce urma să vină, păreau prea țipătoare.

Oprindu-se, Grace își privi reflexia mâhnită. Mereu era la fel: era pornită să își schimbe garderoba, să ia frâiele în mână, însă îndată ce ajungea în magazin, dădea înapoi, cuprinsă de laşitate. Înainte să încerce ceva se și trezea înapoi în autobuz, în drum spre

casă.

Era pe punctul de a se întoarce pentru a o vedea pe Mallory, când o altă vânzătoare o zări șovăind printre valurile de tafta și tul.

– *Comment puis-je vous aider?* întrebă ea zâmbind politicos.

– *J'ai besoin d'une robe*, rosti Grace fără a se gândi și regretă imediat că deschisese gura.

– *Alors!* își deschise femeia larg brațele, ca și cum ar fi spus „Și ce mai așteptăm?"

– *Oui, ou je sais... non*, se chinui Grace, cunoștințele ei limitate de franceză nefiindu-i de mare ajutor. *Une robe simple…*

– *Simple?*

– *Oui*, ah, *simple, noire...*

Vânzătoarea ezită cu mâna la gură, măsurând-o pe Grace din cap până în picioare. Apoi, deodată, un zâmbet îi înflori pe chip.

– *Voilà! Avec votre sèche, je sais que la chose!*

Grace nu înțelese. O urmări pe femeie în timp ce dispărea agitată în camera din spate.

După câteva minute reapăru cu o rochie neagră foarte cambrată, cu o croială simplă, pe care o întinse spre Grace, mândră.

– *Elle est nouvelle. C'est Balenciaga!*

– *Balenciaga?*

Grace nu mai auzise până acum de acest creator de modă.

– *C'est très nouveau, très chic!* o asigură femeia.

Și într-adevăr, Grace nu mai văzuse niciodată o rochie cu o asemenea croială: o formă aproape arhitecturală, sobră, desăvârşită. Era la polul opus față de ținutele elaborate din jurul ei.

– O pot proba?

– *Oui!* încuviință vânzătoarea din cap.

Ținând rochia solemn ridicată înaintea ei, o conduse pe Grace spre o cabină de probă aflată în cealaltă parte a magazinului.

– *Attention!* le avertiză ea pe celelalte vânzătoare în timp ce treceau pe lângă ele. *La Balenciaga!*

Curând, câteva dintre ele se adunară formând un mic cortegiu în urma lor.

Cabina de probă era cam de mărimea unui dormitor din Londra și mult mai strălucitor, cu un şezlong somptuos și pereți rozalii. Vânzătoarea agăță rochia într-un cuier și trase perdeaua cabinei cu o înfloritură a mâinii.

Îndată ce Grace trase rochia peste coapse, știu că nu îmbracă o rochie obișnuită. Și când păși afară din cabina de probă, vânzătoarele o așteptau, întâmpinând-o cu oftaturi apreciative și aplauze discrete.

– *C'est parfait!* declară vânzătoarea. *Ce n'est pas une robe – c'est le destin!*

– Poftim? făcu Grace roşind timidă, dar încântată să fie centrul atenției.

– Aceasta nu este o rochie, se oferi o asistentă tânără să traducă. Este destinul!

– Dumnezeule, Grace! exclamă Mallory ieşind dintr-o cabină de probă învecinată, învești mântată într-o rochie vaporoasă de bal de un galben-canar, privind-o pe Grace din cap până în picioare. De unde ai luat rochia asta? Mai vine și în alte culori? întrebă ea întorcându-se către vânzătoare.

– *Non. Elle est unique.*

– Păcat, spuse ea punându-și mâinile în șolduri.

Rochia costă o sumă exorbitantă. Mai mulți bani decât cheltuise Grace vreodată în viață. Dar poate o femeie să întoarcă spatele destinului?

Euforice și epuizate, cele două tinere își croiră drum pe scări în jos, pe lângă departamentul de accesorii, prin raionul de poșete și în cele din urmă în departamentul de machiaj, în drum spre taxi.

Grace se opri dinaintea unei vitrine în care erau expuse șiruri lângă șiruri de parfumuri. O sticluță îi atrase atenția în mod special. Era perfect rotundă, umplută cu un lichid de culoarea profundă a ambrei, ornamentată cu un dop auriu. Era un flacon cu care era obișnuită, dar la care nu privise niciodată cu atenție.

Grace se opri și îl ridică în mână.

– Ah, îmi place mult parfumul ăsta, spuse Mallory. „Păcatul meu". Mama mea obișnuia să se parfumeze cu el, spuse ea întinzând brațul. Te rog, dă-mi un puf… în amintirea vremurilor apuse.

Grace pulverizăputin pe încheietura lui Mallory.

– E puternic.

– Știu. Mami se parfuma cu el doar la ocazii speciale.

Ridicându-și încheietura mâinii, mirosi.

– Când eram copil îmi dădea dureri de cap, dacă stau și mă gândesc.

– Este unul din parfumurile create de Madame Zed.

Mallory o privi, impresionată.

– Adevărat?

Pe sticlă era incrustat cu foiță de aur un desen, o imagine abstractă a unei mame, cu brațele întinse, aplecată pentru a-și îmbrățișa copilul. Dedesubt scria „Jeanne Lanvin". Cele două siluete formau un singur arc neîntrerupt de iubire.

O vânzătoare tânără se apropie de ele.

– *Comment puis-je vous aider?*

– *Ah, oui, je pense...*

– Sunteți englezoaică? zâmbi tânăra.

– Da, spuse Grace arătând spre desenul de pe etichetă. Ce marcă neobișnuită! Aveți idee ce înseamnă? De unde provine?

– Aceasta este simbolul casei Lanvin. *L'etiquette* ... ah, fata stătu pe gânduri o clipă, încruntându-și sprâncenele. Cum se spune la asta? Etichetă? Vedeți? se aplecă ea mai aproape, indicând conturul delicat de pe sticlă.

Jeanne Lanvin își iubea fiica, Marie-Blanche, foarte mult. Era cea mai importantă persoană din viața ei. Se spune că această etichetă este creată după o fotografie a lor înainte de un bal. Acum este simbolul casei Lanvin. E foarte special, nu credeți?

– Da, încuviință Grace. Da, este.

– Mă gândeam să îmi schimb parfumul, spuse Mallory. Mi-ați putea recomanda ceva diferit? Ceva ce nu aș putea găsi la Londra?

– Știți ce îmi place mie? spuse tânăra ridicând o altă sticlă – un flacon dreptunghiular, cu un dop înalt, auriu. Acesta este de la casa Hiver, se numește *Ce Soir*. Un parfum neobișnuit, foarte irezistibil.

– Seara aceasta… traduse Mallory numele și sloganul publicitar: „Unele șanse apar doar o dată în viață." Ah! Exclamă, privind-o pe Grace. Sună captivant.

– Nimic nu se compară cu parfumul acesta, reluă tânăra vânzătoare, pulverizând puțin pe

încheietura ei și ridicând-o spre Mallory. Poftiți.

Intrigată, Grace se aplecă și ea spre încheietura vânzătoarei.

Straturile de parfum care se dezvăluiră fură la început molatice, valuri de o senzualitate întunecată de violetă sălbatică, ambră, cedru și scoarță de copac... miresme lemnoase, uscate și pământești care, încetul cu încetul, făcură loc unei călduri pur senzuale; aveau o intensitate, o densitate ușor umedă, pământească, absolut fascinantă... și mai era ceva acolo, ceva tăios, aproape putred, dar obsedant de familiar.

– Nu am crezut vreodată că voi ajunge să spun asta, se încruntă Mallory, dar cred că parfumul acesta are o senzualitate aproape obscenă.

Ridică flaconul la nas și inhală.

– Dar pe urmă, dacă vrem să facem impresie, mai bine mai mult decât mai puțin, nu-i așa? Cât costă?

– Păi, depinde, explică tânăra. Avem parfumul original, cel pe care îl ţineţi în mână și pe urmă avem o formulă mai nouă. Mă tem că originalul este destul de scump.

– De ce sunt două formule? întrebă Grace.

– Vedeți dumneavoastră, „Ce Soir“ a fost creat în timpul războiului, când fabricile Hiver au fost preluate de către naziști. Hiver a comisionat acest parfum de la o casă privată, care l-a produs manual. În timpul ocupației, era un parfum foarte exclusivist, aproape imposibil de obținut. Acum este cel mai popular parfum al casei Hiver. Eu am un flacon. Este foarte neobișnuit, foarte rafinat. Se spune că Hiver a cedat prea repede în fața nemților, spuse fata aplecându-se spre ele. Războiul a fost prea ușor pentru el. Însă nimeni nu poate rezista acestui parfum. Totuşi, din câte se pare, parfumierul care l-a creat nu i-a vândut niciodată lui Hiver formula. Acest lucru este obișnuit, căci doar parfumierii cunosc toate ingredientele dintr-un parfum. Hiver a încercat să îl recreeze, însă nu i-a reușit perfect. Nimeni nu dorește noua formulă. Eu nu reușesc să vând nicio sticlă.

– Ah, în acest caz, trebuie să am un flacon! Mallory își deschise poșeta, de unde scoase portmoneul.

– Dar ați spus că acesta este cel mai popular parfum al lor, spuse Grace ridicând flaconul. Dacă Hiver nu poate reproduce formula, înseamnă că îi așteaptă o criză.

– Exact, încuviință fata. Când Jacques Hiver a murit, compania a suferit. Dar vedeți dumneavoastră, în vreme ce pe lume există numeroase parfumuri plăcute, numai câteva sunt cu adevărat extraordinare.

– În acest caz, luăm amândouă câte o sticlă, zise Mallory, scoţând un teanc de bancnote franțuzești din portmoneu.

– Mallory… de unde ai luat toate astea?

– De la Coutts [4] , prostuțo. Le-am comandat dinainte. Plănuiesc călătoria asta din ziua în care te-am condus la aeroport. Și vreau să îți fac un cadou, insistă ea. O femeie care își cumpără singură parfumul e o fiinţă tristă.

– Tocmai ți-ai cumpărat singură unul.

– Eu sunt excepția de la fiecare regulă, zâmbi ea. Mai ales de la ale mele.

Grace o urmări pe vânzătoare împachetându-le cumpărăturile.

– De ce ar crea cineva un parfum pentru o companie precum Hiver și nu ar vinde formula? se întrebă ea. Cu siguranță ar fi în avantajul lor financiar dacă ar face-o.

– Poate că aici nu a fost vorba despre bani, spuse Mallory.

– E o afacere. Ce altă motivație ar fi putut avea?

– Cine știe?

Mallory îți strecură punga cu ultima achiziție peste braț, alături de celelalte sacoșe.

– Poate a fost din pur dispreț.

Numele femeii era Paulette și nu vorbea o boabă de engleză.

Nu că ar fi contat. Din momentul în care Grace și Mallory își făcură apariția a doua zi în faimosul salon de cosmetică din Rue du Faubourg St Honoré numit *Carita*, pentru ședințele la care se programaseră, soarta celor două tinere nu mai era în mâinile lor.

Salonul în sine era un sanctuar al frumuseții de un alb imaculat, în care lucrau persoane de ambele sexe, în uniforme curate, albe, asemănătoare halatelor de laborator ale oamenilor de știință, halate îmbrăcate peste costumele și rochiile lor. Și într-adevăr, întregul etos al salonului era bazat pe „știința frumuseții“, o cercetare solemnă, la ani-lumină de saloanele locale de coafură cu care era Grace obișnuită. Salonul nu doar stiliza părul, dar oferea o gamă largă de tratamente cosmetice de care nici ea, nici Mallory nu auziseră vreodată – inclusiv *le drainage*, o procedură care implica o jumătate de zi, o cantitate vastă de diverse creme și ceva ce arăta precum un mic aspirator.

După o scurtă trecere în revistă a programului, recepționera o invită pe Grace într-una din cabinele de schimb și pe Mallory în alta, unde fiecăreia i se înmână un halat alb pe care să îl îmbrace peste hainele de stradă și făcură cunoștință cu stilista. În timp ce Mallory bolborosea întruna cu stilista ei într-o franceză fluentă, Grace rămase tăcută în vreme ce femeia o înconjura cu pași rari.

Nemilos de îngrijită și solidă, Paulette o privi pe Grace cu o curiozitate indiferentă, de parcă Grace ar fi fost ceva între o pată hidoasă pe podea și un animal de companie exotic.

La rândul ei, Grace zâmbi nervos, apoi își duse mâna la cap, mimând într-o manieră comică modul în care își aranja ea de obicei părul.

Paulette o privi cu o expresie imposibil de ghicit.

Când Grace termină, ea deschise un sertar și scoase o foarfecă ascuţită.

– Jos.

Grace privi cu groază foarfeca.

– Jos?

– *Absolument.*

Paulette desfăcu părul lung al lui Grace din cocul făcut în vârful capului și începu să îl perie.

– Jos.

Fusese hotărât.

Paulette era o femeie în misiune. După ce tăie cel puțin cincisprezece centimetri din părul lui Grace, aplică o vopsea, apoi o împinse sub un uscător de păr. Apoi începu să îi facă manichiura. Fără a-i cere părerea, termină cu un strat de ojă de un roșu-sângeriu. Apoi clăti părul lui Grace și, după ce i-l uscă cu un prosop, o luă de după umeri şi o așeză în fața uneia din multele oglinzi ale salonului.

– *Voilà!* declară ea, mândră.

Grace se privea pe sine însăși, nevenindu-i să creadă. Părul îi strălucea într-un bob zburlit, de un negru strălucitor. Deodată, trăsăturile îi apăreau delicate ca ale unui spiriduș, pielea era albă și ochii limpezi, de un verde-sclipitor. Ca și cum cineva apăsase pe un buton și ea fusese deodată luminată de la interior.

Paulette o conduse într-o cameră alăturată, unde îi ondulă buclele scurte și o băgă sub un alt uscător de păr. Efectul final era mai dulce și mai feminin, însă la fel de uimitor.

O oră și jumătate mai târziu, Grace o întâlni din nou pe Mallory în holul de primire al salonului. Mallory îngheță de uimire.

– Grace! Nici nu te recunosc! izbucni ea. Măi să fie, ce femeie sofisticată se ascundea sub puloverul acela împletit din lână de Oxford în tot acest timp.

– Îți mulțumesc, cred! râse Grace.

– Așa, făcu Mallory o piruetă. *Et moi?* Ce părere ai? Nu sunt și eu transformată?

Părul lui Mallory era o versiune ușor mai zburlită a coafurii pe care i-o făcea de obicei Mister Hugo.

– Minunat, zâmbi Grace.

– Este de o mie de ori mai bine, nu-i așa? se admiră Mallory în oglindă. Mâine am de gând să fac unul din acele tratamente de drenaj. Am aranjat să luăm cina cu familia Prescott care e în Paris până joia viitoare. Daphné e mereu ca un ogar… și acum știu de ce! Mă duc să îmi iau haina și revin.

În timp ce Grace aștepta, zări silueta tăcută a lui Paulette lângă ușă.

Căutând în poșetă un bacșiș potrivit, Grace îi intinse o bancnotă (mult prea mare sau mult prea mică), pe care Paulette o strecură în buzunarul uniformei fără să o privească. Apoi, trăgând adânc aer în piept, Paulette așeză o mână pe umărul lui Grace.

– *Vous ne savez pas qui vous êtes.*

– Poftim?

Paulette încercă din nou.

– *Vous êtes belle*, rosti ea pe un ton ferm.

Lui Grace îi luă un moment să înțeleagă că nu era un compliment, ci o critică.

– *Comprenez-vous?* o fulgeră Paulette cu privirea.

Grace încuviință din cap, prea intimidată să o contrazică.

Paulette scutură din cap și oftă. În lumea ei, Grace nu reușise să se achite de responsabilitatea propriei sale frumuseți. Acesta nu era doar o pierdere, ci un păcat capital.

– *Belle*, repetă ea, ca pentru a o avertiza împotriva unor viitoare scăpări. Până când ajunseră înapoi la hotel, amândouă tinerele erau epuizate.

– Hai să ne întâlnim în hol să bem ceva înainte de cină, sugeră Mallory. Dar acum trebuie

să mă întind!

Ajunsă în camera ei, Grace închise ușa de la dormitor, își aruncă pantofii din picioare și își aprinse o țigară. Apoi întinse mâna după dicționarul ei cu fraze franțuzești, încercând să își amintească exact ce spusese Paulette.

– *Vous ne savez pas qui vous êtes…*

Cu ţigara în colțul buzelor, se așează pe marginea patului și frunzări paginile.

Vous ne savez pas qui vous êtes.

Savez… de la *savoir…* a ști…

Expirând fumul, Grace închise dicționarul. Se lăsă pe spate peste perne și închise ochii.

„Nu știți cine sunteți.“

A doua zi dimineață, la micul dejun, Grace își bea cafeaua singură, când Monsieur Tissot apăru deodată în restaurant. Scană chipurile celor prezenți. Ea îi făcu semn cu mâna și el se apropie.

– Mă evitați, Madame Monroe, comentă el, trăgând scaunul din fața ei. Îmi permiteți?

Ea înclină ușor din cap.

– Și v-ați schimbat coafura, remarcă el așezându-se. Face și asta parte din planul dumneavoastră de a vă ascunde de mine?

– Bună dimineața și dumneavoastră, rosti ea, făcându-i semn chelnerului să mai aducă o ceașcă. Da, mă gândesc la dumneavoastră constant și fiecare gest pe care îl fac se naște din dorința de a vă sabota. Cafea?

– Da, vă rog. V-am tot lăsat mesaje care, din câte mi s-a confirmat de la recepție, v-au fost transmise.

– Este liniștitor, nu-i așa? Să știi că lumea își face datoria cu seriozitate.

Chelnerul aduse o ceașcă în care ea îi turnă cafea.

– Frișcă?

– Nu, mulțumesc.

Grace îi întinse cafeaua.

– Recepționerul nu este singurul care își ia munca în serios, doamnă. Trebuie să avem mare grijă cu moștenitorii care umblă pe străzile Parisului.

– Citiți prea multe romane ieftine, Monsieur Tissot. Aveţi tendinţa să dramatizaţi prea mult.

Doar că în acest roman, e mai greu să dai de urma eroinei.

– Adevărul este, explică ea, că o prietenă de-a mea a venit de la Londra pe neașteptate să îmi țină companie. Și am fost amândouă ocupate în ultimele zile.

– Mă bucur să aud asta. Totuși, am venit să vă aduc vești. Am primit o ofertă pentru apartament.

– Dar cum? Ați dat deja anunțul?

– Nu. Oferta vine de unde nu ne-am așteptat. Madame Jacques Hiver.

– Văduva lui Jacques Hiver?

Monsieur Tissot încuviință din cap.

– Avocatul dumneaei m-a contactat în urmă cu două zile. Doamna ar dori să cumpere proprietatea înainte de a da anunţul public. Și este dispusă să plătească de două ori valoarea estimată a apartamentului pentru a încheia tranzacția cât mai repede.

– De două ori valoarea! Dar de ce? Nu vi se pare cam de prost gust să dorești să cumperi apartamentul în care a locuit amanta soțului tău?

– Nu știu care este interesul ei. Trecând peste asta, ar dori să vă cunoască.

– Să mă cunoască? întrebă Grace punând ceașca de cafea pe masă. Ah, nu cred că e o idee bună.

– Dar ce credeți că se poate întâmpla? întrebă el, rezemându-se de spătarul scaunului.

– Nu știu… Dacă se rățoiește la mine pentru infidelităţile soțului ei?

Monsieur Tissot o privi nedumerit.

– Dar de ce ar face aşa ceva? Ce legătură aveți dumneavoastră cu povestea asta? Oferta ei pare pe de-a-ntregul cinstită. Totuşi, rămâne la latitudinea dumneavoastră. Eu am considerat că este important să vă pun la curent cu aceste evenimente și să vă las timp să le cântăriți. Este, la urma urmelor, o sumă foarte importantă de bani.

– Desigur. Vă sunt recunoscătoare, domnule Tissot, că v-ați făcut timp să mă informați. Și îmi cer scuze că nu am ținut legătura cu dumneavoastră.

El zâmbi, luând o înghițitură de cafea.

– Așadar, ce ați mai făcut în ultimele zile, pe lângă faptul că mi-ați evitat apelurile? Ați mai făcut săpături? Sau ați mai aflat ceva despre Madame d'Orsey?

– Dacă tot ați întrebat, am fost din nou să o văd pe bătrâna care locuiește deasupra magazinului de parfumuri. Este o parfumieră ea însăși. Și a cunoscut-o destul de bine pe Eva d'Orsey.

Chipul domnului Tissot căpătă o expresie serioasă.

– Nu ar trebui să vă duceți acolo singură. Părea cu mințile pierdute.

– Am vorbit cu dumneaei doar o singură dată.

– Atunci ar trebui să vă însoțesc data viitoare, dacă va mai exista o dată viitoare. Nu îmi place ideea de a vă duce acolo singură.

– Nu vă pot lua cu mine peste tot pe unde merg, râse ea.

– Și de ce nu?

– Pentru că lumea vorbește.

– Sunteți la Paris. Lumea a început să vorbească din clipa în care ați coborât din avion.

– Nu voiam să vă irosesc timpul, dumneavoastră sunteți ocupat.

– Cine pierde timpul cui?

Mallory coborâse la micul dejun și stătea acum în picioare între ei, plimbându-și privirea de la unul la celălalt. Imediat, Monsieur Tissot fu în picioare, întinzând mâna spre Mallory.

– Edouard Tissot, madame. La dispoziția dumneavoastră.

– Încântată să vă cunosc, Monsieur Tissot, îi oferi ea cel mai șarmant zâmbet.

– Aceasta este buna mea prietenă, doamna Hayes, o prezentă Grace. Domnul Tissot este avocatul meu aici în Paris, reprezentând interesele Evei d'Orsey, explică ea.

El o privi mustrător.

– Și interesele dumneavoastră, o corectă el.

– Și cum avansează lucrurile, Monsieur Tissot? întrebă Mallory așezându-se, în timp ce chelnerul îi aducea o ceașcă. Vă rog, luați loc alături de noi.

Însă el rămase în picioare.

– S-au petrecut câteva evenimente noi. Cu toate acestea nu aș dori să vă răpesc din timpul petrecut împreună.

– Mi-ar plăcea să vizitez acel apartament, spuse Mallory privind-o pe Grace. Mi se pare totul atât de palpitant!

– Va fi plăcerea mea să aranjez o nouă vizită. Anunțați-mă când v-ar conveni.

Împăturindu-și șervetul, Grace se ridică în picioare.

– Vă conduc spre ieșire.

Apoi se întoarse către Mallory:

– Dragă, comanzi tu niște ceai, te rog? Mă întorc imediat.

– Gândiți-vă la o întâlnire cu Madame Hiver, o sfătui Monsieur Tissot în timp ce se îndreptau spre ieșirea din restaurant. Eu m-aș gândi bine înainte de a lua o hotărâre. De două ori prețul pieței este o sumă mare. Apropo, îi aruncă el o privire când ajunseră în holul principal, coafura nouă vă stă foarte bine.

Grace își simți sângele năvălindu-i în obraji.

– Da, însă nu a reușit să mă scape de dumneavoastră. Poate data viitoare mă vopsesc roșcat.

– Nu scăpați de mine atât de ușor.

Ajunseseră la intrarea din față.

– Am uitat, spuse ea întinzându-i mâna. Sunteți un profesionist dedicat. Nu veți avea liniște până când apartamentul nu va fi vândut.

– Ăsta e cu siguranță unul din țelurile mele, spuse el luându-i mâna.

Îi strânse ușor degetele, apoi îi dădu drumul.

– Voi lua legătura cu dumneavoastră după ce voi aranja întâlnirea. Și v-aș fi recunoscător dacă pe viitor ați fi amabilă să îmi întoarceți telefoanele.

Înclină scurt din cap şi plecă.

Grace se întoarse în restaurant și se așeză.

Mallory mușca dintr-un croasant.

– Monsieur Tissot este foarte atent, remarcă ea cu un zâmbet.

– Își face doar datoria.

– Adevărat? ridică ea o sprânceană.

– Aşadar, care sunt planurile tale pentru astăzi?

– Păi, sunt complet la dispoziția ta. Doar că iau masa de prânz cu Tippi Miller care e în drum spre casă de la Nisa și rămâne aici doar două nopți. Stă la Ritz și știu că ar vrea tare mult să te vadă, adăugă ea testând terenul.

– Doamne, ferește-mă de Tippi Miller! gemu Grace, umplându-și din nou ceașca de cafea. E o bârfitoare teribilă. Imediat cum se întoarce cineva cu spatele îi și înfige un pumnal. La ce te gândești, Mal?

– Ea m-a sunat pe mine. Și oricum, adăugă ea ridicând ușor din umeri, toată lumea devine prietenă când ești într-o țară străină. A străbătut Riviera Franceză în sus și în jos vreme de o lună, spuse ea aplecându-se în față, și da, dă pe-afară de bârfe și vreau să le aud pe toate la primă mână. Deja mi-a povestit că a scăpat ca prin urechile acului să fie citată ca martoră într-un divorț și că a pierdut la cărți diamantele maică-sii și a trebuit să facă lucruri de nepovestit unui bancher elvețian pentru a le recupera. Și, din câte se pare, trei surori faimoase împart un instructor de tenis foarte chipeș, fără ca vreuna să știe de celelalte, doar că Tippi refuză să îmi dezvăluie vreun nume până când nu ne vedem!

– Nu, mulțumesc, clătină Grace din cap. Stomacul meu nu poate să digere asemenea bârfe. Întregul ei anturaj pare o grădină zoologică.

– Dar o grădină zoologică frumoasă, oftă Mallory, cu soare și nisip și o mare superbă!

– Cu mult prea multe animale sălbatice. Ai grijă, Mal, o avertiză ea. Să nu îi dai voie lui Tippi să te mănânce la felul doi!

Puțin după prânz, sună Monsieur Tissot; reușise să aranjeze o întâlnire cu Yvonne Hiver, care ceruse ca întrevederea să aibă loc în apartament.

Grace hotărî să meargă pe jos până la întâlnire. Când ajunse în curtea imobilului, un Daimler mare, negru și strălucitor era parcat la intrare; un șofer în uniformă se rezema de capotă, fumând o țigară.

Sperase să ajungă prima aici, să aibă din nou apartamentul doar pentru ea însăși câteva momente.

Ușa din față era larg deschisă. Cineva frecase treptele; o căldare de tablă și o perie stăteau abandonate într-un colț al holului. Urcând scările, auzi voci – a lui Monsieur Tissot și a

unei femei – vorbind încet, în franceză.

Ușa apartamentului era deschisă. Grace păși înăuntru și îi găsi stând în picioare în salon, cu fața la peretele din sticlă ce dădea spre grădina pătrată de dedesubt.

Se întoarseră spre ea.

Yvonne Hiver arăta mai tânără decât își imaginase ea. Învești mântată într-o foarte modernă rochie cambrată din tweed, care îi învăluia silueta, cu o eșarfă din lână de miel persan, respira aerul unei femei obișnuite să își petreacă zilele strălucind în centrul propriului sistem solar. Pălăria asortată avea o voaletă subțire din plasă pe care și-o dăduse pe spate; părul îi era pieptănat peste cap, punându-i în evidență pometii delicați, iar ochii îi erau accentuați de conturul elaborat și îndrăzneț de tuș negru. Era genul acela de ținută de zi înșelător de simplă care costa totuşi o avere.

– Mă tem, se scuză Grace scoțându-și mănușile, că am întârziat puțin.

– Deloc, spuse Monsieur Tissot îndreptându-se spre ea și luându-i mâna. Madame Hiver este foarte promptă. De fapt, dumneaei era deja aici când am ajuns eu.

– Ușa era deschisă jos, explică Madame Hiver.

Întâlnind privirea lui Grace, Monsieur Tissot îi zâmbi încurajator.

– Dați-mi voie să v-o prezint pe doamna Hiver. Madame Hiver, dumneaei este Grace Monroe.

Grace își dădu seama că el folosise numele ei întreg, ca și cum ar fi vrut să sublinieze discret statutul ei independent.

Yvonne Hiver făcu un pas în față, oferindu-i mâna. Grace observă că, de aproape, Madame Hiver trebuia să fi trecut bine de cincizeci de ani.

– Madame Monroe, ce amabil din partea dumneavoastră să acceptați invitația mea.

Vocea îi era un contralto coborât, profund, pronunțând vocalele pe un ton cumva plictisit, tărăgănat, o caracteristică universală a celor din clasa de sus, pe care Grace o reperă, în ciuda accentului puternic cu care vorbea engleza.

– Sunteți prea bună, adăugă Yvonne Hiver, strângându-i mâna.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, Madame Hiver. Înțeleg că vă interesează să cumpărați acest apartament, corect?

Grace era conștientă că o abordase foarte direct, însă se simți deodată neașteptat de neliniștită, intimidată de excelenta stăpânire de sine a doamnei Hiver.

– Corect.

– Aș putea întreba de ce? continuă Grace, strecurându-și mâinile în buzunare.

Acest apartament a aparținut ani de zile familiei soțului meu. Acum că este gol, aș dori să îl readuc în patrimoniul familiei Hiver. Și, după cum sunt sigură că știți, o proprietate ca aceasta, într-o zonă bună, este întotdeauna o investiție excelentă.

– Însă cu siguranță nu la un preț dublu față de cel estimat.

Madame Hiver își aplecă încet capul într-o parte, asemenea unui animal care își cântărește prada.

– Ah, păi, am putea spune că am motive sentimentale.

– Sentimentale?

Yvonne Hiver scoase o tabacheră din aur.

– Vi se pare straniu?

Scoase o țigară. Monsieur Tissot se aplecă spre ea, aprinzându-i-o.

– Merci.

Madame Hiver expiră, eliberând un fuior de fum spre tavan.

– Să nu ne mai ascundem după deget, sugeră ea, privind-o țintă pe Grace. Probabil știți deja că Eva d'Orsey avea un aranjament cu soțul meu… o înțelegere care a durat mulți ani.

– Da.

– Păi, atunci, concluzionă ea, ridicând ușor din umeri. Noi două am avut ceva în comun.

Grace o privea, rămasă fără cuvinte.

Spre surprinderea ei, Yvonne Hiver râse.

– Sunteți atât de ușor impresionabilă! Aceasta e o calitate fermecătoare, vă asigur. Dar, vedeți dumneavoastră, eu nu o uram pe Eva d'Orsey. Ea a jucat un rol, rolul pe care cineva trebuia să îl joace în viața soțului meu și deci și în a mea. Și, spre lauda ei, l-a jucat foarte inteligent. A fost foarte discretă și nu a încercat să devină o a doua soție. Pe scurt, își știa locul.

– Locul?

– Da, spuse Madame Hiver suflând un nou fuior de fum. Aveți copii, Madame Monroe?

– Nu.

– Bun, când veți avea, ei vor avea o dădacă. O tânără care îi va trezi dimineața, îi va îmbrăca, îi va hrăni, îi va învăța să citească, să numere, să se comporte în lume… Pe urmă, când veți veni acasă, ei abia vor aștepta să vă vadă. Dumneavoastră îi veți duce în parc, vă veți juca și ei vor fi o încântare. La fel se întâmplă și cu adevărata amantă. Ea își suflecă mânecile și face treaba grea. Pretinde că acest bărbat între două vârste e fascinant, îi ascultă problemele, îi mângâie ego-ul. Ba chiar merge atât de departe încât să îi încurajeze performanțele fizice. Însă atât și nimic mai mult. Simplă măgulire. Pe urmă el se întoarce acasă, împrospătat, recunoscător… făcu o pauză …vinovat. Atunci poți să îți vezi de propriile interese, când știi că soțul tău este perfect mulțumit.

Monsieur Tissot o privi pe Grace.

Ea își feri privirea, încurcată. Oare așa trebuia să simtă ea în privința Vanessei? Astfel se comportau oamenii sofisticați?

– Se pare că astăzi tot ce spun vă șochează, deduse Madame Hiver. Îmi cer scuze. Voiam doar să vă ilustrez că apreciez contribuția Evei d'Orsey. De asemenea, a mai făcut și alte lucruri. În timpul războiului, i-a amuzat pe toți acei bărbați care au jucat un rol important în menţinerea deschisă a industriilor țării.

– Adică pe naziști? întrebă Grace.

Yvonne o privi curios, expirând fumul.

– Da, pe ei. În timpul ocupației era necesar. O mutare pragmatică din partea noastră. Cu toate acestea, nimeni nu dorea să ia cina cu ei. Spre norocul nostru, întotdeauna era Eva. Cum credeți că a câștigat un asemenea apartament grandios? Și, din câte mi s-a spus, nemților le plăcea asta. Să fie invitați acasă la amantă.

O țintuia pe Grace cu privirea, observându-i reacțiile cu o curiozitate rece.

– Această proprietate are un loc în istoria familiei noastre, oricare ar fi fost situația. Întotdeauna a fost parte din averea imobiliară a familiei Hiver. Iar acum, eu doresc să o redau familiei.

Grace întorcea bricheta tatălui ei pe toate fețele în buzunarul pardesiului. Nu rămăsese imună la nota disprețuitoare din glasul Yvonnei Hiver sau la insistența subtilă din cererea ei. Madame Hiver își dădea toată silința să mascheze urgența dorinței ei, însă aceasta era evidentă.

– Apreciez sinceritatea dumneavoastră, răspunse Grace. Vă mulțumesc că v-ați făcut timp pentru a-mi explica. Încă nu am luat o decizie în privința apartamentului, dar vă pot asigura că voi cântări oferta dumneavoastră foarte serios.

Chipul doamnei Hiver se înăspri. Evident, se așteptase la o izbândă. Dar se mulțumi să răspundă:

– Sunteți extrem de amabilă. Pentru mine înseamnă foarte mult să mă asigur că fiul meu va moșteni intactă proprietatea tradițională a familiei.

Apoi, trăgându-și înapoi voaleta neagră peste chip, și-o ajustă sub bărbie.

– *Au revoir, madame.*

– Vă pot însoți până la mașină? se oferi Monsieur Tissot, deschizând ușa.

– Sigur.

Ajungând în pragul ușii, Madame Hiver se mai întoarse o dată.

– Toate condițiile sunt negociabile. Dacă oferta nu este ceea ce sperați să obțineți…

– Vă asigur că este mai mult decât generoasă.

– Aveți dreptate să cântăriți toate opțiunile, consimți Madame Hiver cu un zâmbet lipsit de căldură. Deși sper că realizați, o ofertă nu poate fi disponibilă la infinit.

Și, cu o înclinare bruscă a capului, ieși.

Grace își simți umerii relaxându-se imediat ce Madame Hiver se făcu nevăzută. Deodată își simți gura uscată și realiză și își ținea pumniii strânși pe lângă trup. Păși în bucătărie, se aplecă peste chiuvetă și bău din căușul palmei apă rece de la robinet. Căutând un prosop, se întoarse.

Apoi se opri deodată.

Degete invizibile, precum o pală de vânt rece, îi mângâiară ceafa, înfiorându-i șira spinării.

Toate ușile dulapurilor erau uşor crăpate, sertarele întredeschise, ușa cămării avea ivărul tras, ca și cum cineva ar fi cotrobăit prin ele; cineva aflat în mare grabă.

Grace păși prin salon spre fereastra care dădea în curtea interioară de dedesubt.

Șoferul se urcă pe scaunul din față, apoi închise portiera și porni motorul. Pe urmă, Daimlerul masiv și întunecat ieși din curte și se îndepărtă în viteză.

Era după-amiază târziu când Grace bătu din nou la ușa îngustă, roșie, din aleea din spatele magazinului de pe Rue Christine.

Se auzi lătratul câinelui, apoi pași domoli pe scări. Ușa se crăpă nițel și apăru un ochi negru.

– Bună ziua, Madame Zed.

– Bună ziua, salută Madame Zed, deschizând ușa mai larg. Era cât pe ce să nu te recunosc – ți-ai schimbat coafura!

Grace zâmbi, puțin jenată.

– Da, așa este.

– Foarte bine! o pofti înăuntru Madame Zed, încuviințând din cap aprobator. Ce contraatac interesant!

– Contraatac? Împotriva a ce?

– Împotriva destinului, draga mea.

Se dădu un pas în spate și Grace intră în casă, urmând-o pe scări în sus, în salon.

– Suntem în război împotriva destinului?

– E un tango, nu crezi? Uneori dramatic, alteori liniștit, însă întotdeauna însoţit de câteva palme usturătoare. Aceasta este moda, de fapt, spuse Madame, făcându-i semn să ia loc. Un mijloc de renegociere a condițiilor pe care ți le impune viața. Când o femeie își schimbă coafura, ea de fapt îi spune sorții: „Nu, refuz să accept condițiile impuse de tine.“ În mod evident, dumneata ai hotărât că trecutul nu îți mai este de niciun folos, concluzionă ea, așezându-se comod în fotoliul ei preferat.

– Poate, recunoscu Grace.

– E un lucru bun. O femeie căreia nu îi mai pasă de felul în care arată nu a renunțat doar la modă… a renunțat la propria ei viață.

Se auzi fluieratul ascuțit al unui ibric în care fierbea apa.

– Tocmai îmi făceam un ceai, spuse Madame Zed ridicându-se. Îți fac și dumitale unul?

– Mulțumesc, chiar aș bea un ceai, rosti Grace scoțându-și pardesiul.

După câteva minute, Madame se înapoie în cameră cu o tavă pe care o așeză pe măsuța joasă dintre ele. Turnă o ceașcă, i-o intinse lui Grace, apoi își turnă și ei.

– Dorești lămâie sau lapte? întrebă ea, ridicând o felie de lămâie în ceașca ei.

– Lapte, vă rog.

– Parisul îți prieste, comentă Madame, întinzându-i vasul mic în care era laptele.

– Mulțumesc. Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse ea turnându-și puțin lapte. Știu că vă deranjez, dar am atât de multe întrebări. Mă gândeam, ați menționat data trecută ceva despre niște bărbați care au intrat cu forța în magazinul de dedesubt… într-o mașină neagră?

– Da?

– Au luat ceva?

– Greu de spus. Cred că am dat peste ei înainte să fi găsit ceea ce căutau.

– Să fi găsit ceea ce căutau? întrebă Grace aplecându-se în față. Ce vă face să afirmați asta?

– Căutau ceva, prin sertare, prin hârtii. Un hoț obişnuit ar fi luat orice i-ar fi picat în mână.

– Aveți idee ce anume căutau? Sau cine erau?

– Mi-e dificil să spun. Deși nu orice hoț îşi permite să meargă la muncă într-o mașină scumpă. Moștenirea dumitale, spuse ea aruncându-i priviri furișe lui Grace, mai include și altceva în afară de apartament?

Îi mai pusese această întrebare și în ziua precedentă.

– Păi, da, niște acțiuni.

– Dar nimic altceva? Scrisori sau corespondență?

– Nu. De ce?

– Mă întrebam pur și simplu. Nu mă surprinde faptul că Eva și-a investit banii, spuse ea ocolind întrebarea lui Grace. Avea fler pentru afaceri. Chiar și când era la ananghie, scotea bani și din piatră seacă.

Grace ridică ceașca la buze și era cât pe ce să bea când în nări îi năvăli un miros neplăcut, acru. Laptele se stricase. Discret, puse ceașca la loc pe măsuță.

– La ce vă referiţi când spuneți „la ananghie“?

Madame se lăsă pe spate în fotoliu.

– Bea prea mult. „În creierul meu sapă o bucată de sticlă“ obișnuia să spună. „Și nu o pot scoate.“

– Mă întreb dacă asta o fi ucis-o.

– Nu m-aș mira. Era unul dintre acei oameni care, oricât ar bea, nu își pierd cumpătul –

niciodată nu se bâlbâia sau nu mergea împiedicat, putea duce o viață destul de normală, deși era băută în cea mai mare parte a timpului. Dar, cum spuneam, s-a priceput întotdeauna la afaceri. Știa cum să facă bani.

– Aș vrea să știu mai multe despre ea.

Madame sorbi din ceai.

– Memoria mea nu mai e la fel de bună ca pe vremuri.

Data trecută mi-ați povestit că Eva părăsise New Yorkul cu Lambert, menționă Grace. Iar dumneavoastră și Valmont plecaserăți spre Maroc.

Madame își puse ceașca de ceai pe măsuță.

– Da, încuviință ea din cap, amintindu-și. Am călătorit o vreme și am pierdut cu totul legătura cu Eva. Dar Valmont a continuat să își cultive și să își dezvolte arta. Părea să fi câștigat un sens al propriei vocații. Am călătorit în India, adunând absoluturi rare. Apoi eu m-am îmbolnăvit foarte tare, spuse ea foindu-se în scaun. Am contractat o meningită. În cele din urmă, ne-am întors la Paris. Eu nu mai puteam lucra cu el, iar el, mă rog, era nerăbdător să fie pe propriile lui picioare. Doar că, oftă ea, Andre nu era precum alți oameni.

– În ce sens?

– Nu era absolut deloc o persoană sociabilă. În câteva rânduri i-am aranjat un interviu cu câțiva dintre cei mai renumiți parfumieri din Paris, însă întotdeauna aroganța și orgoliul său îi stăteau împotrivă. El nu dorea să fie antisocial, pur și simplu îi lipsea abilitatea de a întreţine relaţii. Nu îi păsa decât de munca lui. Eu am adunat toți banii pe care îi mai aveam și am investit în această clădire, pentru ca el să își poată deschide propria lui afacere. Dar chiar și lucrând pentru el însuși, reușea să deranjeze clienții. Pur și simplu nu era capabil să își păstreze clientela. Era complet lipsit de fler. Magazinul arăta precum un laborator medical. Disperată, l-am trimis în cele din urmă pe coastă, pe Coasta de Azur, în perioada de vârf a sezonului. Eram încă prea slăbită pentru a-l însoți, dar am încercat să îi inoculez importanța stabilirii de contacte cu potențialii clienți, a întâlnirilor cu oamenii potriviți.

Întreaga poveste s-ar fi încheiat probabil dezastruos, dacă nu ar fi apărut Eva. Ea călătorea cu Lambert, deși acum își spunea Lamb. Datoriile îl obligau să se mute din loc în loc, luându-și diverse identități, şi ca mulți alți englezi din clasa lui socială, prefera porecle; el o striga pe ea Dorsey, care era, desigur, o altă pronunție a numelui ei de familie. Eva crescuse. Se mai împlinise, cred că acesta este cuvântul.

Madame Zed făcu o pauză, amintindu-și o imagine din trecut, aducând-o în prezentul minții ei.

– În acel stadiu al vieții ei era extraordinară – nu era nici măcar un singur detaliu al înfățișării ei care să nu captiveze imaginația erotică. Felul în care se mișca, hainele pe care le purta. Însă era fata englezului. Amuleta lui. Și el era un alcoolic incurabil. Toată lumea o știa. Ea depășise de mult nivelul lui în toate privințele. Însă era legată de el.

– Legată de el? întrebă Grace, aplecându-se în față. În ce sens?

Madame Zed întinse brațul după țigaretă și, potrivind o țigară, o aprinse. Trase adânc fumul în piept.

– Englezul avea asupra Evei o putere mai însemnată decât banii sau loialitatea. Sau decât iubirea.

„Banii nu miros precum noroiul din care se trag, ci precum gloria la care aspiră.“

Catule Mendès

„Îți trebuie mult talent să ascunzi faptul că ai mult talent.“

La Rochefoucauld

HÔTEL HERMITAGE, MONTE CARLO, 1932

– Bună dimineața, domnule, salută portarul. Înclinând capul. Bun venit la Hôtel Hermitage!

– Mulțumesc.

Valmont păși în foaierul auriu imens, zbârnâind de agitația de la primele ore ale dimineții ale societății din Monte Carlo. Clienții veneau și plecau, florile erau livrate, valeții alergau care încotro să procure tichete pentru bagaje și rezervații la cină, în timp ce femei superbe se odihneau pe sofale din mătase roz, trăgând leneș degetele mănușilor albe și fumând țigări rusești cu filtru auriu în spatele voaletelor de la pălării.

Stând mai într-o parte, Valmont înregistră cu groază amestecul lor specific de indolență și caracter capricios. Acestea erau femeile pe care el venise să le cucerească. Soțiile și amantele înaltei societăți pariziene, pline de bani, singure și lacome. Monte Carlo era locul unde puteai pierde bani la jocurile de noroc, puteai bârfi și face plajă, puteai schimba un amant vechi cu unul nou și achiziționa ultimele creaţii vestimentare cu trei luni înainte de restul Parisului. Și acum că el sosise aici, Monte Carlo avea să devină și locul unde îți puteai cumpăra cel mai rar dintre accesoriile de modă: un parfum personal; unul care să te deosebească de toată lumea din încăpere.

Cel puțin, acesta era planul.

Valmont trase aer adânc în piept și își îndesă pumnii în buzunare, sperând ca emoțiile care îl copleşeau să nu fie foarte evidente.

Disprețuia acest gen de local aproape la fel de mult pe cât îi disprețuia pe cei care îl frecventau. Aici era un club în care era aproape imposibil de intrat, cu toată bogăția și pedigriul cuiva. Însă pentru cineva ca el, era ca și cum s-ar fi aruncat de pe marginea unei stânci cu speranța deşartă că i-ar crește aripi și ar putea zbura.

Venise aici din pură disperare. Însă noul său magazin din Saint-Germain, atât de mic cum era, deja se poticnea; nu era capabil să își facă o clientelă și avea nevoie să își asigure o reputație statornică. Și deja avea datorii. Dacă nu făcea o mişcare isteaţă imediat, avea să eșueze înainte chiar de a începe.

Venirea la Monte Carlo fusese ideea lui Madame Zed. În ciuda suportului financiar și a legăturilor remarcabile de la Paris, Vamont nu reușise să producă o impresie bună. Ba mai mult, vina îi aparţinea în totalitate și el știa asta.

– De ce trebuie să fii atât de nepoliticos? se oțărâse Madame Zed, fără niciun rezultat. De câte ori trebuie să îți spun? Nu poți insulta pe cineva care îți dă bani!

Ea avea, desigur, dreptate.

Însă de cele mai multe ori Valmont nu putea să își ascundă iritarea pe care o simțea față de cineva care nu îi aprecia imediat talentul. Și, dacă era sincer cu sine însuși, aroganța lui nu era nimic mai mult decât o încercare de a se apăra împotriva respingerii iminente pe care o simțea venind. Era mai ușor, chiar dacă extrem de păgubos, să refuze clienți pe motivul că erau prea nerozi pentru a-i înțelege viziunea. Dar, în adâncul sufletului său, era îngrozit. Nu părea capabil a-și găsi locul în această rarefiată lume a modei, a stilului și, mai presus de orice, a banilor.

Iar acum se afla aici, singur. În cel mai cunoscut și mai superficial, probabil, cuib de viespi din toată Franța.

Hamalul îi cără bagajul până la recepția hotelului și Valmont îl urmă, copleșit și iritat de zgomotul holului cavernos de marmură. Se trezise încă de la primele ore ale dimineții, șovăind dacă să vină sau nu. Deși nu fusese o călătorie lungă, se simțea obosit acum și abia aștepta să se închidă în camera sa.

Percepea privirile celorlalți clienți ai hotelului sfredelindu-i ceafa în vreme ce își croia drum de-a lungul holului. Croiala costumului său era demodată; pe alocuri stofa căpătase luciu de la prea mult călcat, iar valiza îi era ieftină și jepelită. Mai rău, simțea parfumurile rivalilor săi adiind din sofalele încărcate de perne, într-un talmeș-balmeș de mirosuri intoxicante – florile de portocal din *L'Heure Bleue* luptându-se alături de notele primare ale hesperidelor și miezul îmbătător de iasomie din *Chypre* al lui Coty; amândouă parfumurile erau înecate în mixtura sufocantă dintre cocktailul adelfic depravat al *Arpège*-ului ciocnindu-se de orientalismul excesiv de senzual din *Mitsouko*. Pentru el era la fel de discordant ca patru orchestre care stau una lângă cealaltă, dar interpretând în același timp simfonii diferite.

Întotdeauna se minuna cum poate fi cineva atât de vulgar, încât să poarte același parfum ca toată lumea. Ar putea la fel de bine să apară în public în rochii identice. Totuşi, femeile făceau mereu aşa. De asemenea, îl nedumerea cum puteau ele purta cu plăcere același parfum în fiecare zi; era ca și cum ai mânca aceeași mâncare în fiecare zi, dimineață, la prânz și seara.

Ce creaturi idioate! Ar trebui să facă stânga-mprejur și să se îndrepte chiar în acest moment spre gară.

– Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă recepționerul cu răceală.

– Da. Mă numesc Andre Valmont. Am făcut o rezervare la dumneavoastră pentru două săptămâni.

– Adevărat? zise recepţionerul, studiind registrul din fața lui. Ah, da, e aici. Una din camerele mai mici. Fără vedere la faleză.

Valmont miji ochii. Fu pe punctul să deschidă gura, dar se stăpâni și își înghiți vorbele.

– Doar un minut, să întreb dacă este gata camera dumneavoastră.

Bărbatul plecă și Valmont se cufundă în deznădejde, privind absent drept înainte. Se retrăgea deja în lumea privată și familiară a propriei imaginații.

În celălalt capăt al holului, ușile liftului se deschiseră și o tânără ieși. Fără a fi complet conștient de ce face, Valmont se trezi îndreptându-și privirea spre ea. Spre pasul ei ușor, senzual în timp ce traversa foaierul; la perfecțiunea suplă a siluetei ei care, fără a fi evident expusă privirilor pe sub pliurile moi ale rochiei de vară, nici nu era complet ascunsă sub ea. Îi lăsă impresia unei atitudini calculate, deopotrivă ambiguă și provocatoare, fără a-și pierde discreția. Această subtilitate îl atrăgea. Deși era minionă, cu oase delicate, avea ținută și stăpânire de sine; o anumită bucurie impertinentă a propriului ei trup. Iar chipul îi era în aceeași măsură atrăgător, cu niște ochi mari, întunecați, de felină, și buze pline, parcă zâmbind, ca şi cum și-ar fi amintit de o glumă doar de ea știută. Părul îi era negru, pieptănat peste cap, lăsându-i chipul descoperit, aranjat într-o aureolă întunecată în jurul capului. O poșetă miniaturală din paie i se legăna de încheietura mâinii și o încruntare abia vizibilă i se așternu pe chip în vreme ce își croia drum spre biroul recepției.

Chipul recepționerului se lumină când dădu cu ochii de ea.

– Mademoiselle, cu ce vă pot ajuta?

– Te rog, François, spune-mi că astăzi va ploua.

– Ah! zâmbi el. (Era, în mod evident, un subiect familiar.) Îmi pare rău, dar trebuie să vă anunț că previziunile meteo anunță soare toată ziua.

– Soare necruțător, îl corectă ea.

– Da, mademoiselle, soare necruțător.

Ea se aplecă în față pentru întâia dată şi Valmont prinse o notă din parfumul ei; o formulă particulară care se amesteca cu mirosul natural, trupesc al pielii ei pentru a crea o aură de căldură acrișoară, animalică. Acest parfum avea un rafinament care îi lăsa la propriu gura apă.

– François, tânjesc după ploaie.

– Da, mademoiselle.

– În acest caz, cui trebuie să mă adresez?

El rămase pe gânduri o clipă.

– Lui Dumnezeu, mademoiselle?

– Vai mie, oftă ea. Eu și cu Dumnezeu nu avem o relație foarte bună.

– Mademoiselle, în fiecare zi mă întrebați cum va fi vremea. Și în fiecare zi vă doriți să plouă. De ce?

– Pentru că atâta soare e lipsă de civilizație, François. Conversațiile interesante nu se pot purta pe marginea piscinei. Mi-e dor de un tunet asurzitor, de un cer întunecat, de un ropot de ploaie răcoroasă, venit pe neașteptate!

Oftă din nou.

– Aveți o concepție mai specială, remarcă François.

– De asemenea, adăugă ea, nimic nu e mai trist decât să fii nefericit pe vreme însorită.

Își deschise poșeta și scoase o pereche de ochelari de soare.

– Vreau ploaie, François. Vezi, te rog, cum poți aranja.

Cu aceasta, se întoarse și se îndepărtă.

Valmont și François o urmăriră cu privirea în timp ce ea trecu pe lângă ușier și ieşi din clădire.

– Cine e tânăra aceea? întrebă Valmont.

– Mademoiselle Dorsey, răspunse François, sprijinindu-și obrazul în podul palmei. Călătorește împreună cu un englez pe nume Lamb. Din Londra. Cred că au parte de ploaie din belşug acolo.

– Da, așa e.

Recepționerul se întoarse, înmânând o cheie valetului.

– Domnule, Marcel vă va conduce în camera dumneavoastră.

Valmont îl urmă pe valet.

Mademoiselle Dorsey avea ceva care îi era familiar. Ceva în vocea ei, în mirosul ei. Valmont începu a se întreba dacă era posibil să creezi un parfum care să miroasă precum

caldarâmul vara, după un ropot de ploaie ivit pe neașteptate; deopotrivă răcoros de umed și îmbibat de căldură. Era o provocare interesantă. Îi plăcea ideea a două temperaturi opuse; două stări emoționale contrastante, împletindu-se, fiecare trăgând în direcție opusă.

Păși în lift și ușile se închiseră, lăsând în urmă vacarmul foaierului.

Și deodată Valmont nu se mai simți la fel de iritabil sau de obosit. Imaginația îi era acum captivată, zbârnâind de atâtea combinații și posibilități diverse. Fără a i se adresa vreo clipă direct lui, fata din foaier îi pusese o întrebare intersantă – una la care el era hotărât să găsească răspuns.

Trecură trei zile până când o revăzu, după cină.

Valmont rămase o clipă în pragul ușii de la sala de bal, observând.

Ea stătea la o masă, împreună cu alte șase persoane. Sala de bal era aglomerată. Orchestra cânta, perechile dansau, chelnerii se strecurau printre oameni încercând să asigure un flux continuu de șampanie și tăvi uriașe încărcate cu stridii înghețate și caviar. Ea purta o rochie simplă, dreaptă, argintie, cu o croială aproape indecentă, îmbrăcându-i umerii delicați, dar expunându-i pielea albă și catifelată a spatelui și o frântură din curba rotundă a sânilor. Nu purta nicio bijuterie, doar un tușeu de ruj discret și, din nou, aura întunecată de păr coafat astfel încât să pară învolburat de vânt. Buclele îi străluceau, încadrându-i chipul într-o lumină dulce, nepământeană. Alături de celelalte femei de la masă, încărcate cu șiraguri de perle și diamante, cu obraji pudraţi și coafură meticulos aranjată, ea părea neîmblânzită și fascinantă. Efectul dezarmant al frumuseții ei sălășluia în naturalețea ei și în lipsa desăvârșită de complexe. În contrast cu ea, ceilalți păreau prea avizi de admirație, prea studiați și rigizi.

Râdea, conversând în engleză și în franceză în același timp; confecționând coifuri de petrecere din șervetele de pe masă pentru secretarul francez al ministrului afacerilor interne și pentru soția lui. La câteva scaune mai încolo, un domn chipeș mai în vârstă o privea în timp ce ea se porni să cânte deodată „For He's a Jolly Good Fellow" care în curând răsuna la mesele din jurul lor, acompaniat de orchestră. Valmont ajunse la concluzia că trebuie să fie ziua de naștere a Secretarului francez, sau cel puțin așa spera el.

Apoi Valmont opri un chelner și îi șopti ceva la ureche, scoțând o batistă din buzunarul

de la piept al smochingului.

Chelnerul își croi drum prin camera aglomerată spre Mademoiselle Dorsey.

Ea își ridică privirea spre el când îi prezentă batista și îi indică de la cine vine.

Valmont scoase o tabacheră din buzunar, aprinse o țigară și se sprijini de portic.

O privi în timp ce se ridică și păși încet spre el, alunecând suplă prin mulțime.

– Domnule, zise ea, oprindu-se în fața lui; Mi-ați trimis o batistă, continuă ea, privindu-l cu nişte ochi de o nuanță neobișnuită gri-verzui.

El încuviință din cap.

– Ați mirosit-o cumva, domnișoară?

Ea se încruntă puțin, ridicând batista la nas. Deodată chipul i se lumină.

– Ploaie!

El trase din nou din țigară.

– De fapt, este o ploaie de vară pe un caldarâm încins. Dar cine sunt eu să vă contrazic?

Ea inhală din nou parfumul.

– Ați făcut să plouă, şopti ea, încântată.

– Toată lumea are nevoie de o pauză de la soare.

– Da.

Îi susţinu privirea cu îndrăzneală, schiţând un zâmbet vag în colţul buzelor.

– Și unde sunt norii mei de furtună, domnule?

– Într-o sticluță sus, în camera mea.

– Și care este prețul de cumpărare al acestei sticluțe?

– Ah, nu știu. Termenii sunt negociabili, Eva.

– Ne cunoaștem, nu-i așa? întrebă ea, înclinând capul într-o parte.

– Sunt atât de ușor de uitat?

Ea luă graţios țigara dintre degetele lui, trase un fum și i-o așeză înapoi.

– Mi-ar plăcea mult să văd flaconul acela de ploaie, Monsieur Valmont.

Inima lui Valmont se opri o clipă.

– Cum rămâne cu cei din anturajul tău?

– Prietenii mei se pot descurca foarte bine și fără mine.

El îi întinse brațul și ea se agăță de el. Simţindu-i trupul aproape, Valmont fu cuprins de un val de căldură.

Parfumul ei natural savuros era intensificat de aerul cald al nopții; îi putea detecta fiecare strat, fiecare nuanță.

Valmont o conduse în micuţa lui cameră. Perdelele fuseseră trase de la ferestre, aşa că luminile puternice ale orașului de dedesubt umpleau camera cu o strălucire albastră.

El întinse mâna după întrerupător, însă ea îl opri.

– Nu, prefer așa.

Și fără a mai aștepta o invitație, se cuibări într-un colț al patului, proptind pernele în jurul ei.

El trase un scaun de lemn cu spătarul drept și se așeză în fața ei, neștiind ce să mai facă.

Nu mai era aceeași fetiță pe care o cunoscuse la New York. Iar femeile frumoase nu îi frecventau dormitorul la Paris. Ea poseda o ușurință și o încredere în sine pe care el nu o stăpânea.

Scoțându-și tabachera din buzunarul de la piept al smochingului, aprinse o ţigară cu puţinul calm de care mai era în stare.

– La început, nici măcar nu te-am recunoscut. M-am gândit „Eu o cunosc pe fata asta“ și, totuşi, multă vreme nu mi-am dat seama de unde.

Ea se întinse, zâmbind.

– O iau ca pe un compliment. Și care mai e viața ta, în afară de norii de furtună pe care îi creezi pentru mine.

– Sunt parfumier, desigur, spuse el inhalând fumul. De departe cel mai bun din Paris.

– Desigur! râse ea. Cum m-aș putea îndoi de asta? Doar că mă întreb cum de n-am auzit de tine?

Atinsese un punct sensibil. Valmont se îndreptă de spate.

– Am propriul meu magazin acum, în Saint-Germain.

– Bravo! A fost ideea lui Madame Zed?

– Poate.

– Povesteşte-mi despre ea! Era cu adevărat cea mai extraordinară creatură! Dar spune-mi,

mai ales, cum îi merg afacerile celui mai bun parfumier din Paris.

– Se bucură de un mare succes, dacă vrei să știi.

Ea își plimbă privirea în jurul camerei.

– Și cu toate acestea, ai un stil atât de lipsit de ostentație, foarte original!

El își simți obrajii arzând și se bucură că luminile din cameră erau stinse.

– M-ai adus aici ca să mă seduci? întrebă ea cu o voce șoptită și dulce.

– Sigur că nu!

– Serios? păru ea dezamăgită, sprijinindu-și obrazul în podul palmei. Nu te atrag?

– Ah, ba da! Vreau să spun, nu voiam să se înțeleagă… șovăi el foindu-se incomod în scaun. Doar că eu… eu sunt un bărbat fără prea multă experiență în aceste chestiuni. A trebuit să mă ocup de afacere. Să construiesc o carieră.

– Așadar, eu de ce mă aflu aici?

El se îndreptă de spate, își așeză iar picioarele unul peste altul.

– Tu… adică… adevărul este că am auzit fără să vreau conversația de la recepție în urmă cu două zile și cererea ta pentru ploaie m-a inspirat.

– Nu e pentru prima oară când faci un parfum pentru mine, îi aminti ea.

– Nu, nu este.

– Și sperai să îl cumpăr?

Sinceritatea ei îl prinse pe nepregătite. Se simțea transparent, făcut din celofan.

– Mă rog… nu asta era intenția mea...

Ea își lăsă capul într-o parte.

– De ce nu?

Ea era mult mai experimentată în astfel de chestiuni decât el; era netulburată.

El se întoarse la lucrurile cu care era familiar; scoase flaconul mic de parfum din cutia de ingrediente cu care călătorea.

– Ai vrea să știi cum l-am făcut?

Încercă să arboreze un aer autoritar, profesional.

– Ah, Andre, zise ea clătinând din cap. Nu ești tocmai sincer cu mine, nu-i așa? Înțeleg asta. Tu și cu mine nu ne putem permite să fim onești, nu-i așa?

– Poftim?

Îi privi chipul luminat de luminile orașului, asemenea unei apariții fantomatice.

– Dar trebuie să îmi spui adevărul. Uite, vom face un târg: dacă tu ești sincer cu mine, și eu voi sinceră cu tine. Și, crede-mă, nu sunt mulți oameni pe lumea asta în care să am încredere.

El șovăi. Însă tentația de a se destăinui cuiva era prea puternică.

– Magazinul meu e pe butuci, izbucni el. Nu știu cum să vând lucruri… mai ales lucruri pe care încă nu le-am făcut.

Se prăbuși înapoi în scaunul său.

– Adevărul este, Eva, că disprețuiesc oamenii. Întotdeauna i-am disprețuit.

– Continuă.

– Urăsc pălăvrăgeala. Disprețuiesc idioții. Nu suport să stau de vorbă cu oamenii.

– O sarcină foarte grea.

Zâmbi în ciuda lui însuși; ea întotdeauna îl citise ca pe o carte deschisă. Relaxându-se, trase prelung din țigară.

– Pentru mine, cel mai iritant aspect al conceperii unui parfum este clientul. Adevărul este că eu pot crea un parfum cu adevărat bun doar atunci când mă inspiră cineva, cum mă inspiri tu. Eu dețin un magazin, dar îmi urăsc clienții. Nu e o nebunie? Și acum mă aflu aici, în Monte Carlo, pentru a mă vinde chiar acelor oameni pentru care nutresc cel mai mare dispreț. Dar nu mai am bani. Nu mai am timp. Și mă urăsc pe mine însumi pentru că am venit aici.

– Vai de mine, își dădu ea capul pe spate izbucnind în râs. Ce poveste tragică!

Sarcasmul ei îi risipi accesul de grandoare la fel cum ai sparge un balon; nu se putu împiedica să nu râdă și el.

Eva își desfăcu brațele:

– Bun venit în bordel, dragul meu Andre! Problema nu este că trebuie să te prostituezi, ci că o faci atât de prost. Ai nevoie de acești oameni și, fie că ei știu sau nu, au la rândul lor nevoie de tine. Dar dacă ai de gând să fii plătit ca să înghiți, dragul meu, atunci ai face bine să înveți cum să nu te îneci.

Șocat, Valmont tuși și expiră fumul țigării.

– Va trebui să înveți arta seducției, continuă ea. La urma urmelor, prostituatele nu sunt

plătite pentru ambivalență. Nu se aplică decât o regulă – îmi poți vinde orice atât timp cât mă adori.

– Dar eu… nu știu nimic despre aceste lucruri. Nici măcar nu vreau să le cunosc. Eu știu doar că vreau să fac parfumuri.

– Da, dar eu știu. Și dă-mi voie să îți mărturisesc ceva… aroganța ta e justificată – ești un geniu. Cu cel mai mic efort și îndrumare poți deveni ușor cel mai cunoscut parfumier din Paris.

– Adevărat?

El se îndoia de propria persoană; cuvintele ei erau precum un pansament peste ego-ului lui rănit și dureros.

– Eu știu totul despre acești oameni. Obiceiurile lor, tainele lor, cum gândesc ei și ce simt și le cunosc fiecare punct slab. Și dă-mi voie să îți spun, nu sunt complicați. Trebuie să ai încredere în mine, Andre.

– De ce ai vrea să mă ajuți?

– Pentru că, spuse ea cu o voce tandră și melancolică, mi-ai adus ploaia.

El o privi, fermecat.

– Dar, spune-mi, ce cauți tu aici? Și cum ai ajuns să fii atât... atât de desăvârșită?

Ea se ridică. Și cu o ușoară scuturare de umeri, rochia îi alunecă la podea. Era goală, cu excepția sandalelor argintii pe care le aruncă în timp ce se apropia, oprindu-se în fața lui. Radia, cu pielea ei albă precum marmura în întunericul cald.

Întinzând mâinile, Valmont îndrăzni să își plimbe degetele peste arcul catifelat al spatelui ei.

– Eva.

Ea ridică un deget.

– Șșș!

Aplecându-se în față, îl sărută. El își simți trupul inundat de fierbințeala unei dorințe necunoscute.

Trăgând-o la el, închise ochii, îngropându-și fața în ea. O respiră adânc – fiecare vale umedă, fiecare curbă glorioasă – inhalând flămând vastul, variatul peisaj al pielii ei.

Eva se așeză în alcovul ferestrei, fumând lângă geamul deschis.

– Aşadar, ce faci aici? întrebă Valmont, rezemându-se într-un cot, îngrămădindu-și o pernă sub cap. Cu cine călătorești? Te rog să îmi spui că nu ești aici cu soțul tău.

– Nu, nu e soțul meu. Este un asociat.

– Asociat? întrebă el trăgându-și cearșaful peste pieptul gol. Ce înseamnă asta?

– Este bărbatul cu care lucrez, Lambert, spuse ea expirând fumul. Deși aici se dă drept Lamb. Bărbatul care m-a învățat meserie.

Din nou, cuvântul i se păru ciudat.

– Ai o meserie?

El gândise că ea era amanta sau iubita cuiva.

– Te îndoiești? îl privi ea de lângă geam, sfidător. Nu ești singurul venit la Monte Carlo cu treburi. Orașul e plin de oameni puși pe căpătuială – gigolo, prostituate, comis-voiajori, complotiști, parveniți, snobi.

– Vorbești de parcă ar fi o groapă de gunoi.

Ea ridică ușor din umeri.

– Doar anturajul obișnuit al celor bogați. În ceea ce mă privește, mă pricep la câteva lucruri. Dar în cele mai multe din cazuri, număr cărți.

– Poftim?

– Sunt o jucătoare de cărți profesionistă, Andre.

– O jucătoare de cărți profesionistă!

Valmont ar fi izbucnit în râs, dacă nu ar fi fost atât de uimit.

– Oamenii chiar fac așa ceva?

– Oamenii cu siguranță joacă la noroc mereu. Dar nu, nu multă lume are abilitatea de a transforma jocul de noroc într-o profesie.

– Dar tu o faci.

– Te surprinde? spuse ea încuviințând din cap.

– Păi, sincer, da.

– Bun! Asta vreau. Dar sistemul funcționează datorită lui Lamb.

– Adevărat? întrebă el, simțind cum începe să îl urască pe tipul ăsta, Lamb. Ce e așa de

special la el?

– Păi, căscă ea, arcuindu-și spatele, dacă eu aș sta la mese jucând și câștigând toată noaptea, probabil aș sfârși moartă sau la închisoare. Dar cu un partener precum Lamb, noi oferim doza potrivită de confuzie și credibilitate.

– Așadar, tu nu ești credibilă.

Ea îl privi serioasă.

– O femeie într-un cazinou întotdeauna va atrage atenția, mai ales când câștigă. Nu, rolul meu este să creez confuzie. Și ies în evidență, în cazul în care nu ai observat.

– Am observat.

– Pe când Lamb are aerul unui jucător înrăit. Știe cum să intre pe sub pielea omului.

Valmont își încrucișă brațele peste piept.

– Așadar, cum funcționează acest parteneriat dintre tine și Lamb?

– Variază. Avem sisteme, coduri, pe care le aplicăm, improvizând în funcție de atmosfera din cameră. Dar principiul de bază e simplu. Lamb stă la mese și joacă. Și bea. Mult prea mult. Până când ajung eu, el a cheltuit deja o sumă frumoasă de bani și e prea beat să se mai țină pe picioare, darămite să mai și trișeze. Pentru oricine ne privește, eu par a fi o tânără cam prostuță și el un bețivan. Nimeni nu bănuiește vreodată că eu dețin controlul. Din două mâini, îi recuperez pierderile. La a treia, suntem deja în avantaj. Rareori stăm pentru patru mâini, dar în patru... zâmbi ea. În patru, aș împinge prea departe și ne-am da de gol. Trebuie să câștigi puțin și des, dacă nu vrei să îți petreci fiecare noapte pe drum. Lumea spune că eu îi aduc noroc. Nimeni nu ar gândi vreodată că o fată ar putea fi atât de inteligentă.

– Și Lamb… e și iubitul tău?

Ea pufni pe nări râzând.

– O faci să sune atât de romantic.

Valmont simți iritarea crescând, devenise deja nerezonabil de posesiv.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nu e așa cum crezi. Și nu te preface acum că ești gelos. Nu te prinde.

Ridicându-se, își întinse mâinile sus deasupra capului.

– Este un aranjament de afaceri. Adevărul este că a avut grijă de mine când nu aveam unde să mă duc. Îi sunt datoare.

– Cât?

– Poftim?

– Cât? Când te achiți față de el? întrebă el.

Ea se întoarse cu spatele și își stinse țigara în scrumieră.

– Ăsta pare să fie un subiect care stârnește discuții, răspunse ea încet.

Valmont o urmări cu privirea în vreme ce ea traversă camera, pășind din nou în rochia de seară şi trăgând-o peste coapse.

– E timpul să mă întorc la mese. De acum trebuie să piardă destul de mult, ceea ce nu e rău.

– Când te voi mai vedea?

– Sunt pe aici. Crede-mă, nu vei avea cum să nu mă vezi.

Își încălță sandalele și ridică poșeta de seară.

– Între timp, nu vreau să vorbești cu nimeni. Înțelegi? Nu te prezinți nimănui, nu porți conversații de rutină la piscină, nimic. Dă frâu liber firii tale ursuze!

– Firii mele ursuze! se încruntă el. Nu sunt ursuz.

Eva zâmbi.

– Însă eu exact așa vreau să fii.

Așezându-se pe marginea patului, îi mângâie piciorul.

– Primul lucru pe care ai nevoie să îl înțelegi despre oamenii bogați și privilegiați este că sunt ca niște copii – își doresc doar lucrurile pe care nu le pot avea. Dacă ar ști că ai venit să le vinzi ceva, te-ar desființa înainte de micul dejun.

– Atunci ce ar trebui să fac?

– Simplu. Nu vorbi cu nimeni. Când cineva vine spre tine, tu pleacă în direcția opusă. Acești oameni sunt obișnuiți ca toată lumea să le stea la picioare – nu numai că se așteaptă la asta, dar se și încred în asta. Dacă există un lucru pe care nu-l pot suporta, atunci acela este să nu li se acorde nicio atenție. Așadar, ei trebuie să afle că tu nu vrei nimic altceva decât să fii lăsat în pace.

Se ridică.

– Dă-mi voie ca de restul să mă ocup eu. Și trebuie să vizităm un croitor. Imediat.

– Nu, scutură el din cap ferm. Nu am banii pentru o nouă garderobă.

– Andre, al doilea lucru pe care e nevoie să îl înțelegi este că tu nu vinzi parfum – te vinzi pe tine însuți. Ideea că ești un geniu excentric. Nu îți poți permite să te pierzi în peisaj – trebuie să ieși în evidență.

Eva își puse mâinile în șolduri.

– Cum să te ajut dacă nu îmi accepți sfatul?

Valmont o privi uimit. Era cea pe care o cunoștea și, în același timp, complet necunoscută lui.

– Nu mai ești deloc aceeași fată.

Traversând camera, Eva deschise ușa. Becurile din hol o luminau din spate, ascunzându-i chipul. Părul ei negru strălucea ca o coroană de flăcări.

– Niciunul dintre noi nu mai e același, nu-i așa?

Grand Casinoul din Monte Carlo era un triumf al arhitecturii elaborate Belle Epoque, o boltă aurie de poleială strălucitoare și ornamente complicate. Seara, sub tavanul arcuit, întreaga societate din Monte Carlo era prezentă, inclusiv o tânără încântătoare și zglobie, însoţită de tutorele ei englez, care, nefericitul, avea patima cărților.

Valmont urmărea dintr-un scaun retras cum Eva vrăjea pe toată lumea.

Rolul ei la mese era precum i-l descrisese. Părea să nu îi acorde aproape deloc atenție lui Lamb, comportându-se precum un copil răsfățat și foarte energic. Din când în când mai fura o înghițitură din paharul lui sau bătea ușor din picior un ritm nerăbdător, în timp ce el o străfulgera cu privirea din dosul cărților de joc. De cele mai multe ori ea flirta, dansa, spunea glume deocheate. Uneori Lamb o ruga să mai tacă din gură sau încerca să o alunge de lângă el. Însă ea întotdeauna îl ignora. Doar Valmont ghici că întreruperile ei erau, de fapt, semnale atent orchestrate.

Reputația lui Lamb era crucială pentru succesul aventurii lor. Alcoolic de proporții, pierdea în mod regulat sume amețitoare de bani pe mâini jucate neglijent, asigurându-se că doar câțiva cartofori devotați îl mai luau în serios. Dar în acel moment, când toată lumea îl abandonase și Eva îl implora să renunțe, arunca pe masă niște cărți extraordinare și rolurile se inversau.

La scurt timp după aceea, ea îl târa înapoi în hotel, abia ținându-se pe picioare.

În acea noapte, Valmont stătu la distanță de toată lumea. Dar nu putu să nu remarce afinitatea fără cusur dintre cei doi, un ritm instinctual de care doar el era conștient. Eva era atât de fermecătoare, de nerușinată și aparent absorbită doar de propria ei persoană. Și Lamb atât de indiferent faţă de ea; era aproape imposibil să îți imaginezi că aceștia doi jucau împreună o farsă. Și nici măcar o dată Eva nu făcu nici cel mai mic gest care să îi trădeze starea adevărată de concentrare perfectă și observație ascuțită.

Data următoare când o văzu, Valmont o complimentă pentru talentul ei.

– Tu ești singurul care știi, Andre, oftă ea. Dar m-am plictisit de rolul acesta de prostuță. Vreau o nouă provocare. Hai să te facem faimos, ce zici?

Și se ținu de cuvânt.

În săptămâna care urmă, Eva găsi mijloacele de a-l aduce în atenţia publicului pe Valmont, învăluindu-l într-un aer de mister. Le vorbea în șoaptă companionilor ei de îndată ce el își făcea apariția în foaier sau în restaurant și, din moment ce primise poruncă să ignore pe toată lumea, el îi trata prezența cu un dispreț arogant, retrăgându-se de unul singur la o masă din colțul îndepărtat.

Ea îl duse la un croitor tânăr de pe dealurile Monte Carlo-ului care îi confecționă o pereche de pantaloni cu o croială foarte sobră din gabardină neagră simplă și două cămăși din mătase gri-închis.

– Dacă nu te poți încadra în tipare, trebuie să ieși în afara lor, zâmbi Eva aprobator, plimbându-și degetele peste stofa moale care îi îmbrăca umerii.

Culorile închise și croiala simplă îl făceau să pară mai înalt, îi dădeau un aer mai chic și mult mai modern.

– Oricine poate purta un costum, dar marea provocare o reprezintă hainele obișnuite. Ce îmi place este că arăți ca și cum nu ai lua nimic prea în serios. Ținuta ta face pe toată lumea din jur să pară îmbrăcată prea scorțos.

La rândul său, el o răsplăti în sigurul mod pe care și-l permitea.

– Vreau să te duc undeva, să îți arăt ceva miraculos.

O luă cu trenul într-o zi până la câmpurile de iasomie din Grasse. Călătoriră la clasa a treia, furișându-se din hotel în zorii zilei precum doi adolescenți care trag chiulul de la școală.

Pentru Valmont, Grasse era ca un templu sacru.

– Te voi învăța cum să miroși, îi spuse el îndată ce se dădură jos din tren. Cei mai mulți oameni judecă mirosurile și evită să privească în inima lor.

Găsi locuri în tren vizavi de un cuplu de femieri care se duceau la piață.

– Inhalează transpirația, mizeria și sebumul din părul lor nespălat, îi șopti el la ureche.

Ea îl străfulgeră cu privirea.

– De ce aș vrea să fac așa ceva? îi răspunse ea încet.

– Pentru că este rădăcina creării parfumurilor. Pentru a schimba felul în care mirosim. Putem afirma că toate parfumurile sunt născute din rușine; o conștientizare a mirosului nostru natural. Pe care vrem să îl ascundem.

– Sau să îl schimbăm, murmură ea.

– Ai dreptate. Într-un fel, parfumul este o aspirație. Un țel. Nu doar o unealtă de seducție, dar o expresie a puterii și a statutului social. Îți dai seama cât de mult obișnuiau strămoșii noștri să plătească pentru tămâie sau smirnă? Imperii întregi au fost clădite pe comerțul cu aceste licori. Dar vezi tu, chiar și în acele vremuri, când viața era scurtă și crudă, oamenii doreau să miroasă altfel. Să fie transportați. Însă aceste mirosuri naturale grosolane – păr murdar, piele transpirată, femei nespălate – aceste miasme sunt la rădăcina lumii, a dorinței și a pierzaniei noastre. Asta am vrut să exprim când am spus că oamenii judecă mirosurile.

Eva își rezemă capul de umărul lui.

– Și ce urmează să facem cu ele, domnule profesor?

– Să le observăm. Să le cântărim. Ele au o energie profundă, o vibrație adâncă, sexuală, animalică proprie lor.

– Parcă ai vorbi despre muzică.

– Dar este precum o muzică. O orchestrație. Și transpirația este precum liniștea; motivul pentru care compozitorul întinde mâna după condei și începe să scrie notele.

Când coborâră, merseră în urma unei căruțe trase de un măgar de-a lungul unui drum de țară care traversa două câmpuri.

– Mirosul de balegă este atât de pur… atât de absolut! Acel animal nu mănâncă altceva decât apă de ploaie, iarbă și fân. Dacă ar fi o notă, ar fi cântată la un violoncel.

Aproape de capătul drumului, măgarul apucă într-o parte și ei în cealaltă.

– Am ajuns, spuse Valmont luând-o de mână.

Îl vizitau pe Philippe Mul a cărui familie stăpânise câmpurile de iasomie secole de-a rândul, presând și distilând prețioasele flori pentru a obține unul dintre cele mai scumpe și mai rare absoluturi de iasomie. Monsieur Mul o cunoștea pe Madame Zed de mulți ani. Îi conduse într-un tur al fabricii și le arătă cum erau adunate plantele în coșuri speciale, confecționate din crengi de nuc, care se prindeau ușor în jurul taliei celui care culegea, permițându-i florii să respire fără a o răni. Apoi le arătă câmpurile.

Plantele abia începeau să înflorească: flori incredibil de delicate, catifelate, de un alb cu o uşoară nuanţă de roz pal. Abia toamna aveau să fie gata de cules, dar aerul era deja dulce, parfumat de fiecare dată când vântul se înfiora printre ele.

În acea zi, Eva și Valmont stătură unul lângă celălalt ore întregi fără să schimbe o vorbă.

Philippe le dădu voie să mănânce în mijlocul crângului. Mai apoi își împăturiră jachetele sub cap și ațipiră, cu soarele încălzindu-le obrajii. Aerul era luxuriant, încărcată de parfumul sărat al mării, împletit cu aroma pământului copt la soare și mireasma florilor translucide, lăptoase.

– Nimic nu e mai frumos în lume, spuse Valmont, întorcându-se pentru a o privi pe Eva. Înțelegi, nu? Lumea e definită de mirosuri, nu de cuvinte, forme sau sunete. Acesta e limbajul care are sens, pe care toată lumea îl înțelege.

Ea încuviință ușor din cap, nedorind să tulbure aerul cu vorbe, forme sau sunete.

În tăcerea miresmelor, Eva înțelese cum pot fi spuse poveștile întortocheate și enigmatice. Fremătând, trecând de la o stare la alta, florile îmboboceau, înfloreau și se treceau; însuşi caracterul lor efemer o mișca nespus de mult. Poți râde în fața lumii și cu toate acestea să porți, chiar pe pielea ta, un parfum copt cu melancolie, îmbibat cu regrete, strălucind cu speranță, toate laolaltă. S-ar trece, precum se stinge ziua, evaporându-se într-o iluzie pe pielea ta. Totuşi, avea puterea de a te prinde pe nepregătite, pătrunzând chiar prin tine, când îți așezai rochia pe umeraș în acea seară.

– Iată religia mea, suspină Valmont, închizând pleoapele, simțindu-se complet relaxat pentru prima dată în ultimele săptămâni.

Și aceasta este salvarea mea, gândi Eva în sinea ei. Nu voi înnebuni atât timp cât în lume există frumusețe, iar eu pot să mă aflu în preajma ei.

Rămaseră acolo până când lumina păli și, pe când stăteau în umbrele apusului care se întindeau tot mai mult, florile își risipiră parfumul cel mai dulce și mai îmbătător.

În curând, oriunde apărea Valmont, capetele se întorceau; oamenii începură să vorbească. Un murmur indiscret îl urma pretutindeni pe unde mergea. Intră cu ușurință în rolul pe care i-l atribuise Eva; cu o carte vârâtă sub braț, ignora pe toată lumea. Și metoda dădea roade. Recepționerul începu să îl salute cu entuziasm în fiecare dimineață; şeful de sală îi păstra o masă specială, discretă şi mai retrasă, însă cu o vedere excelentă asupra întregului restaurant; ba chiar apărură și flori proaspete pe măsuța lui de toaletă. La puțin timp după asta, conducerea hotelului îl transferă într-o cameră cu vedere la mare, iar el își prelungi șederea.

Apoi începură să curgă invitațiile.

– „Madame Legrand vă invită să o onorați cu prezența dumneavoastră la ceaiul de după-amiază“, citi Eva invitația cu glas tare, izbucnind în râs în timp ce azvârlea cartea de vizită în coșul de hârtii.

– Ce faci? se repezi Valmont să scoată bucata de hârtie din coș. Familia Legrand e putred de bogată.

– Ba nu, *tu* ce faci? Nu te poți duce. Trebuie să îi refuzi.

– Dar ar putea deveni clientă!

– Ai de gând să dai cu piciorul la tot? Când suntem atât de aproape? Gândește-te, Andre. Clienții greșiți ți-ar putea distruge afacerea înainte ca ea să înceapă să meargă. De tine depinde să stabilești regulile. Ceai? Cu Madame Legrand și prietenele ei? Ești nebun? îl apostrofă ea, apoi se ridică de pe scaun și începu să măsoare camera. Parfumul tău ar trebui să fie poțiunea magică ce transformă pe orice muritor într-un zeu sau o zeiță. Tu ar trebui să creezi parfumuri pentru locuitorii Olimpului!

Se întoarse către el.

– Ai văzut-o vreodată pe Madame Legrand?

– Nu, nu chiar, admise el.

– Păi, începu ea încrucișându-și brațele pe piept, Madame Legrand parcă ar fi Monsieur Legrand într-o rochie. Este ea demnă de arta dumitale?

Valmont nu își putu reține un zâmbet.

Pasiunea ei era revigorantă; viziunea ei era chiar mai pătrunzătoare decât a lui. Și îi plăcea să o audă vorbind despre munca lui.

– Las la latitudinea ta, consimți el.

Și astfel Monsieur Valmont refuză respectuos invitația.

Madame Legrand fu cuprinsă de furie.

Pentru a-l consola, Eva îl prezentă în următoarea seară prietenei ei, Yvonne Vallée, frumoasa soție a starului de cinema și de cabaret, Maurice Chevalier. Yvonne avea o pasiune copilărească pentru violete, o amintire romantică a parfumului pe care nu fusese niciodată capabilă să îl resimtă. Era oare posibil cumva, implora ea, ca Valmont să fie înduplecat să creeze ceva plecând de la această simplă floare?

Valmont oftă îngândurat, de parcă nu își putea imagina ceva mai obositor pe lumea asta.

Chiar în aceeași noapte, se puse pe treabă, temperând dulceața copleșitoare a florilor cu doze mari de mușchi verde umed, lemn de trandafir și subtonuri senzuale de piele veche, pământ negru și ambră. Îi luă câteva zile, transformându-și baia într-un laborator provizoriu, trimițând-o pe Eva la Grasse pentru provizii.

Yvonne fu încântată și uimită de rezultat.

Parfumul deveni semnătura ei, cu atât mai seducător prin faptul că Valmont nu era dispus să îl creeze pentru nimeni altcineva.

Curând după aceea, sosi Thelma Furness, concubina plină de viață și căsătorită a Prințului de Wales. La cererea urgentă a Evei, Valmont născoci o mireasmă exotică, narcotică de iasomie de noapte, narcisă, tuberoză, lemn de santal și mosc… o formulă spectaculoasă, plină de decadență și senzualitate.

Thelma Furness îi deveni admiratoare devotată. Monte Carlo se îndrăgosti de ea și de parfumul ei.

Urmară cercetări discrete, întreprinse de Prințul de Wales în persoană. Oricât de vehement ar fi negat Valmont toate zvonurile care circulau privind această asociere, reputația lui atinse culmi fulminante peste noapte. Iar francezii, vrăjiți de scandalurile sexuale englezești, îl răsplătiră îndată cu două din afrodiziacele lumii: exclusivitate și dorință sexuală ilicită.

În scurt timp, Eva reușise ceea ce Valmont nu ar fi putut realiza în ani întregi pe cont propriu. Curând, nici nu își mai putea imagina să ia o decizie profesională fără a se consulta mai întâi cu ea.

Seara o urmărea din umbră. Nu că ar fi avut această intenție, dar în fiecare noapte se trezea în Grand Casino, privind-o de la distanță. Și era conștient de faptul că nu era singurul bărbat care făcea asta. Eva avea mulți admiratori.

Era un editor de ziar italian, cu o mustață ondulată și trabuc, omul de afaceri de la Viena, starul de cabaret francez, care mereu își amâna plecarea la Hollywood în speranța că Mademoiselle Dorsey i-ar putea returna multele apeluri telefonice. Valmont observa cu o tăcere îngrozită cum erau trimise bilețele, cadouri scumpe în camera ei, erau aranjate întâlniri „întâmplătoare", astfel încât el să îi poată vorbi.

Undeva în fundal, Lamb prezida peste întreaga piesă de teatru, cu un aer relaxat, ba poate chiar amuzat. Se comporta ca un bărbat care posedă un cal de curse formidabil. Cu paharul în mână, el se mulțumea să stea relaxat și să privească în timp ce ea îl evita pe unul, sau flirta cu altul. Însă încrederea de sine a bărbatului îl alarma pe Valmont. Legăturile care îl uneau cu Eva, oricare ar fi fost natura lor, nu păreau puse în pericol. Și în vreme ce Valmont se strecura dintr-un loc în altul precum o fantomă pe urmele ei, Lamb o lăsa să zburde liber, din cameră din cameră, fără ca măcar să clipească.

Era sigur pe sine.

Această siguranță îl întrista pe Valmont mai mult decât dacă ea ar fi purtat o verighetă din aur și ar fi împins un cărucior.

Încercă să discute cu ea.

– Ai putea avea orice bărbat de aici, îi arătă el, încercând să își prezinte argumentul de pe poziția unui martor imparțial. De ce stai cu Lamb?

– Toți bărbații sunt exact la fel, răspunse ea vag.

– Nu e adevărat. El e un bețivan și un cartofor notoriu! Are nevoie de tine mult mai mult decât ai tu nevoie de el.

– Nu e adevărat. El are ceva ce îmi doresc eu.

– Ce ar putea avea el pe care nu l-ai putea obține mult mai ușor de la altcineva?

Cu ochii pe jumătate închiși, ea se întoarse.

– Nu contează. Oricum nu ai înțelege.

Conversația se încheiase.

Întrebările lui o făceau să se refugieze într-o lume interioară ferecată, pe care el o simțea, dar în care nu putea pătrunde.

Într-o noapte, foarte târziu, îl auzi pe Lamb lăudându-se cu ea în bar. Era beat criță; cravata îi era desfăcută, smochingul îi atârna într-o parte și avea mare nevoie de un bărbierit. Mirosul dulce și grețos de alcool combinat cu transpirația îi mustea în toți porii.

Pilotul de curse îl interoga.

– Și cum de ai sfârșit cu cea mai frumoasă fată din Monte Carlo? Un moș ca dumneata?

– Un moș ca mine! exclamă Lamb legănându-se și lăsându-se pe spate. Ascultă la mine, hai să facem un târg. Ți-o dau la un preț mic.

– Un preț mic? Ești nebun? râse bărbatul.

– Nu, sunt cât se poate de serios. Zece mii de lire sterline și este a dumitale.

– Zece mii de lire sterline! fluieră bărbatul. Ăsta nu e un preț mic.

– Dar face fiecare bănuț.

– Dar cum poți vinde o altă ființă omenească? E imposibil.

Lamb scutură din cap.

– Dacă cumperi dumneata plumbul, dragă domnule, poți avea câinele pe gratis.

– Câinele? Plumbul? Despre ce vorbești, nu înțeleg.

Lamb îl bătu cu palma pe spate, poate puţin prea tare.

– Dacă nu ai banii, degeaba vorbim.

Șoferul de curse râse încurcat și schimbă subiectul conversației.

Valmont simți că ia foc. Îi venea să îl strângă de gât.

Era posedat de un dor ambiguu, dureros, încărcat de posibilități. Când Eva era lângă el, se simțea împlinit, mulțumit. Însă dorința de a o atinge se ofilea. Avea nevoie doar de mireasma ei pentru a-l stimula și a-l satisface. Îi umplea visele, îmboldindu-l spre noi rafinamente ale artei sale.

Găsi formula pentru *Auréole Noire*, inspirat de nimbul de foc ce părea să ardă în jurul ei în noaptea în care îl vizitase pentru prima oară. Era, de fapt, o variațiune a temei parfumului ei natural. O compoziție elaborată pe punctul central al mirosului ei.

Luminos, limpede ca gheața și în același timp tandru – construit pe ideea originală a stărilor contrastante care îl inspiraseră în cazul ploii. Notele superioare de frunze catifelate de violetă, flori albe, luxuriante și garoafă albă se încălzeau în profunzimi arzătoare create din rășini de ambră, lemn afumat și flori uscate de citrice arzând mocnit. Doze subtile de oud și ambră cenușie îi împrumutau o calitate schimbătoare, curgătoare; metamorfozându-se dintr-o apariție de lumină pură într-un miez arzând, întunecat și înseninându-se din nou. Era un parfum îndrăzneţ, care nu făcea nicio concesie șarmului. Era șocant ca atunci când păşeşti pe marginea unei stânci înalte și înfricoșătoare, era

frumos, era sublim.

Ceva din frumusețea tulburătoare a Evei, senzualitatea arzând mocnit și mintea ei tăioasă ca briciul se oglindeau în *Auréole Noire*.

Dar el tot se îndoia de sine însuși.

Niciun alt parfum nu mirosea atât de fermecător precum acesta. Era prea îndrăzneț, neortodox, trecând de la o extremă la cealaltă fără notele temperate de mijloc; mai degrabă lua cu asalt simțurile decât le seducea. Avea o grandoare lipsită de scrupule, străveche și emblematică, precum chipurile împietrite, simetrice și ochii orbi privind fix ale zeilor greci sculptați în piatra rece și albă.

Valmont realiză cu un sentiment revoltător de teamă și dezgust că, dintr-odată, părerea Evei conta pentru el mai mult decât propria lui părere.

Nimeni, nici măcar Madame Zed nu avusese vreodată o asemenea putere asupra lui.

Muza lui îl poseda, îl satura la fel precum apa înmoaie pânza subțire până când materialul devine mai mult lichid decât solid.

Ascunse parfumul de ea.

Era primul său act de trădare. Și primul său act adevărat de independență.

Pe urmă, actrița Kay Waverley veni să petreacă două săptămâni la malul mării.

Kay Waverley ajunsese pe culmile gloriei aparent de nicăieri. Și precum multe alte așa-zise sirene ale marelui ecran, nu scotea o vorbă despre originile ei. Studioul pretindea că fusese descoperită în timp ce lucra ca funcționar într-un supermarket Woolworth din Missouri, întărindu-și povestea cu un pictorial cu ea vizitând un astfel de magazin, înconjurată de tinere în uniformă copleșite de apariția starletei. Dar aici, în Europa, circulau alte zvonuri, cum că trecutul ei era mult mai puțin frumos, că de fapt își câștigase existența lucrând ca prostituată de lux înainte de a dobândi aerele de vedetă de Hollywood. Însă nimeni nu știa sigur care era adevărul.

Unicul lucru cu care toată lumea era de acord era că fusese amanta regizorului neamț Josef Wiener. El îi lansase cariera în bizarul film suprarealist *Praf de lună*, într-un rol care îi adusese cronici contradictorii. Singurul ei succes unanim acceptat venise odată cu portretizarea Salomeei din filmul lui cu același nume. Pe urmă el se plictisise de ea și o înlocuise cu o tânără frumoasă din Kentucky. (Unii spuneau că ea era încă o adolescentă

în acea perioadă.) Singură și fără niciun sprijin, steaua Waverley sclipea stingher pe firmamentul hollywoodian. Se plimba de la un iubit la altul, de la actori în roluri principale la producători și scenariști. Circulau bârfe despre o dependență de morfină după ce căzuse de pe un cal în timpul filmărilor la *Banditul vestului*. Fusese înlocuită.

Acum se instalase într-una din vilele rozalii răsfirate pe dealurile care înconjurau Monte Carlo.

Se părea că avea nevoie să își calmeze nervii. Dar prezența inopinată a playboy-ului italian și fost co-star, Enzo Gotti, sugera că odihna era ultimul lucru de care se bucura starleta.

Își făcu apariția la Grand Casino într-o seară târziu, îmbrăcată într-o rochie din mătase aurie, cu părul încolăcit sub un turban asortat, escortată de Gotti și de un grup de prieteni ai lui. Ea vorbea foarte puțin franceza și aproape deloc italiana și, drept urmare, părea posacă în comparație cu anturajul ei, fumând țigară după țigară, dându-și ochii peste cap când se apropia de ea cineva cerându-i un autograf, scrutând neliniștită încăperea când aceștia dispăreau.

Era o seară toridă și umedă. Eva ajunse târziu, după un concurs de dans în care intrase împreună cu un jucător de polo argentinian binecunoscut. Lamb se descurca destul de bine în acea seară de unul singur.

Valmont aștepta singur la o masă, căutând-o cu privirea. Din locul unde era așezat, într-o parte, vedea întreaga sală. O zări pe Eva intrând, oprindu-se în pragul ușii, studiind scena.

Privirea îi poposi pe ruleta din centru, unde Gotti încerca să își impresioneze noua iubită pariind tot mai mult și mai mult. Eva urmări în vreme ce el o îmboldea să sufle peste zaruri pentru noroc; Kay Waverley, în rochia ei aurie splendidă, îi atârna de braț, cu mintea în altă parte și plictisită.

Ceva pe chipul Evei, concentrarea ei profundă, îl surprinse pe Valmont. Ea fusese întotdeauna energică, agitată și neliniştită. Totuşi, în acea clipă, în pragul ușii cazinoului, energia Evei se solidifică. Îşi aţinti privirea deja ageră şi concentrată asupra lui Gotti, dar mai ales asupra actriței. Era ca și cum deodată ar fi zărit ceva ce căuta de multă, multă vreme. El nu realiză acest lucru decât mult mai târziu, însă în acel moment scurt și vulnerabil Valmont observă o transformare completă în personalitatea Evei. Nimic nu se schimbă la exterior, dar în interior o decizie fusese luată. În acel moment ea îi întoarse spatele, spre o destinație opusă, întunecată, știută doar de ea.

Eva se îndreptă spre masa de cărți și își aruncă un braț în jurul umerilor lui Lamb,

lovindu-l ușor, ca din accident pe Gotti, chiar în clipa în care era pe punctul de a arunca zarurile.

– Mă scuzați. Dar pe cine avem noi aici? întrebă ea, întorcându-se. Măi să fie, Adonis, aruncând cu zarul!

Gotti râse, înclinând ușor capul.

– Domnișoară.

Ea își plecă fruntea, în semn de răspuns.

– Spuneți-mi că sunt iertată. Nu pot suporta să supăr pe cineva.

– Sunteți prea amabilă. Sunt sigur că, dimpotrivă, îmi veți spori norocul.

– Ar putea zeii să vă înzestreze cu mai mult noroc decât până acum?

El râse din nou, încântat de atențiile ei.

Ochii actriței se îngustară.

– Dar v-am deranjat, se scuză Eva. Continuați… arătați-i mamei dumneavoastră cum se joacă.

Prietenii lui Gotti suspinară adânc, adresându-se unul celuilalt în italiană.

Eva se prefăcu a nu băga de seamă.

– *Ah, parli italiano? Fantastico!*

Valmont o privi pălăvrăgind în italiană cu Gotti și prieteni săi înainte de a anunța oricui auzea că are chef de o baie în mare înainte de revărsatul zorilor.

Complet depășită de această societate multilingvă, Kay Waverley era redusă la o furie mută.

Unii dintre prietenii lui Gotti hotărâră să se ia la întrecere cu Eva până la plajă. Gotti, rămas în urmă, o urmări cu privirea, jinduind.

Însă înainte de a pleca, Eva făcu un gest pe care Valmont nu o mai văzuse făcându-l înainte. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui Lamb și îi dărui o jumătate de duzină de săruturi.

Eva se juca și îl lua peste picior pe Lamb; toată lumea știa că împărțeau un apartament. Însă niciodată nu arătase vreun semn de afecțiune față de el. Lamb râse, încercând să o îndepărteze, deși chiar și el părea oarecum luat prin surprindere în timp ce le făcea semne cu mâna, înainte să dispară în noapte.

Kay Waverley își strecură brațul pe sub cel al lui Gotti, trăgându-l mai aproape de ea.

Apoi îi aruncă peste umăr o privire lui Lamb, care tocmai își triplase câștigul.

Făcea cinste cu un rând la toată lumea. Pentru o clipă strălucitoare, el era cel mai de succes bărbat din Monte Carlo; chipeș, rafinat, binevoitor.

Dar mai presus de orice, în mod evident, era bărbatul pe care prostuța Dorsey îl adora.

Un zâmbet încolţi pe buzele starletei, îndulcindu-i chipul.

Însă Valmont nu putu să nu bage de seamă că și în atitudinea ei ceva se ascuțise deodată; privirea aceea distrasă și plictisită dispăruse. Pe măsură ce orele serii treceau, ea mai privi de câteva ori spre Lamb.

Fără să știe exact motivul, Valmont se simți deodată neliniștit.

Kay Waverley știa cum să seducă dacă își punea mintea. Iar acum lansase o ofensivă de seducție. Într-o după-amiază târzie apăru, superbă și tonifiată, la piscina hotelului pentru a face plajă, deși avea propria ei piscină în vila închiriată. Bărbați tineri păreau să roiască în jurul ei, servind-o cu băuturi și încropind conversații. Se bronza ușor și repede, cu brațele și picioarele subțiri strălucind de cremă solară. Seara își punea în evidență bronzul etalând câte o rochie dreaptă, decoltată, albă sau neagră. Și deodată Grand Casino deveni teritoriul ei preferat. Gotti fusese concediat, trimis pe nepusă masă înapoi la Roma. În schimb, ea începu să vină neînsoţită seara, la ore târzii, așezându-se la masă cu un pahar de whisky în mână. Pe lângă frumusețea ei, celălalt mare talent înnăscut al ei era că știa cum să bea.

Kay Waverley obișnuia să bea ca un bărbat, cot la cot cu oricine. Nici nu se amețea, nici nu se întrista; niciodată nu chicotea, nu se bâlbâia și nu mergea împleticit. În schimb, se lăsa purtată de plăcerea beției, cum te-ai lăsa să cazi plutind în brațele unui vechi iubit. Aprecia ironia și ridicolul condiției umane, ceea ce uneori părea excentric. Putea savura patosul fără a deveni patetică, se putea comporta asemenea bărbaților fără a-și sacrifica nicio fărâmă de feminitate.

Bărbații aveau tendința de a avea grijă de ea. Ea avea tendința de a nu se împotrivi acestor porniri.

Kate se așeză într-o seară intenționat lângă Lamb. Nu trecu mult până când împărțeau o sticlă și o glumă.

Eva fu vizibil tulburată de această nouă tovărășie. Era îngrozitor pentru Valmont să o vadă cum încerca să îl îndepărteze pe Lamb de Kay sau cum intervenea între ei. El era sigur că acesta nu mai era un rol pe care îl jucau. Deodată Eva înconjura mesele ca un tăun; se agăța de brațul lui Lamb, încercând să îl ademenească pe ringul de dans sau într-o altă încăpere.

Tensiunea dintre ei era palpabilă. Într-o seară, pe terasă înainte de cină, Valmont îi auzi certându-se în șoaptă, foarte iritaţi.

– Mi-ai promis! se auzi tonul vehement al Evei.

– Niciodată nu am spus că doresc să ajung atât de departe. Niciodată!

– Ea te place. Ar fi foarte ușor!

– Dar eu? Dacă eu nu o plac?

– Trebuie să îți reamintesc până unde am ajuns eu pentru tine? vocea ei căpătă un ton necruțător. Câte am sacrificat eu? Nu-mi spune că nu îți amintești!

– Dorsey, nu!

– Sunt doi oameni pe care îi urăsc pe lumea asta. Ea este unul din ei.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Eu am făcut ce trebuia să fac. Așa a fost cel mai bine pentru toată lumea. Eva, te rog...

Vocea ei deveni ascuțită.

– Nu mă atinge! Și nici nu mă dezamăgi! Și niciodată să nu mai pretinzi că știi cum e cel mai bine! Eu mi-am păstrat partea mea de învoială, e timpul ca și tu să faci același lucru.

Trecu în fugă prin ferestrele franțuzești deschise, cu ochii încărcați de lacrimi, străbătând restaurantul în care începuseră să-şi facă apariţia ultimii clienți.

Când Lamb coborî la cină, avea o înfățișare obosită și vizibil tulburată.

În acea noapte bău mai mult decât de obicei.

Doar că nu bău de unul singur.

Dorsey era depășită de situație. Când o femeie precum Kay Waverley îți lua bărbatul, erai terminată. Era scandalul sezonului și întregul Monte Carlo era de aceeași părere; biața Dorsey nu stăpânea situația prea bine.

Într-o noapte, în mijlocul piațetei din fața cazinoului, Eva îl confruntă pe Lamb în momentul când acesta o conducea pe Waverley la mașină.

– Ce crezi că faci? îl apucă ea de braț.

– Dorsey, oprește-te! se trase el îndărăt. Întoarce-te la hotel, pentru Dumnezeu!

– Nu mă întorc fără tine.

Kay se dădu într-o parte. Știa când să joace rolul principal și când să accepte un rol secundar.

– Mă descurc și singură, făcu ea semn valetului. La urma urmei, eu nu am nevoie de o dădacă.

– Ți-am spus să te întorci la hotel! o apostrofă Lamb pe Eva.

Bentley-ul argintiu al lui Kay fu tras în față și Kay se strecură pe scaunul șoferului.

– Nu plec fără tine! glasul lui Dorsey atinsese note alarmante. Era patetică, atârnând de brațul lui.

– La naiba! Lasă-mă în pace! o împinse el.

Eva se dădu câțiva pași în spate, împleticindu-se, aproape căzând.

– Nu face asta! Te avertizez! îl amenință ea.

Se aduna o mică mulțime, grupuri de clienți bine îmbrăcați ieșind din cazinou, dornici să privească drama ce se petrecea sub ochii lor.

– Ne faci de râs! exclamă Lamb, privind-o cu un dispreț nedisimulat.

Kay coborî fereastra la mașină.

– Hei, marinarule, vrei să te duc undeva?

– Da, hotărî el ferm, chiar vreau.

Kay deschise portiera și se mută pe scaunul pasagerului.

– În cazul ăsta, poți conduce dumneata. Locul unui bărbat e la volan.

Lamb se urcă și ea se ghemui lângă el, rezemându-și capul de umărul lui.

– Poate ar trebui să facem și noi o baie în mare. Ce zici?

Kay izbucni în râs când mașina demară, îndepărtându-se pe străduțele întortocheate ce urcau spre vila de pe deal. Iar Dorsey, umilită și înlăcrimată, fugi singură pe străzile înguste și întunecate.

– Nu ai auzit? Aseară a făcut o scenă absolut ridicolă.

Valmont stătea la micul dejun vizavi de surorile lyoneze. Ambele văduve undeva la șaptezeci de ani, veneau la Monte Carlo an de an în același timp; un detaliu permanent al ierarhiei sociale. Tatăl lor fusese proprietarul fabricii de zahăr Lyon Sugar și astfel ele erau cunoscute pentru numele tatălui lor și pentru averea considerabilă.

– E o fată drăguță.

– Foarte drăguță fată, consimți cealaltă doamnă.

– Dar este depășită de situație.

– Complet depășită.

– Kay Waverley este o femeie de lume. La fel și Lordul Lambert.

– Lordul? ridică Valmont privirea, surprins. Nu știam că e nobil.

– Nu folosește titlul niciodată. Dar noi îl știm cu toții – de fapt, îl cunoșteam pe tatăl lui. Dar tânăra Dorsey a făcut o scenă teribilă, oftă cea mai în vârstă dintre ele, amestecând încă un cub din zahărul familiei în cafea. Foarte jenant.

– Nu așa se pune cu botul pe labe un bărbat precum Lamb, își dădu cu părerea sora ei. Să țipi, să te agăți de el.

– Ca o precupeață. Chiar în mijlocul curții.

– Aproape mi-a părut rău pentru Kay. Și pentru Lordul Lambert.

– Cred că sunt îndrăgostiți. Am auzit că el încă nu s-a întors la hotel, şopti ea, aplecându-se spre masă.

– Fata asta nu are mamă, reluă cealaltă. O mamă ar fi învățat-o cum să stăpânească situația. Nimeni nu ar trebui să dea celeilalte femei această satisfacție. Cel mai bine e să ignori pur și simplu, încuviință sora ei. Și desigur, să îți găsești și tu un amant.

(Erau amândouă vechi combatante și supraviețuiseră la vremea lor multor indiscreții maritale.)

– Da, chicoti doamna mai bătrână întinzând mâna după o altă brioșă proaspătă, bărbatul se poate concentra pe o singură țintă – amanta lui sau amantul tău. Și după ce ei și-a dus la capăt asaltul, amantul tău devine considerabil mai interesant.

Valmont își sorbea cafeaua alături de ele, însă în interior se simțea sfâșiat de profunzimea sentimentelor Evei pentru Lamb. Din clipa în care Kay Waverley pusese piciorul în Monte Carlo, Eva fusese evazivă și cu gândurile aiurea. Femeia care înainte fusese cea

mai înfocată avocată a lui, acum abia mai avea timp să îi adreseze câteva cuvinte. Conversația de la masa lui continuă, însă el se scufundă în cea mai neagră disperare.

După ce se despărți de cele două bătrâne doamne, încercă să trimită un mesaj în camera Evei, însă fu informat că Mademoiselle Dorsey părăsise hotelul în acea dimineață, fără a lăsa o adresă unde să îi fie expediată corespondența.

Valmont se așeză pe marginea patului său, privind pe geam spre proaspăt dobândita vedere spre mare.

Eva plecase. Și nicio clipă nu-i trecuse prin minte să îl înștiințeze.

Ura lui pentru Lamb se întări ca un pumnal înfipt în inimă. Se trezi căutându-l prin cazinou și prin baruri, nesigur de felul în care ar reacționa atunci când l-ar găsi, știind însă că ar scoate din el toată violența de care era capabil. Însă nu avu noroc.

Lamb nu ieșise din vila roz dintre dealuri.

De fapt, Valmont nu îl revăzu niciodată.

Două zile mai târziu, primi o telegramă de la Paris.

INTERIORUL MAGAZINULUI TĂU ESTE HIDOS STOP AI DE GÂND SĂ VINZI PARFUM SAU CARNE STOP

Într-o oră, era în tren.

Abia multe luni mai târziu Valmont citi, absolut întâmplător, despre moartea unui nobil englez în sudul Franței. Trupul lui Charles Lamb, de asemenea cunoscut și drept Lord Charles Alexander Haveston Lambert, unicul fiu al Contelui de Royce, cel care fusese decorat cu Medalia British Victory pentru serviciul adus Coroanei în Primul Război Mondial, fusese descoperit la primele ore ale dimineții întins pe un șezlong pe plaja de la Cap Ferrat, cu fața spre mare. Medicul legist stabilise că Lamb ajunsese acolo din proprie voință pentru a se sinucide, ceea ce reușise printr-o supradoză de morfină, de care fusese dependent încă de când suferise de o rană teribilă la picior în timpul războiului.

În urmă cu câteva ceasuri tocmai câștigase la ruletă 20000 de franci. Banii nu fură găsiți nicăieri. Însă ipoteza unui furt fu scoasă din calcul când se descoperi că expediase o

scrisoare la primele ore ale dimineții, fapt observat de recepționerul hotelului care fusese de serviciu în acea noapte.

În timpul anchetei post-mortem care avu loc în Cap Ferrat la puțin timp după aceea, când medicul legist fu întrebat dacă suspecta vreo acțiune criminală, acesta surprinse Curtea, răspunzând fără echivoc „Nu". Când i se ceru să explice motivul pentru care Lordul Lambert ar fi vrut să își ia viața, medicul făcu o pauză, privind în jurul camerei de judecată ticsite de oameni înainte de a răspunde:

– Mă tem că bărbatul cunoscut drept Charles Lamb era foarte grav bolnav, onorată instanță.

– Adevărat? întrebă procurorul, potrivindu-și ochelarii pe nas. Puteți detalia? Care era natura suferinței dumnealui?

Din nou, medicul legist ezită. Apoi, dregându-și glasul, continuă:

– Domnul Lamb, sau mai bine spus Lordul Lambert, suferea de sifilis într-un stadiu avansat. Ficatul dumnealui era deja inflamat, indicând hepatită, peritonită și posibil o insuficiență renală. Șansele lui de vindecare erau foarte slabe. Și probabil suferea de dureri cumplite. În perioada următoare se putea aștepta la atacuri de apoplexie, meningită, demență, fără a mai menționa dureri groaznice la extremitățile inferioare și posibile deformări.

Astfel, cazul fu încheiat.

Banii și scrisorile nu fură niciodată descoperite.

Familia lui Lambert refuză să ridice trupul sau să îi plătească datoriile, așadar oamenii din Monte Carlo îl îngropară în mare, din milă civică.

Stând în sufrageria din apartamentul său de la Paris, Valmont citi și reciti de câteva ori articolul.

Își aminti de chipul Evei când o zărise pentru prima dată pe Kay Waverley și cearta pe care o avusese pe terasă cu Lamb.

– Ea te place. Va fi simplu.

Cuvintele ei îi răsunau lui Valmont în minte.

Fără să știe de ce, avu un sentiment îngrozitor că Eva manipulase întreaga poveste pentru a-și îndeplini propriile scopuri. Să fi fost oare crizele ei de gelozie isterică o altă înșelătorie, una căreia chiar și el îi căzuse pradă?

Se gândi să o întrebe, însă nu găsi puterea de a rosti întrebarea cu voce tare. O parte din

el se temea că ea nu i-ar spune adevărul; că cel mai probabil s-ar preface că habar nu are. Iar el nu ar putea suporta ca ea să îl mintă.

La scurt timp după aceea, auzi o bârfă prin cercurile pariziene că actrița Kay Waverley nu mai locuia în vila ascunsă între dealurile din Monte Carlo.

Se zvonea că avusese loc un accident neînsemnat pe una din străduțele întortocheate la prima oră a dimineții. Șoferul scăpase nevătămat, însă Kay fusese aruncată prin parbriz, suferind răni în partea dreaptă a capului. Unii spuneau că cicatricile rămase în urma accidentului nu dispăruseră niciodată, în ciuda intervenţiei unora din cei mai pricepuți chirurgi din Europa.

Niciodată nu se mai întorsese în lumea filmului.

De fapt, își sfârși zilele prematur, după cum spun unii, într-o casă părăsită dintr-o fermă de lapte din Minnesota.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Madame Zed îndepărtă dopul celui de al doilea flacon, pe care scria *Auréole Noire*, și i-l întinse lui Grace.

– Acesta e cel de-al doilea mare tribut al lui Andre adus Evei. *Aureolă întunecată*, traduse ea.

Grace îl duse la nas. Mireasma se ridică precum o tămâie din altă lume, plină de lumină și de foc, cu note de vârf senzuale și hipnotice de flori albe coborând spre profunzimi întunecate, lemnoase, intense. Avea o calitate volatilă, dar în același timp învăluitoare, tulburătoare și copleșitoare.

– E extraordinar, murmură ea.

– Dar…

– Dar schimbător, declară Grace, surprinsă de propria ei afirmație. Nu este o frumusețe confortabilă.

– Nu, recunoscu Madame Zed. Ai un spirit de observație destul de ascuțit.

Grace îi înapoie dopul.

– Nu îți place, ghici Madame.

– Nu știu de ce, dar îmi provoacă tristețe. Și puțină teamă. Nu are o structură, spuse ea rezemându-se din nou de spătarul scaunului.

– Poftim?

– Cele mai multe lucruri, căută Grace cuvintele potrivite, cele mai multe lucruri pe care le considerăm frumoase au o structură familiară – început, mijloc și sfârșit – care funcționează precum o rețea. Care funcționează ca o plasă de siguranță. Acest parfum nu are o asemenea structură.

Din nou, Madame încuviință din cap.

– Da. Nu știi exact unde vei ajunge. Personal, eu admir această calitate.

– Mai aveți celălalt parfum? Cel pe care i l-a făcut și care mirosea precum furtuna?

– Ah, acela? rămase ea pe gânduri o clipă. Nu, nu l-am văzut niciodată. Poate a fost preschimbat într-unul din acordurile mai largi ale lui, nu sunt sigură.

Dintre toate miresmele pe care le descrisese Madame, acela fusese cel mai interesant.

– Eva avea un simț estetic excelent, continuă Madame. A transformat acest mic magazin. Tavanul cu oglinzi, pereții din mătase… toate acestea sunt ale ei. Cei bogați sunt fascinați de propria lor imagine. „Dă-le ceva nou la care să se uite“, obișnuia ea să spună, „chiar şi propriile lor creștete, și se vor pierde în propria lor reflexie ore întregi!“

– Era Valmont îndrăgostit de ea?

– În felul său, poate.

– De ce nu s-au căsătorit?

– Situația era mai complexă. Adevărata pasiune a lui Andre a fost întotdeauna munca sa.

– Așadar, se încruntă Grace, nu era îndrăgostit de ea?

Madame Zed rămase pe gânduri o clipă.

– Era îndrăgostit de anumite trăsături ale ei. Andre nu era capabil să se exprime precum alți oameni. El visa mirosuri, auzea muzica în culori. În multe privințe, eu cred că el era un adevărat geniu. Însă era extrem de protector cu felul său de a vedea lumea. Cel mai mic lucru îl putea distrage și îl acapara zile întregi. Dorea aprobarea Evei, însă ura această dependență a lui față de ea. Și nu erau niciodată de acord în privința drumului pe care trebuie să apuce afacerea.

– De ce?

– Eva dorea ca el să producă parfumuri comerciale și să preia de asemenea comenzi personale. Dar Andre nu era de aceeaşi părere. Aveau discuții la cuțite despre acest subiect.

– Da, dar cum poate un parfumier să nu creadă în comercializarea parfumurilor?

Madame se încordă.

– El nu credea că trebuie să vândă tuturor același parfum. Cu toate acestea, ea tot a făcut cum a vrut.

– Ce vreți să spuneți?

– În timpul războiului, a vândut lui Hiver una din formule. A trădat toate ideile în care Andre credea.

Grace își aminti ce le povestise vânzătoarea de la Galeriile Lafayette: parfumul lui Hiver creat de o mică parfumerie în timpul războiului, după o formulă care nu putea fi reprodusă…

– Vă referiți la *Ce Soir?*

Madame încuviință din cap.

– Chiar și numele e banal.

Grace se aplecă în față.

– Dar… de ce ar fi făcut un asemenea gest?

Madame Zed scutură din cap, cu chipul deodată lipsit de culoare.

– În timpul Ocupației, Andre a fost arestat și luat în tabăra de concentrare de la Drancy. Evei i-a intrat în cap că îl putea convinge pe Hiver să își folosească influența pe lângă Al Treilea Reich pentru a-l elibera pe Andre. Dar ea trebuia să îi demonstreze că merita acest efort, că Andre poate fi indispensabil afacerilor lui Hiver. Doar că Hiver era un om prost, superficial. A luat formula, dar Andre a murit în Dachau.

Grace se chinuia să absoarbă noile întorsături ale poveștii.

– Și cu toate acestea, Eva a continuat să fie amanta lui Hiver și după război?

Madame îi aruncă o privire supărată.

– Acum înțelegi de ce nu vorbeam. Eva nu avea deloc voință. În acele vremuri, ea nu era altceva decât o bețivă. Vezi dumneata, pentru Andre, reîntâlnirea cu Eva la Monte Carlo a însemnat un punct de răscruce, începutul succesului său. Însă pentru ea era deja prea târziu.

– Prea târziu pentru ce?

– Până în momentul în care Andre a reîntâlnit-o, ea fusese deja distrusă. Deși era încă atât de tânără, adoptase metode de supraviețuire care o înrăiseră. Ea și cu Lamb trăiau mult peste posibilitățile lor. Întotdeauna trăiseră așa. Ani buni Eva încercase să pună ceva bani deoparte, însă Lamb dădea cea mai mare parte pe băutură, iar ce îi mai rămânea, juca la cărți. Rochiile pe care ea le purta erau modificate de nenumărate ori. Întreaga lor aparență era o iluzie. Stăteau la cele mai scumpe hoteluri, pariau sume uriașe, cunoșteau o mulțime de oameni sus-puși. Însă cu un preț teribil. Deși eu cred, adăugă ea, că în ciuda tuturor defectelor sale, Lamb o iubea cu adevărat. De fapt, știu că așa a fost.

– Ce vă face să afirmați asta?

– A făcut pentru ea ceva ce nimeni nu putea face, spuse Madame rezemându-se din nou de spătarul fotoliului său. Dragostea ne servește pe noi înșine – facem tot soiul de gesturi pentru propriul nostru confort și numim asta iubire. Dar răzbunarea este un lucru intim, nu crezi? Ai putea de bunăvoie să duci la îndeplinire răzbunarea altcuiva?

Era o tulburătoare manifestare a devotamentului; una care se implântă incomod în imaginația lui Grace.

– Te rog să nu mă înțelegi greșit, continuă Madame. El îi datora măcar atât. Și măcar o dată în viața lui, și-a plătit datoria.

„Unele parfumuri sunt înmiresmate precum pielea unui nou-născut,
Dulci precum plânsetul unui oboi și mai verzi decât primăvara.“

CHARLES BAUDELAIRE

„Adevăratul Paradis este cel pe care l-ai pierdut.“

PROUST

CRAWLEY, VESTUL LONDREI, 1928

Întreaga săptămână plouase fără încetare. O ploaie nemiloasă, înghețată, toată ziua și toată noaptea. El se dusese pe jos la spital de la apartamentul pe care îl închiriaseră. I-ar fi plăcut să ia autobuzul, însă pierduse o sumă bună ieri la cursele de cai și erau destul de strâmtorați. Dacă putea să supraviețuiască până mâine, se organiza un joc de pocher într-un club din Soho, unde spera să câștige. Și norocul i s-ar putea schimba într-un final.

Când ajunse la portar era deja leoarcă, scuturându-și apa de pe pardesiul de ploaie precum își scutură câinii blana udă, picăturile de ploaie rostogolindu-se în jurul borului pălăriei.

Infirmiera de serviciu era tânără; o fată solidă, cu un chip rotund și pufos. Îl privea cu ochii mari de uimire. El arăta precum Douglas Fairbanks. Când începu să vorbească, deveni evident că era un gentleman.

– Cum se simte? întrebă el.

– Se recuperează, domnule

– Când o voi putea lua acasă?

– Poate într-o săptămână. A pierdut foarte mult sânge.

– Și copilul?

– O fetiță, domnule. O fetiță frumoasă și sănătoasă.

– Înțeleg, se încruntă el cu privirea ațintită în podea.

Infirmiera mai văzuse această reacție și înainte. Bărbați care își doriseră fii. Dar domnul Lamb părea mai supărat decât ceilalți.

– Ați dori să o vedeți pe fiica dumneavoastră? îl pofti ea cu glas vesel.

De obicei tații își schimbau sentimentele îndată ce își vedeau copiii.

– Fiica mea?

Își ridică spre ea privirea surprinsă de parcă tocmai îl pălmuise. Apoi făcu o pauză, reculegându-se.

– Ah, poate mai târziu. Aș vrea mai întâi să… o văd pe soția mea.

– Sigur, domnule.

Infirmiera îl conduse spre capătul îndepărtat al curții maternității, agitându-se în fața lui cu un aer de stăpână. Voia să pară eficientă, să îl impresioneze cu profesionalismul ei.

Însă el nu se uita la ea.

Era ora de vizite; câteva familii erau adunate în număr restrâns în jurul câtorva din paturile celorlalte femei, vorbind drăgăstos cu nou-născuții. Proaspetele mămici îşi făcuseră datoria, iar acum ședeau în vârful patului, purtând jachete tricotate în culori pastelate, speciale pentru această ocazie, cu părul proaspăt pieptănat, cu ruj pe buze și chipurile luminate de mândrie. În jurul lor plutea o atmosferă de sărbătoare.

Lamb îi urmărea cum își treceau bebelușii unul în braţele celuilalt.

Însă patul Evei era la capătul rândului, cel mai aproape de cabinetul infirmierelor, separat de celelalte. Perdeaua era trasă, storul de la fereastră era coborât, împiedicând cerul şi aşa cenușiu să lumineze interiorul. Infirmiera îndepărtă încet perdeaua.

Eva dormea. Era trasă la față și palidă, brațele îi erau subțiri. Lamb fu din nou surprins gândindu-se că ea nu era decât un copil; cel mult o fetișcană.

Se întoarse spre infirmieră, cu o voce deodată acuzatoare:

– Nu arată bine.

Fata clipi.

– După cum v-am spus, a pierdut mult sânge. A fost o naștere grea, explică ea.

– Vreau să fie bine îngrijită, insistă el, deodată îngrijorat pentru proaspăta mămică. Îngriijită așa cum se cuvine!

– Desigur, domnule. Facem tot ce ne stă în puteri.

El o străfulgeră cu privirea și ea se dădu îndărăt, făcându-se nevăzută.

Trăgând un scaun de lângă pat, se așeză. Își scoase pălăria, învârtind-o emoționat în mâini.

Nu voia să fie aici; nu suporta să o vadă atât de mică și de fragilă. Dacă ar fi câștigat ieri…

Obrajii îi ardeau, părul îi era încâlcit de la transpirație. Mirosea a iod și a sânge. Ar fi trebuit să i se facă o baie.

Oare femeile astea nu puteau face nimic cum trebuie? Își trecu degetele prin păr.

Va discuta cu ele mai târziu.

Îşi învârtea iar și iar pălăria între palme.

Și iar o învârtea. Afară ploaia lovea în geamul ferestrei.

După o vreme, pleoapele Evei se zbătură, apoi se deschiseră.

– Unde e?

Vocea îi suna răgușită de parcă nu mai vorbise de zile întregi.

– E bine. Totul e bine, o bătu el ușor pe umăr, liniștind-o.

– Vreau s-o văd, insistă ea.

– O vei vedea. Dar mai întâi trebuie să discutăm. Noi doi am făcut o învoială, îți amintești?

Ea încuviință slab din cap.

– Am avut grijă de tine, da? Luni în șir, fără să primesc nimic în schimb. Dar m-a costat.

Eva încercă să se ridice, dar era un efort prea mare.

– Ai văzut-o? Are păr? Cum arată?

– M-a costat, spuse el din nou, cu fermitate.

Ea se lăsă să cadă pe perne.

– Da, știu. Și mă voi revanșa. Voi obține ceva de muncă.

El râse, parcă tuşind sec.

– Tu ai deja de muncă, draga mea. Doar că nu ai fost capabilă să lucrezi. Până acum.

– Știu. Dar dacă pot lua pe cineva să aibă grijă de ea...

El o străfulgeră cu privirea și vocea ei se stinse.

– Deja am discutat despre asta, îi aminti el. Nu aşa ne-a fost învoiala. Tu ai un talent deosebit. Noi putem face bani, mulți bani. Însă nu aici. Nu în Anglia. Trebuie să plecăm în străinătate. Și nu am de gând să îmi leg un copil de gât, ai înțeles?

Eva își strânse pleopele, dând frâu liber lacrimilor care-i alunecau pe obraji.

El scutură din cap, învârtind întruna pălăria.

Ura situația asta; era mai ușor să îți părăsești iubita decât să faci așa ceva.

Scormomind prin buzunar, scoase un pachet de țigări și aprinse una.

– Uite, Dorsey, întotdeauna am fost direct cu tine. Tu acum îmi ești datoare. Vândută.

– Dar acum e diferit. Acum o am pe ea.

El se aplecă spre Eva.

– Cum vei avea tu singură grijă de un copil? Gândește-te. După ce îți trece bucuria momentului, cum va fi zi de zi? Unde vei locui? Cum te vei descurca? Cine crezi că va angaja o tânără necăsătorită cu un copil după ea?

Scăpă printre buze un fuior lung de fum.

– Vrei să mori în sărăcie și fetița ta să aibă aceeași soartă?

– Taci din gură! întorcându-i spatele. Nu trebuie să fie așa.

– Nu, nu trebuie. Ascultă-mă… am o soră. Frumoasă, la casa ei. Bună la suflet. Măritată cu un bărbat cuminte, veteran de război. Nu au copii. Dar au o casă mare, bani și o poziție socială – ceva ce nu poți cumpăra cu bani.

– Te rog, îi luă ea mâna. Dă-mi un răgaz.

– Nu avem timp, zise el, retrăgându-se din strânsoarea ei. Cum crezi că am trăit până acum? Pentru Dumnezeu! Dacă nu câștig mâine, ne aruncă în stradă – nici măcar nu pot plăti chiria.

Închise ochii trăgând adânc aer în piept.

– Nu trebuie să renunți la ea pentru totdeauna, sugeră el, ceva mai calm. Doar până când te mai pui pe picioare. Vii cu mine în Europa și facem împreună bani mulți. Cazinourile dau pe dinafară cu milionari. Și când avem destui bani, ne întoarcem.

Îi mângâie părul, îndepărtându-i-l ușor de pe față.

– Iar tu, draga mea, vei avea destui bani încât să îți cumperi propria ta casă, cu grădină, să plătești școli bune și rochii frumoase. Vei fi o femeie bogată și îi vei putea oferi toate lucrurile de care va avea nevoie sau pe care și le va dori. Dar totul se plătește, Dorsey. Tu știi asta. Oricum, ea e încă mică. Nu își va aminti cine a avut grijă de ea când era un bebeluș.

– Eu îmi voi aminti.

– Poate, dar tu îmi ești mie datoare. Eu am avut grijă de tine în ultima vreme.

– Dar familia ta? Nu ai putea sta de vorbă cu tatăl tău?

Chipul lui se înăspri.

– Nu. Ți-am spus că eu sunt mort pentru el și el pentru mine. Nu aș lua nimic de la el chiar dacă mi-ar oferi, ceea ce, crede-mă, nu va face.

– Noi… ne-am putea căsători… de-adevăratelea.

– Iisuse! Copila nici măcar nu e a mea.

Eva era lipsită de coerență; îi făcea situația mai grea decât era nevoie.

Lamb mai încercă o dată:

– Eu nu mă căsătoresc cu nimeni. În afară de asta, hai să nu ne mai prefacem. Să ne facem unul altuia măcar această mică favoare.

Își coborî privirea la pălăria pe care o ținea în mâini.

– Eu sufăr de o boală – un mic cadou din război. Nu îmi pot lua o soție tânără și frumoasă. Cel puțin nu fără a risca să o contaminez și pe ea. Și mai degrabă m-aș sinucide decât să aștept sfârșitul lung și dureros. Am luat această decizie acum mult timp.

– De aceea...

– Da, îi tăie el vorba. De aceea nu ai de ce să te temi de mine. Dar să fim clari – eu nu sunt Făt-Frumos al tău. Eu trăiesc după propriul chef, ăla care e, și la fel am de gând să și mor. Fii realistă, spuse el trăgând din nou din țigară, amândoi suntem într-o situație foarte proastă și nu avem mare lucru de oferit celor de lângă noi.

Ea nu răspunse.

– Lasă-mă să fac asta. Acest copil nu are ce căuta cu noi. Nu acum. Las-o pe sora mea să ne ajute. Copilul va fi în siguranță, va fi bine îngrijit.

Își înclină capul în direcția salonului de nou-născuți.

– Bietul copil merită o viață mai bună decât asta, nu crezi?

– Poate. Nu știu.

Vocea lui Lamb de înmuie.

– Însă de un lucru sunt sigur – dintre toți oamenii pe care i-aș putea târî după mine prin Europa, sunt bucuros că te-am ales pe tine.

O altă lacrimă alunecă pe obrazul ei.

– De ce?

– Pentru că ești cel mai inteligent om pe care l-am cunoscut vreodată. Adevărul e că sunt uimit de tine. Nu că aș crede în Dumnezeu, dar, dacă aș crede, tu ai fi pe lista argumentelor care îi dovedesc existența.

Era aproape un compliment, singurul pe care i-l făcuse vreodată.

Inima ei tresări; salonul se învârtea, conturul lucrurilor se estompa. Își închise ochii,

încercând să oprească senzația.

– Nu va fi pentru mult timp, promiți?

– Promit. Cu cât ne mișcăm mai repede, cu atât mai scurtă va fi despărțirea.

– Și sora ta mi-o va da înapoi, da? Îi vei explica situaţia?

– Voi aranja totul, spuse el ridicându-se.

Ea încercă din nou să se salte, însă brațele îi tremurau, prea slăbite.

– Unde pleci?

– Eva, ai încredere în mine.

Îi apăsă obrazul cu palma, apoi se încruntă.

– Ești fierbinte. Prea fierbinte. Mă duc să vorbesc cu doctorul. Mă întorc.

Se lăsă din nou pe perne, alunecând în somn, trezindu-se și adormind din nou. După o vreme, nu putea spune cât, infirmiera se înapoie și îi luă temperatura, cu chipul încruntat de concentrare.

– Ai febră, doamnă Lamb.

– Unde… unde a plecat?

– Soțul dumitale? A plecat, draga mea.

– A plecat?

Infirmiera îi aranjă pernele.

– Îți voi face o injecție. Te va durea puţin.

Scoase un ac.

– E frig, tremură Eva. Mi-e atât de frig.

– Stai liniștită acum. Nu te mișca.

Eva tresări când simți injecția cu morfină în braț.

– Când îmi pot vedea fetița? murmură ea. Nu am văzut-o până acum. Vreau să o țin în brațe.

– O vei vedea imediat cum ajungi acasă, draga mea. Va fi acolo, așteptându-te. Uite, îi explică infirmiera, învelind-o cu încă o pătură, ai o infecție, ai nevoie să te odihnești.

Eva îi luă mâna.

– Dar vreau să o văd acum.

– Draga mea, soțul dumitale a luat-o cu el. E cel mai bine așa. Nu vrei să se molipsească și ea de la tine, nu?

Îi trase brațul ușor, dar ferm.

– Oricum, nu poți avea grijă de copil cât timp ești bolnavă. E pe mâini bune. Acum dormi. Va fi în brațele tale cât ai clipi.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

– Acum înțelegi, nu-i așa? întrebă Madame Zed privind-o pe Grace.

Grace deschise gura pentru a răspunde, apoi se opri. Nodul i se strânse în stomac, parcă cineva smucea, jucându-se de-a „trage sfoara“ cu măruntaiele ei.

– Ce vreți să spuneți? întrebă ea, amorțită.

În loc să îi răspundă, Madame întinse brațul, deschise sertarul unei măsuțe de lângă ea și scoase o fotografie.

– Ai văzut vreodată o fotografie a Evei?

Grace scutură din cap. Madame îi întinse poza.

– Aceasta a fost făcută în urmă cu mulți ani.

Era o fotografie veche, alb-negru, făcută într-un studio. Fata din poză era foarte tânără, avea o față în formă de inimă, cu ochi luminoși, deschiși la culoare. Părul îi strălucea precum o cască întunecată, iar pielea îi era albă. Buzele pline și rotunde erau arcuite într-un zâmbet cunoscător în colțul gurii. Ochii, conturați cu o dungă neagră și groasă, priveau chiar în centrul lentilelor aparatului de fotografiat, provocându-l să clipească înaintea ei. Un soi de căldură sexuală iradia din ființa ei, un rafinament pasional și sfidător.

Madame Zed scosese o tabacheră argintie.

– E frumoasă, nu găsești?

Grace încuviință din cap, incapabilă să își ia ochii de la chipul din fotografie.

Aceasta nu era femeia pe care și-o imaginase ea. Nici pe departe. Încercă să potrivească fotografia cu descrierea pe care o făcuse Monsieur Tissot unei femei al cărei chip era transformat de durere cu parfumul puternic, sofisticat care persista în apartament.

Însă fata din fotografie era atât de surprinzătoare prin prezența ei concretă și atât de teribil de tânără.

Madame Zed deschise tabachera argintie din care luă o ultimă țigară.

– Uite, spuse întinzându-i lui Grace cutiuța goală.

Grace nu înțelese.

– Poftim?

– Ia-o, îi făcu bătrâna semn din cap. Uită-te.

Grace o ridică. Chipul ei se reflectă în suprafața netedă.

– Ai idee de ce te afli aici, doamnă Monroe? La Paris?

Grace se lupta să vadă ceva ce era extrem de evident.

– Același chip în formă de inimă, aceiași ochi limpezi de un verde-gri.

– Mama mea… mama mea a fost Catherine Maudley, se auzi rostind.

– Sigur, scăpără Madame un chibrit, flacăra trezindu-se la viață în timp ce își aprindea țigara. Doar că, în mod obișnuit, cui atribuie oamenii această calitate?

Grace înghiți greu, lacrimile adunându-i-se sub pleoape.

– Mama mea a murit în timpul Blitzului, spuse ea, prostește.

Madame Zed nu se deranjă să răspundă. Se ridică, se duse la comodă şi turnă un pahar de coniac pe care i-l întinse.

– Poftim. Bea.

Ambra lichidă și dulce îi arse gâtlejul; alcoolul alunecă încet de-a lungul trupului. Mai luă o gură, scurgând paharul.

Madame se așeză.

– Nu se poate să fi bătut atâta drum și nici măcar să nu îți fi trecut prin minte.

Grace puse paharul pe masă.

– Nu știți cu siguranță acest lucru… sau îl știți?

Madame o privi blând pe Grace, apoi se ridică și umplu din nou paharul.

Grace îl bău, privind fotografia, dar incapabilă de a mai vedea clar chipul femeii.

– De unde știți? întrebă ea după o vreme.

– Eva era abia adolescentă când te-ai născut dumneata.

Grace își strânse pleoapele.

– Dar cum ați ajuns să știți?

– Pentru că bețivii vorbesc prea mult.

Câinele tresări în somn, scoțând un scheunat slab.

O rază de soare se mișcă aproape imperceptibil pe podea.

– Cred că ar fi mai bine să plec, se ridică Grace, picioarele tremurându-i nefiresc.

– Unde?

– Nu știu, răspunse ea privind la bătrână, însă fără să o vadă.

Madame își ridică spre ea ochii mari și negri.

– Nu ai unde să te duci.

Avea dreptate.

Grace se așeză din nou, cu trupul amorțit și greu ca de plumb.

– De ce nu a încercat să ia legătura cu mine?

Madame clătină din cap.

– Știa unde locuiesc și cum să ia legătura cu mine după moartea ei, spuse Grace auzindu-și vocea înălţându-se precum panica în interiorul ei. De ce nu s-a deranjat să o facă în timpul vieții?

– Ești furioasă.

– De ce nu aș fi furioasă? Care este reacția potrivită atunci când afli că viața ta a fost clădită pe o minciună?

Madame o privea fără să spună nimic.

Grace întinse mâna după pahar și mai luă o gură de coniac.

– De ce m-a inclus în testamentul ei?

– Pentru că era legată de tine. Pentru că, în ciuda absenței ei, ea a existat și tu existai. Voi sunteți în viața fiecăreia precum marea există pe lume chiar dacă niciodată nu pui piciorul pe faleză.

Grace își împinse paharul pe masă.

– Aș mai dori niște coniac.

– Cred că ai băut destul.

– Cred că vă înșelați.

Madame se ridică și îi turnă al treilea pahar. Lăsându-şi capul pe spate, îl dădu pe gât dintr-o înghițitură.

– Cine e tatăl meu? Lambert? întrebă ea, pronunţând apăsat numele lui.

Trăgând adânc din țigară, Madame scutură din cap.

– Nu.

– Atunci cine?

– Nu îi cunosc numele. Eva nu mi l-a mărturisit niciodată și nici nu cred că e important.

– Ah, chiar așa? râse Grace amar. Din câte se pare, nu sunt ceva important!

– Mama ta…

– Mama mea? Să nu îndrăzniți să o numiți astfel! îi tăie Grace vorba furioasă, surprinsă de forța sentimentelor care o cuprinseră. Nu aveți niciun drept să o numiți astfel. O mamă este o femeie care… stă, spuse ea simțind cuvintele sugrumând-o. Nu cineva care pur și simplu te abandonează.

Madame Zed trase calm din țigară.

– Nu aceasta a fost intenția ei.

– Deci ce s-a întâmplat? M-a pierdut din memorie? Nu îmi pasă cine este această femeie… Catherine Maudley e mama mea adevărată. Înțelegeți?

Madame se ridică.

– Cred că ai dreptate, poate ar trebui să te întorci în camera dumitale de hotel.

Grace se ridică la rândul ei; se simțea straniu, de parcă plutea, legată de pământ doar prin teama și furia crescândă.

– Îmi pare rău că am intrat cu forța în magazinul dumneavoastră, doamnă. Și îmi pare rău că am revenit aici. De fapt, îmi pare rău că am venit la Paris.

– Permite-mi să te ajut să găsești un taxi, se oferi ea, ținându-i pardesiul lui Grace, apoi conducând-o până la ușă.

Grace își strânse furioasă cureaua în jurul taliei și își trase pălăria pe ochi.

– Vreau să mă plimb.

– Nu cred că ești în siguranță.

– M-am săturat să fiu în siguranță.

Deschise ușa și se îndreptă spre scările înguste ce duceau în stradă.

Madame Zed o urmări în timp ce ieșea pe ușă. O pală de vânt rece se strecură înăuntru, alergând pe scări în sus, repezindu-se la ea precum un pumn invizibil, furios, înainte ca ușa să se trântească.

Secretara lui Edouard Tissot plecase deja de la muncă și biroul era tăcut înainte de căderea serii. El lucra până târziu, doar în cămașă, cu mânecile suflecate, cu hârtiile acoperindu-i întregul birou, foarte concentrat la detaliile unei propuneri complicate de încheiere a unui caz, când se trezi deodată cu ea acolo, stând în pragul ușii.

Își ridică privirea dintr-un impuls pe care nu îl înțelese, ea apăruse fără un sunet. Luminile din biroul de afară erau stinse, cerul se întunecase, devenind de un purpuriu întunecat. Ea părea o umbră ireală, mai ales cum stătea în picioare, atât de tăcută și de nemișcată.

– Madame Monroe? se ridică el. Nu v-am auzit intrând. Vă rog, luați loc, îi făcu el semn spre scaunul din faţa lui.

Însă ea rămase nemișcată.

Ceva se schimbase în înfățișarea ei; își ținea maxilarele încleștate, privirea ei trecea prin el și buzele erau o dungă subțire, strânsă.

Ea clătină din cap, afundându-şi pumnii adânc în buzunarele pardesiului de ploaie.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, Monsieur Tissot, și că am dat buzna fără a stabili o întâlnire. Însă m-am gândit că ar trebui să vă anunț că sunt gata acum să semnez orice act vă este necesar pentru a încheia vânzarea proprietății către Yvonne Hiver.

– Înțeleg, rosti el privind-o surprins. Vă rog, nu doriți să luați loc? Și putem discuta.

Însă din nou, ea nu se mișcă.

– Iertați-mă, continuă el încercând să înțeleagă ce anume se schimbase la ea din acea dimineață, însă aveam impresia că încă nu luaserăți o hotărâre definitivă.

– Păi, m-ați convins, rosti ea pe un ton brusc și rece. Va dura mult redactarea documentelor?

– Nu. Nu cred…

– Bun. Abia aștept să termin această poveste cât mai repede posibil.

Edouard Tissot se apropie de ea.

– Îmi dau seama că femeile se bucură de privilegiul de a fi capricioase, însă această hotărâre este prea bruscă. S-a întâmplat ceva?

Ea privi mai degrabă prin el decât spre el.

– Nu. Vreau să plec acasă. Și aveți dreptate – nu am niciun motiv să rămân aici când am deja o ofertă din partea unui cumpărător înstărit.

– Nimic nu mă sperie mai mult decât atunci când o femeie îmi spune că am avut dreptate de la bun început, glumi el.

Doar că ea nu râse. El mai încercă o dată.

– Nici măcar nu doriți să scoateți proprietatea pe piață? Să vedeți cât valorează la ofertă deschisă?

– Sunt sigură că nu este necesar. Oferta doamnei Hiver este mai mult decât generoasă. Durează mult actele, Monsieur Tissot? întrebă ea din nou.

– Nu. Le pot pregăti pentru mai târziu în această seară.

– Bine. Voi fi la hotel toată seara.

– Madame Monroe.

Făcu un pas mai aproape de ea.

– Grace...

Ochii ei îl fulgerară, oprindu-l deodată.

– De ce nu îmi povestiți ce s-a întâmplat? sugeră el.

Expresia de pe chipul ei era sălbatică, aproape înspăimântată; tonul vocii, de o duritate neobișnuită la ea.

– Nimic nu s-a întâmplat. Sunt aceeași care am fost dintotdeauna.

Apoi dispăru.

La fel de neașteptat precum apăruse.

Era trecut de ora nouă când el termină în cele din urmă de pregătit documentele și se făcu și mai târziu până ajunse la Hôtel Raphael. Cu toate acestea, fu surprins când recepţionera îi spuse că Madame Monroe nu e în camera ei, ci îl aștepta în barul hotelului.

Era vineri seara. Barul era plin de lume râzând, un pianist cânta jazz, aerul era încărcat de fum de țigară. El se opri în pragul ușii, căutând-o cu privirea prin salonul aglomerat.

Ea stătea singură la una din mesele de pe margine, fumând, cu un pahar de whisky în față. Purta o rochie neagră care ar fi fost simplă dacă nu i-ar fi îmbrăcat la perfecțiune umerii palizi și nu i-ar fi pus sublim în evidență curbele zvelte. Era o rochie de o asemenea eleganță modernă încât cerea un anumit rafinament versat din partea femeii care o purta. În această seară, cu rujul de un roșu-închis și ochii mari, conturați cu negru, Madame Monroe era aproape de nerecunoscut: de un șarm rece, relaxat. Aceasta nu era aceeași femeie căreia îi era jenă să mănânce stridii sau care îl târâse după ea printr-un magazin de vechituri. Totuşi, armura magnifică a ținutei ei o făcea în ochii lui și mai fragilă. În timp ce își croia drum spre ea prin mulțime, îi trecu prin minte, cu un fior de adrenalină, că acest efort fusese făcut pentru a-l seduce pe el.

– Madame Monroe, începu el, oprindu-se dinaintea ei. Sunteți foarte frumoasă în seara asta.

Ea nu păru să înregistreze complimentul lui. Își ridică privirea încet.

– Vă rog, spuse, făcându-i semn spre scaunul din fața ei.

Un chelner apăru aproape imediat; ea părea să atragă astăzi atenția tuturor, chiar și în acest salon aglomerat.

– Dumneavoastră ce beți?

– Scotch.

– Atunci și eu voi dori tot scotch.

– Ați adus hârtiile? întrebă ea, făcând semn spre servieta lui.

– Da.

Luă asta ca pe un semn și le scoase, întinzându-i-le peste masă.

– Și unde trebuie să semnez?

În mod cert nu pierdea timpul.

El îi indică spațiile din josul paginilor.

– Am marcat locurile cu un X.

Trase repede din țigară, punând-o în echilibru pe marginea scrumierei.

– Aveți cumva un stilou?

– Doriți să trecem în revistă condițiile contractului? întrebă el scoțând un stilou din buzunarul de la piept și întinzându-i-l. Aș fi mai mult decât fericit să vă ajut.

– Nu, mulțumesc.

Își mâzgăli semnătura în subsolul câtorva pagini ale contractului.

– Nici măcar nu vreți să știți suma pentru care îl vindeți?

Ea mai iscăli o pagină.

– Oricare ar fi suma, e mult mai mare decât ce aveam când am sosit aici, nu-i așa?

Îi adresă un zâmbet crispat și îi înapoie stiloul.

– *Voilà*, Monsieur Tissot.

Împinse hârtiile spre el.

– Am terminat.

Chelnerul apăru cu băutura.

– Madame Monroe, începu el, strecurându-și documentele înapoi în servietă, nu pot să nu observ că s-a întâmplat ceva…

– Vă rog, Monsieur Tissot, trase ea un ultim fum din țigară, o stinse în scrumieră în vreme ce se ridica de pe scaun. Vreau să vă mulțumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ați acordat aici, în Paris. Serviciile dumneavoastră au fost excelente, încheie ea, întinzându-i mâna.

Se ridică și el, deodată ofensat.

– Serviciile mele?

– Da. Dedicația dumneavoastră și profesionalismul sunt admirabile, iar eu vă sunt profund recunoscătoare pentru timpul pe care mi l-ați acordat. Sunt conștientă de faptul că ați făcut un mare efort pentru a mă ajuta să nu mă simt străină aici. Doresc să vă mulțumesc și să vă doresc mult succes în viitor.

El o străfulgeră cu privirea, simțindu-și deodată sângele năvălindu-i în obraji de furie.

– Mă concediați? Credeți că timpul pe care l-am petrecut cu dumneavoastră s-a datorat strict amabilității profesionale?

Ea se crispă, retrăgându-și mâna. Undeva, în spatele stratului gros de rimel negru, el văzu în ochii ei că vorbele lui atinseseră un punct sensibil.

– Dumneavoastră ați dorit ca eu să semnez actele, nu-i așa?

– Da, însă eu… încercam...

Se opri conștient de vorbele lui.

– Pur și simplu încercam, în calitate profesională, să vă ajut să alegeți cea mai înțeleaptă cale de a acționa.

– Și ați făcut-o foarte bine, răspunse ea luându-și poșeta de pe masă. Responsabilitățile dumneavoastră față de mine au luat sfârșit.

Se strecură pe lângă el și părăsi barul aglomerat.

El își înhăță servieta și pardesiul, pășind în urma ei în foaier.

– Nu înțeleg. Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră? întrebă el ajungând-o din urmă.

– Nimic.

Mergea spre capătul coridorului, acolo unde se afla liftul. Ușile se deschiseră și ea păși înăuntru. El o urmă.

– Ce faceți aici?

Ușile se închiseră.

– Vin după dumneavoastră.

– De ce?

Deodată el rămase nemișcat, adulmecând aerul.

– Sunteți dată cu parfum?

– De ce nu? Toate femeile se dau cu parfum, răspunse ea mimând indiferența.

– Nu, dumneavoastră nu vă dați cu parfum. Și ce parfum e ăsta?

Ea își ținea privirea drept în față, lipită de ușile liftului.

– Prietena mea mi l-a cumpărat. De la Hiver. O achiziție potrivită, nu credeți? râse ea scurt și sarcastic.

Ușile se deschiseră și ea păși afară.

Din nou, el o urmă îndeaproape.

La jumătatea holului, ea se opri, întorcându-se către el.

– Ce intenționați să faceți? Să mă însoțiți în cameră?

– De ce purtați parfum? De unde aveți rochia aceasta?

– Nu vă place cum arăt? își miji ea ochii spre el.

– Îmi plăcea cum arătați înainte!

– Ah, serios? Mi-e greu să cred.

Se întoarse și grăbi pasul.

– Dar nu asta e important.

– Dar ce e important?

Își scoase cheia și descuie ușa camerei ei.

– Ceva s-a întâmplat și nu îmi spuneți ce anume, zise el, întinzând mâna şi apucând-o de braț.

– Ce mai contează pentru dumneavoastră? Ah, ba știu!

Începu deodată să râdă.

– Credeți că sunt distrusă și vreți să mă reparați… asta e, nu-i așa?

Cuvintele ei îl dureau, însă nu cedă.

– În seara asta nu sunteți în apele dumneavoastră.

Ea se opri din râs.

– Aha, asta e o idee interesantă. Nu, domnule, categoric nu sunt în apele mele.

Încercă să se retragă, însă el nu îi dădu drumul.

– De ce?

Deodată ea nu mai opuse rezistență, rezemându-se relaxată de tocul ușii.

– Nu vă place cum arăt? întrebă ea din nou, măsurându-l provocator.

Privirea lui o întâlni pe a ei.

– Întotdeauna mi-a plăcut cum arătați, admise el.

– Adevărat?

El încuviință din cap, dându-i drumul la braț.

– Are prea puțină legătură cu rochia pe care o purtați sau felul în care vă coafați părul.

Ea veni mai aproape, până când el putu să îi simtă căldura respirației pe obraz.

– Dar cu ce are legătură?

– Cu ceea ce sunteți în esență.

El își lăsă geanta și pardesiul să cadă pe podea. Întinzându-se, îi prinse obrajii în palme.

Ea își închise pleoapele.

– Și cine sunt eu?

Aplecându-se spre ea, își plimbă ușor buzele peste buzele ei, abia atingând-o:

– Cu siguranță sunteți ființa care a fost trimisă pentru a mă scoate pe mine din minți, șopti el.

O trase mai aproape și o sărută. Buzele ei erau moi, tandre. Ea ezită, răspunzând lenеș, provocator sărutului. Contururile line are trupului ei se lipiră moale de el.

Parfumul acela straniu îi rămăsese lipit de păr, de gât; se infiltra în pielea ei, împrumutându-i o prospețime minerală, pământească. Începu să o sărute mai pasional, plimbându-și palmele pe spatele ei, peste curba sânilor, peste arcul coapselor.

Apoi, pe neașteptate, ea se trase îndărăt.

El întinse din nou brațul, dar ea făcu un pas în spate, privindu-l acum cu ochii mari și speriați.

– Vă rog să mă iertați. În seara asta nu sunt în apele mele.

– Dragă, sunt eu! cineva bătea la ușă. Deschide. Sunt eu, Mallory.

Ridicând pleoapele, Grace văzu o rază strălucitoare de soare tăind prin golul dintre draperii o dungă de lumină albă pe covor.

Ridicându-se, traversă clătinându-se camera şi descuie ușa.

– Ah! o privi Mallory surprinsă. Nici măcar nu ești îmbrăcată! Am crezut că vrei să mergi prin oraș. Te simți bine?

– Sunt puțin mahmură, minți Grace. Am nevoie de mai mult somn. Te descurci fără mine?

– Sigur. Îți pot aduce ceva? Niște aspirină sau poate…, zâmbi ea viclean, cui pe cui se scoate, un pahar de ceva? Nu se știe, s-ar putea să renunț la plimbare și să te însoţesc.

– Nu, scutură Grace din cap. Nici nu suport gândul.

– Cum strici tu cheful oamenilor! Presupun că avocatul franțuz e de vină că te-ai îmbătat astă-noapte, spuse ea scoțându-și mănușile din poșetă. Mă duc la Notre Dame, dar voi lăsa Turnul Eiffel pentru când te vei simți mai bine, da?

Mallory plecă și Grace închise ușa în urma ei.

Cândva în jurul orei patru se trezi din nou. Aerul în cameră era cald; vremea devenise aproape văratică.

Dar se trezise cu o durere cap. Și în piept simțea o presiune ca o durere surdă.

Simțindu-se slăbită, sună să i se aducă ceva de mâncare – hotărându-se în cele din urmă să comande tartă de lămâie și ceai. Nu avea poftă de mâncare, dar ar fi gustat ceva dulce.

Când valetul îi aduse mâncarea, găsi un plic pe podea care fusese strecurat pe sub ușă. Conținea documentele semnate, împreună cu o notă:

> *Vă recomand să vă mai gândiți. Vă rog, cel puțin, să ne vedem înainte de plecare.*
>
> *E. Tissot*

Grace lăsă scrisoarea pe masă și trase draperiile.

Nu voia să stea de vorbă cu el astăzi. Nu voia să vadă pe nimeni astăzi.

Voia doar să fie lăsată in pace.

Tot ceea ce crezuse despre ea însăși fusese sfărâmat în bucăți. Nu mai rămăsese decât un gol. Se simțea de parcă părinții ei ar fi murit încă o dată; doar că acum fuseseră șterse și toate amintirile. Deodată, fiecare moment trecut era alterat.

Eva d'Orsey nu îi dăruise nimic.

În schimb îi luase și singura viață pe care o cunoscuse.

Golul din sufletul lui Grace se lărgi, transformându-se într-o epuizare amorțită, lipsită de orice simțire.

Lăsă ceaiul și tarta neatinse și trase la loc draperiile.

Căzu din nou într-un somn profund și greu.

Visa.

În cameră era întuneric. Se lăsase noaptea.

Brațele lui îi învăluiră pielea ei caldă; haina lui mirosea a lână de oaie udă, ca și cum l-ar

fi prins un ropot de ploaie venit pe neașteptate.

– Trezește-te, șopti el cu buzele lipite de gâtul ei, cu degetele alunecându-i prin păr. Hai.

Grace se întoarse.

Se auzi o bătaie în ușă. Poate era din nou Mallory.

Însă nu voia să plece.

Bătaia continuă.

Grace se ridică.

Era întuneric beznă. Traversă precaut camera, bâjbâind după ivăr.

Ușa se deschise, lumina aurie a becurilor din hol năvălind înăuntru, orbind-o.

– Dumnezeule! se dădu ea înapoi, clipind. Roger?

– Păi, era și timpul, spuse el. Aproape te pierdusem.

– Ce cauți aici?

– Voiam să te văd. La urma urmei, sunt soțul tău.

Zâmbi. Roger avea un zâmbet cuceritor, care îi lumina întreaga față; încrețindu-i nasul şi formând mici riduri de expresie în jurul ochilor căprui.

– Dumnezeule! râse el. Ce ți-ai făcut la păr? Nu contează, va crește la loc.

Aruncându-și pardesiul pe spătarul scaunului de la masa de scris, se așează pe sofa și își scoase țigările.

Grace rămase în picioare, încă nevenindu-i să creadă; cu brațele încolăcite protector la piept peste cămașa de noapte din pânză albă.

– Ah, nu fi așa, râse el văzând-o atât de serioasă, înclinându-și capul într-o parte. Ai de gând să-mi spui că nu ești nici măcar puțin încântată să mă vezi?

Își plimbă degetele prin părul blond-nisipiu.

– Am bătut atâta drum. Vrei una? întrebă întinzându-i pachetul de Chesterfield.

– Nu, mulțumesc.

Ea îl urmări aprinzându-și o ţigară, lăsându-se confortabil pe spătarul sofalei. Se simțea

deja ca acasă. Avea acest talent de a acapara fiecare spațiu în care pătrundea, punând stăpânire pe el.

– Dar ce cauți aici? întrebă ea din nou, încăpățânată.

Privirea lui se înmuie.

– Am venit să te iau înapoi la Londra, Grace. Înnebunesc fără tine. Adevărul este că am fost stupid și egoist.

Se aplecă în față, sprijinindu-și coatele de genunchi. Fumul de țigară se încolăcea în sus, în jurul capului său frumos.

– Trebuie să știi că nimic nu s-a petrecut cu Vanessa. Ne-am nimerit împreună în Edinburgh la același hotel. Am văzut împreună un film, dar asta a fost tot. Îți jur.

– Atunci de ce m-ai mințit?

– Nu știu, oftă el clătinând din cap. Eram furios, cred. Speriat. Și ea poate fi foarte înțelegătoare.

El își ridică din nou ochii spre ea, privind-o pieziş.

– Am început atât de prost căsătoria asta, nu-i așa? şopti el. Și îmi pare rău, Gracie, dar nu m-am comportat așa cum trebuie.

Grace dechise gura să vorbească, însă nu știa de unde să înceapă, era gâtuită.

– Tu… nu înțeleg…

– Te rog, iubito, se ridică el de pe sofa. Iartă-mă. Te-ai măritat cu un prost. Dar este prostul tău, îți jur.

Încolăcindu-şi brațele în jurul ei, o trase aproape de el.

Era atât de înalt, ea abia îi ajungea până la bărbie. Îi simțea inima pulsându-i, aftershave-ul îi inunda nările cu mirosul familiar de săpun. Rămase complet nemișcată, cu obrazul lipit de pieptul lui, până când Roger făcu un pas în spate. Zâmbea frumos, ușurat.

– Dumnezeule, sunt rupt de oboseală. Ce călătorie!

Punându-şi țigara într-un colț al gurii, își ridică valiza, așezând-o pe grilajul pentru bagaje. Deschise cataramele și își scoase dinăuntru trusa de ras.

Ea îl urmări în vreme ce el își desfăcu șireturile, își scoase pantofii, își agăță haina de la costum.

– Asta e toaleta?

Ea încuviință din cap.

Roger păși pe lângă ea în toaletă și închise ușa. Grace auzi apa curgând.

Se așeză pe marginea patului.

El venise după ea. Tocmai de la Londra.

Și Vanessa… nimic mai mult decât o neînțelegere, din câte se părea. Dacă îl credea pe cuvânt.

Nu durase mai mult de cinci minute. Intrase în camera ei, își ceruse iertare și acum era în baie… baia ei.

Dar de ce ea nu simțea nimic?

Plimbându-și palma peste frunte, Grace își apăsă degetele puternic în piele. Da, le simțea. Dar de ce nu simțea nimic pe dinăuntru?

După o vreme, Roger ieși din baie.

Fără să spună o vorbă, Grace stinse lumina și el termină să se dezbrace pe întuneric.

Ea se întinse pe marginea îndepărtată a patului cu spatele la el și el se ghemui lângă ea.

Nu mai fusese atât de aproape de ea de foarte mult timp; inima îi bătea atât de tare în urechi, încât îi fu teamă că el ar putea auzi.

Însă atunci când el întinse brațul să o cuprindă, ea se feri.

– Nu.

Când Grace se trezi a doua zi dimineață, Roger era deja îmbrăcat de zi, stând la masa de scris. Studia niște hârtii, cu ochelarii de citit pe vârful nasului.

Încă ametită. Grace se ridică sprijinindu-se în coate.

– Cât e ora?

El nu se deranjă să se întoarcă.

– Habar n-am, spuse întorcând pagina. E o diferență de fus orar, nu?

Grace se frecă la ochi.

– Ce faci acolo?

Scoțându-și ochelarii, el se întoarse, cu hârtiile în mână.

– Ai idee cât de valoros este portofoliul ăsta de acțiuni?

Grace se ridică, acum trezită de-a binelea.

– Hârtiile acelea îmi aparțin, Roger!

– Iar tu ești soția mea, Grace. Iar acum hârtiile ne aparțin amândurora.

– Dar cum ai ajuns tu să te uiți la ele? întrebă ea coborându-şi picioarele din pat. Cine ți-a dat permisiunea?

El o privi cu un zâmbet abia perceptibil al buzei de sus, ca și cum ea își pierduse mințile.

– Erau aici, pe birou, în văzul lumii. Și oricum, Mallory mi-a povestit că ai niște greutăți într-o chestiune legală. Eu știu să citesc contractele, Grace. Asta fac toată ziua. Trebuia să mi le fi arătat în clipa în care am intrat.

– Mallory?

Discutaseră pe la spatele ei?

– Ce legătură are Mallory cu toate astea?

– Niciuna. Iisuse, ce sensibilă ești!

Se întoarse cu totul în scaun pentru a o privi în față.

– Am sunat-o, e bine? Voiam să știu că ești în siguranță.

– Atunci de ce nu m-ai sunat pe mine?

– Pentru că, spuse el ridicându-se, nu tu voiai să mă asculți. Mă acuzai că am o amantă. Ce e cu tine în dimineața asta?

Grace îi întoarse spatele. Simțea că îi explodează capul. El era prea mare, prea gălăgios; acapara întregul spațiu din cameră. Nici nu venise bine și își băgase nasul în hârtiile ei, spunându-i ce să facă, sunându-i prietenele. Înșfăcând o rochie din șifonier, se repezi în baie.

Când ieși, Roger trecea în revistă documentele pe care le semnase cu Monsieur Tissot.

– Trebuie neapărat să traducem hârtiile astea cum se cuvine. Și o să-l sun pe acest Edouard Tissot, să stabilesc o întâlnire cu el după-amiază. Îți spun eu, asta e neglijență. Nu îmi vine a crede că ai putea semna orice fără să mă consulți înainte, Grace, insistă el scuturând din cap. Ar putea fi o greșeală enormă. Ai idee cu cât se vinde o proprietate în zona asta? Ai noroc că am dat de actele tale la timp.

Grace își luă poșeta și pardesiul. Își puse pălăria pe cap.

Roger își scoase ochelarii.

– Unde pleci?

– Am nevoie de aer curat.

– Nu poți pleca acum, Grace. Trebuie să îmi spui exact tot ce ai făcut aici. Trebuie să studiem actele astea. Chiar nu înțelegi? Ne afectează pe amândoi. Și mă rog cine este Eva d'Orsey?

Grace deschise ușa.

– Nu vreau să discut despre ea. Mă privește numai pe mine, Roger. Nu e treaba ta.

Întâi se duse la ușa camerei lui Mallory, dar nu primi niciun răspuns.

După ce cercetă restaurantul și terasa, Grace o găsi în cele din urmă în salon, așezată într-un colț pe o sofa, scriind vederi.

– Bună dimineața, soare, zâmbi ea. Te simți mai bine?

Grace se trânti într-unul din fotoliile din fața ei.

– Roger e aici.

– E aici? ridică Mallory privirea surprinsă. În Paris?

Grace se aplecă spre ea.

– De ce i-ai povestit despre moștenire?

– Vrei să spui că tu nu îi povestiseși? întrebă ea punând stiloul pe masă.

Grace își duse palmele la ochi. Simțea că pereții se strâng în jurul ei. Parisul, în care se simțise atât de liberă și independentă, devenise peste noapte la fel de sufocant ca și Londra.

– Își bagă nasul în toate hârtiile mele, Mal. Îmi sună avocatul, are de gând să traducă contractele.

– Păi, căzu ea pe gânduri, încruntându-se, nu e un lucru bun?

– Nu, Mallory. Nu e.

– Nu crezi că Roger te-ar putea ajuta?

– Asta mă privește numai pe mine, insistă Grace.

Nu îi trecuse până acum prin gând cât de important era să își pună ea singură aceste

întrebări; cât de mult conta pentru ea propria ei independență.

Mallory se încruntă, mușcându-și buza de jos.

– Îmi pare rău, Grace. Eu credeam că, în fine, ești depășită de situație. Când m-a sunat acum două seri, părea sincer îngrijorat. Mi-a spus că voia să știe că ești bine. Eu habar n-aveam că tu nu îl puseseși în temă. Și îți jur că nu știam că avea de gând să vină aici. Sincer, draga mea, spuse ea punând o mână peste mâna lui Grace, voiam să fac doar ce e mai bine pentru tine.

– Venirea lui aici nu e cel mai bun lucru pentru mine, o întrerupse ea ridicându-se.

– De unde știi?

Grace o privi.

– Nu… nu știu, spuse ea bâlbâindu-se, luată prin surprindere.

Mallory atinsese un punct sensibil; de obicei, Grace era cea confuză, cea care plutea fără o țintă, bâjbâind pe întuneric.

– Păi, oftă Mallory, cum e cel mai bine?

Grace își puse pardesiul. Chiar și Mallory se îndoia de ea.

– Nu știu.

– Unde te duci? întrebă ea ridicându-se.

– Vreau să fiu singură.

– Așteaptă, o luă Mallory de braț. Și-a cerut scuze Roger? Ce ți-a spus?

Chipul lui Mallory era atât de încordat.

Grace o țintui cu privirea, făcând eforturi să se concentreze. Dar mintea ei voia să fie lăsată în pace. Dintr-un oarecare motiv, întreaga poveste cu Roger, cu ce spusese sau făcuse, nu mai conta la fel de mult ca o altă chestiune – ceva care îi era încă neclar. Plutea undeva într-un colț al conștiinței ei, precum o umbră.

Mallory aștepta. Mintea lui Grace se învârtea. Abia își mai amintea detalii ale conversației din seara trecută: doar că Roger venise în camera ei, îi luase tot aerul, acaparase tot spațiul. Și după luni în care tânjise după atingerea lui, acum ea era cea care îl respingea.

Prin contrast, amintirea buzelor lui Edouard Tissot pe buzele ei îi infiora întregul trup.

– Nu știu. Nu sunt sigură… cred că da, rosti ea cu o voce plată, lipsită de viață. Mi-a spus tot ce voiam să aud. Mi-a spus că totul… totul a fost o minciună. Doar că acum nu mai

vreau să aud nimic.

Stătea pe o bancă în parcul de vizavi de magazin, cu spatele la terenul de joacă, privind de-a lungul râului. Câinele ei, bătrânul terrier cu ochi apoși și blană năpârlită, era ghemuit ca o minge mică sub bancă, ascunzându-se de copiii gălăgioși.

Era ușor de reperat – paltonul lung, negru, pălăria de lână în formă de turban. Chiar și din spate, postura ei țeapănă îi împrumuta un aer maiestuos.

Grace nu voia să se afle în acest parc; își dorea din toată inima să nu mai vorbească niciodată cu Madame Zed. Cu toate acestea, iat-o aici.

Când ieșise pe ușa hotelului, întâi se dusese la Luvru. Era atât de mare; planul ei era să se piardă în galeriile nesfârșite. Să își petreacă acolo întreaga zi sau măcar până când mintea ei avea să se calmeze. Dar îndată ce intrase, vastitatea impresionantă a locului o copleșise.

Pereții din marmură palidă și coloanele înalte repetau ecourile vocilor sporovăind într-o multitudine de limbi; opulența incredibilă a pereților și tavanelor aurii ale Galeriei Apollo străluceau prea puternic; de jur împrejurul ei, pe pânze, trupurile se zvârcoleau, războaiele se dezlănțuiau, eroismul era slăvit. Grandoarea locului mai degrabă crea o stare de agitație decât de liniște.

Așadar plecă; rătăci pe străzi, cumpără o cafea pe care n-o bău. Intrând într-o librărie, stătu privind în gol la titlurile de pe rafturi.

Un domn cu ochelari se apropie de ea.

– *Comment puis-je vous aider?*

– Poftim?

– *Comment puis-je vous aider?* repetă el rar.

Îi trebui o clipă să își dea seama că se uita la un șir de reviste de anatomie; intrase într-o librărie universitară.

– *Non. Non, merci.*

Curând, îi deveni limpede că nicăieri nu va găsi alinarea pe care o căuta. Mintea ei șovăia și o lua la goană, se împiedica și cădea mereu și mereu în aceleași prăpăstii fără răspuns. Într-o clipă gustul, atingerea și mirosul lui Edouard Tissot părea să îi fi acaparat întregul trup, iar mai apoi, la fel de intens, adevărul îngrozitor o orbea – adevărul că nu mai putea

avea încredere în ea însăși, că tot ce știa despre propria ei persoană era o minciună.

Acum se întorsese aici, pe malul stâng al Senei. Căutând persoana care îi tulburase viața, fisurând-o, aşa cum spargi coaja unui ou. Grace se opri în fața băncii. Cu mâinile în buzunare, prinse în pumn bricheta veche a tatălui ei, strângând-o cu toată puterea.

– Trebuie să mă urâți.

Madame Zed își ridică privirea surprinsă. Apoi, văzându-i chipul și mâhnirea, scutură din cap.

– Nu, nu te urăsc. Nici măcar nu te cunosc.

Buzele ei se crispară, strângându-se într-o linie subțire, îndârjită.

– Dar am detestat-o pe ea.

– De ce?

– De ce nu? replică ea tăios, străfulgerând-o cu ochii negri, aprigi. El era al meu. Eu l-am descoperit. Eu l-am educat. Cu banii mei am cumpărat afacerea. El era întreaga mea lume – copilul pe care nu l-am născut niciodată, soțul cu care nu m-am căsătorit niciodată, tovarășul pe care nu l-am găsit niciodată. Și pe urmă a apărut ea, din senin! Știi ce era atât de devastator la ea? o întrebă, aplecându-se în față. Avea un talent cu adevărat unic. Știa cum să surprindă aroma timpurilor, cum să o distileze într-o atmosferă perfectă. Era foarte bună la asta. Mai mult decât oricine altcineva, ştia cum să îl facă să asculte.

Prinse lesa terrierului strâns, învârtind-o în jurul încheieturii ei osoase.

– Când vorbeam eu, vocea mea se pierdea precum vântul. Eva știa cum să scoată la iveală tot ce avea el mai bun. Când ea sugera ceva, el nota. Ea avea întotdeauna dreptate. Îți dai seama cât de exasperant era pentru mine? Eu eram redusă la statutul de spectator – o relicvă dintr-o altă epocă.

Bătrâna rămase o vreme cu privirea ațintită pe întinderea de apă gri. Când vorbi din nou, vocea îi suna goală, seacă.

– Chiar și atunci când ea a plecat, el devenise atât de sigur pe el, atât de independent, încât nu mai avea nevoie de mine.

– Nu e adevărat. Cum rămâne cu toată corespondența pe care am găsit-o? Scrisoarea cu acordurile acelea stranii pe care le creați cu el, lână udă, păr și altele.

Madame strânse mai puternic lesa.

– Acela nu era Valmont.

– Atunci cine a fost? Cine altcineva mai avea nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a crea un parfum?

– Oare cine? se întoarse ea, fixând-o pe Grace cu o privire neagră, indescifrabilă. Ea a făcut o singură formulă. Nici în ziua de astăzi nu îmi vine a crede. Să ai un asemenea succes cu doar o primă încercare adevărată.

Își scutură capul, râzând amar.

– De necrezut.

Grace se așeză pe marginea băncii.

– Despre ce vorbiți?

– Formula pe care i-a vândut-o lui Hiver… Eva o crease.

– Dar mi-ați spus că ea l-a trădat pe Valmont! Că era a lui.

– Avea numele lui pe ea. Dar nu. Ea lucrase o vreme de una singură la formulă. Era o obsesie a ei.

– Cum ați putut face una ca asta? Întreaga poveste e o minciună?

– Într-o zi, vei avea nemesisul dumitale, o avertiză Madame. Nu e ușor, știi? Cineva care să aibă abilitatea de a face tot ce tu îți dorești să faci, dar cu mai multă ușurință, mai mult stil și succes.

Grace își împreună brațele peste piept.

– Deja am un nemesis, mulțumesc.

– Ești prea tânără să înțelegi cum este să fii concediat din viața omului pe care îl iubești.

Grace o străpunse cu privirea.

– Aș putea scrie o carte despre asta.

Rămaseră tăcute o vreme, apoi Madame vorbi din nou:

– Am cunoscut-o atâția ani, am urât-o atât de mult, încât parcă face parte din mine. E un membru al trupului meu. Când mi-ai spus că a murit, am simțit că îmi lipsește ceva.

Mă întreb uneori dacă nu îi ținem pe dușmani mai aproape de noi decât pe cei pe care îi iubim. Apoi dumneata, dintre toți oamenii, ai venit la mine căutând răspunsuri.

– Și dumneavoastră ați găsit șansa de a vă răzbuna.

– Nu, nu a fost niciodată intenția mea să fac asemenea lucru, se întoarse ea spre Grace, deodată indignată. Crezi că eu vreau să fiu rea? Crezi că mie nu îmi este silă de propria

mea gelozie și de propriile mele resentimente? Am vrut să fiu dreaptă.

– Dar nu ați fost.

– Nu, nu am fost, acceptă ea.

Pentru o vreme, rămase complet nemișcată.

– Mi-am pierdut talentul, spuse Madame într-un final.

– Nu știu la ce vă referiți, zise Grace clătinând din cap.

– În India am contractat meningită. Niciodată nu m-am recuperat complet. În decursul anilor, sechelele mi-au erodat simțul mirosului.

– Dar parfumurile pe care mi le-ați arătat…

– Ți le-am povestit din memorie. Dar eu nu mai pot crea nimic. Am devenit o epavă.

Grace își aminti de laptele stricat, de cina arsă în cuptor.

– E adevărat că nu ar fi trebui să accept rugămintea dumitale de a sta de vorbă, recunoscu Madame. Dar, la urma urmei, cred că Eva și cu mine am avut mai multe în comun decât am crezut eu. Și ea a pierdut ființa cea mai dragă de pe lume.

– Pierdut! exclamă Grace, clătinând din cap, uimită. Spuneți de parcă aș fi fost răpită și dată unor străini.

– Nu vrei să știi de unde vii?

– Așa vă justificați față de propria conștiință? Că mă ajutați? Că îmi povestiți cum întreaga mea viață este o minciună?

Madame Zed rămase cu privirea pironită în pământ. Riduri adânci îi brăzdau fruntea.

– Nu. Eu nu îmi pot justifica acțiunile. Cred că voiam ca dumneata să o urăști, şopti ea.

– Prea bine, ați reușit. Nu ați făcut altceva decât să mă sfâșiați în bucăți.

Împotriva voinței ei, lacrimile începură să îi curgă pe obraji.

– M-ați făcut să mă îndoiesc de întreaga specie umană.

– Ah, nu se poate una ca asta.

Madame Zed se ridică, micul terrier sărind și el în picioare. Cerul după-amiezii se înnora și vântul se întețea, amenințând să o doboare, aşa fragilă cum era.

– Vino cu mine.

– De ce? întrebă Grace ridicându-și privirea spre bătrână. De ce aș mai dori să vin cu

dumneavoastră?

Chiar și după ce greșise față de Grace, Madame reuși să adopte un ton superior:

– Pentru că mai am să îți arăt un ultim parfum.

Madame ridică flaconul simplu de farmacie, cu eticheta scorojită. Înainte de a-l deschide îi spuse:

– Mai întâi să îți povestesc ce s-a întâmplat.

– M-ați mai mințit o dată. De ce ar trebui să cred ce îmi spuneți?

– De ce nu asculți mai întâi ce am de zis? contracară ea, neînduplecată.

– Prea bine.

Madame Zed se așeză și Grace ocupă fotoliul din fața ei.

– Când Eva era doar o fetiță, lucrând ca servitoare în New York, a rămas însărcinată, începu Madame. Charles Lambert, sau Lamb, cum era cunoscut, a adus-o în Anglia. Dar au căzut la învoială ca Eva să plătească partea ei de drum și protecția lui Lamb, lucrând cu el, după ce copilul se va fi născut, în marile cazinouri din Europa. Pe asta se baza el și acesta e motivul pentru care încuviințase să o ajute. Ea avea un talent rar, foarte rar, de a jongla cu numerele.

Grace rămase indiferentă.

– Mi-ați povestit deja aceste detalii.

Madame Zed ignoră impolitețea ei.

Eva avea cincisprezece, poate șaisprezece ani când te-a născut pe dumneata, continuă bătrâna, fără familie sau prieteni, într-o țară străină. Lambert a convins-o că ar trebui să trimită copilul la sora lui, Catherine. Că ea ar putea avea grijă de tine mai bine decât oricine. Catherine era căsătorită cu un bărbat pe nume Maudley, un soldat care fusese grav rănit în Franța. Ei nu credeau că vor putea avea vreodată copii. Așadar, când Lambert a venit la ei într-o bună zi aduncându-le copilul din flori al unei tinere necăsătorite, parcă îl trimisese Providența.

Inima lui Grace începu să bată cu putere.

– Vorbiți despre părinții mei.

Madame Zed încuviință din cap.

O fărâmă de amintire fulgeră mintea lui Grace; buzele mamei ei apăsate pe frunte când o învelea seara înainte de culcare.

“Noapte bună, scumpa mea fetiță.“

Instinctiv, își duse mâna la frunte.

– Eva nu voia să renunțe la tine, continuă Madame. Însă Lambert a insistat. I-a promis că atunci când își va fi plătit datoria față de el, îi va scrie surorii sale și va aranja o întâlnire; că Eva te va putea avea înapoi. Timpul a trecut. Eva a făcut tot ce i-a cerut Lambert, însă niciodată nu era destul. El era un alcoolic inveterat. Nici măcar talentul ei nu îi putea salva de la datoriile care se tot adunau.

Ceea ce inițial fusese o soluție temporară deveni una permanentă. Lambert a ținut numele și adresa surorii lui secrete față de Eva. El spunea că ea ar strica toată treaba dacă ar încerca să ia singură legătura cu ei, însă adevărul era că asta îi dădea lui putere asupra Evei. Totuşi, în noaptea în care și-a luat viața, Lambert i-a trimis o scrisoare în care, în cele din urmă, îi dezvăluia toate detaliile. De asemenea, îi mai mărturisea că toate încercările de a negocia recuperarea copilului de sub tutela surorii lui eșuaseră – Catherine se atașase mult prea mult de copilă. Era pregătită să lupte pentru a o păstra. Vezi dumneata, Lambert îi dăduse surorii sale nu doar copilul, dar și certificatul de naștere. Eva nu avea nicio dovadă că era al ei.

Madame făcu o pauză, privind-o.

– Însă Eva a refuzat să renunțe la dumneata.

Grace își simțea măruntaiele fierbând.

– Mai departe.

– Catherine și soțul ei nu trăiau în Conacul de pe moșia tatălui ei, ci aleseseră una din căsuțele mai mici, izolate, de pe pământurile pe care le dețineau. Nu aveau foarte multe slujnice. Apoi, într-o vară, continuă Madame, Catherine Maudley începu să scrie o carte. Atunci hotărâră să angajeze o dădacă. De fapt, fata pe care o angajară fusese inițial luată în casă pe post de bucătăreasă și servitoare bună la toate. Apăruse din senin într-o primăvară, întrebându-l pe pastorul satului dacă nu ar putea-o ajuta să își găsească ceva de lucru.

Dar devotamentul ei pentru fetiță fu atât de spontan și de emoționant, încât, pe lângă gătit și curățenie pentru familia Maudley, ea își asumă responsabilități mai mari, având grijă de copil în timp ce mama lucra. Fata pe care Catherine Maudley a angajat-o era

franțuzoaică. O chema Céline.

Grace simți că i se face rău.

Numele acesta răscoli ceva în amintirea ei. Din umbrele întunecate ale memoriei, răsări un chip.

– Lena, murmură ea.

Fisura se căscă mai larg, imagini năvălind în prim-planul conștiinței ei.

Lena era micuță de statură, cu un păr castaniu-închis și o voce caldă, plăcută. Și pentru o vreme fusese peste tot, în bucătărie făcând pâine, afară, pe pajiște, întinzând rufele spălate, sus pe scări strigând-o la baie…

– Lena! Lena!

Grace își amintea sentimentul pe care i-l lăsa acel nume în gură, pe limbă; intrând în fugă în casă pe ușa din spate strigând „Lena!“

Nu era o dădacă, ci mai degrabă tovarășa ei de joacă, eterna ei complotistă la pozne. „Lena!“

Lena mirosea a ceva familiar, ceva atât de natural, atât de organic, încât pentru totdeauna de atunci și din motive pe care ea niciodată nu le va putea înțelege pe deplin, Grace va asocia scăderea subită a temperaturii, întunecarea bruscă a cerului și mugetul gros al tunetului, cu liniștea și mângâierea.

Lena mirosea a ploaie.

„Parfumurile sunt pline de stratageme și dacă nu ești vigilent, îți fură tainele și ți le risipesc în cele patru zări.“

Louise de Vilmorin

„Nimic nu cântărește mai greu decât un secret.“

La Fontaine

WEST CHALLOW, OXFORDSHIRE, ANGLIA, 1935

Era o după-amiază neobișnuit de călduroasă de început de martie.

Grace se juca în grădina din spate cu Fry, câinele ei.

Ușa bucătăriei era larg deschisă. Aroma bogată și delicioasă de pui frip plutea în grădină, lăsându-i gura apă şi ademenind-o înăuntru.

Grace intră în bucătărie. Totul era curat, ordonat; oalele fierbeau pe plită, podeaua era proaspăt frecată; era bine, așa cum trebuie să fie.

Lena stătea la masă, cu șorțul la brâu, cu un stilou în mână și o coală de hârtie în față. Capul îi era plecat.

– Ce faci aici?

– Scriu o scrisoare, scumpa mea, răspunse Lena fără a-și ridica privirea.

Însă Grace știa că lucrurile cele mai banale deveneau extraordinare când erau făcute de Lena.

– Pot să mă uit la tine? întrebă Grace.

Lena își ridică privirea și zâmbi.

– Vrei să te uiți la mine când scriu o scrisoare?

Grace încuviință din cap.

Apoi îndrăzni să o întrebe ceva ce nu ar fi îndrăznit niciodată să o întrebe pe mama ei și ceva ce nu mai întrebase pe nimeni înainte.

– Pot să stau la tine în poală, te rog?

Zâmbetul Lenei se lărgi.

– Sigur!

Împingându-și în spate scaunul, Lena își desfăcu brațele și Grace se urcă în poala ei. Își rezemă capul de pieptul Lenei; îi simțea inima bătându-i domol pe sub materialul rochiei. Lena mirosea altfel decât toți ceilalți oameni din lume; era un miros proaspăt, aspru, un miros care promitea siguranță.

– Cui îi scrii?

Lena netezi cu mâna părul lui Grace, sărutând-o pe frunte.

– Unui prieten. La Paris.

– E soțul tău?

– Nu. Nu am soț.

– De ce nu?

– Ah, câteodată așa se mai întâmplă.

– Da, încuviinţă Grace pe un ton solemn, deși nu înțelegea prea bine. Așa cred și eu. Unde e mami? întrebă ea cuibărindu-se mai bine la pieptul Lenei.

– Nu s-a întors acasă încă. Acum, să stai cuminte ca să pot termina scrisoarea.

– Dar ajunge curând? (De fapt, lui Grace nu îi păsa când ajunge mama ei acasă. Voia doar să stea în poala Lenei. Însă nu o mai făcuse niciodată până acum și nu știa dacă are voie. Așadar, vorbea despre ce vorbea întotdeauna, adică despre mama ei, pentru ca Lena să nu o alunge.)

– Da, vine curând. Și pe urmă servim friptură de pui la cină și tu poți avea iadeșul. Ce zici?

Grace zâmbi, ridicându-și privirea spre Lena, sperând că va primi un nou sărut pe frunte.

– O să-mi doresc să îți găsești un soț, promise ea, trăgând-o ușor de părul lung.

Lena luă stiloul, oprindu-se o clipă, încruntată. În cele din urmă, începu.

Dragă Andre,

Te rog să mă ierți că nu ți-am scris mai curând. Știu că ne-am despărțit în termeni nu foarte buni, pentru care îmi pare sincer rău. Nu ar fi trebuit să plec atât de intempestiv. După cum îți poți da seama din ștampila poștală, până la urmă am plecat în Anglia. Știu că tu consideri că am acționat necugetat, dar am izbutit în cele din urmă. Am fost angajată pe post de slujnică și bucătăreasc chiar în casa unde locuiește iubita mea fetiță. De fapt, ea e chiar aici acum, pe genunchii mei, în timp ce îți scriu.

La început a fost rușinoasă. Îți imaginezi cât de greu mi-a fost să mă stăpânesc, să nu o iau în brațe și să o țin strâns la pieptul meu, dar la scurt timp a început să prindă curaj. După o săptămână eram cele mai bune prietene. E atât de isteață și dulce!

Dacă m-ai putea vedea acum, știu că m-ai înțelege. Simt în sfârșit că pot păși cu fruntea sus și sunt fericită… da, chiar și spălând vase și frecând podele! Singurul meu regret este că tu și cu mine...

Lena se opri din nou. Cuta de pe frunte i se adânci.

Apoi împături scrisoarea și o strecură în buzunarul șorțului.

– Voi termina scrisoarea mai târziu. Hai, scumpo, ce vrei să facem acum?

Grace ridică din umeri, lipindu-se mai strâns de pieptul Lenei.

Tot ce făcea Lena o fascina pe Grace.

Ea aducea ordinea și liniștea; i se adresa folosind cuvinte precum „dragă“ și „scumpă“. Lui Grace îi plăcea să urmărească tot ce făcea. Uneori o găsea schimbând așternuturile sau ștergând praful; într-o zi o găsise afară cu unul din covoarele de pe hol atârnat pe două scaune, ținând în mână o mătură.

– Ce vrei să faci?

– Bat covoarele, draga mea. Poftim, îi întinse Lena mătura. Vrei să încerci?

Lui Grace îi plăcuse ideea. Lovi covorul strașnic, cu toată forța, și din el ieși un nor de praf.

– Ia uite cât de puternică ești! exclamă Lena și Grace se aruncă din nou asupra covorului pentru a dovedi cât de vânjoasă era.

Sau după cină, o găsi pe Lena spălând vasele. Lena îi arătă lui Grace cum să înfigă o furculiță adânc în săpun și cum să sufle baloane scufundând-o într-un pahar cu apă. Curând, bucătăria era plină de baloane sticloase. Câinele înnebunise încercând să le prindă, lătrând isteric.

Mai târziu jucară cărți împreună. Lena știa un joc pe care nimeni altcineva nu îl putea desluși. Însă Grace îl învăță repede.

– Ești o fetiță foarte isteață, știi asta? îi mângâie Lena ușor obrajii. Niciodată să nu uiți asta. Acum, ce urmează să faci? Gândește-te bine înainte să îmi răspunzi.

Grace se concentră din răsputeri. Voia să îi facă pe plac Lenei. Iar jocul era deopotrivă distractiv și dificil, ceea ce îl făcea cel mai bun joc.

Uneori, Lena și Grace plecau la plimbare prin pădurea din spatele casei pentru a culege petale de flori. Se găsea acolo, într-un crâng micuț, ascuns, o poiană apărută ca din senin,

plină cu narcise sălbatice sau narcise de hârtie cum le denumeau englezii. Florile fine, firave parfumau aerul cu mireasma lor dulce şi intensă.

Culegeau împreună cele mai proaspete flori și, înapoi în sufragerie, Lena îi arăta lui Grace cum să facă din ele parfum. Luând două ochiuri de geam vechi din seră, le spălă bine, apoi le unse pe fiecare cu un strat fin de untură topită. Apoi așezară cu grijă florile una câte una pe unul din geamuri, iar la sfârșit potriviră peste ele celălalt ochi de geam. Pe urmă le puseră undeva sus, pe un raft din cămara răcoroasă și întunecată.

– Se numește *enfleurage*, explică Lena. Vom extrage ușor uleiul parfumat din flori presându-le în untură. Dar trebuie să schimbăm mereu petalele și să adăugăm altele noi. Apoi îl putem transforma într-o pomadă.

– Mămica ta te-a învățat să faci parfum?

– Nu, un prieten.

Găsiră câteva alte ochiuri de geam și experimentară cu diverse tipuri de frunze – mușchi, iarbă, frunze de mentă din grădina de ierburi.

Într-o zi, cumpărară o lămâie din sat. Acasă, Lena aranjă voioasă o altă presă din sticlă, făcând cel mai extraordinar și mai proaspăt parfum din doar câteva felii. (Restul îl serviră cu peștele în acea seară.)

– Poți face parfum din orice? întrebă Grace.

– Din orice! o asigură Lena.

– Dar din lemn? o provocă Grace. Sau dintr-o bucată de lână? chicoti ea.

– Păi, hai să încercăm.

În acea după-amiază căutară cea mai udă și mai parfumată bucată de lemn pe care o puteau găsi. O făcură cu greu așchii care să poată fi presate efectiv, dar în cele din urmă reușiră să extragă o foarte subtilă mireasmă de lemn. Ca parte a aceluiași experiment, Lena desfăcu mâneca unei jachete vechi a lui Grace și presără de asemenea și lâna.

– Asta e destul de complicat, concluzionă ea încruntându-se. Nici măcar nu e un miros atât de puternic.

– De ce a trebuit să îmi strici jachețica? se plânse Grace, examinându-și mâneca destrămată.

Chiar dacă îi rămăsese mică, ei tot îi plăcea.

– Pentru că o parte din mirosul lânii este și mirosul tău. Ele se combină. Și eu le vreau pe

amândouă… deși, sinceră să fiu, oftă ea, s-ar putea să sfârșim prin a presa lâna asta veche luni întregi înainte de a obține ceva.

Privi în ochii lui Grace și zâmbi larg.

– Știi ce mi-ar plăcea să încerc? Puțin din părul tău.

– Părul meu! izbucni uimită Grace. Parfum din păr! strigă ea dansând exaltată în jurul camerei. Ce trăsnaie!

Narcisele fură, totuși, de departe preferatele lui Grace. Adora să se plimbe prin crâng adunând florile, stivuindu-le în coșul Lenei. Erau florile ei favorite, la urma urmei.

– Când vom termina, poți păstra tu parfumul de narcise. Va fi cadoul de ziua ta, promise Lena.

Însă astăzi ea avea o altă idee.

– Știi, sugeră ea după o clipă, ce-ar fi să mă ajuți să fac niște biscuiți?

Grace își ridică privirea spre Lena.

– Ce fel de biscuiți?

– Negri! zise Lena îmbrâţişând-o.

– Biscuiți negri? se miră Grace, ridicându-se.

– Exact. Făcuți cu cărbune, pentru tatăl tău.

Grace se strâmbă.

– De ce mănâncă tati cărbune? Trebuie să mănânc și eu?

– Nu, îngerul meu. Tati trebuie să mănânce pentru că îi fac bine la burtă. În război, au pulverizat în aer un gaz care i-a îmbolnăvit pe toți soldații. Pe tatăl tău îl doare burta, dar acești biscuiți îl ajută.

– Fac durerea să dispară?

– Nu sunt sigură.

Grace rămase pe gânduri.

– De aia e el așa supărat?

– Supărat?

– Da. E supărat pe mine.

Lena mângâie din nou părul lui Grace.

– Tatăl tău nu e supărat, draga mea. Doar că… făcu o pauză, căutând cuvintele potrivite… nu se simte bine.

Grace privi în jos spre picioarele ei care se bălăbăneau în aer. Se întreba dacă să îi mărturisească Lenei adevărul; că tăticul ei nu o plăcuse niciodată, că ea făcuse clar ceva care îl supărase, deși ea nu știa ce anume. De aceea el nu vorbea cu ea și stătea mereu încruntat.

Dar dacă îi spunea, poate că și Lena se supăra pe ea.

Începu să-şi roadă agitată unghia de la degetul mare.

– Așadar, spuse Lena ridicându-se și punând-o pe Grace jos. Începem să facem biscuiții?

– Da, te rog.

– Atunci, să îți dăm un șorț.

Lena desprinse un șorț din cuiul bătut în ușa care dădea spre grădină.

– Heeei! E cineva acasă?

Catherine Maudley intră cu pași mari pe uşa principală de la etaj, cu tocurile troncănind pe podelele din lemn.

– Hei! Grace? Lena?

Într-o clipă, Eva își simți spatele încordându-se.

Acum Catherine cobora pe scări; năvăli în bucătărie cu pălăria în mână, scoțându-și mănușile albe.

– Aici erați amândouă.

Instinctiv, Eva își feri privirea, concentrându-se pe șorțul pe care îl lega pe talia lui Grace.

Catherine era o femeie atrăgătoare, mai în vârstă decât Eva, cu o semeție și o autoritate naturale. Glasul ei era ușor repezit din cauza efortului, dându-i un aer nesigur, necăjit, în plus deranja auzul din pricina amestecului de consoane ascuțite și vocale tărăgănate, rostite fără pic de intonație. Părul ei castaniu-roșcat era coafat peste cap și trăsăturile ei aminteau de ale lui Lambert cu o acuratețe tulburătoare; fantoma fratelui ei putea fi întrezărită în aceeași frunte bombată și în ochii de un azuriu-intens.

– Ce călătorie! Gara era plină ochi de oameni, se plânse ea. Ce faceți aici?

– Facem biscuiți negri pentru tati, anunță Grace.

– Biscuiți negri! exclamă Catherine, aruncând pe masă ediția de seară a ziarului împreună cu mănușile. E un fel de farsă?

Își îndreptă privirile spre Eva care își forță colțurile buzelor să schiţeze un zâmbet.

– Nu, doamnă. Au o doză mică de cărbune în ei, care ajută la digestie și le împrumută culoarea. Sunt foarte populari în Franța.

– Oh, Doamne! clătină din cap Catherine. Oare ce-or să mai inventeze? Numai grozăvenii!

Întinse brațul și îl mângâie pe cap pe câinele familiei, Fry, o corcitură de câine-lup și retriever.

– Unde este tatăl tău?

– Tati e în seră, bineînțeles, răspunse Grace, în timp ce Lena trăgea un scaun pe care fetiţa să se ridice în picioare.

– Da, bineînțeles, oftă Catherine.

De fapt, Jonathan Maudley rareori ieșea din seră. Deși avea aproape aceleași dimensiuni ca și casa principală, Jonathan îi construise recent o extensie care îi găzduia biroul și laboratorul de unde conducea cercetarea pentru o importantă companie farmaceutică. Acesta era unul din motivele pentru care ei nu locuiau la conac. Îl găseai acolo de la primul cântat al cocoșilor până târziu în noapte, băgat până peste urechi în experimente și teancuri de notițe. Colecția lui considerabilă de specimene de plante era întreținută scrupulos de el însuși și ținută sub lacăt. Era domeniul lui privat, în care nu avea nimeni voie să pătrundă.

– Oare de ce mă mai obosesc să întreb, adăugă Catherine, îndreptându-se către ușa din spate și aruncând o privire pe geam. Lena, să nu lași prea mult rufele pe sârmă. Nu vreau ca soarele să îmi decoloreze rochia albastră.

– Da, doamnă.

– După cum miroase, înțeleg că avem pui la cină?

Eva încuviință din cap.

– Minunat. Poți să faci cartofi fierți natur, te rog? Ultima dată când ai făcut cartofi… se opri ea căutând numele.

– Gratinați?

– Da. Foarte buni, dar jur, Lena, că aveau usturoi în ei. Nu te poți duce în locuri publice duhnind ca un marinar de pe alte meleaguri, spuse ea, aruncându-i o privire mustrătoare. Eram îngrozită la gândul că cineva se va așeza lângă mine în tren sau în bibliotecă. A sosit poșta? Aștept o scrisoare de la editorul meu.

– Este pe masa din holul de la intrare, doamnă.

– Bine. Păi, draga mea, se întoarse ea spre Grace. Aveam de gând să te întreb dacă vrei să scoatem împreună câinele la plimbare.

Grace șovăi. Zâmbetul lui Catherine pieri:

– Dragă, doar nu vrei să mă duc singură, nu-i așa?

– Nu, mami. Doar că…

– Lena poate face biscuiții singură, spuse ea întinzând mâna. Ai stat toată ziua pe capul ei!

Își pocni degetele poruncitor.

– Acum, hai!

Coborând de pe scăunel, Grace trase de cordonul șorțului, care alunecă la podea.

– Bine, mami, spuse, luându-i mâna.

– Lena, să te uiți și la mănușile mele, da? Vârfurile degetelor sunt cam murdare de la tren. Mănușile albe trebuie să fie albe, nu crezi?

Catherine o strânse ușor de mânuță pe Grace.

– Hai să mai dăm jos niște slănină de pe burta amicului nostru, ce zici? Ne întoarcem înainte de cină, strigă ea în timp ce urcau scările, cu Fry pe urmele lor.

Eva rămase în picioare, nemișcată, în bucătăria goală.

După o vreme ridică șorțul de pe podea și îl agăță din nou de cuiul de pe uşa din spate.

Ce gesturi mecanice, Eva scoase făina și zahărul din cămară, untul, sarea și un castron în care să le amestece.

Aruncă niște făină pe blatul dulapului și o întinse, apoi scoase făcălețul.

Scotocind într-unul din sertare în căutarea unei forme de tăiat biscuiți, găsi una mică,

ovală, făcută din tablă.

Se opri… își plimbă degetul peste muchia ascuțită, ușor zimțată, din metal.

Eva puse forma pe blat și își apăsă podul palmei peste ea cu putere.

Era extraordinar și totodată îngrozitor. Senzațiile o copleșiră. Și valva de presiune din capul ei se relaxă, cedând parţial.

Închise pleoapele.

Exista un întreg vocabular al suferinței, elocvent în lipsa lui de cuvinte, care dădea glas tuturor lucrurilor pe care ea nu le putea face sau rosti.

Deschizând ochii, se chinui să strângă pumnul, întinzând și strângând degetele de câteva ori. Apoi se întoarse să ia laptele.

Jonathan Maudley stătea în picioare în pragul ușii, privind.

Se sprijini stângaci de tocul ușii.

Înalt și foarte slab, purta încă urmele unei frumuseți de odinioară. Cu ochii mari albaștri, o frunte înaltă, inteligentă și o bărbie fermă, ar fi putut fi ușor reprezentantul englezului chipeș de viță nobilă. Doar că acum ochii îi erau înconjurați de cearcăne vineții, rezultatul anilor întregi de coșmaruri și insomnii; părul blond-nisipiu se rărise, obrajii îi erau subțiri și buzele strânse. Degetele lungi erau expresive și elegante. Ar fi trebuit să fie mâinile unui nobil sau ale unui diplomat, doar că acum degetele lungi și subțiri erau pătate cu nicotină de la prea multe țigări ieftine pe care și le făcea singur, un obicei pe care îl căpătase în tranșee și de care nu reușise să se dezbare, iar unghiile îi erau conturate cu pământ negru.

Sus, ușa de la intrare se închise; Catherine și Grace plecaseră.

Aici jos, tavanul scund apăsa peste ei, întemnițând dogorea cuptorului, menţinând aerul cald și umed. Un nor acoperi soarele și camera fu învăluită în umbră.

Eva se întinse după lapte. Durerea care acum o clipă fusese o eliberare, era acum un obstacol. Turnă puțin lapte în castron, amestecând ingredientele laolaltă, metodic.

Îi simți privirea urmărindu-i mișcările.

– Te-ai rănit, spuse el.

Eva ridică privirea.

Vălul căzuse de pe trăsăturile lui; nu mai era chipul acela pe care îl vedea toată lumea, cel al unui intelectual împrăștiat, absent. Deodată ea văzu în el înțelegerea unei pierderi

devenite de-a dreptul teribil de insuportabilă.

Tulburată, se întoarse cu spatele.

Când își reveni, el dispăruse.

Nu avusese niciun plan. Ideea încolțise cu o simplă dorință: să își vadă fiica.

Cu trei ani în urmă, după moartea lui Lambert, sosise o scrisoare. Și pentru prima dată, Eva știa unde locuiește fiica ei, îi cunoștea numele.

Dar când căută adresa pe care i-o dăduse Lambert, speranțele ei se stinseră. Conacul din West Challow, Oxfordshire nu era o casă obișnuită. Ba mai mult, găsise o gravură a Conacului într-o carte de la bilbiotecă intitulată „Cele mai impunătoare case din Anglia". Copilul ei locuia pe o moșie, înconjurată de mii de acri de pământ, fiica legitimă a unor artistocrați bogați. Evei nu i s-ar permite accesul acolo, darămite să i se dea voie să își vadă fiica.

Cu toate acestea, plăti o sumă considerabilă unui avocat bine-cunoscut, sperând că el îi va putea da un sfat. În schimb, el îi anulă cazul fără drept de apel.

– Nu aveți nicio dovadă, îi tăie el vorba în toiul explicațiilor. Dacă dumneavoastră sunteți mama copilului, spuse el aruncându-i o privire din care se citea că el se îndoia serios de acest lucru, atunci de ce ați priva-o de o viață plină de privilegii și oportunități? Din câte mi-ați povestit, micuța va avea un titlu, o poziție socială, posibil o moștenire… mă înșel? Care părinte ar dori să distrugă șansele copilului său în această lume pentru a-și satisface propria curiozitate?

Împreunându-și mâinile dinaintea lui pe birou, așteptă răspunsul ei. Când Eva nu răspunse, el clătină din cap.

– Mai spuneți-mi o dată, care este poziția dumneavoastră?

– Sunt administrator, adică, funcționară. Sunt vânzătoare într-un magazin, răspunse ea, timid.

– Nu, o corectă el. Sunteți o vânzătoare necăsătorită. Dați-mi voie să fiu franc, domnișoară. Chiar credeți sincer că fetiţei i-ar păsa măcar de existența dumneavoastră? Gândiți-vă bine, o avertiză el, îndată ce o informație de o asemenea gravitate este dezvăluită, ea nu se va mai putea întoarce niciodată la vechea ei ignoranță. O veți compromite cu trecutul și cu statutul dumneavoastră inferior. După opinia mea

profesională, spuse el străfulgerând-o cu privirea, dumneavoastră i-ați fura o șansă imensă în viață. Și nu îi veți putea oferi nimic în schimb.

Încercările ei de a-l convinge pe Andre nu se încheiaseră mai bine. Primise foarte prost vestea că Eva are o fetiță și acum voia să pretindă că ea nu exista.

– Vezi, acum am adresa, îi explică ea într-o zi, la cină. Am putea merge împreună să vizităm satul. Este rezonabil ca mărime – chiar lângă Oxford. Oricine poate merge acolo ca turist! adăugă ea încântată.

El își puse furculița jos.

– Și ce ai de gând să faci atunci când ajungem… să bați la ușă? Să te ascunzi în tufișuri până când apare ea?

Sarcasmul lui o duru.

– Nu e o glumă.

– Nici nu o iau ca pe o glumă, răspunse el împingându-și farfuria dinaintea lui. Tu ai o viață. Locul tău e aici, cu mine. Munca noastră e tot ce contează. Această… această fetiță se descurcă fără tine.

– Nu înțelegi.

Oftând, Valmont se lăsă pe spate în scaun.

– Atunci, explică-mi tu.

Așteptă, încrucișându-și picioarele, netezind stofa de lână a pantalonilor cu degetele. Acum era un adevărat om de afaceri, intrat cu totul în pielea personajului pe care ea îl inventase pentru el – virtuosul avangardist al parfumurilor. Cucerise Parisul în timp ce ea îi stătuse alături, frumos îmbrăcată, încurajându-l neîncetat.

„Ce să explic?“ gândi ea. „Ce poate fi mai natural decât dorința de a-ți vedea propriul copil?“

Cu toate acestea, Eva se străduI:

– Andre, ea este singura ființă din lume legată de mine, care îmi aparține cu adevărat.

– Eu sunt legat de tine. Asta nu contează? întrebă el trecându-și degetele peste ochi. Eva, cine îți garantează că, dacă ai vedea-o, nu ar fi mai rău decât dacă nu ai vedea-o niciodată? Nu poți pur și simplu să te repezi la ea și să o iei în brațe. E un vis, o iluzie. E timpul să te trezești.

Ea își imaginase că el va veni cu ea, în calitate de soț, poate însoțind-o la autorități pentru

a pleda cauza ei. În schimb, el credea că Eva o luase razna, că ar fi fost în stare să se ascundă în tufe să fure copilul, ca o nebună.

Andre întinse mâna spre a ei.

– Am nevoie de tine. Locul tău e aici. Trebuie să privești adevărul în față: tu nu ai fost făcută să fii mamă. Nu ai acest talent. Copilului îi va fi mai bine fără tine.

Ea își retrase mâna.

– De unde știi? Cine poate spune dacă am sau nu vocație de mamă? Și eu cu ce rămân, Andre? Cu o slujbă de vânzătoare în magazinul tău? Cu o viață alături de un bărbat care nu mă atinge?

Andre își feri privirea.

Încetase acum o vreme a mai fi amantul ei, respingere despre care nu discutau niciodată și care o lăsase jenată și confuză. În plus, discuțiile despre o eventuală logodnă încetaseră. Din ce în ce mai mult, relația lor căpătase un țel afaceristic. Afacerea lui. Țelul lui.

– Asta e tot ce contează pentru tine? întrebă el. Crezi că la asta se rezumă dragostea? La o pipăială vulgară pe întuneric?

– Tu îmi vorbești mie de dragoste, Andre? îi replică ea tăios.

El apucă o linguriță de ceai pe care începu să o sucească nervos între degete, cu privirea ațintită spre fața de masă.

Eva nu uitase despre trupul pe care îl zărise în patul lui la New York, sau noii lui prieteni, tineri atrăgători cu care își petrecea acum serile.

– Așadar, tu crezi că ești o simplă vânzătoare? concluzionă el, clătinând din cap. Că, dacă nu te pipăi și nu mă culc cu tine, nu ai niciun loc în viața mea?

– Dar ce loc am? Ce nevoie ai de mine?

Podeaua păru să se topească sub picioarele Evei. Lumea în care investise era falsă, clădită pe nimic altceva decât o iluzie. Se prăbușea acum într-un abis nevăzut.

– Care este locul meu pe lumea asta?

În fața ei, Andre stătea fără să scoată o vorbă, învârtind întruna lingurița de ceai.

Nici măcar nu o privea.

– Tu nu mă iubești.

Împingându-și scaunul în spate, se ridică de la masă. Capul i se învârtea, vârfurile

degetelor o furnicau, atât de acut era sentimentul de trădare.

– De fapt, nici nu cred că ești capabil să iubești.

El nu o opri atunci când ea ieși din cameră.

Fu ultima dată când mai discutară vreodată despre acest subiect.

Dar, în ciuda tuturor dezamăgirilor sau poate datorită lor, un vis nebunesc și imposibil de realizat puse stăpânire pe imaginația ei, întinzându-și rădăcinile adânc în inima Evei. Ea refuză să accepte că nu putea lua legătura cu fiica ei fără să o compromită; făcuse o obsesie, întorcând problema pe toate fețele în minte, rumegând-o zi și noapte. Se bucura de o viață independentă și tumultuoasă. Aproape în fiecare seară ieșea în oraș, făcând parte dintr-un grup de artiști, designeri și filozofi boemi – cinând în cafenele, mergând la teatru, dansând în multele cluburi de noapte pentru care Parisul era vestit. Dar chiar și atunci sau când se ocupa de un client în parfumerie, mintea ei nu avea răgaz. Cum ar putea ea străpunge bariera invizibilă care o despărțea de copilul ei? Cum s-ar putea strecura printre restricţiile impuse de castă și de clasa socială pentru a-și putea zări măcar o clipă fetița?

Ocroti această speranță, hrănind-o, crescând-o vreme de trei ani.

Apoi, într-o bună zi, răspunsul îi veni absolut din întâmplare.

Era o după-amiază de toamnă. O femeie intră în magazin, împreună cu un băiețel. După îmbrăcămintea ei, se vedea că lucra ca slujnică și, când i se adresă Evei, se pierdu și se bâlbâi, neobișnuită să se afle într-un stabiliment atât de exclusivist.

– Mă scuzați, doamnă, îmi cer iertare, dar sunt aici… se opri deschizându-și poșeta din care scoase o bucată de hârtie pe care i-o trecu Evei peste tejghea, sunt aici pentru a ridica o comandă pentru stăpâna mea.

– Sigur.

Eva culese pachetul din cabinetul din abanos chinezesc și își aruncă privirea în cealaltă parte a magazinului unde băiețelul se cățăra pe taburetul din piele de leopard.

– Charles, dă-te jos! îi porunci femeia printre dinți, apucându-l de braț și trăgându-l deopate.

– Nu este nimic, zâmbi Eva.

– Îmi cer scuze, spuse fata rigid, așezând pachetul într-un coș pe care îl ținea pe braț. Avem câteva comisioane de făcut și Charles încă nu a fost în parc. Dar vă asigur că mama lui va auzi de pozna asta când ne întoarcem acasă.

Și cu aceasta, apucă băiețelul de mână și îl târî afară din magazin.

Eva își sprijini coatele pe tejghea, urmărindu-i cu privirea în timp ce dădură colțul și se făcură nevăzuți.

O slujnică într-o casă, care petrece mai multe ore din zi cu copilul decât însăşi mama lui.

Deodată piesele puzzle-ului se așezară la locurile lor.

O săptămână mai târziu, Eva vizită un magazin de amanet din Montmartre și vându tot ce avea de valoare. Apoi cumpără haine simple, practice – rochii drepte din bumbac, o pereche de pantofi rezistenți la mâna a doua. Uitate fură oja roșie-sângerie și rujul asortat; își pieptănă părul peste cap, aranjându-l sub o plasă de păr grosolană. Toți banii care îi mai rămăseseră fură cusuți în căptușeala sutienului. Își schimbă geanta de voiaj cu o valiză ieftină și reputația fu schimbată cu recomandări false de la foști angajați.

Apoi plecă, fără să spună nimic nimănui.

Prima ei oprire în West Challow, Oxfordshire, fu la biserică. Era o fată cuminte și cu experiență căutând de lucru, bună la orice… ar putea-o ajuta? Cunoșteau pe cineva? Engleza ei era foarte bună și știa să gătească.

Reverentul Johns fu de părere că ea ar putea încerca la Conac – o cunoștea pe doamna Dunnan, menajera lor. Ar fi bucuros să pună o vorbă bună. De asemenea, el credea că s-ar putea găsi ceva de lucru și la Ivy House. Era parte din moșie… locuia acolo un cuplu tânăr care avea nevoie de o mână de ajutor.

Desigur, Eva cunoștea deja Conacul și, mai important, Ivy House – casa din cărămidă roșie în stil Regina Anna, izolată pe pământuri, în spatele zidului înalt de grădină acoperit cu iederă și mușchi. Trecuse pe lângă el de multe ori de la sosirea ei aici, trăgând speranța disperată că va apuca să o vadă măcar o clipă pe fetița ei.

Prima întâlnire cu cei de la Ivy House fusese înfricoșătoare și în același timp îi dăduse aripi. Catherine Maudley se repezise asupra ei precum un flămând la un banchet.

– În sfârșit pot lucra şi eu cu adevărat! declară ea, abia aruncând o privire peste recomandările dinaintea ochilor ei. Când poți începe?

Acum, în timp ce Eva își punea capul pe pernă noaptea, când pânza răcoroasă îi mângâia obrazul, ascultă, așteptând să se așternă liniștea peste casă. Apoi se ridică din pat, se strecură fără zgomot pe scări în jos din camera ei din pod și se furișă neobservată în

camera copilului.

Ghemuindu-se lângă pătuț, urmări cum pieptul lui Grace se ridică și coboară într-un ritm constant, ca un suspin.

Uneori rămânea acolo aproape întreaga noapte.

Aplecându-se, inhala mireasma părului încâlcit al lui Grace; o combinație intoxicantă de transpirație caldă și piele moale, fragedă. Era un parfum care o atingea până în adâncul sufletului, hrănind o foame care nu va putea fi potolită niciodată.

Întinzând brațul, Eva își plimbă ușor degetele peste conturul rotund al obrăjorului lui Grace.

Oricare ar fi fost păcatele ei, Dumnezeu trebuie să i le fi iertat.

Acesta era Raiul, salvarea ei.

Acesta era locul ei pe pământ.

Împăturind ziarul de dimineață, Catherine Maudley sorbi din nou din ceai, apoi ținu ridicată ceașca pentru ca Eva să i-o umple din nou.

– Du-i ceva de mâncare domnului Maudley, Lena, te rog.

Turnă câteva picături de lapte în ceai.

– A stat treaz aproape toată noaptea și iarăși s-a închis în biroul lui.

Eva ezită. În mod normal, ea nu avea permisiunea de a intra în seră.

– Ce să îi duc, doamnă?

– Ceai și pâine prăjită, decise Catherine, deschizându-și unul din multele carnețele și punându-și pe nas ochelarii de citit. Sau ce-o fi. Nu cred că are vreo importanță. Probabil nici nu va mânca, dar trebuie să încercăm, nu-i așa?

– Da, doamnă, încuviință din cap Eva, coborând scările care duceau spre bucătărie.

Nu era foarte dornică să se ducă singură în seră.

Grace era așezată la masă, desenând cu niște creioane de colorat, legănându-și picioarele înainte și înapoi.

– Scumpo, se întoarse Eva spre ea, ce zise să-i ducem tatălui tău câțiva biscuiți din aceia

negri?

Grace alunecă din scaun.

– Da, hai!

Eva aranjă pe o tavă un ibric cu ceai, o cană cu lapte, niște felii de mere și de brânză, alături de câţiva biscuiți din cărbune pe o farfurie mică, drăguță. (Nimeni nu voia să mănânce pâine prăjită rece.)

Îi dădu farfuria lui Grace și împreună se îndreptară spre seră și bătură la ușă.

După o vreme, Jonathan Maudely descuie ușa, îmbrăcat într-un halat de laborator. Își plimbă privirea de la una la cealaltă:

– Ce e asta?

– Ți-am adus ceva de mâncare, întinse Grace farfuria, bucuroasă. Biscuții o să-ți facă bine la burtă. Noi i-am făcut, adică mai mult Lena, se corectă ea.

– Conțin cărbune, domnule. Dar o doză foarte mică. Ajută la digestie, explică Eva încet.

– Adevărat? întrebă el cu un zâmbet nesigur, apoi făcu un pas în spate. Păi, atunci, poftiți înăuntru.

Îl urmară traversând corpul principal al serei, pe lângă laborator și în biroul din spate. Plantele erau aliniate și etichetate în șiruri meticulos aranjate; aerul era umed, încărcat cu mirosul jilav și pârguit de plante amestecat cu mireasma solului negru, gras. Se aflau acolo ghivece și jgheaburi și specii variate așezate ordonat, în diverse stadii de dezvoltare; laboratorul era mărginit cu vase din sticlă Petri și eprubete, un microscop mare, diagrame și carnețele. Biroul în sine era înghesuit, ocupat aproape în întregime de un birou masiv și o canapea veche, aşezată lângă un perete. Era evident, din felul în care erau aranjate pernele la un singur capăt al canapelei, că aceasta servea adesea drept pat.

Eva așeză tava pe birou.

Grace stătea lipită de ea, strângând în mânuțe farfuria cu biscuiți. Aproape o copleșise emoția de a fi musafira tatălui ei.

Eva era pe punctul de a se îndrepta spre ieșire când Jonathan Maudley se ghemui în fața lui Grace.

– Pot să iau? întrebă el, apucând unul din biscuiți.

Grace îl privi cu ochii mari.

– Da, tati.

Ridică mai sus farfuria. El mușcă din biscuit.

– Nu e rău deloc, concluzionă el. Deja mă simt mai bine.

– Serios? exclamă Grace făcând un pas înainte, biscuiții alunecând periculos de aproape de buza farfuriei.

– Încet, îngerul meu, interveni Eva, sprijinindu-i mânuța.

Jonathan se uita la ea, la semnul din palma ei. Eva își feri mâna.

– Ar trebui să îl lăsăm pe tatăl tău să se întoarcă la muncă, spuse ea brusc, așezând o mână ușor pe umărul lui Grace. E ocupat.

Însă Grace nu dorea să plece. Nu mai fusese invitată până acum în seră.

– Ce faci aici, tati? Pot să mă uit și eu?

Jonathan șovăi. Apoi luă farfuria din mânuța ei și o așeză pe masă.

– Hai cu mine.

Ținu mâna întinsă și ea își strecură palma într-a lui. Era mare, caldă și bătătorită.

O conduse în laborator unde aproape o duzină de plăntuțe erau aliniate în ghivece identice, fiecare dintre ele numerotată și etichetată.

– Acum studiez planta asta banală, numită *belladonna*, explică el. Crește sălbatică peste tot în Marea Britanie și are foarte multe proprietăți medicinale, dar de asemenea este și foarte toxică.

Grace îl privi nedumerită.

– Poate fi făcută medicament, interveni ușor Eva, doar că e și foarte otrăvitoare.

– Cum poate fi otrava medicament? întrebă Grace.

Jonathan zâmbi.

– O întrebare inteligentă. Multe medicamente ne pot ajuta în doze mici, dar dacă iei o doză prea mare, te pot îmbolnăvi foarte tare.

– Ca zahărul, adăugă Grace, dornică să îi arate că înțelege ce spune el.

– Da, puțin ca zahărul, încuviință el, doar că mult mai serios. De exemplu aspirina, pe care o iei când ai febră, e făcută din coajă de salcie. Dacă ai fi bolnavă și nu ai avea nicio aspirină, ți-ai putea fierbe niște ceai de salvie în schimb. Natura este miraculoasă aici. Dar nu ai putea face același lucru cu *belladonna*. Misiunea mea este să văd dacă pot crea un exemplar din această specie care să aibă calitățile benefice, fără proprietățile dăunătoare,

spuse el arătând spre șirul de plăntuțe. Dar, în sălbăticie, trebuie să ții minte că ele au niște fructe teribil de otrăvitoare și nu trebuie să te atingi vreodată de ele. Promiți?

Grace încuviință solemn.

– Promit!

Eva privi în jurul ei, la ghivecele cu plante, inhalând aerul călduţ şi parfumat. Îi amintea de atelierul lui Andre – masa lungă de lemn acoperită cu caiete, diversele flacoane, un univers intim de creație.

– Ar trebui să îl lăsăm acum pe tatăl tău.

Din nou, încercă să o îndrepte pe Grace spre ușă.

Grace se smulse.

– Dar încă nu am terminat, nu-i așa, tati?

– Îl vom vedea pe tatăl tău la cină, îi aminti Eva. Acum trebuie să îl lăsăm să lucreze.

Jonathan întinse brațul, așezându-și ușor mâna pe creștetul lui Grace.

– Poate altă dată.

– Dar mai e o grămadă până la cină!

Deodată, Grace se simți cuprinsă de panică. Abia ajunsese și trebuia să plece; cine știe când se va ivi o nouă ocazie?

Își încolăci strâns brațele în jurul picioarelor tatălui ei.

– Nu mă trimite acasă, te rog! Lasă-mă să stau cu tine! Promit că o să fiu cuminte, te rog, tati. Te rog!

Jonathan Maudley se crispă.

– Te rog, tati. Lasă-mă să stau cu tine, te rog!

– Grace!

Chipul lui Jonathan părea de-a dreptul îngrozit.

– Te rog, tati! începu ea să țipe isteric. Te rog! Te rog!

– Grace, nu… încetează!

Încercă să se tragă din mâinile ei, însă ea îl strânse și mai aproape, lipindu-se de el.

– Nu pot… spuse el, privind-o disperat pe Eva. Ia-o, la naiba! Ia-o de aici!

Desfăcându-i degetele, Eva o luă pe fetița disperată în brațe.

O scoase din seră, chiar în clipa în care Catherine Maudley venea în goană de-a lungul potecii.

– Ce se întâmplă acolo? întrebă ea furioasă. Grace! Termină imediat!

Dar Grace nu voia să înceteze.

– Vreau înapoi în seră, te rog, mami! Te rog!

Eva o puse jos și, înainte de a o putea liniști pe Grace, Catherine o apucă de după umeri.

– Ți-am spus să încetezi în această clipă!

Se întoarse spre Eva.

– Ce Dumnezeu căutați acolo?

– Am… am vrut să îi ducem ceaiul.

– Ți-am spus să i-l duci tu. Ce a fost în capul tău? Încetează, strigă ea scuturând copilul. Oprește-te! Auzi? Nu mai urla! Tatăl tău are nevoie de liniște! Înțelegi? Zgomotul îi face rău.

O plesni cu putere pe Grace peste față.

– Vrei să îl îmbolnăvești pe tatăl tău?

Grace tăcu deodată, prea speriată pentru a mai scoate un sunet. Catherine se ridică.

– Lena, nu voi tolera astfel de situații, ai înțeles? Dacă ți-am spus că nu are voie în seră, aveam un motiv bine întemeiat. Grace nu are ce căuta acolo.

Întorcându-se deodată pe călcâie, porni cu pași repezi înapoi spre casă.

Jonathan Maudley ședea la biroul său, privind în gol. Afară, vremea răcoroasă de primăvară se îmblânzi. Dar el se afla departe, într-un alt timp și în alt loc.

Te rog, nu-mi ordona să mă duc acolo! Te rog!

Ajutor! Te rog!

Își închise ochii. Dar vocile nu încetară.

Deschizând sertarul de la birou, întinse mâna după sticla de whisky. Se chinui să scoată dopul. Dându-și capul pe spate, bău un gât zdravăn. Apoi scoase o țigară din buzunarul cămășii și o aprinse.

Inhală adânc, strângând bricheta, presând-o în podul palmei. Își plimbă degetul mare de-a lungul inscripției. „Întotdeauna și pentru totdeauna“, scria pe ea – un cadou de la Catherine când se înrolase. Însă amintirile tot se mai perindau în mintea lui precum un program de știri de neoprit.

Iată-l pe un câmp deschis, o măgură lină, verde. Întinderea cerului albastru-strălucitor deasupra capului. Zorii se revărsaseră deasupra văii Sommei liniștit și grațios precum o pagină din Geneză, crescând, transformându-se într-o dimineață fierbinte, senină.

Și bărbați tineri, trecându-și unul altuia țigările și ploștile, glumind, râzând de propriile lor temeri.

Apoi, fără veste începu. Iar ei nu erau pregătiți, nici nu aveau cum să fie pregătiți vreodată pentru ceea ce avea să urmeze.

Cineva urlă un ordin; urmară și altele.

Obuzele șuierau în aer… roți de căruță... orizontale, cu mitraliere… învârtindu-se împrejur, un cerc de foc pe deal, umplând aerului cu fum negru și zgomot.

Jonathan trase din nou din țigară.

În fața ochilor i se perindau chipuri pe care nu voia să le vadă.

Bărbați zvârcolindu-se, zbătându-se, cu brațele întinse – bucăți de trup explodând în aer, măruntaie, carne și oase răspândindu-se în aer. Sub picioarele lor, pământul deveni lunecos, îmbibat de sânge.

Și urletele. Sunetul infernal, neîncetat al groazei.

– Ajutor! Ajutor!

Soldați murind în marea de sârmă ghimpată, prinși în aer. Ca într-o rugăciune, căzând în genunchi, țintuiți de sârmă în picioare.

Atârnau acolo.

Ajutor, ajutor, domnule! Nu mă lăsați aici, vă rog!

Jonathan trecu împleticindu-se pe lângă ei, aproape orb, surd; carnea brațului drept i se căscă, spulberată.

Ajutor, domnule! Vă rog!

Jumătate din fața lui nu mai era, un ochi îi spânzura ieșit din orbită, dar gura încă i se mișca.

Cu mâini tremurânde, Jonathan îl împușcă. Propriul lui om.

Băiatul se prăbuși înainte, ca o marionetă cu sforile tăiate.

– Retragerea! Mișcă-te! Mișcă-te, nenorocitule! Pleacă!

Cineva făcea semne cu brațele, strigând; înșfăcându-l de gulerul hainei.

Privind peste umăr, văzu șirurile lungi ale nemților avansând de-a lungul culmii dealului, la o depărtare de câteva sute de metri. Mărșăluiau încet, umăr la umăr, un zid solid, gri, de bărbați și de muniție.

Reuși să se retragă în linia a treia și acolo, într-o stare de delir, manevră una din mitraliere până când zăcu lipsit de cunoștință din cauza hemoragiei masive.

Trecuseră atâția ani.

Dar acea zi nu se va sfârși niciodată.

Era târziu, aproape zece noaptea, când Eva se înapoie pentru a lua tava de ceai de pe biroul lui Jonathan Maudley. El nu venise la cină, cum îi promisese lui Grace.

Fetița cinase împreună cu mama ei. La scurt timp după ora șapte, Eva auzi sunetul motorului pornind, huruind pe alee. Probabil se ducea la cârciumă. Și la scurt timp după aceea, Catherine se retrase la culcare în camera ei.

Sera nu avea curent electric, aşa că Eva luă cu ea lampa în care era înfiptă o lumânare groasă, aproape terminată. Trăgându-și jacheta în jurul trupului pentru a se proteja de frig, își croi drum de-a lungul potecii din grădină. Luna strălucea sus pe cer; umbrele dansau în întuneric, vântul foșnea printre frunze. Bătu la ușă. Nu primi niciun răspuns.

Deschizând-o, se duse în birou.

Acolo, pe masa lui de scris, neatinsă, stătea tava de ceai. Însă când se aplecă să o ridice, băgă de seamă că pe masă mai erau niște hârtii pe care nu le văzuse acolo mai devreme, o colecție mică de decupaje din ziare.

Ridicând lampa, Eva luă una din hârtii.

Scria „Erou local onorat într-o ceremonie memorială“.

O alta conținea o fotografie a lui în uniformă: Căpitanul Maudley primește Crucea Militară pentru Curaj.

Deodată auzi scrâșnetul pietrișului sub roțile unei mașini. Așezând decupajele acolo unde

le găsise, Eva ridică tava și, mișcându-se cât de repede putu, ieși din seră.

De la adăpostul bucătăriei, abia putu distinge o siluetă venind poticnit și nesigur spre casă.

În acea noapte, în pat, Eva își aminti cât de chipeș și de tânăr arăta Jonathan Maudley în decupajele din ziar.

Și cât de diferit, de nerecunoscut, era acum.

Grace era întinsă pe burtă pe podea, clădind foarte concentrată bucăți de lemn într-o structură fragilă. Stătea încruntată, cu limba scoasă într-un colț al gurii.

Eva se așeză pe scaunul de lângă șemineu.

– Ce construiești acolo?

– O fortăreață, răspunse ea, fără a-și ridica privirea.

– Tu nu te joci niciodată cu păpușile sau mă înșel eu? remarcă Eva.

Grace scutură din cap.

– O să construiesc lucruri. Ca tati.

– Nu vrei să fii mămică, să ai un copil?

– Ba o să fiu mămică și o să fac și lucruri, răspunse ea hotărâtă, balansând o nouă bucată de lemn.

– Lena! striga Catherine din bucătărie. Lena. Vino aici, te rog!

Amândouă se repeziră pe scări în jos. Catherine stătea în mijlocul bucătăriei, cu brațele încrucișate peste piept. Chipul îi era serios.

– Aș dori o explicație, Lena, arătă ea spre ochiurile de geam unsuroase între care erau presate florile moarte, aliniate pe blatul bucătăriei. Am intrat în cămară să fac o listă de cumpărături și am dat peste astea, rosti ea, buza sus ridicându-se dezgustată. Ce sunt astea? Te rog să nu-mi spui că urmează să le mâncăm.

– Acestea sunt prese de flori, doamnă. Pentru a face parfum.

– Parfum? întrebă Catherine nedumerită. Dar de ce?

– Păi, eu… voiam… clipi Eva. M-am gândit că e ceva interesant de făcut, doamnă. Ca un

proiect pentru Grace.

– Fetițele nu au nevoie de proiecte. Și dacă e să facă ceva, le poți învăța cum să împletească sau să coasă… ceva util.

Cu grijă, trase de o margine a bucăților de sticlă, ferindu-se îngrețoșată de muchia unsuroasă.

– Și ce e asta? Slănină?

– Untură, doamnă.

– Doamne, Dumnezeule, scutură ea umerii, ștergându-și degetele de un prosop.

– Și asta ce mai e?

Eva își pironi privirile pe podea.

– Păr, doamnă. Și o bucată de lână.

– Sincer, nu am văzut nimic mai scârbos în viața mea. Și în bucătărie! Serios, Lena! Nu înțeleg… tu, care de obicei ești atât de curată! Aruncă astea. Oricum s-au râncezit deja.

– Ba nu s-au stricat, mami! interveni Grace. Și asta, arătă ea spre ochiurile de geam între care erau presate narcisele, asta va fi a mea când e gata.

– A ta? Nu știi ce vorbești! o privi Catherine nevenindu-i a crede. În primul rând, fetițele nu se dau cu parfum și în al doilea rând, nu-ți voi da voie să umbli unsă cu untură de vacă.

Grace se întinse, luând mâna mamei ei.

– Dar eu vreau să miros a flori. Tu nu vrei să miroși a flori?

Catherine își trase mâna.

– Draga mea, acela nu este un parfum. Este o porcărie unsuroasă! Și nu, nu am nicio dorință să put precum podeaua unei florării – e vulgar. Lena, aruncă-le! porunci Catherine străfulgerându-le pe amândouă cu privirea. Și vă rog, fiți mai reținute. Ai putea să o înveți franceză. Nu știe niciun cuvânt și, în ritmul ăsta, nici nu va ști vreodată. Am o migrenă îngrozitoare astăzi, spuse ea trecându-și mâna peste frunte. I-ai dus deja ceva de mâncare domnului Maudley?

– Nu, doamnă.

– Te rog, Lena, stărui ea, am nevoie de ajutorul tău. Du-i niște ceai. Am niște cumpărături de făcut și mă așteaptă un termen-limită.

Oftă din străfundul sufletului și ridică lista de cumpărături.

La prânz serviră sandvişuri. Eva le făcea într-un anume fel, punându-le pe raftul de sus al cuptorului, astfel încât brânza se topea, formând o crustă moale deasupra feliilor de pâine. După care le tăia în fâșii înguste pe care le aranja ca un evantai în farfurie, intercalându-le cu felii subțiri de măr.

Apoi sosi ora siestei. Eva îi scoase papuceii și rochița lui Grace și trase perdeaua la ferestre. Se așeză pe marginea patului, trecându-și ușor degetele prin părul ei.

Grace închise ochii.

O auzi respirând într-un ritm regulat.

Fereastra era deschisă; degete fine de vânt adunau perdeaua din voal străveziu în sus, apoi îi dădeau încet drumul. Afară, o liniște caldă și lenește cuprindea după-amiaza. Nicăieri de mers, nimic de făcut. Doar timpul, depănându-se grațios de la o clipă la cealaltă.

Eva își apăsă buzele de creștetul capului lui Grace, după care coborî înapoi în bucătărie și puse ibricul pe plită. Aranjând o tavă de ceai cu lapte și o felie de prăjitură galbenă, Eva o duse afară, în seră.

Ridică privirea spre cer. Aerul rămăsese deodată nemișcat, iar cerul căpătase o nuanță posomorâtă de gri. Venea ploaia.

Câinele Fry se strecură printre picioarele ei, lătrând agitat.

– Ce s-a întâmplat? îi mângâie ea capul. Liniștește-te! Vrei să ne jucăm?

Bătu la ușa serei. Nu primi niciun răspuns.

După un minut, împinse ușa în lături cu spatele.

– Domnule? E cineva aici?

Era atât de liniște.

Intrând în birou, îi văzu spatele la masa de lucru.

– Las-o acolo, te rog, spuse el fără a se întoarce.

Eva lăsă tava pe colțul mesei de laborator și plecă. Înapoi în bucătărie, începu să taie legume pentru tocană.

Câinele era agitat, lătrând la fereastră.

– Ce vezi acolo? O veveriță?

Eva ieși din casă și privi în direcția câinelui.

Poarta de la capătul grădinii era deschisă.

Vântul devenea tot mai nervos, izbind neîncetat poarta de zăvor. Dincolo de poartă, era un lan de iarbă înaltă, care dădea într-o pădurice.

Eva crezu că zărește ceva mișcându-se printre copaci, o siluetă fugară. Însă acum nu se mai vedea nimic.

– Stai cuminte, băiete, nu e nimic acolo.

Se întoarse în bucătărie la curățat cartofi.

După ce bătu ora trei, urcă scările pentru a o trezi pe Grace.

Deschizând ușa, se îndreptă încet spre marginea patului.

– Draga mea? Îngerul meu?

Eva dădu într-o parte ghemul de pături.

Patul era gol.

– Grace? Grace! Asta nu mai e joacă! strigă ea, căutând sub paturi, în coșul de rufe murdare, în spatele canapelei.

Eva căută în întreaga casă și în grădină. Ba chiar se întoarse în seră. Ușa era descuiată. Ceaiul fusese turnat, ceașca pe masă era caldă încă.

Însă înăuntru nu era nimeni.

Norii se întunecară. Aerul era nemișcat.

Păsările se opriseră din cântat.

Fry stătea lângă poarta din fundul grădinii, lătrând înnebunit. Se întoarse și o privi, lăsând coada în jos, dându-și urechile pe spate.

Eva îl urmă pe pajiște, fugind în urma lui.

Cerul era o mare nesfârșită și tulburată de nori vinețiii și negri; temperatura scăzuse

deodată și totul în jur părea ireal, de parcă ar fi fost lipit pe un fundal cenușiu și luminat din interior.

Eva alerga prin iarba înaltă, împiedicându-se și luptându-se să înainteze de-a lungul pământului bolovănos. Doar că distanța părea să se mărească în loc să se micșoreze, ca și cum ar fi mers prin apă. În cele din urmă, ajunse în pădure.

Acolo era întuneric; lumina producea umbre scânteietoare. Își croi drum cu greu prin tufișuri, frunzișul verde, des și crengile joase agățându-i-se de păr, țepii zgâriindu-i pielea picioarelor, rădăcinile ascunse împiedicând-o. Pământul uscat al pădurii scrâșnea sub tălpile ei.

– Grace! strigă ea. Grace!

Vocea i se pierdea, înghițită parcă de un vid, în aerul dens, greu. Fiecare secundă în care nu vedea unde este fetița i se părea o oră; inima îi bătea atât de tare încât crezu că avea să-i explodeze capul.

Deasupra copacilor, vântul suflă. Un stol de corbi mari și negri plonjă în jos, țipând tare, înainte de a se înălța din nou spre cer.

Apoi zări deodată ceva alb fluturând în depărtare – pânză subțire din bumbac.

Alergă mai iute, ieșind ametită într-o poiană; poiana cu narcise sălbatice.

Grace era în cămășuță de noapte, ghemuită la pământ. Ținea în mânuță ceva mic, auriu. Apropiindu-se, Eva băgă de seamă că era o brichetă din sidef.

– Unde ai fugit? întrebă ea întinzând brațul spre micuță. Te-am căutat peste tot!

Grace îi aruncă o privire lipsită de expresie, întorcând bricheta întruna între mânuțele ei mici. Apoi arătă cu degetul spre ceva, aflat la câțiva metri mai încolo.

– Nu pot să-l trezesc.

Jonathan Maudley zăcea întins pe spate într-un șanț. Nemișcat, cu ochii larg deschiși, privind fără să clipească cerul învolburat și întunecat.

Buzele aveau o nuanță vineție, aproape neagră, de la fructele otrăvitoare de *belladonna*.

– Ați vrut să mă vedeți, domnule? întrebă Eva, stând în pragul salonului.

Bărbatul de la fereastră se întoarse. Avea în jur de șaptezeci de ani, o alură foarte

militărească, o mustață sură, meticulos tunsă și ochi albaştri, fioroși. Trăsăturile lui îi erau familiare, același șablon pe care îi întâlnise la ambii lui copii.

Domnul făcu câțiva pași înainte, arătându-i cu brațul un loc pe canapea.

– Te rog, ia loc.

Eva făcu precum i se poruncise, așezându-și mâinile în poală.

Nu trecuse mult până când tatăl lui Catherine, Lordul Royce, să preia frâiele familiei după moartea lui Jonathan Maudley. La câteva zile după teribila întâmplare se înapoiase de la Londra, unde fusese convocat pentru Camera Lorzilor; făcând aranjamente, ocupându-se de înmormântarea ginerelui său, dictând cuvânt cu cuvânt necrologul care apăru în *The Times*; îngrozitoarea moarte accidentală a unui erou de război și a unui om de știință de mare viitor.

Catherine era afectată, după cum era de așteptat. Incapabilă să doarmă sau să mănânce, abia apucă să îi spună câteva vorbe Evei după ce trupul soțului ei fusese recuperat.

În timpul zilei, dormea. Dar noaptea, Eva o auzea plimbându-se înainte și înapoi prin camera ei, până în zori. Casa era învăluită în tăcere; chiar și câinele tăcea. Însă Eva auzise conversații șoptite în spatele ușilor închise; observase că se dădeau telefoane tainice și telegrame livrate la ore neobișnuite.

Iar acum Lordul Royce dorea să discute cu ea.

Privind pe fereastră, Eva o urmărea pe Grace jucându-se afară, în grădina din fața casei. Avea două păpuși pe care i le adusese bunicul ei, păpuși scumpe, din porțelan, cu păr natural. Le făcea paturi din frunzele de sub nuc, învelindu-le cu pământ. Chipul îi era atât de concentrat, atât de serios. Eva își dădea seama din felul în care își mișca buzele că inventa diferite voci pentru fiecare dintre ele.

Așezându-se în spatele biroului de scris, Lordul Royce trase adânc aer în piept.

– Dă-mi voie să încep prin a exprima recunoștința fiicei mele pentru tot ce ai făcut pentru a o ajuta în aceasta perioadă teribilă. După cum știi, ea este foarte afectată și incapabilă să se ocupe de aceste probleme. Totuşi, m-a rugat să îți transmit recunoștința ei.

– Vă mulțumesc, înălțimea voastră.

– În mod firesc, un eveniment de o asemenea natură aduce unele schimbări. Acum este un moment în care fiica mea are nevoie de suportul familiei. Acest mic experiment de independență s-a terminat, spuse el privind în jur. Ea se va muta înapoi la conac cât mai curând posibil.

Eva înghiți în sec.

– Voi fi fericită să fiu de ajutor, atât lor, cât și dumneavoastră, domnule, oriunde va fi.

– Foarte amabil. Totuşi, toate nevoile noastre, atât la bucătărie, cât și la curățenie, sunt satisfăcute, sunt sigur că înțelegi.

Scoase un plic de sub mapa de pe birou.

– Cred că vei găsi că fiica mea a fost extrem de generoasă, atât în retribuție, cât și în scrisoarea de recomandare.

Îi intinse plicul.

Eva rămase cu ochii țintă la el.

– Aș fi fericită să lucrez în orice poziție. De exemplu, am avut grijă de micuța Grace în ultimele luni de zile. Aș fi atât de … atât de bucuroasă dacă aș putea continua.

Expresia de pe chipul lui era o combinație de iritare și dispreț.

– Desigur, nepoata mea va avea o dădacă, așa cum se cuvine. O persoană calificată pentru a educa o tânără domnișoară din clasa ei socială.

Ridicându-se, îi întinse din nou plicul.

– Aranjamentele au fost deja făcute. Nu mai avem nevoie de serviciile dumitale.

Eva luă plicul. Nu mai vedea și nu mai auzea cu claritate.

– Pot face orice, înălțimea voastră, spuse ea cu o voce abia șoptită, orice mi se cere… voi lucra în bucătărie sau la spălatul rufelor...

– De ce? întrebă el apropiindu-se.

Eva își ridică privirile.

– De ce? repetă el. Ai bani, ai recomandări, în Oxford sunt multe posibilități. De ce vrei cu tot dinadinsul să rămâi cu noi?

– Mă… mă înțelegeți greșit, domnule.

– Adevărat? Ochii dumitale au o culoare foarte neobișnuită. Am crezut că fiica mea deliregază. Dar dumneata nu ești cine pretinzi că ești, nu-i așa?

– Domnule?

– Am mai văzut ochi ca ai dumitale o singură dată înainte. Au aproape aceeași culoare ca ai lui Grace.

Eva își simți întregul trup crispându-se. Încercă să rostească ceva, buzele ei se deschiseră, însă niciun sunet nu ieși.

– Tăcerea dumitale este un răspuns foarte elocvent, spuse el, trăsăturile înăsprindu-i-se. Întotdeauna am știut că într-o zi vom avea necazuri. Mă așteptam la șantaj. Dar nu m-am așteptat la așa ceva.

Din nou, Eva încercă să înghită, gâtul i se strânse ca un pumn, însă nu răspunse nimic.

– Dacă aș suna la poliție, cred că nu aș avea nicio dificultate să verific adevărata dumitale identitate. Cum ți se spune? Celine? Îți dai seama cât de grav este să călătorești cu acte false? Ai putea fi arestată ca spion, sau pur și simplu deportată.

– Nu… nu știu despre ce vorbiți, domnule, îngăimă ea.

– Chiar nu știi? Vrei să fii amabilă să îmi aduci actele dumitale, să mă uit și eu peste ele?

Lacrimile îi ardeau ochii; își mușcă buzele cu putere, ținându-și lacrimile în frâu și clătină din cap.

– Mă gândeam eu. Ai două zile la dispoziție să părăsești țara. După asta, voi anunța autoritățile. Și te rog să nu mă înțelegi greșit, voi face tot ce îmi stă în putință pentru a scăpa de dumneata, dacă mă vei sfida.

Se îndreptă din nou spre fereastră, întorcându-se cu spatele la ea, urmărind-o pe Grace cum se juca în grădina din fața casei.

Se auzi o mișcare dincolo de ușa salonului și apoi sunetul înfundat al pașilor pe scări.

– Am avut cândva un fiu. A murit și el. Din cauza băuturii, a depravării și a unei boli. Singurul lucru decent pe care l-a făcut a fost față de sora lui. Crezi că am de gând să permit unei târfe ieftine franțuzoaice să distrugă fericirea ce i-a mai rămas fiicei mele?

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

– Madame Monroe? Madame Monroe?

Grace clipi, ridicându-și privirea spre chipul lui Madame Zed.

Bătrâna se ridică, se duse la bucătărie și îi turnă un pahar cu apă. Apoi îl așeză pe masă, lângă ea.

Grace se uită la pahar. Îl vedea, însă nu știa ce să facă cu el.

– Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Grace după o vreme.

– A fost concediată. Îți amintești?

Grace clătină din cap.

– Îmi amintesc vag că eram în casa bunicilor. Că parcă am stat acolo o veșnicie. Avea grijă de mine o femeie, doamna Press. Era bătrână, cu niște mâini mari și albe. Îmi închipuiam că sunt făcute din untură. Mama mi-a spus întotdeauna că tata a murit din cauza unui atac de cord.

– Păi, ce altceva îți putea spune?

– Într-adevăr, încuviință Grace amorțită.

Madame Zed îi întinse ultimul flacon.

– *Choses Perdues*, spuse ea. Înseamnă „Lucruri pierdute“. Acesta este acordul de care Eva era obsedată – inima parfumului pe care Hiver nu îl poate reproduce.

Grace îl luă și îl duse la nas.

Deodată golul din simțurile ei se umplu. Aerul deveni mai dens, mai greu.

– Niciodată nu l-am putut mirosi, spuse Madame aplecându-se spre ea. Te rog, mi-l poți descrie?

Grace încuviință din cap.

– Miroase a lână, a narcise sălbatice, a lemn… și a păr… părul meu.

„Viitorul, ca toate celelalte, nu mai e ce-a fost odată.“

Paul Valéry

„Nemurirea nu are miros.“

André Gide

PARIS, SEPTEMBRIE 1942, ÎN TIMPUL OCUPAȚIEI NAZISTE

Scrisoarea fu livrată la primele ore ale după-amiezii, de către șoferul lui Jacques Hiver.

Fusese o zi liniștită. Eva ștergea de praf rafturile pentru a doua oară în acea săptămână, dând jos flacoanele, lustruindu-l grijuliu pe fiecare cu o cârpă umedă, când văzu Daimlerul negru apropiindu-se încet de-a lungul străzii. Era înconjurat de o ceată de copii din cartier care alergau în urma lui, strigând și bătând în geamuri. De când cu raționalizarea strictă a benzinei, mașinile civile erau tot mai rare. Doar cei foarte bogați sau importanți își puteau permite un asemenea lux. Eva îl urmări pe șofer alungându-i înainte de a intra în magazin.

Biletul era o comunicare scurtă, tipică, doar o locație și o oră, mâzgălite în caligrafia dreaptă, fină a lui Jacques. Singurul detaliu care îl deosebea de celelalte bilete pe care le trimitea de obicei era că, de această dată, adresa era una privată și nu adresa unui hotel.

Eva o împături la loc, strecurând-o în buzunarul fustei.

– Cine era? strigă Andre din camera din spate. Un client?

– Nu.

Clienții fuseseră tot mai rari în această perioadă.

– Nimic important.

– Ah, unul din admiratorii tăi, spuse el.

Amândoi știau că termenul „admirator“ nu era chiar cel mai potrivit. Dar se prefăceau că nu bagă de seamă.

Încă din urmă cu șapte ani, când Eva se întorsese la Paris, ea și Andre ajunseseră la un soi de înțelegere tacită. După plecarea ei intempestivă, el se descurcase greu fără ea, la început rănit și furios, iar mai târziu oscilând între regret și dezgust față de sine însuși. Când, după câteva luni, ajunsese la magazin și o găsise acolo stând în picioare în fața intrării principale, așteptându-l, el fusese copleșit de recunoștință și ușurare.

Dar, în vreme ce deschidea ușa, nu rosti decât:

– Te-ai întors?

Iar ea îi răspunse laconic:

– Da.

Apoi Eva intră în magazin și, fără alte cuvinte, începu să rearanjeze parfumurile pe rafturi.

El nu îi ceru nicioată explicații și ea nu i le oferi niciodată.

Acum lucrurile se schimbaseră, iluziile se risipiseră. Niciunul dintre ei nu mai avea rezerve de izbucniri emoționale puternice. O distanță respectuoasă îi proteja pe amândoi. Bunătatea era răsplătită cu aceeași monedă, indiscrețiile erau ignorate, spațiile înguste erau negociate cu o rezervă amicală.

Dând la o parte perdeaua din catifea grea care separa magazinul de depozit, Eva se rezemă de cadrul ușii. Cățărat pe o scară, Andre se întindea după un borcan sigilat, de ambră cenușie, ascuns pe unul din rafturile de sus. Era slab, foarte slab. Toată lumea în Paris slăbise de când cu rațiile stricte, însă adesea Andre era prea distras pentru a-și mânca chiar și rația lui modestă. Subzista cu o dietă constând în cea mai mare parte din țigări, tocană de fasole albă și o „cafea“ slabă din cicoare și orz. Odată cu declinul comisioanelor, își canalizase energiile debordante în reorganizarea întregii sale colecții. Reușise deja să catalogheze parfumurile existente într-o manieră de o exactitate aproape patologică, creând clasificări ocazional bizare, fanteziste, pe care le etichetă sub fiecare flacon. Eva știa că el încerca pur și simplu să se liniștească, să își țină mintea ocupată de la umbra întunecată a viitorului care plutea amenințător asupra lor.

– Ce-ar fi să luăm o pauză? întrebă ea. Hai să închidem magazinul pentru o jumătate de oră, să ieșim să luăm o gură de aer proaspăt?

Coborând scara, Andre puse borcanul pe tejghea.

– Nimic nu mai e proaspăt în aerul Parisului. Și oricum, spuse el, scărpinând o pată de un roșu-sângeriu, semn al unei eczeme pe care o căpătase, extinzându-se ulterior pe dosul mâinii drepte, sunt în toiul unei invenții.

Eva nu insistă. Știa că el nu suporta să fie văzut în public purtând steaua galbenă barbară însăilată la reverul hainei. Acum se simțea în largul său doar în magazin. Costumele desăvârșit croite pe care le purta cândva zăceau neatinse și nepângărite în garderoba sa. Capitulase o singură dată, prinzându-și însemnul la haina de la costumul cel mai puțin agreat, pe care îl purta în fiecare zi. Nu mai frecventa cafenelele și nu se mai deranja să-și întâlnească prietenii.

De fapt, devenea un pustnic, abia părăsindu-și atelierul, lucrând după lăsarea întunericului în beci până la ore târzii din noapte. Iar roadele trudei sale obsesive puteau fi găsite pe rafturile magazinului acum ticsite cu șiruri întregi de flacoane pline cu formule noi, uneori câte două sau trei într-o singură noapte. Era mai presus de prolific,

era cuprins de un soi de patimă strălucitoare. Andre era la apogeului maturității sale artistice, creând compoziții subtile, îndrăznețe, elegante. Adesea petrecea ore întregi arătându-i Evei carnetele lui, trecând-o prin fiecare detaliu al procesului, de parcă el s-ar fi îndoit de sine însuși și ar fi avut nevoie de un martor care să ducă mai departe moștenirea lui. În unele după-amiezi, o obliga să testeze câte douăzeci de variațiunii ale aceleiași formule, pentru ca mai apoi să le arunce pe toate. Alte dăți era emfatic, dictatorial, fumând țigară după țigară cu patos, proclamând din miezul unui nor gros de fum că este singurul „nas“ real rămas în întregul Paris.

Eva găsea această încordare febrilă deopotrivă emoționantă și dureroasă. Gonea, epuizându-se. O parte din ea simțea că lui nu îi era teamă pentru el însuși, cât pentru propriul lui talent; era îngrozit că ceva unic de frumos ar putea eșua să se nască dacă el însuși nu forța venirea pe lume a acelei capodopere.

Ea se apropie de el.

– La ce lucrezi?

– Vreau să fac o serie grecească, spuse el ridicându-și privirea și aruncându-i un zâmbet straniu. Mi-e dor de arhetipuri.

– Păi, aș vrea să ies puțin afară. Asta, dacă nu te deranjează.

Ea știa că șansele ca vreun client să intre în magazin erau slabe, însă de asemenea știa că lui Andre nu îi plăcea să se ocupe de vizitatori.

Astăzi ridică din umeri și atât.

– Fă ce vrei. Dar să pui semnul, te rog. Nu vreau să mă trezesc cu vreun musafir nepoftit.

Vorbea despre nemți. Singurii oameni rămași în Paris care aveau bani pentru bunuri de lux.

Eva se îndreptă spre aglomeratul bulevard St. Germain. De la începerea Invaziei, părea că tot mai mulți oameni își petreceau timpul cutreierând străzile, lovindu-se unii de ceilalți, privindu-se şi încercând să găsească o explicație pentru situația în care se aflau. În timpul zilei, străzile erau pline de lume care stătea la cozi pentru rații, făcând trocuri cu comercianții care vindeau marfă pe piața neagră, sau indivizi ieșind din cafenele pentru a fuma, a se certa sau a discuta. Noaptea, aceleași străzi erau învăluite într-o tăcere de pe altă lume.

Traversă râul pe la Pont de Sully. Cheiurile Senei erau înțesate de femei și bărbați cu undițele întinse, așteptând răbdători, în speranța de a-și mai îngroșa rațiile prin orice mijloace posibile. În timp ce se îndrepta spre arondismentul al patrulea, atmosfera se

schimbă. Aici, bulevardele largi erau mai tăcute, pe străzi nu umblau bicicletele duble și ricșele care se îmbulzeau pe St. Germain. Suspendate de acoperișurile clădirilor guvernamentale, steaguri enorme cu svastica fluturau tăcut în bătaia vântului. Deodată, Eva zări un stol de păsări zburând în cer pe cer. Nu mai rămăsese aproape niciun porumbel în Paris, cei mai mulți fiind prinși și gătiți.

Ajungând în cele din urmă prin intrarea îngustă cu pietriș, Eva păși în întinderea vastă a Pieței Vosgilor, cu scuarul central impunător. Copacii erau acum desfrunziți, doar câteva frunze galbene atârnând sfidător de crengile pleșuve. Câțiva copii erau adunați într-un cerc, aruncând bile de sticlă la pământ. Un bătrân mătura frunzele căzute în grămezi înalte, ajutat de soția sa, o femeie măruntă și îndesată, înfășurată cu un șal de lână. Cele patru fântâni uriașe era uscate, scrâncioburile din locul de joacă fuseseră dezasamblate în urmă cu mult timp. Cu toții păreau să se miște precum infirmierele în jurul patului unui bolnav adormit, în tăcere și cu băgare de seamă.

Verificând din nou adresa, Eva își croi drum până în capătul îndepărtat. Un grup de soldați nemți stăteau pe o bancă și fumau. Râseră, strigară și fluierară în timp ce ea trecea pe lângă ei.

Portăreasa, o femeie tânără, aspră și oarecum înspăimântată, o aștepta în fața uneia dintre clădiri. O conduse pe Eva pe niște scări de marmură care duceau la un apartament de la primul etaj. Descuie ușa și dispăru înainte ca Eva să aibă răgazul să întrebe ceva.

– Bună ziua? rosti ea pășind înăuntru.

Apartamentul era gol, nemobilat.

– E cineva aici? strigă ea din nou.

Vocea ei răsună între pereții goi și podea. Era un soi de glumă? Se juca cu ea? Fu atrasă de ferestrele cât tot peretele de la care se vedea întregul oraș. Era un punct fascinant, cu o panoramă întinzându-se în toate direcțiile pe mile întregi.

– Vă place?

Eva se întoarse.

O femeie de o frumusețe extraordinară stătea în cadrul ușii. Era doar cu câțiva ani mai în vârstă decât ea, cu o siluetă mlădioasă și elegantă și trăsături puternice. Purta o rochie simplă de zi și pantofi fără toc, de parcă ar fi ieșit la cumpărături sau pentru diverse comisioane; două activități imposibil de imaginat. O studie pe Eva de jos în sus și de sus în jos, măsurând-o de parcă ar fi fost o halcă de carne atârnată în vitrina unui măcelar.

– Mă scuzați, spuse Eva cercetându-și memoria. Nu cred că ne-am mai întâlnit.

– Nu, răspunse femeia.

Își desfăcu eșarfa de mătase pe care o purta pe cap, dezvăluind o sumedenie de bucle întunecate, rearanjându-le astfel încât să îi cadă lejer în jurul gâtului.

– Și nici nu ne vom mai întâlni. Vă deranjează dacă fumez? întrebă ea, scoțând o tabacheră aurie din poșetă.

Aprinse una, fără a se deranja să aștepte răspunsul Evei.

– Așadar, vă place? întrebă femeia din nou, suflând un fuior de fum spre tavan. Are o priveliște extraordinară, nu-i așa?

Se apropie de ea, oprindu-se în fața ferestrei.

– Cred că e destul de rezonabil. Nu vă preocupați de mobilier. Voi trimite câteva piese mai târziu, în cursul săptămânii. Vreau să spun, râse ea încetișor, scoțând fumul pe nări, că sunt sigură că gustul dumneavoastră este mai mult decât rafinat. Dar veți fi de acord cu mine că aceste completări vor fi speciale.

Acum Eva știa cine e.

Își strecură palmele în buzunarul pardesiului.

– Nu sunt sigură că va fi necesar, Madame Hiver.

Ceva sclipi în ochii întunecați ai Yvonnei Hiver.

– Mă rog, rămâne la latitudinea dumneavoastră, desigur, spuse ea nepăsător. Lucrați într-un magazin micuț de parfumuri, dacă nu mă înșel. Cum se numește?

Eva nu răspunse.

Yvonne își coborî bărbia în piept, observând atent chipul Evei.

– Știți desigur că nu sunteți singura. Mai are și altele.

– Presupun că vă referiți la alte femei.

– Evident, rosti Yvonne trăgând din țigară. Soțul meu e destul de sentimental. Unele din fete sunt de pe vremea logodnei noastre. Romantic, bănuiesc.

Sau leneș.

Yvonne suflă fumul.

– Cum v-ați cunoscut, că tot veni vorba?

Eva înclină fruntea spre țigara pe care o fuma:

– Mai aveți una?

Yvonne se încruntă, iritată. Cu toate acestea, scoase din nou din poșetă tabachera aurie.

– Se pare că raționalizarea asta ne-a făcut pe toți cerșetori.

Eva luă o ţigară și se aplecă în față, aprinzându-și-o de la a Yvonnei.

– Am destule, mulțumesc. Însă le prefer pe ale dumneavoastră.

Yvonne o fulgeră cu privirea, apoi zâmbi.

– Erați pe punctul de a povesti cum v-ați cunoscut.

– La Casino de Paris. M-a urmărit când plecam într-o noapte. Îmi lăsasem câștigurile acolo. El a avut impresia că a fost o greșeală și dorea să mi le returneze.

Yvonne își înclină capul într-o parte.

– Însă nu fusese o greșeală.

– Nu îmi pasă de bani. Eu merg acolo doar ca să joc cărți.

Așadar, el v-a dat banii și v-a făcut cinste cu un pahar de ceva, fără îndoială.

– De fapt, eu i-am spus să se ducă dracului, spuse Eva suflând fumul. Dar el s-a întors cu banii la casino şi i-a dat casierului să îi păstreze pentru mine în jetoane pentru următoarea seară. Când am revenit, era acolo, așteptându-mă.

Yvonne avu nevoie de un moment pentru a digera informația. În mod evident, nu corespundea cu ceea ce își imaginase ea.

– Mergeți des singură la cazinou? întrebă ea, ca și cum ar fi făcut conversație la o petrecere.

– Da, răspunse Eva sincer. Mă relaxează. Asta a fost ideea dumneavoastră? întrebă ea gesticulând spre apartamentul gol.

– Da.

– De ce?

În loc să răspundă, Yvonne deschise ferestrele franțuzești, ieșind pe terasă.

– Știți, nimeni nu va mai avea bani să îi dea pe un parfum. Nu atât timp cât suntem în război. Dar, la o adică, sunt sigură că deja știți asta. Sunt uimită că boutique-ul acela nu s-a închis încă.

Eva o urmă pe terasă.

Dedesubt, scuarul grădinei era precum restul orașului, parţial neatins de nemți. Era ușor, chiar tentant să te prefaci că nu se petrece nimic.

Dintre toate aspectele stranii ale Ocupației, Eva găsea că vălul normalității era cel mai sinistru. Există oare o rană mai dureroasă decât cea pe care nu o vede nimeni altcineva?

– Am făcut câteva săpături în privința dumneavoastră, Mademoiselle d'Orsey, mărturisi Yvonne. Știu că aveți niște datorii curente la Café Flore, pe care niciodată nu prea reușiți să le achitați. De asemenea știu că ei preferă să vă așeze în spate pentru că beți prea mult. Știam deja că vă place să vă petreceți serile la jocuri de noroc, într-o companie dubioasă. Și că partenerul dumneavoastră de afaceri, Andre Valmont, este evreu. Ştiu totodată că soțului meu îi place să salveze ființe – pisicuțe speriate, vrăbii rănite, femei care și-au pierdut moralitatea.

Eva inhală adânc.

– De aceea îmi oferiți un apartament?

Yvonne se aplecă înainte, odihnindu-și coatele pe balustradă.

– Îmi dau seama că aveți foarte puțin de pierdut și foarte mult de câștigat. Tot ce doresc de la dumneavoastră este să continuați să îl întrețineți pe Jacques și alți câțiva prieteni mai noi. Doar că, evident, aș vrea să o puteți face într-un stil potrivit.

– Și cumva, din întâmplare, acești noi prieteni poartă uniforme gri și cizme de călărie?

Yvonne stinse țigara pe jumătate fumată și aruncă mucul peste balustradă.

– Niciunul dintre noi nu are nimic de câștigat dacă privește Hiver Cosmetics prăbușindu-se. Trebuie să cooperăm.

– Sau, mai degrabă, eu trebuie să cooperez, o corectă Eva. Dumneavoastră veți păstra distanța.

– Nu ne-am cunoscut niciodată, domnișoară. Și nici nu ne vom cunoaște.

– De ce vă ocupați dumneavoastră de aceste aranjamente? De ce nu Jacques?

– Nu am încredere în el, spuse ea, apoi păru să găsească afirmația amuzantă. Închipuiți-vă una ca asta, râse ea. Însă unele chestiuni sunt prea importante, prea delicate pentru a fi lăsate la voia judecăţii lui.

Pe Eva o durea capul, foamea îi rodea stomacul. Se întoarse, analizând din ochi peisajul parizian. Nu era obișnuită să îl privească de la o asemenea înălțime, să îl vadă întinzându-se în întreaga lui splendoare. Deodată se simți cuprinsă de furie, trădată. Această frumusețe avea în ea ceva duplicitar și profund greșit.

Privi în jos. Soldații erau încă acolo.

Mișunau prin întregul Paris; teatre și galerii, restaurante și cluburi de noapte – pline ochi cu uniforme naziste, aerul punctat de sunetele guturale nemțești. Se plimbau prin parcuri, comandau bere în cafenele, stăteau încruntați în fața tablourilor lui Matisse cu un catalog de artă în mână. Erau femei, femei franțuzoaice, care râdeau la poveștile lor, care se agățau de brațele lor, le permiteau să le cumpere ceva de băut. Eva le găsea patetice și disperate și evita să le privească în ochi. Știa ce va găsi acolo – teamă și disperare, învesmântate în bravadă și sfidare.

– Nu îmi place chiar atât de mult soțul dumneavoastră, spuse ea după un răstimp.

Yvonne se mută de pe un picior pe celălalt, oftă, precum cineva obligat să aștepte autobuzul când de fapt ar dori un taxi.

– În schimb, vei obține acest apartament și o alocație regulată, generoasă.

– Prefer acțiuni la bursă.

Încruntându-se, ea își ţuguie buzele.

– Cum preferați. Batem palma?

Eva se întoarse cu fața spre ea.

– Deci îmi cereți o favoare?

– O favoare, o străfulgeră Yvonne din priviri.

– Care este prețul companiei soțului dumneavoastră sau a reputației dumneavoastră, Madame Hiver? zâmbi ea ușor. Mă voi gândi, cu o condiție. Vreau să faceți ceva pentru mine.

– Ce anume?

– Andre Valmont. Vreau ca Hiver să îl angajeze. Vreau ca dumneavoastră să vă asigurați că este protejat și clasificat drept personal esențial pentru companie în vreme de război.

– Noi nu angajăm pe nimeni. Cu atât mai puţin evrei.

– Este un parfumier de clasă mondială. Un geniu. Exact genul de vizionar de care are Hiver nevoie.

– Nu înțeleg ce am putea face.

– Ce-ar fi dacă Andre ar crea un parfum pentru Hiver – unul care să fie vândut exclusiv sub numele casei Hiver. Apoi ar dovedi că este vital pentru viitorul companiei.

– Naziștii ne-au preluat fabricile, explică Yvonne, exasperată. Noi nu producem cosmetice în acest moment. Noi fabricăm nylon pentru parașute și Dumnezeu știe ce altceva!

– Noi îl putem face, Andre și cu mine – în magazin. Încă avem provizii. Putem produce formula în serii mici. Produsele dumneavoastră încă se vând.

– E stoc vechi. Și se epuizează rapid. Cu cât durează mai mult războiul, cu atât mai precară devine situația noastră.

– Da, însă dacă, în cea mai neagră oră a Franței, Hiver livrează, împotriva acestor condiții îngrozitoare, un parfum nou? Vă puteți imagina ce ar însemna pentru o femeie obișnuită, într-o perioadă ca aceasta? Doar faptul că ceva frumos este creat, că există ceva unic franțuzesc. Ce este mai chintesențial franțuzesc decât un parfum? Credeți că speranța are un parfum? Dar credința? Dar loialitatea? Iar însuși faptul că îl produceți fără fabrici, în ciuda nemților, va aprinde imaginația. Va părea un act rafinat de patriotism.

Yvonne își ţuguie din nou buzele, fără să spună nimic.

Gândind cu glas tare, Eva continuă:

– Sticla ar trebui să aibă un desen cu Turnul Eiffel pe ea.

– Și cum îl veți numi?

– *Mon Coeur.* Acum, mereu, pentru totdeauna.

Yvonne pufni, scuturând din cap.

– E ridicol. Și periculos.

– Actele de curaj cer îndrăzneală, de aceea sunt admirate. E parfum, nu politică.

– Totul e politică. Nu ne putem permite un scandal.

– Scandalul e cea mai bună formă de publicitate.

– Nu muști mâna care te hrănește.

– Și nu o lingi pe cea care te bagă cu nasul în rahat și te bate, replică Eva tăios.

– Țelul nostru este să nu fim bătuți, mademoiselle, îi arătă Yvonne blând. Noi ne străduim să supraviețuim intacți. Deși acum văd de ce Jacques vă găsește atât de fascinantă.

– Nu vă lăsați păcălită, o privi Eva într-o parte. Nu mă găsește în niciun fel. Se găsește pe sine însuși fascinant. Însă doar atunci când are audiență.

– Asta nu e foarte flatant pentru dumneavoastră.

– Eu nu sunt nimic mai mult decât un ciob de sticlă strălucitor, doamnă. Se uită la mine pentru a-și vedea propriul chip, nu pe al meu.

O umbră de recunoaștere trecu peste chipul ei.

– Mă mir că sunteți mulțumită cu atât de puțin, şopti ea.

– Cel mai important lucru, schimbă Eva subiectul, este ca parfumul să poarte numele lui Hiver și ca Andre Valmont, creatorul lui, să fie calificat drept angajat vital pentru Hiver Cosmetics.

– Nu vă pot promite nimic.

– Dar veți încerca, insistă Eva.

Yvonne încuviință încet din cap.

– Știți, cred, reflectă ea, că poate flaconul ar putea avea un desen al Turnului Eiffel, însă numele ar trebui să fie ceva mai neutru. Poate ceva precum *Ce Soir*.

– *Ce Soir* nu înseamnă nimic.

– Știu, zâmbi ea. Dar produsele care poartă numele Hiver nu au nevoie de nimic altceva. Haideți. De ce nu aruncați o privire în jur? sugeră ea, fluturându-și brațul.

Eva păși înapoi înăuntru. Yvonne o urmă încet.

Eva inspectă apartamentul, plimbându-se încet dintr-o cameră în cealaltă. Când ajunse la dormitor, se opri.

– Ce e asta?

– E un pat, desigur.

– E puțin cam vulgar.

Yvonne își încrucișă brațele pe piept, defensiv.

– E moștenire de familie.

Eva ridică din umeri.

Când terminară, Yvonne Hiver își scoase eșarfa și o legă iar în jurul capului.

– Știți, recunoscu ea, a fost o vreme când toată lumea vorbea despre magazinul acela micuț al dumneavoastră, despre Andre Valmont. Eram chiar destul de invidioasă. Mă scotea din minți. Dar acum mă întreb, este acest evreu al dumneavoastră chiar atât de talentat precum spuneți că e? Sau și-a pierdut talentul?

Ajungând la ușă, se întoarse.

– Doar că, la câtă zarvă s-a făcut, m-am gândit că veți fi dată cu un parfum mai bun.

PARIS, PRIMĂVARA ANULUI 1955

Grace păși în apartamentul gol. Îndreptându-se spre fereastră, privi afară.

Peisajul neîntrerupt al orizontului parizian se întindea în fața ochilor ei, precum un tablou uriaș înfățișând un peisaj redat în nuanțe de bleu-gri, negru-cărbune și ocru-vinețiu; paleta feerică a luminilor schimbătoare ale apusului.

Ora albastră.

Ușor, își apăsă vârful degetelor de sticla rece a ferestrei.

Le droit de choisir.

Libertate.

Eva d'Orsey își dorise ca ea să aibă, mai presus de orice, posibilitatea de a alege ce fel de viață își dorea pentru ea însăși.

În spatele ei, auzi pași apropiindu-se, oprindu-se în pragul ușii.

– Tu ești? întrebă Roger.

– Ce faci aici? se întoarse Grace. Cum ai găsit apartamentul?

– Te căutam.

Comută întrerupătorul. O lumină albă și rece umplu camera.

– Mai bine așa. De asemenea, m-am întâlnit cu avocatul acela franțuz în după-amiaza asta. El m-a adus aici cu mașina. Voiam să văd apartamentul ăsta cu ochii mei.

Grace privi în jos, spre curtea interioară de dedesubt. Stând în conul de lumină al felinarului din stradă, Edouard Tissot aștepta, rezemat de mașina sa.

Se întoarse deodată conștientă de sine. Inima porni să-i bată cu putere și degetele o furnicau.

Roger pășea din cameră în cameră.

– Casa asta e enormă! strigă el din baie. Sigur face mai mult decât lasă tipul să se înțeleagă!

– Era mama mea, izbucni Grace, incapabilă să mai țină secretul doar pentru ea însăși.

Roger veni înapoi în salon. O măsură atent cu privirea, înclinându-și capul într-o parte.

– Mă scuzi, nu am înțeles bine. Ce ai spus?

– Eva d'Orsey. Femeia care mi-a lăsat toate astea, rosti ea ridicând vocea, simțindu-și inima bătând să-i spargă pieptul. Sunt adoptată, Roger.

Roger rămase complet nemișcat pentru o clipă, îngândurat. Apoi se apropie și o prinse strâns de după umeri.

– Mă bucur că mi-ai spus. Și cu asta am încheiat subiectul, ai înțeles?

O trase spre el, ținând-o strâns la pieptul lui.

– Nimeni nu trebuie să afle.

Fără veste, Grace se trezi plângând cu suspine. Umerii i se scuturau și ea se străduia să respire printre suspine. Roger îi mângâie tandru părul, sărutând-o pe creștet.

– Putem vinde apartamentul într-o clipă, o asigură el. Acum ne permitem să cumpărăm o casă în Belgravia. Îți promit, iubito, că totul va dispărea, ca un vis urât. De acum încolo am eu grijă de toate. Și niciodată nu vom mai vorbi despre această femeie.

După o vreme, când Grace încetă cu plânsul, Roger îi dădu o batistă din buzunarul hainei lui. Grace își suflă nasul.

– Acum du-te și dă cu puțină apă pe față, zâmbi el. Ai nasul roșu.

Grace se conformă cuminte, îndreptându-se spre baie și răcorindu-și obrajii cu apă rece. Doar că, privindu-se în oglindă, un alt chip o fixa cu privirea, un chip pe care nu se putea preface că nu îl vede. Era chipul Evei.

Când se întoarse în salon, Roger măsura camera, calculând o suprafață aproximativă. Ea rămase în picioare într-un colț, privindu-l.

– De ce ai spus că nu vom mai discuta niciodată despre ea? întrebă Grace.

El făcea calcule în minte și ridică mâna, făcându-i semn să aștepte.

– Aș zice că are pe puțin treizeci și cinci de picioare pe douăzeci [5] , concluzionă el, scoțând un carnețel din buzunarul de la piept și luând notițe.

Grace se întoarse la fereastră.

Edouard era încă jos.

– De ce ai spus că nu vom mai vorbi niciodată despre Eva d'Orsey? îl chestionă ea, întrebându-se dacă Edouard va ridica privirea și o va vedea.

– De ce am discuta? Cu cât mai puțin vorbim despre întreaga poveste, cu atât mai bine,

hotărî Roger. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă vreunuia din noi i-ar scăpa porumbelul și s-ar afla public.

Grace se întoase din nou cu fața spre el.

– Dar tu nu știi nimic despre ea.

– Nu contează. Tu ai o familie. O familie foarte importantă, Grace. Asta e tot ce contează. Restul nu face altceva decât să complice situația.

– Dar familia mea, începu ea, apoi se opri, căutând cuvintele potrivite, nu e reală. Asta nu este toată povestea.

– Uite, rosti el oftând, adevărul contează doar atunci când e folositor.

– Dar nici măcar nu vrei să știi cine a fost?

– Dacă tu vrei să îmi spui, atunci eu te ascult. Dar poveștile astea, în fine, oftă el, au tendința să fie ușor patetice.

Deodată se schimbă la față.

– Sper că nu mai avea și alte rude. Care ar putea contesta testamentul.

Grace scutură din cap.

– Ce noroc! Zău, iubito, nici nu cred că se putea brodi mai bine. Ea a trăit în altă țară, nu mai are familie, nimeni din Anglia nu va fi auzit vreodată de ea. Știi, luând în considerare toate câte mi le-ai povestit, trebuie să recunosc, sunt impresionat de cum a manevrat femeia aceasta întreaga situație.

– Eva.

– Poftim?

– O chema Eva.

– Da, mă rog, Eva. A fost extrem de generoasă și, de asemenea, incredibil de discretă. Evident, a înțeles cum era cel mai bine să procedeze.

Grace își strecură mâinile în buzunare și începu să se joace cu bricheta tatălui ei.

– Așa se pare.

– Ai putea spune că ai primit banii de la un vechi prieten al tatălui tău.

– Crezi că ar trebui să mințim? Vrei să spui, nu doar să omitem detalii, ci chiar să mințim?

– Eu doar sugerez să ne punem de acord în caz că ne întreabă cineva. Ascultă, cine are de câștigat dacă dezvăluim existența ei întregii lumi? Nimeni. Ia imaginează-ți cum vom

explica noi situația prietenilor noștri.

– Tu chiar crezi că ar conta foarte mult?

– Grace, o privi el indulgent, oricât de mult te ador, nu pot crede că pui o asemenea întrebare.

Roger începu să numere pașii în dormitor.

– Ai cumva o brichetă? întrebă ea.

– Nu am la mine.

– Mă duc până jos, Monsieur Tissot trebuie să aibă.

Când o văzu pe Grace străbătând curtea tot mai întunecată, Edouard, care stătea rezemat de mașină, se îndreptă. Ea se opri dinaintea lui și înclină ușor din cap.

– Madame Monroe.

– Bună seara. Eu… doream să vorbesc cu dumneata.

Rămase tăcută.

El așteptă.

– Eva d'Orsey era mama mea. Știai asta?

Chipul lui căpătă o expresie îngrijorată.

– Nu, nu știam. Cum ai aflat?

– Madame Zed mi-a spus. Mi-a arătat o fotografie... începu ea, dar vocea i se stinse.

– Trebuie să fie puțin derutant.

– Am o stare foarte stranie. Parcă nu mă mai cunosc.

Rămaseră tăcuți o vreme, unul lângă celălalt. Vântul se întețise, rafale reci venind dinspre râu. Grace întorcea neîncetat bricheta în buzunar.

– Soțul meu măsoară apartamentul, spuse ea stupid.

El încuviință din nou din cap.

– Soțul dumitale e foarte grijuliu.

– M-am comportat foarte urât în acea seară.

– Serios? Păi, se încruntă el privind în pământ, presupun că toată lumea face lucruri pe care mai apoi le regretă.

– Dumneata regreți?

El își ridică privirea spre ea, cu chipul deodată împietrit.

– Ce ai dori să spun?

– Că ești furios pe mine.

– Da. Nu, oftă el. Sunt furios pe mine însumi, rosti el, mutându-se de pe un picior pe celălalt, trăgând adânc aer în piept. Oricum, este probabil ultima dată când ne mai vedem. Soțul dumitale preferă să meargă mai departe cu o firmă de avocatură englezească.

Ea scutură din cap.

– Dar eu nu doresc asta.

– Dar ce îți dorești, Grace?

Roger ieși din clădire, oprindu-se pe scări, încă mâzgălind numere în carnețelul lui.

Grace îi aruncă o privire peste umăr, apoi se întoarse spre Edouard.

– Vreau să merg într-o cafenea și să stau cu dumneata. Vreau să îmi comanzi un fel de mâncare pe care eu să nu îl mai fi mâncat înainte și pe urmă să faci haz pe socoteala mea. Și vreau să mă plimb, oriunde, fără țintă. Și să ne ciondănim.

Privirea lui se înmuie.

– Ești sigură că asta îți dorești? Dacă mâncarea nu are prea multe arome?

Ea încuviință din cap.

– Îmi place cu prea multe arome.

Roger se opri în fața lor.

– Am terminat. Ne întoarcem la hotel?

– Îmi pare rău.

Grace atinse ușor mâna lui Roger.

– Mi-e teamă că nu mă întorc cu tine.

O săptămână mai târziu, Grace descuie ușa și Mallory păși înăuntru.

– Deci asta e!

Mallory făcu câțiva pași în salonul gol.

– Vasăzică nu glumeai! Este uriaș! exclamă ea fluierând, apoi băgă capul pe ușa dormitorului. Acum înțeleg de ce vrei să îl păstrezi.

Ridică cutia de carton pe care o ducea în brațe.

– Unde să pun asta?

– Ah, unde vrei tu, spuse Grace trăgându-și valiza înăuntru.

Îmi pare rău că eu sunt cea care trebuie să îți spun, dar nu ai nici picior de mobilă aici.

– Da, am observat și eu.

Grace deschise ferestrele franțuzești. Un vânticel cald se strecură înăuntru, zburlind părul tinerelor femei.

Păși afară pe balcon.

– Am un întreg discurs pregătit, știi, da? își rezemă Mallory coatele pe balustradă. Cum ar trebui să chibzuiești mai bine. Să te gândești la familia ta, la prietenii tăi. Adică la mine, apropo.

– Da.

– Dar adevărul este, oftă ea, că te invidiez, Grace.

– Serios? Eu nici măcar nu știu ce fac, Mal. Sau cum mă voi descurca.

– Te vei descurca foarte bine. Nu îmi fac griji pentru tine.

Își întoarse privirea spre cea mai bună prietenă a ei.

– Însă ce mă fac eu în Londra fără tine?

Grace întinse brațul, luând-o de mână.

– Probabil mă voi întoarce în două săptămâni cu coada între picioare.

– Iar eu te voi duce pe sus înapoi la aeroport și te voi urca din nou în avion. Vreau să fii fericită, îmi doresc asta din tot sufletul. Doar că aș fi preferat să nu fii nevoită să pleci atât de departe.

– Poți veni să stai cu mine.

– Să nu crezi că n-o voi face. Și ca să știi, își șterse Mallory o lacrimă din colțul ochiului,

am o mare problemă cu această Eva d'Orsey. Cum îndrăznește să îți lase moștenire o avere!

Grace zâmbi, strângându-i mâna.

– Păi, dacă tot suntem aici, spuse Mallory, intrând înapoi în casă și deschizând cutia de carton, hai să te ajut să despachetezi.

Dezveli hârtia fină din jurul figurinelor de porțelan, așezându-le în rând pe podeaua de lemn.

– Dumnezeule! râse ea, clătinând din cap. Sunt chiar mai urâte decât îmi aminteam. Ce ai de gând să faci cu ele?

– Nu știu, spuse Grace ridicând una.

– O păstoriță cu un miel, șezând pe un ciot de copac acoperit cu iederă.

– Cu cât le privești mai mult, cu atât ți se par mai interesante, nu crezi?

– Nu.

Mallory îi întinse o alta – o fetiță cu părul blond, culegând narcise.

– Nu îmi vine a crede că a făcut atâta efort să se asigure că le vei primi.

Grace își întoarse deodată privirea spre ea.

– Ce ai spus?

– Păi, este atât de straniu că le-a păstrat pentru tine, i le-a dat portăresei, cu numele tău pe cutie. Ai fi crezut că sunt bijuteriile familiei, pentru numele lui Dumnezeu!

Bijuteriile familiei.

– Cum de nu se gândise mai devreme?

Grace ridică altă figurină. Ciotul de copac era lemnul, mielul era lâna, narcisele erau narcisele sălbatice…

– Dumnezeule, Mallory! Ești un geniu!

– Serios? Nu mi s-a mai spus asta niciodată!

Grace întoarse figurina. Dedesubt, avea o gaură, bibelourile era goale pe dinăuntru. Își băgă degetul în cavitate.

– Nimic.

Întoarse păstorița.

Goală.

Dar când căută înăuntrul bibeloului reprezentând femeia cu văl și evantai, odihnindu-se într-un fotoliu cu bărbia sprijinită în palmă, o găsi. O bucată de hârtie rulată şi ascunsă cât mai adânc.

– Ce e asta? întrebă Mallory aruncând o privire peste umărul ei.

Grace o despături. Hârtia era acoperită cu un scris foarte mărunt; o listă lungă de ingrediente chimice, cu doze foarte precise.

– Bijuteriile familiei, răspunse Grace întinzându-i bucata de hârtie.

Mallory căscă ochii mari.

Pe hârtie scria: *La Formule Originale* de Ce Soir.

PARIS, IARNA ANULUI 1954

Ea stătea în picioare la fereastra de la biroul lui care dădea spre Luvru când el ajunse la firmă în acea dimineață.

– Mă scuzați, șopti secretara, luându-i servieta și paltonul de la ușă, dar doamna a venit devreme. Nu știam ce să fac cu dumneaei, așa că am poftit-o înăuntru.

– Este în regulă, răspunse el, deși era ușor deranjat de faptul că fusese luat prin surprindere.

Intră în cameră, așezându-se în spatele biroului.

– Madame Hiver?

Femeia se întoarse spre el. Era atrăgătoare, undeva la patruzeci și cinci de ani, cu părul negru, cărunt și ochi oarecum suprinzători, de un verde-pal. Purta un costum bleumarin-închis, pălărie și mănuși, iar pe birou, alături de poșetă, se afla o carte micuță de rugăciuni în latină. Pentru a-l saluta, ea traversă camera încet, de parcă ar fi făcut un efort. Când ea se apropie, el observă că tenul îi era de o nuanță pământie; în jurul ochilor ei extraordinari erau cearcăne vinețiii. Scoțându-și mănușile, ea îi întinse mâna.

– Monsieur Tissot, ce amabil din partea dumneavoastră să mă primiți atât de devreme.

– Plăcerea mea, o asigură el, arătându-i un scaun în fața lui. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Așezându-se în fața lui, ea își deshise poșeta și scoase un plic.

– Am venit astăzi la dumneavoastră pentru a întocmi un testament.

Îi întinse plicul.

– Am inclus o listă cu bunurile mele, numele și adresa beneficiarului. Și v-am ales pe dumneavoastră pentru că am fost asigurată că vorbiți excelent engleza.

– Vă mulțumesc.

Deschise plicul. Înăuntru se afla o scrisoare, cu adresa unei proprietăți care urma să fie vândută și o sumă considerabilă în acțiuni la bursă de care se ocupa o firmă de investiții din Les Halles. Pe a doua foaie, erau numele și adresa unei femei din Anglia.

Madame d'Orsey își deschise poșeta și scoase o tabacheră.

– Vă deranjează dacă fumez?

– Nu, vă rog.

Deschizând cutia, scoase o țigară și o aprinse. Exalând fumul, se lăsă pe spătarul scaunului.

– Vreau ca dumneavoastră să o ajutați. Ea nu este de aici și va avea nevoie de sfaturi.

Vorbea ca și cum dispariția ei era iminentă – nu în următorii ani, ci în următoarele luni.

– Desigur, se învoi el.

– Și vreau să îmi promiteți că vă veți întâlni cu ea singură. Dacă mai vine însoțită de cineva, vă rog să îi cereți să aștepte afară. Vreau… spuse ea oprindu-se o clipă, alegându-și cuvintele, vreau ca testamentul să fie citit confidențial.

El încuviință din cap, făcând o notă pe un carnețel de pe birou.

– Cum doriți.

Umerii ei se relaxară și tensiunea din trăsăturile ei se mai risipi.

– Bun, atunci, oftă ea, trăgând din nou din țigară. Ah, și asta s-ar putea să vă ajute.

Aplecându-se înainte, deschise cartea de rugăciuni. Înăuntru era o tăietură din ziar împăturită sub copertă. O scoase și i-o întinse.

Era clar că avea câțiva ani vechime, tăiată dintr-o publicație englezească. În fotografie erau trei tinere debutante, stând în picioare pe o scară impunătoare din marmură, îmbrăcate în rochii albe. Studiind fotografia, Edouard făcu legătura între chipul primei tinere cu numele din testament.

– Ea este?

Era mult mai tânără decât anticipase el.

– O fată foarte drăguță, adăugă el, ridicând privirea. Este o rudă de-a dumneavoastră?

Madame d'Orsey rămase pe gânduri o clipă.

– Nu cred că asta contează, hotărî ea, o anume tandrețe îndulcindu-i privirea. Tot ce contează acum este ce va face Grace Monroe.

NOTE

1 - Rank Organisation – companie de filme britanică, fondată de industriașul J. Arthur Rank în 1937 (n. tr.).

2 - Butoiul cu apă, în original *„Dunk Tank“* – joc de bâlci care constă într-un butoi cu apă, deasupra căruia este amplasat un scaun. Miza jocului este nimerirea unei ținte, care declanșează căderea scaunului și „înmuierea“ în butoi a persoanei care stă pe respectivul scaun (n. tr.).

3 - *Mutton* (în engl.) – carne de oaie (n. tr.).

4 - Coutts – veche bancă engleză, actualmente deținută de Royal Bank of Scotland.

5 - 35 picioare – 10,7m;
20 picioare – 6,1 m.